Acolo EU sunt în mijlocul lor

Acolo EU sunt în mijlocul lor - Introducere

Scrierea de faţă continuă într-o privinţă cartea mea Din întuneric la lumină. În aceasta am încercat să arăt calea pe care omul păcătos poate veni la Dumnezeul Cel sfînt. Faptul că această cale există şi că Hristos este Calea sînt realităţi cu o valoare infinită. Care este poziţia fiecăruia în parte, dacă alege sau respinge această cale, dacă hotărăşte asupra viitorului său, asupra ceru-lui sau iadului, aceasta este o altă problemă. Dar să presupunem - şi această presupunere a devenit în numeroase cazuri realitate îmbucurătoare - că harul lui Dumnezeu a reuşit să aducă un om de la întuneric la lumina Sa minunată, din moarte la viaţă, de la depărtare în apropierea Sa. Ce va face acest om acum?

Cel născut din nou a devenit un copil al lui Dumne-zeu care se bucură de iertarea păcatelor şi de nădejdea slavei lui Dumnezeu. Mai departe însă calea nu-i este clară. Să o parcurgă singur? Să meargă mai departe împreună cu „veacul cel rău de acum"? Nu, acest lucru nu este posibil, din moment ce Hristos a murit pentru el şi l-a „smuls" din lume (Galateni 1.4)! El înţelege această realitate. El priveşte în jur la alţii care au trăit acelaşi adevăr înaintea sa. Vede şi găseşte mulţi copii ai lui Dumnezeu care merg pe căi creştine cu totul diferi-te şi acest fapt îl încurcă mult. Este aproape de necu-prins numărul şi caracterul variatelor „biserici", comunităţi şi grupări pe teren creştin. Care dintre ele este cea mai potrivită? Sau chiar şi această întrebare este falsă? Sau poate nu are nici o importanţă, nici cel puţin una secundară, pe ce cale merg creştinii, principalul fiind că ei sînt convinşi de această cale şi sînt fericiţi pe ea? Nu este datoria creştinului să respecte părerea celuilalt?

El însă citeşte şi cercetează Cuvîntul lui Dumnezeu şi nu găseşte nimic scris despre existenţa diferitelor biserici. Atunci se naşte în el întrebarea: a vrut Dumnezeu această multitudine de biserici creştine? El descoperă locul din Matei 18, care a dat titlul acestei cărţi. Dar ce înseamnă cuvîntul lui Hristos, că El este în mijlocul celor care sînt adunaţi pentru Numele Său? îi este indiferent dacă aici sau acolo stau la bază diferi-te mărturisiri de credinţă? În parte, învăţăturile se contrazic şi totuşi fiecare grupare are pretenţia că Hristos este în mijlocul ei. Este într-adevăr aşa?

Sînt întrebări peste întrebări care vin ca nişte şuvoaie tocmai peste cel întors de curînd. Dar şi cel care de mai mult timp se bucură că este copil al lui Dumnezeu, nu se va putea sustrage mult timp presiunii acestora, şi aceasta cu atît mai puţin cu cît dă mai multă importanţă Cuvîntului lui Dumnezeu. Poate că el a fost născut într-o anumită comunitate creştină şi părinţii au urmat acea cale. Dar această comunitate este cea adevărată? Odată se va vedea confruntat cu aceste întrebări, cînd va compara ceea ce vede în jurul său cu afirmaţiile Cuvîntului lui Dumnezeu. Această carte vrea să-l ajute pe fiecare copil al lui Dumnezeu să găsească răspunsuri la toate aceste întrebări - răspunsuri care să se bazeze nu pe părerile oamenilor, ci pe Cuvîntul lui Dumnezeu.

Nu vreau să ascund că acest complex de întrebări este de fapt unul dintre cele mai grele. A descrie însă drumul pe care un om păcătos poate veni la Dumnezeu şi poate obţine iertarea păcatelor sale este, în compara-ţie cu acesta, destul de uşor. Dar de ce sînt atît de grele aceste întrebări? Motivul se află oare în faptul că Sfînta Scriptură nu vorbeşte destul de clar despre aceasta? Desigur că nu! Dar ea nu este o carte de reţete, în care, pentru a rezolva diferite întrebări, se poate deschide la reţeta potrivită. Sfînta Scriptură trebuie să fie citită şi înţeleasă ca întreg şi aceasta presupune o serioasă muncă de cercetare atît a Vechiului cît şi a Noului Testament, în puterea şi dependenţa de Duhul Sfînt. Pe lîngă aceasta Dumnezeu îşi împărtăşeşte gîndurile Sale doar aceluia care vine la El într-o stare spirituală corespunzătoare, adică aceluia care este gata să asculte de El.

O piedică foarte serioasă în înţelegerea adevărului lui Dumnezeu o constituie prejudecăţile, părerile pre-concepute. Deseori ele sînt prezente în mod inconştient şi îşi au originea în lucrurile cele mai diverse, cum ar fi educaţia, formaţia, obiceiurile, tradiţiile, caracterul uman etc. Cuvîntului lui Dumnezeu i se opun tradiţii omeneşti, care în ochii multora au dobîndit un caracter obligatoriu şi au pretenţia autorităţii, datorită vechimii lor respectabile. Eliberarea de acestea este o lucrare foarte grea, deoarece este împotriva firii omeneşti. Dar tocmai acesta este un motiv în plus, prin faptul că înţelegerea acestei părţi a adevărului dumnezeiesc se manifestă adesea atît de greu şi este în legă-tură cu încercări adînci ale inimii. Totuşi sper în îndurarea lui Dumnezeu, că El va răspîndi lumină şi va da putere pentru slăvirea Aceluia care a murit pentru noi.

Am spus adesea: Dumnezeu nu-l mustră pe păcătos. Făcînd aceasta, El ar admite că păcătosul nu este chiar atît de pierdut. Dar pe copiii Săi îi mustră. El îi mustră în multe privinţe. Pentru a putea lua seama la aceste avertismente trebuie să învăţăm să înţelegem relaţiile pe care se bazează ele şi în care i-a adus El pe ai Săi. Şi tocmai acesta este punctul cu cele mai multe lipsuri: mulţi credincioşi înţeleg adesea doar incomplet în ce relaţii preţioase au fost aduşi cu Dumnezeu, cu Domnul Isus Hristos şi unii cu alţii, prin harul lui Dumnezeu.

De aceea dorinţa mea este - şi ei îi este dedicată prima parte a cărţii mele - să prezint aceste relaţii dumne-zeieşti în care se află adevăraţii creştini, spre deosebire de cei din Vechiul Testament care formau poporul lui Dumnezeu, poporul Israel. Aproape nimic nu este atît de important pentru înţelegerea celor ce urmează ca faptul de a învăţa să vedem deosebirile dintre căile lui Dumnezeu cu Israel şi felul Său de a lucra cu adevărata Biserică. Acesta este punctul de plecare al cărţii. Dacă am înţeles cu inima aceste deosebiri, atunci sînt create cele mai bune condiţii pentru a înţelege şi a preţui şi poziţia deosebită a Bisericii.

Astfel, prima parte a cărţii, în care este descrisă poziţia binecuvîntată a Bisericii lui Dumnezeu în aspectul ei corporativ, are un caracter mai mult de învăţătură. Ea constituie fundamentul neapărat necesar pentru a doua parte, cu un caracter mai mult practic. Prin aceasta nu vreau să spun că partea a doua nu conţine învăţătură. Dimpotrivă, în această parte însă voi vorbi despre problemele practice, pe care le-am atins mai sus - probleme legate de drumul comun al celor credincioşi. Împreună, cele două părţi vor oferi astfel o imagine cît mai cuprinzătoare despre natura propriu-zisă a adevăratei Biserici, pe de o parte şi despre formele ei de manifestare în practica strîngerii laolaltă, pe de altă parte.

Dar mai este un grup de credincioşi cărora doresc să mă adresez prin această carte. Ei sînt copii ai lui Dumnezeu, care doresc să ocupe un loc potrivit după Scriptură. Ei au avut posibilitatea să tragă foloase de nepreţuit din slujirea şi luptele slujitorilor Domnului, care au mers înaintea lor pe această cale. Prin această slujire, ei sînt „întăriţi în adevărul" pe care-l au (2 Petru 1.12). Dar tocmai ei au nevoie să li se aducă în permanenţă aminte de „aceste lucruri", deşi în principiu le cunosc, ca să le fie trezită „mintea sănătoasă" (2 Petru 3.1). Poate că ei înşişi nu au trebuit să lupte niciodată pentru adevăr, se bucură însă de o mare lumină prin cei care au făcut-o. Mulţi au ajuns pur şi simplu prin naştere în

acest loc şi în parte nici nu prea ştiu de ce merg pe această cale. Cine nu s-a văzut silit să lupte „pentru credinţa care a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna" (Iuda 3), nu se găseşte oare în marele pericol de a renunţa uşor la bunătăţile care, mai mult sau mai puţin, „i-au căzut în braţe"? „Cumpără adevărul şi nu-l vinde", este îndemnul lui Dumnezeu (Proverbe 23.23) şi este dorinţa mea din inimă, să-i ajut pe aceşti credincioşi şi pe toţi copiii lui Dumnezeu să împlinească acest sfat.

Aş vrea să arăt cît de minunate sînt gîndurile lui Dumnezeu şi ce binecuvîntări sînt legate de preocuparea şi de ascultarea de ele. Faptul acesta, conducînd la adorare şi la o atitudine smerită, îi va feri pe aceşti fraţi şi pe aceste surori în Domnul de a se înălţa deasupra altora, care poate nu au avut privilegiul de a fi instruiţi atît de clar în Cuvîntul lui Dumnezeu ca ei. Adevărata cunoaştere a Domnului şi a Cuvîntului Său produce smerenie. Se poate să fii mîndru de ceva ce îţi aparţine doar prin har? Cînd ne este prezentat adevărul lui Dumnezeu, cînd lumina dumnezeiască străluceşte în viaţa şi în inima noastră, nu vom simţi cu putere că toţi au eşuat, mai mult sau mai puţin, în realizarea a ceea ce am recunoscut cu adevărat? Şi nu va trebui să recunoaştem că Domnul Isus nu poate fi mulţumit cu ocuparea formală de către noi a locului nostru potrivit? Credem cu adevărat în ceea ce a spus El? „Acolo sînt şi Eu în mijlocul lor" - într-adevăr promisiune de mare preţ! Dar poate că Domnul a fost de faţă şi noi nici nu am observat! Este permis ca aceasta să fie o stare de durată?

În acest context se mai impune o întrebare: nu este de trecut cu vederea pericolul că ne putem obişnui atît de mult cu lucruri de preţ, cu minunăţii, cu privilegii, datorită faptului că beneficiem ani de zile de ele, încît să nu mai însemne nimic deosebit pentru noi? Lucrul acesta nu trebuie să fie în nici un caz aşa. Cînd adevărul lui Dumnezeu nu mai are însă nici o influenţă asupra inimii noastre, deoarece am permis intrarea altor gînduri, atunci va fi aşa. În acest caz este doar o problemă de timp, cînd anume vom pierde lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Să ne păzească Dumnezeu! O, de-ar reuşi să trezească în noi toţi o „gîndire curată"! Să binecuvînteze Dumnezeu, în harul Său, slabele străduinţe ale autorului şi să deschidă larg inima sa şi a cititorului pentru Sine şi pentru Cuvîntul Său şi să ne facă peste măsură de fericiţi în cunoaşterea Aceluia care ne-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru noi!

Capitolul 2 - Dispensaţiile

1. Ce înseamnă "Adunare"?2. Ce nu este Adunarea?3. Adevărul care a fost şi în Vechiul Testament4. Cele şapte dispensaţii5. Încercarea omului6. Două sensuri ale crucii lui Hristos7. O taină8. O importantă zi de naştere9.Prezenţa Duhului Sfânt10. Domnul însă adăuga11. Intenţia prezentă a lui Dumnezeu12. Deosebiri între iudaism şi creştinism13. Măslinul

În această primă parte a cărţii, aş vrea să încerc, cu ajutorul lui Dumnezeu, să pun în lumină, într-o formă cît se poate de consecventă şi de cuprinzătoare, caracterul, originea şi menirea adevăratei Biserici. Pe aceas-ta se bazează apoi partea a doua, care este orientată mai mult spre partea practică. Avînd în vedere acestea, am luat titlul pentru prima parte din 1 Timotei 3.15. În acest loc apostolul Pavel indică motivul pentru care scrie această epistolă: „Dar dacă voi întîrzia, să ştii cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului Celui viu, stîlpul şi susţinerea adevărului."

Acesta este de fapt un gînd minunat: Dumnezeul Cel viu are pe acest pămînt o locuinţă, o casă în care locuieşte. Şi această casă, Adunarea Dumnezeului Celui viu, este şi astăzi stîlpul şi susţinerea adevărului. În nici un alt loc de pe pămînt nu se poate găsi adevărul decît aici. Adevărul nu-l găseşti în credinţa islamică, în budism, ci îl găseşti în creştinismul adevărat. Adevărata Biserică nu este adevărul - Hristos şi Cuvîntul lui Dumnezeu sînt adevărul - ea este numai suportul care ţine în picioare adevărul şi îl menţine în această lume. Desigur, în zilele noastre, confuzia asupra temei care ne preocupă este mare, iar înţelegerea a ceea ce este Adunarea lui Dumnezeu este restrînsă.

Astăzi auzim despre multe biserici, denumiri şi adunări. Care dintre ele este cea adevărată? Răspunsul nu trebuie căutat printre părerile oamenilor; numai Cuvîntul lui Dumnezeu însuşi ne poate da răspunsul, numai Cuvîntul lui Dumnezeu este autoritatea pe care avem să ne bazăm. Trebuie să respingem categoric ideea, des auzită în legătură cu o evoluţie a adevărului, despre cele spuse în Sfînta Scriptură. O asemenea „evoluţie" ar deschide poarta pentru introducerea gîndurilor omeneşti, a invenţiilor şi a imaginaţiei în lucrurile sfinte. Şi adevărul, dacă ar fi trebuit să evolueze, nu ar fi fost de la început adevărul. Atunci nu am mai avea nimic sigur, pe care să ne putem baza. Nu! Dumnezeu ne-a vestit în Cuvîntul Său voia Sa sfîntă, iar înţelepciunea şi siguranţa noastră stau în aceea că noi ne supunem Cuvîntului Său şi rămînem în ce am auzit de la început (1 Ioan 2.24).

În acest Cuvînt găsim numai o Adunare, într-o unitate sfîntă, în toate ţările. Adunarea Dumnezeului Celui viu este singura Adunare sau Biserică şi de ea aparţine oricine crede în Hristos.

Ce înseamnă „Adunare"?

Poate că unul sau altul dintre cititor se va întreba de ce folosesc expresia „adunare" şi nu „biserică" sau „comunitate religioasă". Expresia „adunare" mi se pare cea mai bună traducere a cuvîntului grecesc ekklesia. Acest cuvînt se compune din prepoziţia grecească ek, care înseamnă „din" sau „afară", şi din verbul grecesc kaleo, care înseamnă "a chema". Tradus exact, ekklesia ar fi „cei chemaţi afară".

Cu ekklesia, grecii desemnau iniţial mulţimea cetăţe-nilor chemaţi, adunaţi pentru discutarea unor probleme publice. Două exemple interesante pentru această întrebuinţare le găsim în Faptele Apostolilor 19.39: „dar, dacă umblaţi după altceva", spune mai-marele cetăţii, „se va hotărî într-o Adunare legală" şi în versetul 41: „şi spunînd aceste lucruri, a dat drumul Adunării." În Septuaginta (traducerea grecească a Vechiului Testament) şi, de exemplu, în Faptele Apostolilor 7.38. cu expresia „adunare" este desemnat Israel: „El (Moise) este acela care, în Adunarea israeliţilor în pustie, cu îngerul care i-a vorbit ... şi cu părinţii noştri ...". În majoritatea locurilor din Noul Testament, cuvîntul „adunare" îi desemnează pe creş-tinii credincioşi care sînt „chemaţi afară" din lume şi care acum, după gîndul şi voia lui Dumnezeu, sînt „adunaţi" în jurul lui Hristos.

Această adunare, strîngere în jurul unei persoane comune, nu reiese din cuvintele „comunitate" şi „biserică". Şi tocmai scoaterea în evidenţă a acestui sens a fost, după cum se vede, intenţia Duhului lui Dumne-zeu atunci cînd foloseşte cuvîntul ekklesia. Cuvîntul „biserică" este doar împrumutat, fiind o transpunere în limba germană („Kirche" = biserică) a grecescului kyriake, care în vocabularul creştinismului timpuriu însemna „ziua Domnului", „duminică". (în limba română, cuvîntul „biserică" provine de la grecescul „basilica" = casă de locuit a împăratului, basileu.) Această expresie nu pare potrivită pentru a desemna Adunarea lui Dumnezeu.

Cuvîntului ekklesia este folosit în Noul Testament cu următoarele trei sensuri:

1)o Adunare cu caracter universal;

2)adunarea lui Israel în Vechiul Testament;

3)Adunarea Dumnezeului Celui viu (de exemplu 1 Corinteni 10.32). Cu acest sens expresia este folosită cel mai des.

Ce nu este Adunarea

Adesea poate fi întîlnit gîndul, care de altfel este greşit, că Adunarea din Noul Testament este o continuare a lui Israel din Vechiul Testament, un Israel duhovnicesc, şi că Dumnezeu, în principiu, acţionează la fel, atît în Vechiul Testament cît şi în Noul Testament. Se consideră adesea că ceea ce găsim în Vechiul Testament referitor la poporul evreu este şi criteriul după care Dumnezeu Se poartă cu creştinii. Pentru mulţi, Adunarea (Biserica) este pur şi simplu totalitatea credincioşilor din toate timpurile.

Pentru înţelegerea subiectului pe care ni l-am propus, este foarte important să sesizăm diferenţele, chiar contrastul dintre felul de a lucra al lui Dumnezeu, în căile Sale, în Vechiul Testament şi ceea ce întreprinde astăzi pentru slăvirea Fiului Său. precum şi faptul că Israel nu este Adunarea (Biserica) şi nici Adunarea nu este Israel.

Adevărul care a fost şi în Vechiul Testament

Înainte de a ne opri la aceste diferenţe dintre căile lui Dumnezeu în Vechiul şi în Noul Testament, trebuie să spunem că întotdeauna au existat lucruri care sînt general valabile şi întotdeauna adevărate. Astfel Dumnezeu a fost şi este întotdeauna un Dumnezeu unic, singurul şi adevăratul Dumnezeu. De asemenea au existat întotdeauna oameni care, prin harul Său, au crezut în El, au avut încredere în Cuvîntul Său şi pe care El i-a iubit. Ceea ce Dumnezeu a lucrat în Vechiul Testament, a făcut prin Duhul Sfînt. Acest lucru nici astăzi nu este altfel. Apoi şi principiile morale ale stăpînirii lui Dumnezeu, adică ale felului Său de a proceda cu fiii oamenilor, reprezintă o parte importantă a Vechiului Testament; ele au fost şi rămîn mereu aceleaşi. Astfel, de exemplu, viaţa patriarhilor şi a credincioşilor din Vechiul Testament, viaţă pe care au dus-o sub privirea lui Dumnezeu, constituie învăţături importante pentru atitudinea noastră practică. În cea mai veche carte a Bibliei, cartea lui Iov, citim cuvinte pline de consolare, valabile şi astăzi, despre purtarea lui Dumnezeu cu cel credincios: „Nu-Şi întoarce ochii de la cei drepţi ..." (capitolul 36.7). Încă în Vechiul Testament a dat făgăduinţe de preţ, deşi caracterul acestora era deosebit de cel din timpul nostru.

Cele şapte dispensaţii

În căile lui Dumnezeu cu oamenii există însă, în diverse perioade de timp, deosebiri importante în ce priveşte mîntuirea. În Sfînta Scriptură recunoaştem în total şapte dispensaţii sau epoci. Prin dispensaţii înţelegem perioade în felul de a lucra al lui Dumnezeu cu oa- menii, perioade care se succed şi au un caracter diferit, dar care niciodată nu revin după ce au trecut. Întîia dispensaţie este aceea a inocenţei, a nevinovăţiei, cînd prima pereche de oameni s-a bucurat de binecuvîntările paradisului pămîntesc al lui Dumnezeu, de binecuvîntările grădinii Edenului, fără a avea conştiinţa binelui şi a răului. Putem presupune că această perioadă nu a durat mult, deoarece şi-a găsit un sfîrşit brusc, prin intrarea păcatului. Şi astfel Dumnezeu a trebuit să încheie deja această primă etapă prin judecată: „Astfel El a izgonit pe Adam; şi la răsăritul grădinii Edenului a pus heruvimii şi sabia învăpăiată care se îndrepta în toate direcţiile, ca să păzească drumul spre pomul vieţii" (Geneza 3.24).

A doua dispensaţie este aceea a conştiinţei; ea a ţinut de la căderea în păcat a lui Adam pînă la Noe şi cuprinde, după calculele biblice, o perioadă de aproximativ 1.656 ani. Dumnezeu încă nu dăduse indicaţii pentru convieţuirea oamenilor, relaţia lor cu El însuşi încă nu fusese reglementată. Dar prin căderea în păcat, omul a primit - în prevederea lui Dumnezeu - cunoştinţa a ceea ce este bine şi rău şi „a ajuns ca unul din Noi, cunoscînd binele şi răul" (Geneza 3.22). Pe lîngă descoperirile pe care Dumnezeu le-a făcut despre Sine în creaţie şi în purtarea Sa cu primii oameni, conştiinţa urma să fie, pentru o perioadă îndelungată, criteriul deosebit pentru acţiunile oamenilor. Şi această epocă s-a încheiat cu judecata lui Dumnezeu (citeşte şi în Geneza 7.11-23; 2 Petru 2.5).

A treia dispensaţie este a guvernării, caracterizată prin aceea că Dumnezeu i-a dat omului - lui Noe - sa-bia pentru a menţine pe pămînt buna purtare şi ordinea (Geneza 9.3-7); ea se întinde de la Noe pînă la Avraam, pe o perioadă de aproximativ 452 ani. Pentru a pune graniţe violenţei omului, Dumnezeu a dat conducerea, pe care pînă atunci o avea doar El, în mîna omului şi i-a poruncit: „Dacă cineva varsă sîngele omului, şi sîngele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui" (Geneza 9.6). Şi la sfîrşitul acestei epoci stă judecata: Dumnezeu a încurcat limba oamenilor, pînă atunci unitară (Geneza 11.5-9).

În cea de-a patra dispensaţie, perioada de la Avraam pînă la Moise, găsim făgăduinţa ca principiu de bază al lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a condus pe Avraam din Ur, din Caldeea, în ţara Canaan şi i-a dat făgăduinţa că va face din el o naţiune mare. „Te voi face să devii un neam mare şi te voi binecuvînta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvîntare. Voi binecuvînta pe cei ce te vor binecuvînta şi voi blestema pe cei ce te vor bles-tema; şi toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate în tine" (Geneza 12.2-3). Mai tîrziu, Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam un fiu pe care l-a primit cînd avea o sută de ani (Romani 4.19-21) şi care era o pildă minunată pentru Unul mai mare, pentru Hristos. în lumina făgăduinţelor lui Dumnezeu s-au scurs 505, ani pînă cînd şi aici a intervenit judecata şi copiii lui Israel au fost asupriţi aspru de faraonul Egiptului (Exod 1.8-16).

A cincea dispensaţie este cea a legii şi cuprinde perioada de la Moise pînă la Hristos - o perioadă de aproximativ 1420 ani. Această epocă ocupă cel mai mare spaţiu în învăţăturile Vechiului Testament şi are o importanţă deosebită. Legea, dată poporului pămîntesc - Israel - ca regulament, a răspîndit o lumină puternică asupra gîndurilor şi fiinţei lui Dumnezeu şi conţine imagini minunate ale lui Hristos şi ale lucrării Sale (să ne gîndim doar la indicaţiile referitoare la jertfe şi la construirea cortului). În altă privinţă însă a fost un jug pe "care", spune Petru, "nici părinţii" noştri, nici noi nu l-am putut purta" (Faptele Apostolilor 15.10); ea a fost un îndrumător spre Hristos (Galateni 3.24). El însuşi a fost născut - o, ce har! - „sub lege" (Galateni 4.4). Şi spre sfîrşitul acestei dispensaţii a stat, în ceea ce priveşte poporul Israel ca întreg, o judecată serioasă: Dumnezeu a dus cele zece seminţii în robia asiriană (2 Împăraţi 17.1-6) şi, cîtva timp mai tîrziu, cele două seminţii în robia babiloniană (2 Împăraţi 25.1-11) - o judecată care ţine pînă în ziua de astăzi. În final Dumnezeu a adus, în anul 70 după Hristos, judecata peste sistemul evreiesc, prin distrugerea Ierusalimului.

Timpul de faţă, ca a şasea dispensaţie, în care ne este dat să trăim, este cea a harului. Ea a început în ziua Cincizecimii (Faptele Apostolilor 2) şi îşi va avea sfîrşitul la răpirea Adunării (1 Tesaloniceni 4.15-17). În privinţa mîntuirii, această epocă este cea mai importantă şi cea mai măreaţă dintre căile lui Dumnezeu cu oame-nii: este vremea Bisericii pe pămînt; este vremea în ca-re Dumnezeu îi cheamă pe păcătoşi din

lume spre a-i conduce în lumina Sa minunată. Din punct de vedere istoric va sfîrşi însă şi vremea mărturiei lui Hristos cu o serioasă judecată: Domnul Isus îl va nimici pe acel nelegiuit prin arătarea venirii Sale şi Dumnezeu va împlini judecata asupra creştinilor de nume, fără viaţă, după ce, înainte, le va trimite o puternică lucrare de ră-tăcire, „ca să creadă o minciună, pentru ca toţi cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, "să fie judecaţi" (2 Tesaloniceni 2.7-12). A şaptea şi ultima epocă va fi aceea a împărăţiei de o mie de ani, începînd cu apariţia Domnului în putere şi slavă (Apocalipsa 11.15-18) şi sfîrşind cu marele tron alb (vezi Apocalipsa 20.10-15), unde toţi morţii, care odinioară nu L-au primit prin credinţă pe Domnul Isus, vor fi judecaţi pentru a fi aruncaţi pe vecie în iazul de foc.

Încercarea omului

Desigur, am observat, privind cele şapte dispensaţii, că fiecare dintre ele se sfîrşeşte cu judecată. Cum vine aceasta? Care este motivul pentru care Dumnezeu acţionează atît de serios? Îi face plăcere judecata? O! Nu, El este încet la mînie şi are o mare bunătate şi îndurare. Răspunsul trebuie căutat în următorul fapt: căile lui Dumnezeu cu oamenii, în epoci diferite sînt caracterizate prin aceea că Dumnezeu le-a dat oameni-lor o răspundere şi i-a pus la încercare. El căuta să găsească ceva bun la cel pe care El Însuşi l-a făcut „foarte bun" (Geneza 1.31). Care a fost însă rezultatul testării omului?

Omul, care s-a bucurat de cele mai fericite condiţii în paradis şi se mai găsea în starea de nevinovăţie, a fost pus sub răspunderea de a nu mînca din pomul cunoştinţei binelui şi răului (Geneza 2.16, 17). El însă nu a ascultat, nu s-a încrezut în Dumnezeu, a ascultat de şarpe şi a căzut în păcat (Geneza 3.6).

În vremea cînd domnea doar conştiinţa şi omul era pus sub răspunderea de „a face bine" (Geneza 4.3, 7). a avut loc primul fratricid. Dumnezeu a trebuit să vadă că răutatea omului era mare pe pămînt şi că toate întocmirile gîndurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău (Geneza 6.5).

În epoca guvernării omului, cînd Dumnezeu i-a încredinţat lui Noe sabia, acesta nu a făcut faţă: Noe nu se putea conduce nici măcar pe sine însuşi (vezi în Geneza 9.21). În această vreme s-a întîmplat că oamenii, în mîndria lor, s-au răzvrătit împotriva lui Dumne-zeu şi au vrut să-şi construiască o cetate cu un turn al cărui vîrf să ajungă la cer, ca astfel să-şi facă un nume (Geneza 11.4).

După ce Dumnezeu Şi-a ales în Avraam un popor pămîntesc, i-a dat acestuia, sub Moise, legea, cu răspunderea pentru popor să asculte de glasul Său şi să păzească legămîntul Său (Exod 19.5). I-a dat un loc cu deosebite privilegii exterioare şi l-a separat, prin diversele instituţii, ritualuri, prescripţii şi slujbe, de urîciunile celorlalte popoare, pentru Sine: prin sfînta Sa lege El Şi-a separat astfel poporul, care, în majoritate, era tot atît de stricat ca şi neamurile, de restul popoarelor lumii, încît era un păcat pentru un evreu să aibă legături cu păgînii. Să amintim doar cu cîtă stăruinţă l-a pregătit Domnul pe Petru pentru a merge în Cezareea, la Corneliu, sutaşul păgîn (Faptele Apostolilor 10).

Poporul Israel a încălcat însă legea la puţin timp după ce i-a fost dată şi a fost neascultător faţă de Domnul Dumnezeul său (2 Împăraţi 17.7-20). S-a abătut de la Dumnezeu spre idoli şi a dovedit în faţa întregii lumi că roadele acestei naţiuni, în ciuda faptului că se bucura de privilegii deosebite şi era condusă de marea înţelepciune a lui Dumnezeu, nu era decît duşmănie crescîndă faţă de Dumnezeu Însuşi.

Faptul care a încununat testarea omului de către Dumnezeu a fost trimiterea Fiului Său iubit în această lume a păcatului şi a morţii. În Marcu 12.6 citim mişcătoarele cuvinte: „Mai avea pe singurul şi preaiubitul său fiu; la urmă, l-a trimis şi pe el la ei." Domnul Isus a fost aici, în acest loc al acţiunii păcatului şi al morţii, şi a întruchipat în mod desăvîrşit bunătatea şi dragostea lui Dumnezeu. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sînul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut" (Ioan 1.18).

Venirea Domnului Hristos a adus însă la lumină un adevăr îngrozitor: omul nu numai că este stricat şi urmează propria sa voinţă, ci el este vrăjmaşul lui Dumnezeu şi urăşte bunătatea desăvîrşită a lui Dumnezeu arătată în El - Omul venit din cer. Cît de mişcătoare sînt cuvintele Domnului: „Dacă n-aş fi făcut între ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar avea păcat; dar acum, ei au văzut şi M-au urît şi pe Mine şi pe Tatăl Meu" (Ioan 15.24). Prin respingerea Domnului Isus Hristos, a ieşit deplin la lumină falimentul total al omului care a primit o răspundere: el nu numai că iubeşte păcatul, ci urăşte dragostea lui Dumnezeul

A fost Dumnezeu surprins de evoluţia lucrurilor, a fost El nedumerit? O, nu! Deoarece a fost slăvit în mod desăvîrşit şi în privinţa păcatului prin lucrarea Fiului Său iubit la crucea de pe Golgota, Dumnezeu îi oferă omului harul Său nemărginit. Evreii au pierdut, pentru timpul de faţă, poziţia lor privilegiată, deoarece L-au crucificat pe Hristosul lui Dumnezeu, pe Mesia al lor şi au fost alungaţi din ţară şi împrăştiaţi printre popoarele pămîntului. Dar, dacă Dumnezeu a dat la o parte pe Israel, a deschis calea pentru naţiuni, ca ele să poată veni de la întuneric la lumina Sa minunată. Cu aproape 2.000 de ani în urmă, El a făcut să înceapă epoca harului. În căile lui Dumnezeu cu pămîntul, crucea şi învierea Domnului Isus reprezintă puncte de cotitură hotărîtoare. Pe baza deplinei lucrări de ispăşire a Domnului Isus, Dumnezeu nu mai cere ceva bun de la om, ci El Însuşi dă (Ioan 3.16-18; 4.10).

De la cruce, Dumnezeu nu-l mai încearcă pe om, deoarece punctul culminant al iubirii lui Dumnezeu a fost şi punctul culminant al răutăţii omului. Omul nu poate arăta ce este mai mult decît a arătat la cruce. De ce să-l încerce Dumnezeu mai departe? Că omul este răspunzător pentru faptele sale şi în vremea harului, şi mai ales în această vreme, nu mai trebuie subliniat. Tot atît de puţin se pune întrebarea dacă el ar corespunde sau nu acestei responsabilităţi după gîndurile lui Dumnezeu: creştinătatea este la fel de coruptă (vezi 1 Timotei 4.1-3) ca odinioară poporul evreu şi Hristos va vărsa din gura Sa acest sistem fără viaţă care îi poartă numele (Apocalipsa 3.16).

Dar cu aceasta am înaintat prea mult în perspectiva profetică, dacă vrem să încheiem gîndul urmărit (încercarea omului în diversele epoci). Vreau să părăsim acum acest fir al responsabilităţii şi să ne îndreptăm spre ceea ce a făcut Dumnezeu în acest timp, spre cinstirea Fiului Său, şi pe tărîmul falimentului omului. Pentru aceasta trebuie să vorbesc încă o dată despre însemnătatea crucii în domeniul căilor lui Dumnezeu cu pămîntul.

Două sensuri ale crucii lui Hristos

„Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară eraţi depărtaţi, aţi fost apropiaţi prin sîngele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul şi a surpat zidul de la mijloc al despărţiturii şi în trupul Lui a înlăturat vrăjmăşia dintre ei, legea poruncilor în rînduielile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El Însuşi un singur om nou, făcînd pace; şi a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmăşia" (Efeseni 2.13-16).

În acest fragment, crucea lui Hristos ne este prezentată într-un sens deosebit. Faptul că ea constituie temelia mîntuirii personale şi a păcii sufletului este în general mai mult sau mai puţin înţeles şi apreciat de toţi adevăraţii creştini, pentru că altfel ei nu ar fi adevăraţi creştini. Poate că pe alocuri, înţelegerea şi aprecierea sîngelui lui Hristos este diferită; dar sensul fundamental al lucrării lui Hristos pentru nevoile personale ale păcătosului în faţa lui Dumnezeu este recunoscut de către toţi credincioşii.

Însemnătatea crucii lui Hristos privind căile lui Dumnezeu este în general puţin înţeleasă. Pînă atunci Dumnezeu S-a ocupat doar de poporul Său pămîntesc; toate binecuvîntările au fost în legătură cu poporul Israel (Romani 9.4-5). Păgînii au rămas (luaţi în ansamblu) în afara a ceea ce făcea Dumnezeu. Ei nu au fost luaţi în seamă, au fost ca şi inexistenţi în faţa lui Dumnezeu. Acest fapt a fost atît de evident încît Domnul Isus în timpul vieţii Sale le-a poruncit ucenicilor Săi să nu meargă pe calea păgînilor (Matei 10.5). El Însuşi a fost trimis doar la oile pierdute ale casei lui Israel (Matei 15.24) şi acolo i-a trimis şi pe ei. Aceasta nu a fost dovada unei lipse de dragoste sau de apreciere a credinţei, pe care El a găsit-o chiar într-un sutaş păgîn (Matei 8.10), ci a faptului că încă mai exista legea numită aici „zid despărţitor".

În Efeseni 2, Dumnezeu Se adresează credincioşilor dintre păgîni. Ce imagine a lor ne prezintă în versetele 12 şi 13! În acea vreme ei erau fără Hristos, fără drept de cetăţenie în Israel, străini de legămintele făgăduinţei, fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume. Este numai dovada harului lui Dumnezeu că ei şi noi, cei „depărtaţi" din punctul de vedere al mîntuirii, am fost apropiaţi prin sîngele lui Hristos.

Dar nu numai Dumnezeu i-a apropiat pe cei depărtaţi, ca să aibă acces la El prin Duhul, ci găsim că şi Hristos, - pe temelia jertfei Sale, - creează ceva nou (versetul 15): El formează acum, din evrei şi păgîni un popor ceresc, creează din oamenii de odinioară un om nou. Să fim însă atenţi: credincioşii dintre naţiuni nu sînt ridicaţi la înălţimea privilegiilor lui Israel, aceasta înseamnă că ei nu devin evrei. Oh, aceasta ar fi fost deja foarte mult, dacă ne-ar fi ridicat pe noi, cei lipsiţi de făgăduinţe şi de nădejdi, la nivelul privilegiilor poporului evreu. Hristos creează ceva mult mai măreţ: din evrei şi din păgîni face un om nou, unde nu mai este nici iudeu, nici grec (Galateni 3.28), un om nou, care reprezintă propriile Sale trăsături aici pe pămînt.

Legea poruncilor în orînduirile ei a fost îndepărtată ca regulă de viaţă, iar iudeii şi păgînii, între care pînă atunci existau relaţii de vrăjmăşie, au fost împăcaţi acum cu Dumnezeu într-un singur trup prin cruce: crucea a înlăturat complet vrăjmăşia, atît între cei credincioşi dintre iudei şi dintre neamuri, cît şi pe cea care a existat între aceştia şi Dumnezeu. Atît de mult a fost îndepărtată această vrăjmăşie prin cruce, încît cei credincioşi dintre iudei şi păgîni constituie un trup, un organism viu. Lăudat fie Domnul Isus, lăudat fie Dumnezeul şi Tatăl nostru pentru acest fapt minunat! Acum nu mai există iudei şi păgîni (în măsura în care este vorba de credincioşii din timpul harului), ci doar Adunarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 10.32). Această Adunare este un organism ceresc, legat de slăvitul Cap, Hristos, în cer. Ea este Trupul Său (Efeseni 1.23). Şi această expresie, „Trupul Său", nu vorbeşte doar despre unitate, ci şi despre „a fi una" - despre „a fi una" mădularele între ele şi despre „a fi una" Hristos şi mădularele Sale.

Despre acest adevăr minunat aflăm şi mai mult în capitolul următor, astfel încît acum mă pot limita la observaţia că Dumnezeu ne prezintă Adunarea în Noul Testament prin patru imagini: în afară de Trup al lui Hristos, ea ne este arătată drept casă a lui Dumnezeu, drept lumină şi în final, Mireasă a lui Hristos. Aceasta constituie conţinutul următoarelor capitole.

O taină

Cînd în Noul Testament este vorba despre o „taină", atunci nu se referă la ceva misterios sau greu de înţe-les. Cu mult mai mult, prin „taină" se înţelege un adevăr care în Vechiul Testament nu este descoperit, un adevăr care s-a putut face cunoscut doar prin revelaţie din partea lui Dumnezeu şi care, după ce a fost făcut cunoscut, poate fi înţeles de om numai prin credinţă. Celor credincioşi li s-a dat privilegiul să cunoască şi să înţeleagă „tainele" Noului Testament. De aceea ele nu mai sînt taine ascunse, ci revelate. „Pentru că vouă v-a fost dat", le spune Domnul Isus ucenicilor Săi în Evan-ghelia după Matei 13, „să cunoaşteţi tainele împărăţiei cerurilor, iar lor (celor necredincioşi) nu le-a fost dat" (versetul 11). Există în prorociile Vechiului Testament multe lucruri de preţ, dar ele nu sînt numite taine. Poate ajută mult ca în acest loc să enumerăm cele mai importante taine revelate în Noul Testament:

- Taina evlaviei, care este adevărata cucernicie (1 Timotei 3.16).

- Taina credinţei (1 Timotei 3.9).

- Taina unităţii dintre Hristos şi Adunare (Efeseni 5.32).

- Taina lui Hristos, unitatea credincioşilor dintre iudei şi păgîni (Efeseni 3.4-6).

- Taina schimbării credincioşilor la venirea Domnului (1 Corinteni 15.51).

- Taina revenirii lui Israel la Domnul (vezi în Romani 11.25).

- Taina Evangheliei (Efeseni 6.19).

- Taina împărăţiei lui Dumnezeu (Marcu 4.11; Matei 13.11; Luca 8.10).

- Taina celor şapte stele şi a sfeşnicelor de aur (Apocalipsa 1.20).

- Taina fărădelegii (2 Tesaloniceni 2.7).

- Taina Babilonului, a desfrînatei (vezi în Apo-calipsa 17.5).

- Taina de a-Şi uni iarăşi, în Hristos, toate lucrurile (Efeseni 1.9-10).

Adevărul despre Hristos şi Adunare este o taină: pla-nul lui Dumnezeu în legătură cu Hristos şi Adunarea nu a fost revelat în Vechiul Testament. Dumnezeu l-a avut din veşnicie în inima Sa, dar el era acolo ascuns ca o taină (citeşte în Efeseni 3.5, 9; Romani 16.25-26 şi Coloseni 1.26). Această „taină a lui Hristos" nu a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în veacurile dinainte, cum spune apostolul Pavel în Efeseni 3.5: „... cum a fost descoperită acum sfinţilor Săi apostoli şi proroci, prin Duhul". Ordinea „apostoli şi proroci" (apostolii sînt numiţi înaintea prorocilor) arată că nu este vorba de profeţi ai Vechiului Testament, ci de apostolii şi profeţii Noului Testament, a căror învăţătură - concretizată astăzi în Sfînta Scriptură - constituie temelia Adunării, „piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos" (Efeseni 2.20). Trebuie

acordată atenţie şi faptului că apostolul, spre deosebire de ceea ce a fost vestit mai înainte, vorbeşte aici despre ceea ce a fost descoperit „acum". Şi ceea ce face faptul şi mai limpe-de: revelaţia „administrării tainei" a fost încredinţată exclusiv lui Pavel; numai în scrisorile sale găsim expunerea acestor gînduri, care odinioară erau ascunse în inima lui Dumnezeu.

Deci nu trebuie să căutăm adevărul despre Adunarea lui Dumnezeu în Vechiul Testament. Dacă o facem totuşi, atunci vom ajunge la concluzii total greşite şi nu vom înţelege niciodată adevărata natură a Adunării. Nici un om credincios din Vechiul Testament - nici un Avraam, nici un Moise, nici un David, nici un Isaia - nu a ştiut nimic despre Adunarea Dumnezeului Celui viu şi, drept urmare, nici unul nu a vorbit despre ea şi nici nu a făcut vreo aluzie. Din nenorocire, mulţi copii dragi ai lui Dumnezeu nu înţeleg acest lucru. Pentru ei nu constituie nici o greutate de a găsi în Vechiul Testament ceea ce ei consideră a fi Biserica, însă greşesc. Ei amestecă în permanenţă adevăruri din Vechiul Testament cu adevăruri din Noul Testament, dispensaţia creştină cu dispensaţia iudaică şi nu obţin astfel niciodată o perspectivă clară asupra gîndurilor lui Dumnezeu, ci cad pradă, mai devreme sau mai tîrziu. unor erori cum este. de pildă, aceea că măslinul din Romani 11 ar fi o imagine a adevăratei Biserici şi deci, chiar copii ai lui Dumnezeu pot fi „tăiaţi" şi prin aceasta pierduţi. De aceea, înţelegerea diferitelor dispensaţii este de neapărată trebuinţă. Cu totul altceva este, bineînţeles, faptul că, privind în urmă, găsim în Vechiul Testament, prin lumina Noului Testament, pilde şi umbre despre acest adevăr al Adunării. Să ne gîndim de exemplu, la soţia lui Iosif şi a lui Moise, la cortul întîlnirii, la rămăşiţa sub Ezra şi sub Neemia şi altele.

Chiar şi atunci cînd Domnul Isus a fost deja pe pămînt, Adunarea lui Dumnezeu nu exista încă, şi El nici nu început s-o construiască atunci. În Noul Testament, Biserica este amintită pentru prima dată la Matei 16, versetul 18. Acolo zidirea Bisericii de către 1-1 este prezentată ca aparţinînd viitorului. „Pe această stîncă", spune Domnul Isus, „voi zidi Biserica Mea ..." El i-a dat lui Simon un nou nume - Petros = piatră - şi a dat de înţeles că îşi va zidi Biserica pe această persoană, despre care a vorbit Petru, pe această „stîncă" (în greceşte petra). A doua şi ultima menţionare în evanghelii o găsim în Matei 18, versetul 17. Dar şi aici se vorbeşte despre ceva din viitor; Domnul Isus încă era pe pămînt, aşa că problemele dintre fraţi puteau fi aduse înaintea Lui.

O importantă zi de naştere

Capitolul al doilea din Faptele Apostolilor ne prezintă o importantă „zi de naştere", aceea a Adunării lui Dumnezeu. Găsim acolo o ceată de credincioşi încă de pe vremea Domnului, care l-au urmat personal. Aceştia au reprezentat nucleul Adunării în ziua constituirii ei. Prin coborîrea Duhului Sfînt, ei au fost botezaţi, ca să alcătuiască un singur Trup (1 Corinteni 12.13) şi prin aceasta au fost strîns legaţi de slăvitul Mîntuitor din cer. De acum înainte ei nu umblau doar ca persoane individuale, ci ca un organism colectiv, ca Trup al lui Hristos; luaţi individual, ei erau mădulare unii altora.

Aici vedem o minunată şi pînă atunci necunoscută unitate şi unanimitate în atitudinea lor practică, determinată de Duhul Sfînt care locuia în ei. Astfel citim în Faptele Apostolilor 2.42-44: „Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frîngerea pîinii şi în rugăciuni. Fiecare era plin de frică şi prin apostoli se făceau multe minuni şi semne. Toţi cei care credeau erau împreună şi aveau toate în comun."

Iar în Faptele Apostolilor 4.32-33. citim alte importante cuvinte: „Mulţimea celor care crezuseră era o inimă şi un suflet. Nici unul nu zicea că averile lui sînt ale lui, ci aveau toate în comun. Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învie-rea Domnului Isus şi un mare har era peste toţi."

Aceasta este deci Adunarea lui Dumnezeu: o colectivitate vie, constituită din adevăraţi credincioşi, botezaţi într-un singur Trup prin Duhul Sfînt, legaţi cu Domnul, în calitate de Cap al Trupului, şi legaţi între ei. Biserica Sfintei Scripturi nu este deci o clădire materială, deoa-rece Dumnezeu nu locuieşte în temple făcute de mîini (Faptele Apostolilor 17.24). Ea este mult mai mult, un organism viu, o casă duhovnicească şi este formată din pietre vii (1 Petru 2.5). De aceasta ne vom ocupa mai îndeaproape în continuare.

Cînd Domnul Isus a fost botezat cu Duhul Sfînt (şi să fim atenţi că El este primul şi singurul om care a primit Duhul Sfînt înainte ca lucrarea mîntuirii să fie săvîrşită. deoarece El era fără păcat şi Sfîntul lui Dumnezeu nu avea nevoie de mîntuire), atunci Duhul Sfînt a venit în chip de porumbel peste El (Matei 3.16). Aici însă, cînd cei credincioşi au primit botezul cu Duhul Sfînt. Duhul Sfînt le-a apărut sub forma unor limbi ca de foc. care s-au aşezat cîte una pe fiecare dintre ei. „Şi toţi au fost umpluţi de Duh Sfînt şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească." Aceste limbi ca de foc vorbesc despre cuvîntul mărturiei lui Dumnezeu în putere. Însă această mărturie nu trebuia să rămînă redusă doar la evrei, ci şi păgînii trebuiau să audă despre „lucrurile minuna-te ale lui Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 2.11). Aici vedem cum, prin Duhul Sfînt, au fost depăşite pentru o vreme obstacolele limbii, pe care le-a ridicat Dumnezeu la Babei pentru îngrădirea mîndriei omului. Această depăşire dovedeşte faptul că Evanghelia harului lui Dumnezeu trebuia să ajungă acum şi la cei care erau departe.

Aceasta este deci „ziua de naştere" a Adunării. Din acea zi a Cincizecimii, Dumnezeu Duhul Sfînt este ca Persoană pe acest pămînt şi Faptele Apostolilor prezintă lucrarea Sa în Adunare pentru a o conduce. El a folosit o mulţime de unelte; dar vom vedea, cînd vom urmări istoria Adunării, unică în felul ei, că acolo unde a acţionat Duhul Sfînt, El a condus la unitate şi a realizat acea singură Adunare a lui Dumnezeu. A ieşit la iveală puterea, dar nu a omului, ci a lui Dumnezeu. Adunarea a fost locul desfăşurării acestei puteri. În Faptele Apostolilor 4 găsim de asemenea prima oră de rugăciune a Adunării: „»Şi acum, Doamne, uită-Te la ameninţările lor, dă putere robilor Tăi să predice Cuvîntul Tău cu toată îndrăzneala şi întinde-Ţi mîna ca să se facă vindecări, semne şi minuni, prin Numele Robului Tău Celui Sfînt, Isus.« Pe cînd se rugau ei, s-a cutremurat locul unde erau adunaţi; toţi s-au umplut de Duhul Sfînt şi vesteau Cuvîntul lui Dumne-zeu cu îndrăzneală" (versete 29-31).

Ce scenă a fost aceasta! O Adunare, o inimă, o intenţie: slăvirea lui Isus! Duhul Sfînt a fost de faţă şi a lucrat nestingherit. Desigur, suspinăm cînd comparăm starea actuală a creştinătăţii cu acele zile fericite de la început!

Prezenţa Duhului Sfînt

Atît de reală a fost prezenţa Duhului Sfînt ca Persoană pe pămînt, încît Petru a putut să-i spună lui Anania: „pentru ce ţi-a umplut Satan inima ca să minţi pe Duhul Sfînt...?" (Faptele Apostolilor 5.3). În capitolul 10, versetul 19, citim că Duhul Sfînt i-a vorbit lui Petru: „Iată că te caută trei oameni". După întoarcerea păgînilor la Dumnezeu şi după revărsarea Duhului Sfînt şi peste ei, Petru spune în capitolul 11, versetul 12: „Duhul Sfînt mi-a spus să plec cu ei, fără să am vreo îndoială". În capitolul 13, Duhul Sfînt ocupă aceeaşi poziţie de conducere dumnezeiască în adunarea din Antiohia. „Pe cînd slujeau Domnului şi posteau, Duhul Sfînt a zis: »Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.«" După aceea au postit şi s-au rugat. Iar în versetul 4 citim: „Iar ei, fiind trimişi de Duhul Sfînt, s-au coborît la Seleucia şi de acolo au plecat cu corabia la Cipru". Cînd adunarea din Ierusalim trebuia să ia o hotărîre importantă, devine din nou evidentă prezenţa

Duhului Sfînt: „Căci s-a părut bine Duhului Sfînt şi nouă să nu mai punem peste voi altă greutate, decît aceste lucruri necesare" (capitolul 15.28). În slujba lor. apostolii au fost conduşi de această Persoană dumnezeiască: „Fiindcă au fost opriţi de Duhul Sfînt să predice Cuvîntul în Asia, au trecut prin ţinutul Frigiei şi al Galatiei. ... se pregăteau să intre în Bitinia, dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie" (capitolul 16.6-7).

Astfel vedem Adunarea de-a lungul cărţii Faptele Apostolilor sub conducerea suverană a Duhului Sfînt. Un trist eşec şi în acest punct ne este prevestit în capitolul 20, versetele 28-30. Da, chiar apostolul Pavel nu a ascultat de glasul Duhului (capitolul 21.4-5), cu toate că a fost condus de o motivaţie nobilă - dragostea faţă de fraţii săi trupeşti (Romani 9.1-3). Nesupunerea omului nu schimbă adevărul lui Dumnezeu. Hristos este slăvit în cer, Duhul Sfînt a fost trimis pe pămînt şi El locuieşte în Adunare. Ah, cît de mare este eşecul creştinismului în recunoaşterea şi realizarea prezenţei dumnezeieşti şi a conducerii Duhului Sfînt!

Să ne reamintim ce înseamnă ekklesia: Adunarea este o ceată de „oameni chemaţi afară" din această lume. Iacov spune în Faptele Apostolilor 15.13-14: „Fraţilor, ascultaţi-mă! Simon a spus cum, mai întîi. Dumnezeu Şi-a aruncat privirile ca să ia dintre neamuri un popor pentru Numele Său". Aceasta este deci Adunarea: un popor, scos din rîndul neamurilor prin lucrarea suverană a Duhului lui Dumnezeu pentru Numele Său. De-ar fi respectat Biserica aceasta şi şi-ar fi păstrat caracterul ceresc! Nu sînt cei din camera de sus, care s-au despărţit de lumea religioasă care şi-a crucificat Mîntuitorul, şi stăruiesc în rugăciune, un simbol pentru poziţia după voia lui Dumnezeu, poziţie pe care şi noi ar trebui să o avem astăzi?

Domnul însă a adăugat

În acele zile puterea şi sfinţenia mai caracterizau prima biserică şi noi citim în Faptele Apostolilor 5.13: „şi nici unul din ceilalţi nu îndrăznea să se alipească de ei; dar poporul îi lăuda". Necredincioşii simţeau că ei nu au ceea ce posedă cei născuţi din nou: Duhul Sfînt. Dar cei care au fost într-adevăr mîntuiţi au fost „adăugaţi Domnului" şi nu oamenilor sau unor organizaţii bisericeşti oarecare (capitolul 5.14). Nu ne putem adăuga singuri adevăratei Biserici. De asemenea nu citim că oamenii s-ar fi „alăturat" unei comunităţi sau chiar unei biserici a lui Dumnezeu. Cu mult mai mult auzim în Faptele Apostolilor 2.47, cuvinte importantele: „Şi Domnul adăuga, în fiecare zi, la numărul lor, pe cei care trebuiau să fie mîntuiţi."

Ce mîngîiere, în zilele noastre de decădere şi dezordine, că cel cu adevărat întors la Dumnezeu aparţine „Adunării celor întîi-născuţi" (Evrei 12.23)! Aceasta este singura Biserică din care putem face parte conform Sfintei Scripturi. Singura apartenenţă pe care o cunoaşte Scriptura este cea de mădular al Trupului lui Hristos.

Adunarea este Adunarea lui Dumnezeu; ea îi aparţine Lui şi toate drepturile le are El, deoarece El Şi le-a cîştigat prin sîngele Său (Faptele Apostolilor 20.28). Nu vom avea claritate asupra a ceea ce este Adunarea lui Dumnezeu în ochii Săi, pînă nu vom recunoaşte că El a creat Adunarea pentru veşnica slăvire a Sa şi a Domnului Isus: „a Lui să fie slava în Biserică, în Hristos Isus, în toate generaţiile, în vecii vecilor. Amin" (Efeseni 3.21).

Intenţia prezentă a lui Dumnezeu

Dumnezeu nu urmăreşte cu Adunarea doar un scop pentru veşnicie, ci şi pentru timpul de faţă. Cuvîntul azi în Efeseni 3.10, ne prezintă clar acest lucru: „pentru ca domniile şi stăpînirile din locurile cereşti să cunoască azi, prin Biserică, înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu."

Adunarea este totodată şi o extrem de interesantă carte cu lecţii pentru îngeri. Dumnezeu a stabilit pentru Adunare intenţia şi menirea ca prin ea îngerii din cer să cunoască înţelepciunea Sa felurită. Acest nou fel de înţelepciune nu-l pot învăţa altundeva decît in Adunare.

Îngerii au văzut prima creaţie şi s-au bucurat la întemeierea ei (Iov 38.7). Ei au văzut căile lui Dumnezeu cu oamenii şi cu Israel; au putut observa în toate acestea gloria lui Dumnezeu, dar şi umbra deasă a falimentului omului. Acum însă Dumnezeu a vrut să-i înveţe pe locuitorii legitimi ai cerului un fel cu totul nou de înţelepciune: propriul Fiu al lui Dumnezeu, Cuvîntul, S-a făcut trup, a coborît pînă la punctul cel mai jos şi L-a slăvit pe Dumnezeu tocmai în acel loc în care I s-a adus cea mai mare necinste. Ca urmare însă a învierii şi a slăvirii Sale la dreapta lui Dumnezeu, El (ca om) urma să nu mai fie singur, ci în calitate de Cap, în cer, să primească un trup potrivit pe pămînt - credincioşi dintre iudei şi dintre neamuri, aceia care sînt uniţi cu El fără a mai putea fi despărţiţi, aceia care sînt moşte-nitori, care alcătuiesc un singur trup şi iau parte la aceeaşi făgăduinţă în Hristos (Efeseni 3.6). Minunată binecuvîntare! Cine poate să o înţeleagă pe deplin?

Putem noi înţelege că Dumnezeu îi trece cu vederea pe îngerii care-L înconjoară şi este preocupat de unii ca noi? El vede în noi cel mai scump obiect al dragostei Sale. El ni L-a dat pe Hristos ca viaţă a noastră, a trimis Duhul Sfînt peste noi ca să locuiască în noi, ca într-un templu şi ca să ne lege cu El, Capul din cer, în timp ce noi sîntem încă aici pe pămînt. Ce chemare este aceasta! într-adevăr, cînd un înger vrea să ştie ce este înţelepciune, ce este dragoste, ce este har, trebuie să ne privească pe noi, cei iubiţi, trebuie să privească Adunarea.

În hotărîrea lui Dumnezeu, Adunarea Sa ocupă o poziţie atît de înaltă, încît deplina măreţie a înţelepciunii Sale poate fi descoperită numai prin ea. Creaţia vizibilă a fost, în acest sens, o introducere necesară sau o pregătire pentru creaţia nouă, cerească. El, care a creat toate lucrurile, a avut Adunarea în gîndul Său, înainte de-a începe lucrarea. Acum puterile cereşti pot să cunoască înţelepciunea Sa nespus de felurită în noua Lui creaţie. Probabil că niciodată nu le-a trecut prin minte că Creatorul lor S-ar putea coborî atît de mult sub nivelul lor, pentru a găsi acolo, jos, printre noi, părtaşi potriviţi ai bucuriei Sale (Coloseni 1.16). Acum ele recunosc în chemarea Adunării la părtăşia cu Fiul lui Dumnezeu (1 Corinteni 1.9) o dovadă a unei înţelepciuni noi a Creatorului lor, care întrece totul.

În ce taină adîncă îşi cufundă ele privirea, cînd văd că Acela, care le ţine prin Cuvîntul puterii Sale, găseşte plăcere în a-Şi arăta în faţa ochilor lor unitatea Sa cu aceia care odinioară erau despărţiţi de Dumnezeu şi vrăjmaşi ai Săi, prin natura lor, dar care acum au fost apropiaţi prin sîngele lui Hristos.

După cum Cel Veşnic Şi-a folosit odinioară poporul pămîntesc pentru a vesti omenirii sfinţenia căilor Sale, tot astfel foloseşte acum Adunarea, pe care a unit-o atît de minunat cu Hristos şi i-a dat deja un loc în El, în lo-curile cereşti (Efeseni 2.6), pentru a vesti celor din cer calea desăvîrşită a singurului Dumnezeu înţelept. Dar să fim atenţi: celor din cer! Lumea nu învaţă nimic prin adevărata Biserică a lui Dumnezeu, deoarece nu poate vedea şi nu poate înţelege lucrurile duhovniceşti. Îngerii sînt cei care doresc să privească în lucrurile lui Hristos (1 Petru 1.12) şi acestea le sînt făcute cunoscut prin Adunare. Desigur, dacă mai există ceva ce le poate trezi admiraţia, pe lîngă minunea întrupării lui Hristos şi rezultatele acesteia, aşa cum le văd acum în Persoana Hristosului înălţat, atunci trebuie să fie faptul că Dumnezeu Şi-a ales nişte

fiinţe atît de slabe şi de nevrednice, ca monumente ale dragostei Sale veşnice (Efeseni 2.7).

Deosebiri dintre iudaism şi creştinism

Din nefericire, nu a fost păstrată în inimă chemarea cerească a Adunării. De aceea au pătruns deja foarte devreme în istoria Bisericii creştine o mulţime de ele-mente iudaice în învăţătură şi practică. Chiar şi Pavel a fost nevoit, în repetate rînduri, să ia poziţie faţă de unele învăţături iudaice. Deoarece eroarea nedeose- birii dispensaţiilor şi a amestecării harului cu legea au împînzit astăzi aproape întreaga creştinătate şi au avut şi au urmări distrugătoare pentru pacea fiecăruia şi pentru mărturia întregului, aş dori în acest capitol, avînd în vedere diversele dispensaţii, să arăt încă o dată deosebirile fundamentale dintre iudaism şi creşti-nism, dintre Israel şi Adunarea lui Dumnezeu.

Israel a fost poporul pămîntesc al lui Dumnezeu, o naţiune pe pămînt cu binecuvîntări şi speranţe pămîn- teşti. Existenţa şi dăinuirea acestui popor îşi are teme-lia în făgăduinţele lui Dumnezeu date lui Avraam. De asemenea, acest popor a fost ales de la întemeierea lumii. A existat o categorie deosebită de preoţi şi un Loc Sfînt, material, în interiorul căruia aveau voie să intre numai preoţii, poporul rămînînd afară. Închinătorul aducea animale ca jertfă, dar el însuşi era exclus din prezenţa lui Dumnezeu, prin perdeaua Locului Sfînt. Întregul sistem al închinării şi al slujbei sub lege era de natură exterioară. Pentru a participa la aceasta era suficient să fii născut în acest popor.

De aceea, adunarea lui Israel s-a compus din credin-cioşi şi din necredincioşi; a fost o adunare amestecată, în care doar unii aveau credinţa adevărată, majoritatea fiind necredincioşi. Ceea ce i-a ţinut laolaltă pe cei cre-dincioşi şi necredincioşi a fost paranteza naţională: ei aparţineau naţiunii Israel, avînd speranţe comune pe acest pămînt şi un semn exterior comun - tăierea împrejur (circumcizia). Această naţiune avea obligaţia să ţină legea lui Moise, ca o condiţie a primirii lor de către Dumnezeu. Pe baza lucrării lui Hristos, acest popor, sau mai bine zis o rămăşiţă din acest popor are un viitor, care însă este pe acest pămînt, un viitor redus la durata împărăţiei de o mie de ani a lui Hristos.

Adunarea lui Dumnezeu sau creştinismul adevărat se află în opoziţie totală faţă de toate caracteristicile amintite ale poporului Israel, atît în zilele trecute cît şi în cele viitoare. Credincioşii care formează Adunarea au fost aleşi înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1.4). Adunarea însăşi îşi are temelia veşnic valabilă în lucrarea împlinita de mîntuire a lui Hristos. Ea a fost consti-tuită însă prin coborîrea Duhului Sfînt (ca urmare a morţii lui Hristos, a învierii şi a înălţării Sale la cer), iar mădularele în parte au fost legate unele cu altele şi fiecare la rîndul său cu Capul slăvit din cer, spre a forma un Trup.

Menirea acestei unităţi organice, formată din credincioşi adevăraţi dintre iudei şi dintre naţiuni, este tot atît de cerească cum sînt şi speranţa şi binecuvîntările lor. Pentru ei „perdeaua" s-a rupt: prin credinţă ei au acces în cerescul Loc Preasfînt al lui Dumnezeu (vezi Evrei 10.19-22). Da, chiar mai mult, toţi credincioşii adevăraţi formează ei înşişi o casă duhovnicească, templul lui Dumnezeu (Efeseni 2.19-22). Pe lîngă acestea, toţi, fără excepţie, sînt preoţi, o preoţie sfîntă şi aduc jertfe duhovniceşti (1 Petru 2.4-5); aceasta înseamnă că ei toţi au privilegiul şi destoinicia în Domnul Isus Hristos, de a se închina lui Dumnezeu în duh şi în adevăr (Ioan 4.23-24). Ei nu stau sub lege, ci sub har (Romani 6.14). Legea nu este nici mijlocul pentru salvarea lor şi nici „regula lor de viaţă", norma pentru purtarea lor practică. Ei au murit împreună cu Hristos faţă de lege (Galateni 2.19-20), pentru a trăi o viaţă nouă (Romani 6.4) şi pentru a umbla în puterea Duhu-lui. Măsura pentru aceasta este Hristos Însuşi. Ei nu speră într-o restaurare şi renaştere naţională (cum se va întîmpla cu Israel: Ezechiel 36 şi 37), ci ei sînt deja născuţi din nou (Ioan 3.3-8) şi aşteaptă revenirea lui Hristos (1 Tesaloniceni 4.15-18) care îi va duce din această lume în slava lui Dumnezeu, da, în casa Tatălui Său (Ioan 14.2-3). Acolo, în acel loc de fericire supre-mă, unde Tatăl şi Fiul locuiesc din veşnicie, vor locui şi ei - şi nu numai pentru o mie de ani, ci în toţi vecii. Lăudat fie Numele lui Dumnezeu Tatăl şi Numele Fiu-lui Său, Domnul şi Mîntuitorul nostru Isus Hristos, pentru asemenea har!

Măslinul

Mi se pare potrivit şi necesar ca în acest capitol despre dispensaţii să mai atingem un subiect pe care apostolul îl prezintă pe larg în capitolul 11 al epistolei către Romani - viitorul lui Israel. El tratează acolo o problemă despre care chiar şi creştinii au păreri foarte deosebite:

Are Israel un viitor?

Capitolele 9 pînă la 11 constituie partea dispensaţională a epistolei. În acestea, el prezintă felul de a lucra al lui Dumnezeu în căile Sale cu Israel şi cu naţiunile ajungînd în capitolul 11 să vorbească despre un măslin altoit în care au fost altoite ramuri ale unui măslin sălbatic. Ce reprezintă această imagine? Despre ce ne vorbeşte măslinul altoit? Dar cel sălbatic? Este măslinul altoit un simbol al Adunării, al Bisericii lui Dumnezeu? Nu este Biserica totuşi doar o continuare a lui Israel, aflîndu-se sub binecuvîntări mai bune, creş-tine? Poate fi un credincios, în final, totuşi „tăiat" şi pierdut? Aceste întrebări arată clar că o înţelegere gre-şită a semnificaţiei măslinului poate avea urmări fatale. De aceea, aş vrea să mă opresc puţin asupra acestui important capitol 11 din epistola către Romani încercînd să dau răspunsuri clare, conform Scripturii, la întrebările menţionate. Cititorului îi va veni cu atît mai uşor să le înţeleagă, cu cît a fost pregătit mai bine prin cele spuse anterior.

Nu mai are Israel nici o speranţă?

În capitolul 9, apostolul schiţează istoria trecută a lui Israel, iar în capitolul 10, starea prezentă a acestui popor, care se caracterizează prin neascultare şi necredinţă. Şi pentru că acest popor s-a lovit de Piatra de po-ticnire şi de Stînca de cădere - de Hristos - şi s-a lepădat de El (capitolul 9.33), Dumnezeu Şi-a retras mîna pe care a întins-o cu bunătate acestui popor neascultător şi împotrivitor, pentru a Se îndrepta spre aceia care nu au întrebat de El, spre naţiuni (capitolul 10.20-21).

Israel a fost înlăturat pentru un timp ca naţiune şi a căzut pradă judecăţii lui Dumnezeu. Ne-am referit deja la aceasta: în perspectiva mîntuirii, Dumnezeu Se îndreaptă astăzi către toate popoarele de pe pămînt, fără deosebire. Israel şi-a pierdut poziţia deosebită pe care o avea pe pămînt, de a fi martor al lui Dumnezeu, ca obiect al făgăduinţelor Sale pe pămînt. Da, el s-a făcut vinovat în cea mai înaltă măsură, deoarece L-a răstignit pe Mesia, pe care i L-a trimis Dumnezeu, şi a strigat: „Sîngele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri!" (Matei 27.25).

Nu mai are acest popor nici o speranţă acum? Această problemă o tratează, după cum am spus deja, capitolul 11 al Epistolei către Romani. Pe baza a ceea ce a făcut acest popor, el, într-adevăr, nu mai are nici un fel de drepturi. A pierdut toate făgăduinţele lui Dumnezeu legate de condiţii. Şi totuşi, pentru că lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile şi de chemarea făcută (versetul 29), pentru că Dumnezeu a chemat acest po-por cu un scop anumit (slăvirea lui Hristos pe pămînt şi binecuvîntarea pămîntului) şi intenţiile Sale de har nu pot fi zădărnicite, Israel are o speranţă. Acest lucru îl arată clar răspunsul dat celor două întrebări care se pun în versetele 1 şi 11 din capitolul discutat.

La prima întrebare din versetul 1, „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său ?", apostolul răspunde categoric, inspirat de Duhul: „Nicidecum!" Chiar şi faptul că el însuşi, Pavel, a fost un israelit din sămînţa lui Avraam şi a fost mîntuit, a dovedit clar că Dumnezeu nu Şi-a lepădat de tot poporul. Nu L-a urît şi el pe Hristos şi a prigonit Biserica? Dar Pavel a avut parte de îndurare, „ca un model" dat „celor care sînt gata să creadă în El, ca să primească viaţa veşnică" (1 Timotei 1.16). Întoarcerea sa fără asemănare este desigur şi o referire profetică la întoarcerea rămăşiţei lui Israel la venirea Domnului în putere şi în slavă.

O rămăşiţă din Israel

În îndurarea Sa, Dumnezeu Şi-a păstrat întotdeauna o rămăşiţă din acest popor, chiar şi în timpul de faţă, datorită unei alegeri prin har (versetul 5). Acest lucru este adevărat numai referitor la poporul Israel şi la nici un alt popor de pe pămînt. Nu ar trebui să ne dea de gîndit acest lucru şi să ne smerească? Ca exemplu pentru o rămăşiţă din trecut sînt daţi profetul Ilie şi cei şapte mii de bărbaţi care nu şi-au plecat genunchii înaintea lui Baal. Chiar şi pe vremea lui Ahab, împăratul fără Dumnezeu, El Şi-a păstrat oameni care I-au fost credincioşi şi nu s-au închinat idolilor.

Într-adevăr, tot timpul a existat în acest popor o rămăşiţă credincioasă, oricît de mult s-ar fi îndepărtat poporul de Dumnezeu. Aşa a fost în timpul strămutării în Babilon. Să ne gîndim la Daniel şi prietenii săi aflaţi la curtea lui Nebucadneţar! Aşa a fost pe vremea lui Ezra şi a lui Neemia, cînd cîteva zeci de mii s-au întors în ţara făgăduită. Aşa a fost şi pe vremea lui Maleahi, o vreme a decăderii: „Atunci cei care se tem de Dom-nul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta şi a ascultat; şi o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei care se tem de Domnul şi cinstesc Numele Lui" (Maleahi 3.16).

Şi cînd a venit Domnul Isus pe pămînt, Dumnezeu a găsit o rămăşiţă în Israel, care „aştepta răscumpărarea în Ierusalim" (vezi Luca 2.38). Zaharia şi Elisabeta, păstorii de pe cîmp, Simeon şi Ana făceau parte din acea rămăşiţă (Luca 1 şi 2). Şi în timpul de faţă există o rămăşiţă din acest popor. La începutul mărturiei creştine au fost salvaţi mulţi credincioşi dintre iudei şi adăugaţi Adunării (Faptele Apostolilor 2.47). Şi aşa se întîmplă şi astăzi. Iar cînd Adunarea va fi răpită şi, prin aceasta, va fi încheiată vremea harului, va fi pe pămînt o rămăşiţă credincioasă din poporul Israel, care, pentru că nu se va închina „fiarei" şi chipului ei, va trece prin chinuri neînchipuite, după cum ne arată cartea Apocalipsei.

Faptul că Dumnezeu a avut şi va avea întotdeauna o rămăşiţă din acest popor este deosebit de îmbucurător, deoarece este o dovadă a bunătăţii şi a credincioşiei Sale, care nu pot fi trecute cu vederea. Dar acest fapt dovedeşte de asemenea foarte clar că Dumnezeu nu Şi-a lepădat poporul, chiar dacă marea majoritate a căzut pradă împietririi şi adormirii, ca expresie a judecăţii lui Dumnezeu. Prorocii Vechiului Testament au prevestit şi acest lucru (versetele 8-10).

Împăcarea lumii

Răspunsul la a doua întrebare, cea din versetul 11, „Au alunecat ei ca să cadă!", este tot atît de categoric: „Nicidecum!" Aceasta vrea să spună: ideea că Israel s-a poticnit ca să fie pierdut pentru totdeauna (acesta este aici sensul de a cădea) este falsă. Într-adevăr, căderea lor a constituit prilejul pentru a aduce neamurilor mîntuirea, dar această cădere s-a petrecut, cum aflăm aici, „ca să facă pe Israel gelos". Nu numai că lepăda-rea lui Israel nu a fost deplină, lucru arătat de primele zece versete, ci ea a fost doar pentru un timp; acest lucru îl arată textul biblic începînd cu versetul 11. Căci dacă Dumnezeu, prin întoarcerea Sa spre păgîni, vrea să facă poporul Israel gelos, atunci desigur că nu o face pentru a-i lepăda pentru totdeauna. Nu, odată îi va primi din nou, îi va primi ca naţiune şi aceasta va fi ca „viaţă dintre cei morţi" (versetul 15). Despre aceasta vorbesc profeţii Ezechiel (capitolul 37.1-17 şi 39.25-29) şi Osea (capitolul 5.15 - 6.3) într-un limbaj impresionant, plin de imagini.

Apostolul pare să aibă în faţă istoria lui Iosif. În orice caz, ea este o frumoasă ilustrare a subiectului nostru. Iosif, după ce a fost lepădat de fraţii săi, aruncat în groapă şi în temniţă, a fost înălţat pe tronul lumii, a fost primul după faraon. Ridicarea sa a fost bogăţia lumii, în timpul celor şapte ani de belşug. Şi cînd fraţii săi, în anii de foamete, s-au întors cu părere de rău la el, a fost ca „viaţă din morţi". La fel va fi cînd Israel, la sfîrşitul zilelor, va fi reabilitat.

Toate acestea ne spun însă şi nouă, naţiunilor, ceva peste care nu trebuie să trecem. Căderea lui Israel este bogăţia lumii, lepădarea lui, împăcarea lumii (vezi versetele 12 şi 15). Sîntem noi suficient de mulţumitori pentru faptul că Dumnezeu a folosit căderea şi lepăda-rea lui Israel ca prilej pentru a ne oferi nouă, naţiunilor, bogăţia harului Său? Aceasta se înţelege, de altfel, prin împăcarea lumii. Spre deosebire de capitolul 5, versetul 10, Duhul Sfînt nu vorbeşte aici de împăcare ca rod al lucrării lui Hristos şi prin aceasta de rezultatele adevărate, reale, veşnice pentru fiecare individ, ci de împăcarea ca expresie a căilor lui Dumnezeu în planul Său cu oamenii. Aici ea este rezultatul căderii lui Israel. Nici pe departe nu este vorba aici de o presupusă „împăcare generală"! Aceasta este o învăţătură de rătăcire, care este străină întregii Scripturi şi împotriva ei.

Expresia „împăcarea lumii" arată o schimbare a dispensatei, o îndreptare a lui Dumnezeu, în căile Sale cu oamenii, în spre naţiuni, cărora pînă atunci nu le-a acordat nici o atenţie. Lui Dumnezeu, în harul Său, I-a făcut plăcere să ia căderea şi eşuarea lui Israel ca prilej de a oferi naţiunilor, pe temelia lucrării lui Hristos, lumina Evangheliei harului. „Căderea lor a fost o bogăţie pentru lume şi împuţinarea lor, o bogăţie pentru neamuri". Într-adevăr, ce bogăţie nemăsurată a primit lumea păgînă de odinioară prin lumina creştinismului! Astfel modul de a lucra al lui Dumnezeu i-a adus pe cei din rîndul naţiunilor într-o poziţie privilegiată, de care este legată însă şi o serioasă responsabilitate. Pentru a explica aceasta, apostolul foloseşte imaginea unui măslin altoit, în care au fost altoite ramuri sălbatice. Dar să ascultăm cuvintele Sfintei Scripturi: „Iar dacă cele dintîi roade sînt sfinte, şi plămădeala este; şi dacă rădăcina este sfîntă, şi ramurile sînt. Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate şi dacă tu, care erai un măslin sălbatic, ai fost altoit printre ele şi ai fost făcut părtaş rădăcinii şi grăsimii măslinului, nu te mîndri faţă de ramuri; iar dacă te mîndreşti, să ştii că nu tu ţii rădăcina, ci rădăcina te ţine pe tine. Dar vei zice: »Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu.« Adevărat, ele au fost tăiate din cauza necredinţei, şi tu stai în picioare prin credinţă. Nu te îngîmfa dar, ci teme-te! Căci dacă Dumnezeu n-a cruţat ramurile fireşti, nu te va cruţa nici pe tine. Vezi deci bunătatea şi asprimea lui Dumne-zeu: asprime faţă de cei ce au căzut şi bună-tate faţă de tine, dacă rămîi în bunătatea aceasta; altfel vei fi tăiat şi tu. Şi chiar ei, dacă nu stăruie în necredinţă, vor fi altoiţi, căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăşi. Fiindcă, dacă tu, care ai fost tăiat dintr-un măslin care din fire este sălbatic şi, împotriva firii, ai fost altoit într-un măslin bun, cu cît mai mult aceştia care sînt ramuri fireşti vor fi altoiţi în chiar măslinul lor? Fraţilor, pentru ca să nu vă socotiţi singuri înţelepţi, nu vreau să nu ştiţi taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ţine pînă va intra plinătatea neamurilor. Şi în felul acesta tot Israelul va fi mîntuit" (Romani 11.16-26).

Rădăcina

Pentru a înţelege ce înseamnă măslinul altoit este bine să ne întrebăm întîi cine sau ce este rădăcina. De la rădăcină măslinul îşi primeşte hrana şi grăsimea. Este Hristos rădăcina? Sau este Avraam? Ne apropiem de rezolvarea acestei întrebări, dacă privim mai îndeaproape ce se spune despre ramuri.

Despre unele ramuri, nu despre toate, auzim că au rămas în legătură cu rădăcina. Ele au fost, prin natura lor, parte a măslinului. Dar apoi auzim şi despre altfel de ramuri, care, în ciuda faptului că prin natura lor făceau parte din măslin, au fost tăiate; dacă Dumnezeu ar vrea, ele vor fi din nou altoite în măslinul lor. Între timp s-a mai întîmplat şi altceva: ramuri ale unui măslin sălbatic au fost altoite printre ramurile naturale. Acestea au acum parte, împreună cu ramurile care au rămas în legătură cu măslinul, de rădăcina şi grăsimea măslinului.

Dar Hristos nu poate fi rădăcina măslinului. Nimeni nu este în mod natural în legătură cu El. Acest lucru este absolut imposibil. El însuşi a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grîu care a căzut pe pămînt nu moare, rămîne singur; dar, dacă moare, aduce multă roadă" (Ioan 12.24).

Pe lîngă aceasta, Domnul Isus vorbeşte în Ioan 15 despre Sine ca adevărata Viţă şi despre ucenicii Săi ca mlădiţe. Cei care L-au recunoscut ca Mesia pe pămînt au fost mlădiţe ale viţei. Iată ce este important pentru discuţia noastră: despre mlădiţele care nu aduc roadă (adică ucenicii care erau doar într-o legătură exterioară cu El, care îl mărturiseau doar, fără a avea într-adevăr viaţă), se spune că vor fi „tăiate" (versetul 2), dar nu se face nici cea mai mică aluzie la faptul că ar fi altoite din nou. Din contră: ele sînt aruncate în foc şi ard (vezi în Ioan 15.6)!

Nu, Hristos nu este rădăcina, El este Viţa. Dar nu poate fi Avraam rădăcina? Nu cu el sînt în legătură în mod natural, cei care pe drept sînt numiţi ramuri fireşti (versetele 21 şi 24)? Nu sînt copiii lui Israel urmaşii lui? Totul pledează pentru aceasta. Măslinul este numit măslinul lor (versetul 24). Păgînii nu au avut parte la acest măslin altoit, ale cărui ramuri fireşti sînt israeliţii. De aceea recunoaştem cu uşurinţă în măslinul sălbatic o imagine a naţiunilor, care erau în afara măslinului altoit.

Pomul făgăduinţei

Măslinul altoit care produce ulei şi a cărui frunză nu se veştejeşte este în sine însuşi o imagine a binecuvîntării, dar el nu este în mod direct o imagine a lui Israel; despre aceasta vorbesc mai mult ramurile sale fireşti. Dar lui Avraam, rădăcina, i-au fost date făgăduinţe: „Te voi face să devii un neam mare şi te voi binecuvînta ...şi toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate în tine" (Geneza 12.2-3). Şi Galateni 3, versetul 14 ne spune: „pentru ca binecuvîntarea lui Avraam să vină peste neamuri, în Hristos Isus ...". Putem spune deci: oriunde se întind făgăduinţele de binecuvîntare pe care le-a dat Dumnezeu lui Avraam, acolo este măslinul altoit. Sau altfel spus, măslinul altoit este un simbol al posesiunii făgăduinţelor şi al mărturiei lui Dumnezeu pe pămînt. El ne arată „lanţul neîntrerupt al celor care au parte de făgăduinţe în această lume". Astfel, el este pomul făgăduinţei. El arată linia făgăduinţei care merge de la Avraam la Hristos şi continuă pînă la venirea Sa pentru a instaura împărăţia păcii pe pămînt.

După această „pregătire", să mai privim odată aliniatul citat din Romani 11 referitor la măslin şi vom rămîne uimiţi de cît de natural şi de logic se încadrează învăţăturile conţinute în linia generală a capitolului şi de exactitatea cu care adeveresc ele ceea ce am văzut deja.

Rădăcina, Avraam, era sfîntă, adică pusă deoparte pentru Dumnezeu. Şi ramurile, urmaşii săi fireşti, au fost un popor pus deoparte pentru Dumnezeu. În acest sens şi ei au fost sfinţi, însă nu după firea (natura) lor, ci prin poziţia lor exterioară. Dar, în majoritatea lor, nu au corespuns poziţiei în care i-a aşezat Dumnezeu (1 Corinteni 10.5) şi El a trebuit să taie din ramurile măslinului altoit. Versetul 20 ne învaţă că „din pricina necredinţei" s-a întîmplat aceasta. Dar numai unele ramuri au fost tăiate. O parte a rămas în măslin, în posesia făgăduinţelor - rămăşiţa despre care s-a vorbit în primele şapte versete şi care acolo a fost numită aleasă. În harul Său, Dumnezeu a avut intenţia să introducă naţiunile în linia făgăduinţelor pentru pămînt. Astfel a luat ramuri de la măslinul sălbatic, ramuri care nu erau, ca Israel, într-o legătură naturală (firească) cu rădăcina, cu tatăl celor credincioşi şi i-a altoit „împotriva firii" (harul de fapt este întotdeauna împotriva firii), printre ramurile măslinului altoit. Astfel şi cei dintre naţiuni au devenit părtaşi rădăcinii şi grăsimii măslinului.

Responsabilităţi

Aici vrem să facem un scurt popas în trecerea noastră fugitivă peste imaginea profetică, pentru a medita puţin la ea. Ajungînd la prezentarea figurativă a timpului de astăzi, a dispensaţiei harului, pare necesară introducerea unor consideraţii de principiu pentru a înţelege corect imaginea, înainte de a ne continua „zborul".

A fi aşezat într-o poziţie privilegiată include neapărat şi responsabilitate, anume aceea de a corespunde practic privilegiilor acordate. Dar a fi într-o poziţie privilegiată şi a avea responsabilitate nu include neapărat ca fiecare să aibă viaţă din Dumnezeu. Acest lucru adesea nu se înţelege şi nu se deosebeşte corect. Israel a făcut parte din măslin, a posedat făgăduinţe minuna-te şi totuşi marea majoritate a poporului a fost necre-dincioasă. A face parte din măslin nu înseamnă nici-decum a sta în legătură vie cu Dumnezeu. Desigur, Dumnezeu este îndelung răbdător şi, în îndelunga Sa răbdare, a suportat mult timp această stare, pentru a-i pune la încercare. Dar în final a intervenit cu judecată şi a tăiat unele ramuri.

În schimb, a adus acum oameni dintre păgîni în locul binecuvîntărilor pămînteşti, deschizîndu-le stăvilarele harului Său şi lăsînd să li se vestească Evanghelia. Acele naţiuni care au recunoscut şi recunosc creştinismul, deci neagă a fi mahomedani, iudei sau altceva de felul acesta, cel puţin aparent, sînt răspunzători pentru ceea ce le-a încredinţat Dumnezeu. Despre aceasta vorbeşte altoirea în măslin. Dar aceasta nu înseamnă că toţi sînt într-adevăr născuţi din nou şi sînt adevăraţi copii ai lui Dumnezeu. Desigur că astăzi fac parte din măslin şi cei care formează adevărata Biserică a lui Dumnezeu, dar nu numai aceştia. Toţi creştinii botezaţi, toţi care recunosc chiar şi numai în aparenţă creştinismul şi prin su-punerea la botezul creştin neagă a fi iudei sau păgîni, fac parte din măslin. Ei se află în locul binecuvîntării şi al privilegiilor, au devenit părtaşi grăsimii măslinului.

Deci nu este vorba aici de Adunarea lui Dumnezeu, ci este o chestiune a recunoaşterii, a posedării făgăduinţelor şi a mărturiei lui Dumnezeu aici, pe pămînt. Şi cine îl recunoaşte pe Hristos se află cu numele pe principiul credinţei. Dar aceasta presupune responsabilitatea de a trăi conform acestui principiu. Au corespuns creştinii, ramurile sălbatice altoite în măslin, acestei responsabilităţi? Trăiesc ei după principiul credinţei? Dacă Dumnezeu n-a cruţat ramurile fireşti, pe israeliţii necredincioşi, va cruţa atunci creştinismul necredincios, care are o responsabilitate cu mult mai mare?

De aceea se vorbeşte şi în legătură cu el de posibilitatea unei tăieri. Din Trupul lui Hristos niciodată nu va fi tăiat nici un mădular, din măslin însă se taie ramuri; şi acest lucru s-a întîmplat deja cu Israel, în mulţimea sa. De aceea, cît de serioase sînt avertizările pentru cei dintre naţiuni, să nu se făleasc ă şi să nu se îngîmfe! Căci, dacă nu rămîn în bunătatea lui Dumnezeu, vor fi tăiaţi şi ei. Astfel, acest loc nu vorbeşte nicidecum faptul că cei credincioşi, în final, totuşi s-ar putea pierde, ci despre faptul că acei creştini care recunosc adevărul, însă fără a avea viaţă din Dumnezeu, sînt îndepărtaţi fără putinţă de întoarcere în sfera binecuvîntărilor, în care au fost aduşi prin bunătatea şi grija lui Dumnezeu. Să ne amintim: pentru ei nu mai există altoire! Cu Israel lucrurile stau altfel. Concluzionînd aceste învăţături principiale, putem preciza că în această imagine nu este vorba de binecuvîntările duhovniceşti ale fiecărui credincios în parte, ci de căile lui Dumnezeu cu oamenii, cum a dat la o parte Israelul ca popor şi S-a întors către naţiuni; şi este vorba de responsabilitatea acelora care au venit în locul binecuvîntării şi al făgăduinţelor pămînteşti.

Şi cu aceasta dorim să conducem spre sfîrşit zborul nostru deasupra scenei profetice. Dacă Dumnezeu nu a cruţat ramurile fireşti, nu le va cruţa nici pe cele altoite împotriva firii. Că El va tăia pe acei adepţi creştini lipsiţi de viaţă ,care nu au corespuns responsabilităţii lor, nu este spus aici în mod direct. Alte locuri însă arată aceasta (de exemplu Matei 24.45 - 25.30). Cînd adevărata Adunare va fi deja în cer, Domnul Isus va vărsa din gura Sa "mărturia creştină în ultima ei fază, negăsind-o „nici rece nici în clocot" (Apocalipsa 3.16).

Altoirea din nou a lui Israel

Măslinul va continua să existe şi tăierea recunoaşterii creştine căzute va netezi drumul pentru realtoirea lui Israel. Iar după cum creştinismul nu a rămas în credin-ţă (şi mai putem pune la îndoială acest lucru, cînd vedem starea lui de astăzi?), tot astfel Israelul nu va rămîne în necredinţă. Ramurile fireşti vor fi altoite din nou în măslinul lor, „căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăşi". Şi deodată, apostolul lasă deoparte limbajul metaforic şi vorbeşte direct şi deschis despre viitorul lui Israel: „Fraţilor, pentru ca să nu vă socotiţi singuri înţelepţi, nu vreau să nu ştiţi taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ţine pînă va intra plinătatea neamurilor. Şi în felul acesta tot Israelul va fi mîntuit..." (versetele 25-26).

Timpul de astăzi, vremea harului, se caracterizează prin aceea că o parte din Israel - tocmai cu excepţia rămăşiţei existente - a cunoscut o împietrire; acest fapt nu va rămîne însă aşa. Cînd va fi intrat numărul deplin al naţiunilor, adică numărul celor care se lasă mîntuiţi din rîndul popoarelor pămîntului, formînd Adunarea lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu, după răpirea celor credincioşi din vremea de acum (1 Tesaloniceni 4.17), Se va întoarce din nou spre Israel şi va relua legăturile cu el. „Salvatorul va veni din Sion şi va îndepărta nelegiuirile de la Iacov" (versetul 26). Aceasta se va întîmpla cînd Domnul Isus va veni cu putere şi cu o mare slavă, în chip văzut din cer pe pămînt (citeşte în Matei 24.27-31; Apocalipsa 19.11). „Şi în felul acesta tot Israelul va fi mîntuit."

Expresia tot Israelul nu spune că fiecare israelit în parte, care va trăi în timpul acela, va fi mîntuit; noi ştim că partea majoritară a poporului va fi necredin-cioasă, se va închina lui Antihrist şi va pieri în judeca-tă. Nu, această expresie spune că Israelul, ca întreg, ca naţiune, va fi mîntuit. Astăzi lucrurile stau altfel: Domnul mîntuieşte persoane individuale din lume şi le adaugă Adunării. Am atras deja atenţia asupra capitolului 2 din Faptele Apostolilor, versetul 47. Atunci însă Israelul, în întregul său, va fi mîntuit. Şi totuşi este vorba în sens absolut doar de o rămăşiţă care va fi mîntuită; citim în capitolul 9, versetul 27: „Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămăşiţa va fi mîntuită." Din „întregul Israel", „numai rămăşiţa" va fi mîntuită! Aceasta dezvăluie un princi-piu pe care îl vom relua la sfîrşitul cărţii: în ochii lui Dumnezeu rămăşiţa ţine locul întregului popor. Cu aceasta Dumnezeu pune în legătură toate drepturile şi îndatoririle.

Şi un alt subiect, care nu rareori este confundat sau amestecat cu Adunarea lui Dumnezeu, va fi reluat tot mai tîrziu - Noul Legămînt, pe baza căruia, Dumnezeu îşi va binecuvînta din nou poporul pămîntesc.

Faţă de Evanghelie, israeliţii sînt încă vrăjmaşi. Aceasta este spre binele nostru, ne spune versetul 28, permiţîndu-ne nouă să intrăm sub graţiere. Cu toate acestea, Dumnezeu încă îi iubeşte, datorită strămoşilor lor. Nu, El nu Şi-a lepădat poporul, de aceea Israel va căpăta îndurare (versetul 31). Lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile harului Său (despre care este vorba în capitolul 9, versetele 4 şi 5) şi nici de chemarea Sa (despre care este vorba de asemenea în capitolul 9, versetul. El vrea să binecuvînteze făptura păcătoasă şi El va împlini ceea ce are de la început în inima Sa. Ultimele versete spun cu o claritate deosebită că aceasta se poate face numai pe temeiul harului Său nemărginit.

Nu putem înţelege bine, după toate aceste gînduri şi căi minunate ale lui Dumnezeu, de ce apostolul, la sfîrşitul capitolului 11 şi cu aceasta la sfîrşitul acestei părţi a Epistolei către Romani, izbucneşte într-o cîntare de laudă despre înţelepciunea şi cunoaşterea lui Dumnezeu? „Căci din El, prin El şi pentru El sînt toate." Din inimă, fiecare suflet credincios va participa la cîntarea de laudă pentru Dumnezeu: A Lui să fie slava în veci! Amin.

Capitolul 3 - Adunarea ca Trup al lui Hristos

Dacă în capitolul întîi am reuşit - aşa sper cel puţin - să dobîndim o anumită privire de ansamblu asupra felului de a lucra al lui Dumnezeu în diferitele dispensaţii, asupra originii, esenţei şi a menirii Adunării lui Dumnezeu, aş dori ca, înainte de a ne opri la strîngerea laolaltă a Adunării, să privim mai îndeaproape caracterele diferite ale Adunării, aşa cum le prezintă Sfînta Scriptură, cu ajutorul a patru simboluri.

Dacă Dumnezeu foloseşte imagini pentru a ne prezenta clar gîndurile Sale, atunci aceste imagini sînt, faţă de comparaţiile noastre, foarte precise şi nimerite, pline de înţelepciune dumnezeiască şi care nu „şchiopătează". Noi însă ar trebui să nu amestecăm diferitele imagini pe care Dumnezeu le dă despre acelaşi lucru pentru a ne da învăţături diferite, cum din nefericire facem deseori! Un trup nu este o casă, o lumină nu este o mireasă! Este aceeaşi Adunare, dar prezentată de fiecare dată sub alt aspect. Astfel Scriptura nu vorbeşte de mădulare ale unei biserici sau ale Bisericii, ci de mădulare ale Trupului lui Hristos.

Să luăm încă un exemplu pentru a face mai clară această problemă, deoarece unii cred că, dacă Aduna-rea este Trupul lui Hristos, nu poate fi în acelaşi timp şi Mireasa lui Hristos. Cel credincios este desemnat în Sfînta Scriptura prin diferite nume: el este un copil al lui Dumnezeu, un fiu al lui Dumnezeu, un sfînt, un ucenic al Domnului etc. Dar copil nu este acelaşi lucru cu fiu, un sfînt nu este acelaşi lucru cu un ucenic. Poate fi vorba de aceeaşi persoană, dar caracterul ei este de fiecare dată altul. Pentru a recunoaşte privilegiile şi responsabilităţile acestei persoane, este necesar a înţelege poziţia în care o vede Dumnezeu. Tot aşa este cu Adunarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a adus-o în diverse relaţii cu Sine şi cu Fiul Său, iar pentru a ne face să înţelegem aceste relaţii duhovniceşti, El foloseşte diferite simboluri sau denumiri metaforice.

Într-o mulţime de locuri din epistolele nou-testamentale, Adunarea ne este prezentată ca Trup al lui Hristos. Cu ajutorul imaginii corpului uman, Duhul Sfînt doreşte să trezească în noi ideea unei unităţi şi a unei legături strînse. Ce este trupul nostru în domeniul firesc? În general înţelegem prin acesta fiecare parte care nu este capul nostru; nu ne putem imagina un corp fără cap, după cum nu ne putem imagina nici un cap fără corp. În imaginea Trupului lui Hristos ne este prezentată Adunarea în legătura ei dumnezeiască, în minunata ei unitate cu Hristos, Capul din cer. Acest lucru l-am văzut atunci cînd ne-am oprit la Efeseni 2.

Prin ce nu este format Trupul

Prin ce s-a format Trupul lui Hristos? Uneori, pentru a explica un lucru, este foarte util a lămuri ce nu este acel lucru, de aceea să ne gîndim prin ce nu se obţine această unitate, fapt care ne-ar aduce lumină în problema pe care o tratăm!

- Nu prin credinţa personală a omului. Desigur, credinţa este o condiţie indispensabilă pentru a avea parte de această binecuvîntare, dar cre-dinţa este conform caracterului său, un lucru personal şi nu uneşte. Credinţa a existat, după cum am văzut, şi în epoci anterioare, dar Trupul lui Hristos nu a existat.

- Nu prin primirea vieţii noi. Viaţă dumnezeiască au avut şi credincioşii din Vechiul Testament, de asemenea ucenicii Domnului, înaintea morţii şi a învierii Sale. Şi totuşi în acea vreme încă nu exista Adunarea lui Dumnezeu, Trupul lui Hristos.

- Nu prin întruparea lui Hristos (ca om). Este o idee cu totul greşită că Domnul Isus, prin întruparea Sa, S-a făcut una, s-a legat cu omenirea căzută în păcat. Ca Om pe acest pămînt a fost, cum se arată în Ioan 12.24, adevăratul bob de grîu, şi ca atare singur: El nu S-a făcut una cu noi în starea noastră decăzută.

Condiţii dumnezeieşti pentru formarea Trupului

Înainte ca Adunarea să poată exista, Domnul Isus trebuia să guste moartea, bobul de grîu trebuia să cadă pe pămînt şi să moară. Prin învierea lui Isus Hristos dintre cei morţi, Dumnezeu confirmă că a fost satis-făcut pe deplin prin lucrarea Fiului Său. În timpul următoarelor patruzeci de zile, în care Domnul S-a prezentat alor Săi prin multe semne sigure că este viu, fiind văzut de ei şi vorbind despre lucruri privitoare la împărăţia lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 1.3), Duhul Sfînt încă nu era pe pămînt; citim în Ioan 7.39: “căci Duhul Sfînt încă nu era, fiindcă Isus nu fusese încă slăvit". Abia cînd Domnul Isus a fost primit în cer şi a fost încununat cu cinste şi cu slavă, s-a împlinit făgăduinţa Tatălui, Duhul Sfînt a fost trimis peste ai Săi. După cum am văzut, aceasta s-a petrecut în ziua Cincizecimii. A fost ora de naştere a Adunării: prin coborîrea Duhului Sfînt s-a constituit Trupul lui Hristos, această minunată unitate, despre care citim la 1 Corinteni 12, versetul 13.

Dacă vorbim despre condiţiile necesare pentru formarea Trupului şi constatăm, înainte de toate, că numai prin întruparea lui Hristos, oricît de neînţeles ar fi aceasta, nu s-a putut forma Trupul, atunci mai adăugăm că întruparea Domnului nostru a fost, bineînţeles, una dintre condiţiile esenţiale: dacă ar fi rămas în slava Sa ca Dumnezeu, niciodată nu ar fi putut exista o unire cu El.

Botezul cu Duhul Sfînt a fost cel care (potrivit învăţăturii din 1 Corinteni 12) i-a unit pe cei credincioşi într-un Trup. Să recapitulăm pe scurt cele amintite pînă acum:

- Nu putea să existe un Trup înainte ca Hristos, Capul, să fie în cer.

- Adunarea nu putea să aibă un început înainte de a avea loc botezul cu Duhul Sfînt în ziua Cincizecimii.

Menţionarea în patru epistole

În Faptele Apostolilor, în relatarea inspirată despre Biserica de la început, nu găsim încă învăţătura despre Trupul lui Hristos, însă întîlnim faptul în sine. în capi-tolul 9 însă, cînd Isus se arată lui Saul, remarcăm o preţioasă aluzie la acest minunat adevăr: în cuvintele „Saule, Saule, pentru ce Mă prigoneşti?" (El nu spune: „De ce Îmi prigoneşti ucenicii?" compară cu Faptele Apostolilor 9.4), Domnul Se face în chip minunat una cu ai Săi Prigonind pe poporul Său, Saul Îl prigonea pe Domnul Însuşi. Prin forma întrebării Sale, El face aluzie la adevărul că cei credincioşi ai Săi de pe pămînt sînt o parte din El însuşi.

Învăţătura despre Adunare ca Trup al lui Hristos ne este dată în patru epistole ale lui Pavel din Noul Testament: în Epistola către Romani, în întîia epistolă către Corinteni şi în epistolele către Efeseni şi Coloseni. Pe cînd în epistola către Efeseni vedem Adunarea în rostul ei veşnic, după hotărîrea lui Dumnezeu şi cu aceasta, poziţia ei slăvită în Hristos, în epistola către Coloseni este prezentată mai mult slava Capului în cer. Este voia lui Dumnezeu ca splendorile morale ale Capului să fie prezentate în Trup aici pe pămînt, în timpul de faţă. De aceea apostolul descrie slava acestei „taine" cu remarcabila expresie care este totodată cuvîntul cheie pentru întreaga epistolă: „Hristos în voi, nădejdea slavei" (capitolul 1.27). Prima menţionare a Trupului lui Hristos se află la Romani 12.4-5, menţiune către care vrem să ne întoarcem puţin: „Căci, după cum în trup avem mai multe mădulare şi mădularele n-au toate aceeaşi lucrare, tot aşa şi noi, fiind mulţi, sîntem un singur Trup în Hristos şi fiecare în parte mădulare unii altora." (Romani 12.4-5)

O imagine uşor de înţeles! După cum noi avem în corpul nostru omenesc mai multe mădulare care formează împreună un trup, tot aşa noi, ca oameni credincioşi, sîntem mădulare unii altora, dar formăm împreună acel singur Trup în Hristos. Noi - aceasta îi are în vedere pe toţi creştinii adevăraţi. Şi după cum mădularele trupului nostru firesc îndeplinesc diverse lucrări şi funcţii, tot astfel şi mădularele Trupului lui Hristos au de îndeplinit diferite lucrări. La acest punct important ne vom referi într-un capitol viitor, cînd ne vom ocupa de darurile pe care le-a dat Domnul „oamenilor", Adunării Sale (Efeseni 4.8).

Legătura credincioşilor între ei este ideea dominantă a acestui loc din Epistola către Romani: eu nu pot să mă descurc fără tine şi nici tu fără mine. Ceea ce ne uneşte nu este o învăţătură sau o oarecare mărturie de credinţă, ci Duhul Sfînt, după cum vom vedea îndată.

Botezaţi ca să alcătuim un singur Trup

În 1 Corinteni 12.12-13, întîlnim pentru a doua oară în această epistolă adevărul despre acest singur Trup, după ce în capitolul 10 este amintită pe scurt în legătură cu Masa Domnului: „Căci, după cum trupul este unul şi are multe mădulare, dar toate mădularele trupu-lui, măcar că sînt mai multe, sînt un singur trup, tot aşa este şi Hristos. Căci printr-un singur Duh, noi toţi am fost botezaţi într-un singur Trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh." (1 Corinteni 12.12-13)

Pentru a prezenta unitatea credincioşilor, cu toată diversitatea şi varietatea lor personală, apostolul Pavel foloseşte aici din nou imaginea corpului uman. După cum trupul firesc. în ciuda faptului că este format din mădulare multe şi variate, formează un organism legat, tot astfel şi Adunarea este un întreg armonios, o unitate organică şi înnobilată cu diverse daruri, pe care Duhul le împarte după cum voieşte. Asupra acestor daruri vom zăbovi într-un capitol viitor. Atît de strînsă este legătura dintre Cap şi Trup, încît Hristos şi Adunarea poartă un singur nume: „Hristos" („tot aşa este şi Hristos"). Noi nu am fi îndrăznit să exprimăm astfel acest lucru, ci am fi spus. cu siguranţă: „tot aşa este şi Adunarea". Minunat har al lui Dumnezeu! Dumnezeu priveşte pe Hristos şi Adunarea ca pe un om tainic, ca-re, deşi are multe mădulare, este în mod desăvîrşit una. Adunarea este făcută una cu El şi aceasta pentru că „printr-un singur Duh, noi toţi am fost botezaţi într-un singur Trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh". În acest Trup au luat sfîrşit toate deosebirile religioase şi sociale; Hristos este „totul şi în toţi" (Coloseni 3.11).

A fi botezat într-un Duh (sau în puterea unui Duh) nu înseamnă a primi viaţă dumnezeiască. Acest botez nu este dăruit, după cum am văzut deja, unor necre-dincioşi morţi, ci acelora care sînt deja înviaţi. Duhul Sfînt, pe care Dumnezeu L-a trimis pe pămînt în ziua Cincizecimii, ca răspuns la lucrarea împlinită a Fiului Său. i-a unit pe credincioşii adevăraţi cu Hristos în slavă şi pe credincioşi între ei. Ce i-a făcut deci pe credincioşi mădulare în Trupul lui Hristos? Botezul cu Duhul Sfînt! Nicidecum botezul în apă; acesta este un lucru pur personal („fiecare din voi să fie botezat": Faptele Apostolilor 2.38), el este o îngropare ce are loc în moartea lui Hristos (Romani 6.2-3).

Există vreo diferenţă între „am fost botezaţi de un singur Duh într-un singur Trup" şi „am fost adăpaţi dintr-un singur Duh"? Ce înseamnă aceste expresii? Îndrăznesc să dau următoarea explicaţie referitor la ce înseamnă aceste expresii. „De un singur Duh" arată clar influenţa dumnezeiască, puterea aflată în acţiune în lucrarea tainică, care este „botezul cu Duh Sfînt" (deşi Duhul Sfînt este, bineînţeles, în mod absolut Dumne-zeu, o Persoană a Dumnezeirii). „Ca să alcătuim un singur Trup" arată în schimb rezultatul care trebuia obţinut şi care s-a obţinut. „Am fost adăpaţi dintr-un singur Duh " mi se pare că arată calea (felul şi modalita-tea) prin care a fost obţinut acest rezultat. Cuvîntul gre-cesc potizo înseamnă a adăpa, a da de băut. Propoziţia „Şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh" spune deci: noi toţi am fost conduşi ca să bem acel singur Duh, Duhul Sfînt. Cred că nu este vorba doar de o însufleţire, de una şi aceeaşi convingere, ci presupun că este vorba de primirea personală a Duhului Sfînt. Poate fi o aluzie la Ioan 7.37-39, versete de care ne-am ocupat deja. Acolo rezultatul era că rîuri de apă vie vor curge din trupul fiecăruia. Aici rezultatul este că fiecare credincios în parte, prin primirea personală a Duhului Sfînt, va fi adăugat acelui singur Trup, Trupul lui Hristos.

Versetul 13 din 1 Corinteni 12 este o afirmaţie absolută făcută la timpul trecut şi desemnează un proces încheiat în trecut: „Căci printr-un singur Duh, noi toţi am fost botezaţi într-un singur Trup ... şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh." Aceasta mă conduce la observaţia că nu în fiecare zi există din nou un botez cu Duh. Trupul nu este alcătuit întotdeauna din nou. Domnul Isus a vorbit despre aceasta în Faptele Apostolilor 1.5, iar faptul în sine s-a petrecut în ziua Cincizecimii (Faptele Apostolilor 2). La început doar credincioşii dintre iudei au format Adunarea. în Faptele Apostolilor 8 şi 10 sînt introduşi apoi credincioşii dintre samariteni şi dintre naţiuni. Trupul lui Hristos şi-a obţi-nut forma intenţionată şi deplină abia atunci cînd şi credincioşii dintre naţiuni au fost introduşi în acest întreg. De aceea spune apostolul: „fie iudei, fie greci". Dar această adăugare de mai tîrziu niciodată nu este numită în Sfîntă Scriptură „botezul cu Duhul Sfînt", ci pecetluire şi ungere (citeşte în 2 Corinteni 1.21-22; Efeseni 1.13-14; 4.30; 1 Ioan 2.20). Credinciosul care se bazează astăzi, în vremea harului, prin credinţă, pe lucrarea lui Hristos, primeşte în mod personal Duhul Sfînt, fiind pecetluit sau uns cu El. Este acelaşi Duh Sfînt; şi prin faptul că Dumnezeu Duhul Sfînt locuieşte acum în trupul celui credincios ca într-un templu (1 Corinteni 6.19), acesta devine un mădular al Trupu-lui lui Hristos. Privilegiu nemăsurat!

Faptul că Scriptura evită folosirea expresiei botezul cu Duhul Sfînt pentru adăugarea şi a altora, personal, după ziua Cincizecimii, se poate vedea în cîteva exemple din cartea Faptele Apostolilor:

,,»Pocăiţi-vă«, le-a zis Petru, »şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; şi veţi primi darul Sfîntului Duh«" (citeşte în Faptele Apostolilor 2.38).

„Aceştia s-au coborît şi s-au rugat pentru ei ca să primească Duh Sfînt. Căci nu se coborîse încă peste nici unul dintre ei, ci fuseseră numai botezaţi pentru Numele Domnului Isus" (capitolul 8.15-16).

„În timp ce Petru spunea cuvintele acestea, Duhul Sfînt S-a coborît peste toţi cei ce ascultau Cuvîntul" (capitolul 10.44).

„Aici a întîlnit cîţiva ucenici şi le-a zis: »Aţi primit voi Duh Sfînt cînd aţi crezut?« ... Cînd şi-a pus Pavel mîinile peste ei, Duhul Sfînt a venit peste ei" (capitolul 19.1, 2, 6).

Am încercat să arăt că botezul cu Duhul Sfînt a fost un eveniment unic, prin care a fost constituit Trupul lui Hristos pe pămînt, şi că toţi credincioşii, din toate timpurile următoare, au parte de această binecuvîntare, prin primirea personală a Duhului Sfînt. Poate este necesără, pentru continuarea explicaţiei, adăugarea unei imagini pe care a folosit-o în acest scop un slujitor al lui Dumnezeu, care nu de mult a plecat acasă.

Să ne imaginăm o frumoasă zi de vară, fără vînt şi un lac liniştit. Pe malul lacului creşte trestie, destul de deasă, astfel că unele fire pătrund pînă la mijlocul lacu-lui. Să aruncăm acum o pietricică în mijlocul lacului. Aceasta se scufundă, iar pe suprafaţa apei ia naştere un val care se întinde în mod concentric. Aruncarea acestei pietre poate să corespundă zilei Cincizecimii, iar valul, la început mic, simbolizează mica ceată din odaia de sus, pe cei o sută douăzeci.

Să ne întoarcem la imagine: cercul însă se lărgeşte repede şi ajunge la trestie, pe care o cuprinde. Şi în timp ce valurile concentrice se întind tot mai mult şi ajung la mal, cuprind tot mai multe plante şi în final pe toate. Tot astfel, fiecare suflet salvat prin credinţa în Hristos şi pecetluit cu Duhul Sfînt este introdus în botezul Duhului Sfînt. Nu este de fiecare dată un botez nou, dar toţi cei pecetluiţi au parte de această binecuvîntare, fac parte din aceeaşi unitate minunată.

Trupul lui Hristos sub aspectul său temporar

Acum este timpul să arătăm că adevărul despre Trupul lui Hristos ne este prezentat în Scriptură sub trei aspecte: unul temporar, unul local şi unul veşnic.

Din cercetarea capitolului 12 din 1 Corinteni am învăţat deja că toţi credincioşii împreună formează Trupul lui Hristos; dar acum fac o completare importantă: toţi credincioşii care trăiesc pe pământ într-un anumit timp, între ziua Cincizecimii şi răpire. După felul de exprimare al apostolului din 1 Corinteni 12, nu reiese gîndul că o parte a Trupului este în cer şi alta pe pământ. Că el se gîndeşte numai la credincioşii în viaţă şi nu la cei plecaţi acasă, în Paradis, o dovedeşte clar expresia din versetul 26: „Şi dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună cu el ...", deoarece in cer nu mai suferă nici un mădular. Cei adormiţi nu fac parte din Trupul lui Hristos pe pământ, tot astfel cum recruţii concediaţi sau rezerviştii nu fac parte din trupa activă. Trupul care, după cum ne amintim, a fost Templul Duhului Sfînt, este acum în mormînt şi cade pradă putrezirii. Prin locuirea Duhului Sfînt în trupul celui credincios, acesta a devenit un mădular al Trupului lui Hristos, dar acum acest cort este „desfăcut" (2 Corinteni 5.1)

[În nici un moment al existenţei sale pe pământ. Trupului lui Hristos nu-i lipseşte nici un mădular. Un trup incomplet, adică mutilat, nu face parte din învăţătura Scripturii despre Adunarea lui Dumnezeu. De aceea să nu ne rugăm ca Domnul să mai „adauge mădulare" Trupului Său. Trupul este, în ce priveşte mădularele sale, după gîndul lui Dumnezeu, intact şi complet. Că el însă creşte cu creşterea pe care i-o dă Dumnezeu şi la anumite prilejuri acţionează, este în mod evident învăţătura Scripturii. Aceste două lucruri însă nu le-ar putea face dacă i-ar lipsi unele mădulare. De aceea nu este lipsit de importanţă faptul că Scriptura vorbeşte numai atunci de mădularele Trupului, de încheieturi şi legături, cînd Trupul este prezentat ca întreg, existînd pe pământ:

„... să creştem în toate pînă la Cel care este Capul, Hristos. Din El, tot Trupul, bine alcătuit şi strîns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, îşi face creşterea potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei şi se zideşte în dragoste" (Efeseni 4.15-16).

„Neţinîndu-se strîns de Capul, din care tot Trupul, hrănit şi strîns unit, prin încheieturi şi legături, creşte cu creşterea lui Dumnezeu" (Coloseni 2.19).]

Bineînţeles că toţi cei adormiţi din vremea harului, care astăzi de asemenea sînt „în rezervă", vor fi cu toţii prezenţi în ziua „mobilizării generale", Când Domnul Isus va reveni pentru răpirea Miresei, atunci toţi vor face parte din Trupul lui Hristos sub aspectul său veşnic. Dar cînd este prezentat Trupul lui Hristos pe pământ, atunci cei adormiţi nu fac parte din el.

Acest mod de a privi Trupul l-am putea numi deci aspectul său temporar. El ne arată ce este Trupul lui Hristos şi cum trebuie să-l reprezinte credincioşii în aceste vremuri. Acest aspect este important nu numai în ceea ce priveşte plinătatea Trupului lui Hristos în fiecare moment al existenţei sale pe pământ, ci şi într-o perspectivă care atinge puternic şi viaţa de legătură frăţească: Scriptura nu cunoaşte adunări locale independente unele de altele. Că există adunări locale, de acest fapt ne vom ocupa îndată; ele însă nu sînt independente unele de altele, deoarece toate formează împreună acel unic Trup al lui Hristos pe pământ. Indiferent unde pe pământ Trupul îşi găseşte o expresie vizibilă (acesta este un alt aspect), el creşte cu creşte-rea lui Dumnezeu. Toţi credincioşii în viaţă aparţin acestui Trup al lui Hristos. Acest Trup creşte prin aceea că fiecare credincios în parte în calitate de legătură şi încheietură împlineşte funcţiile care îi sînt transmise de Cap. Aici nici un mădular nu poate spune despre celă-lalt: „N-am trebuinţă de tine". Eu nu mă pot descurca fără tine şi tu nu te poţi descurca fără mine. Şi chiar dacă tu ai locui la Polul Nord şi eu la Polul Sud, aceasta nu schimbă cu nimic acest principiu - atît de mult sîntem un Trup în Hristos. Aceasta a fost şi învăţătura din 1 Corinteni 12. Şi dacă un mădular nu poate spune despre celălalt: „N-am trebuinţă de tine" (vezi 1 Corinteni 12.21). cu cît mai puţin poate spune atunci o adunare locală despre alta, că nu are trebuinţă de ea!

Independenţa nu este niciodată un principiu dumnezeiesc. În calitate de mădulare. Dumnezeu ne-a făcut dependenţi de Hristos, Capul Trupului şi ne-a făcut dependenţi şi unul de celălalt. Nici în rînduiala creaţiei lui Dumnezeu nu stăpîneşte niciodată principiul independenţei, din moment ce El ne-a dat tuturor viaţa, suflarea şi toate lucrurile (Faptele Apostolilor 17.25). A pretinde independenţă în lucrurile duhovniceşti, în ultimă instanţă nu este altceva decît liberalism şi încăpăţînare.

Că o „adunare locală" ar putea acţiona conform altor principii decît altă adunare este un fapt care nu se potriveşte deloc cu gîndurile şi cu duhul Sfintei Scrip-turi. Dacă apostolul Pavel a fost folosit de Dumnezeu pentru a arăta rînduiala în Adunare (şi acesta este cazul în prima epistolă către Corinteni), atunci el nu scrie numai către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, ci şi tuturor care cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos, Domnul lor şi al nostru (citeşte în 1 Corinteni 1.2). Ce le-a scris credincioşilor din Corint este valabil în aceeaşi măsură pentru fiecare dintre aceia care ÎI recunosc pe Hristos ca Domn, indiferent de adunarea locală de care aparţin. Cînd apostolul l-a trimis pe Timotei, copilul său preaiubit, la corinteni, ca să le aducă aminte de căile sale în Hristos, atunci el adaugă: „cum învăţ eu pretutindeni, în toate bisericile" (capitolul 4.17). Cînd el le vorbeşte în capitolul 7 despre relaţia dintre bărbat şi femeie, îşi încheie învă-ţăturile legate de acest subiect cu cuvintele: „Încolo, fiecare să umble aşa cum l-a aşezat Domnul, aşa cum l-a chemat Dumnezeu. Aceasta este rînduiala pe care am aşezat-o în toate bisericile" (versetul 17). Şi ce le-a poruncit apostolul privitor la strîngerea de ajutoare tuturor bisericilor Galatiei, era tot atît de valabil pentru corinteni şi este şi astăzi pentru noi (capitolul 16.1).

Toate acestea ne arată că nu a existat şi nu poate să existe independenţă între credincioşii din diverse locuri. Nu ar fi altceva decît o negare totală a adevărului despre Trupul unic al lui Hristos pe pământ. Cînd vom ajunge la „legarea şi dezlegarea" făcută de Biserică, vom vedea că hotărîrile adunărilor locale erau angajamente pentru întregul Trup pe pământ. Dacă ele sînt recunoscute în cer (Matei 18.18), nu ar trebui atunci să fie recunoscute şi să aibă valabilitate, cu atît mai mult, în fiecare loc de pe pământ, unde credincioşii se adună în unitatea Duhului? Se referă expresia „dinăuntru", din 1 Corinteni 5.12, numai la adunarea locală? Nu, cu mult mai mult, la întreaga Adunare, după cum „afară" se referă la toţi cei care sînt în afara ei, în această lume? Şi darurile din Efeseni 4: apostoli, proroci, evanghelişti, păstori şi învăţători - nu le-a dat Hristos întregului Trup?

Nu, Scriptura nu cunoaşte ideea unei confederaţii de adunări locale, dintre care fiecare este pe deplin auto-nomă. Să reţinem ce ni se spune în Efeseni 4.4: „Este un singur Trup, un singur Duh, după cum şi voi aţi fost chemaţi la o singură nădejde a chemării voastre." Dumnezeu doreşte să ne străduim să păstrăm unirea Duhului prin legătura păcii (versetul 3), subiect care ne va preocupa spre sfîrşitul cărţii. Dar să reţinem încă o dată, cu toată insistenţa: tăgăduirea Trupului lui Hristos sub aspectul său temporar conduce în mod inevitabil la principii şi practici nebiblice, care necinstesc în cea mai mare măsură Capul Trupului, pe Hristos, în cer, şi aduc mari pagube copiilor lui Dumnezeu.

Trupul lui Hristos într-un anumit loc

Am folosit de mai multe ori expresia adunare locală. Asupra acestui aspect al Trupului lui Hristos dorim să insistăm acum. Un verset important pentru subiectul nostru se află în 1 Corinteni 12.27: „ Voi sînteţi Trupul lui Hristos, şi fiecare, în parte, mădularele Lui".

Apostolul a vorbit într-un mod general, care cuprin-de pe toţi credincioşii de pe pămînt, despre Trup, despre mădularele sale şi despre funcţiile lor multiple, pe care le exercită în folosul întregului (versetele 14-26). Acum însă spune în mod surprinzător: „Voi sînteţi Trupul lui Hristos". La cine se referă acel „voi"? Evident, la credincioşii din Corint, după cum ne arată formulele de adresare în cele două epistole către sfinţii din Corint (1 Corinteni 1.2; 2 Corinteni 1.1). Ei nu sînt priviţi doar ca nişte credincioşi în acel loc, ci ei alcătu-iau adunarea locală a lui Dumnezeu din Corint şi aceasta la rîndul ei, era expresia adevărului mai mare, singurul Trup.

Aici avem deci Trupul lui Hristos în aspectul său local, ceea ce constituie o latură deosebit de importantă, dacă este vorba de respectarea acelui singur Trup şi de strîngerea noastră ca mădulare ale Trupului Său. Dumnezeu vrea ca Trupul lui Hristos să devină vizibil într-un loc sau altul de pe pămînt. în acest sens, credin-cioşii din Corint au fost Trupul lui Hristos din Corint. Ei nu au fost Trupul universal al lui Hristos în Corint, astfel încît alţi credincioşi din alte locuri să fie excluşi (este semnificativ faptul că, în greacă, lipseşte articolul înainte de „trup"); ei purtau însă, ca adunare locală, caracteristicile Trupului lui Hristos şi pe acestea trebuia să le manifeste în locul în care se găseau.

Acestea sînt şi astăzi gîndurile lui Dumnezeu pentru fiecare adunare locală. Chiar dacă copiii lui Dumnezeu înţeleg sau nu, Dumnezeu îi consideră pe toţi credincioşii, dintr-un anumit loc ca Trup al lui Hristos, în locul acela, deci ca expresie a Trupului lui Hristos în acel loc. Ei au privilegiul şi răspunderea de a lucra pentru Hristos şi conform unităţii Trupului Său în care se află. Există doar un singur Trup, după cum există doar un singur Cap - Hristos. Orice independenţă este exclusă; şi fiecare credincios sincer va putea recunoaşte chiar de acum că aceste principii sînt de o importanţă extremă pentru strîngerea locală a celor credincioşi. Desigur, Biserica se află astăzi într-o stare de ruină şi nici un grup de credincioşi dintr-un loc nu poate afirma că este Trupul lui Hristos acolo. Dumnezeu însă nu ne dă, pentru zilele decăderii, alte principii conform cărora să acţionăm. Noi sîntem chemaţi, atunci ca şi acum, să reprezentăm acest caracter al unităţii singurului Trup şi să respingem tot ce contrazice marele adevăr despre singurul Trup. Să ne dea Dumnezeu har pentru aceasta şi să binecuvînteze această carte!

Taina voii Sale

La finele capitolului întîi al epistolei către Efeseni, Trupul lui Hristos ne este prezentat sub aspectul veşnic sau putem spune, de asemenea, Trupul lui Hristos aşa cum există el în hotărîrea lui Dumnezeu. Înainte de a ne ocupa mai îndeaproape cu acest deosebit de preţios aspect al Adunării, este desigur bine să fim lămuriţi asupra a ceea ce Dumnezeu Şi-a propus în El Însuşi să aducă „pentru administrarea plinătăţii timpurilor", adică pentru timpul împărăţiei de o mie de ani. Aceas-tă hotărîre a lui Dumnezeu în privinţa lui Hristos şi a Bisericii în acea ultimă epocă este numită în versetul 9 „taina voii Sale", al cărei apogeu este de "... a uni în Hristos toate lucrurile care sînt în ceruri şi pe pămînt" (versetul 10); este voia lui Dumnezeu ca Hristos, în calitate de Om slăvit, să stăpînească peste întregul univers. Aceasta este o primă şi covîrşitoare parte a acestei taine. Cea de a doua parte, subordonată pri- meia, este descrisă în versetele 11-14: credincioşii din vremea harului au obţinut prin El o parte de moştenire care constă în aceea că vor domni împreună cu El. În împărăţia de o mie de ani, Hristos va avea şi va exercita supremaţia absolută asupra cerului şi a pămîntului, care atunci nu vor mai fi despărţite, ci vor forma un tot unitar sub împărăţia Lui, de pace. El va stăpîni peste tot. nu însă peste Adunarea Sa: ea va stăpîni cu El *.

Adunarea posedă încă de pe acum marele privilegiu şi binecuvîntarea nemăsurată de a fi unită cu Hristos, de a aparţine lui Hristos şi de a fi în Hristos. Cît de mari sînt binecuvîntările de care se poate bucura Adunarea! Desigur, şi ea a eşuat în mărturia responsabilă a lui Hristos pe pămînt, după cum şi omul a eşuat în fiecare dispensaţie anterioară. Am văzut acest lucru în capitolul 1, cînd am privit cele şapte dispensaţiuni. Dar la plinătatea timpurilor, în cea de-a şaptea dispensaţiune, Hristos va împărăţi ca Om şi va împlini toate gîndurile lui Dumnezeu, tocmai în acel loc în care pînă atunci Dumnezeu a fost necinstit de către om. În cei o mie de ani ai domniei lui Hristos, toată creaţia va beneficia de binecuvîntările împărăţirii Sale, binecuvîntări care izvorăsc numai din harul lui Dumnezeu. Faptul că în Apocalipsa 20.4 se spune şi despre martirii necazului celui mare că vor domni împreună cu Hristos, dovedeşte clar că aici, în partea a doua a tainei, nu este vorba de latura cea mai înaltă a privilegiilor Adunării. Totuşi poziţia deosebită a Adunării şi relaţia ei cu Hristos rămîn în picioare pentru veşnicie şi au la bază lucrarea îndeplinită de Hristos la Golgota. Tristeţea şi durerea, creaţia supusă deşertăciunii (Romani 8.20 etc.), perioada orbirii duhovniceşti a poporului lui Dumnezeu din timpuri străvechi (Israel) şi perioada domniilor nebuneşti ale naţiunilor îşi vor găsi atunci sfîrşitul. Nici slăbiciunea Adunării, cu separările ei şi nici puterea lui Satan pentru ispitirea oamenilor nu vor mai fi.

Întreaga creaţie încă suspină, deoarece toate aceste lucruri sînt încă la noi. Ca urmare a păcatului, această creaţia a fost supusă la tot felul de suferinţe şi boli, chiar şi la moarte. Dar Dumnezeu le va pune capăt tuturor acestora, cînd va veni Hristos pentru a împărăţi peste această creaţie suferindă. În vremea aceea Satan va fi legat, iar oamenii vor fi eliberaţi de sub robia şi ispita sa. Atunci Dumnezeu Îşi va binecuvînta poporul pămîntesc sub conducerea şi regalitatea lui Mesia. El va binecuvînta şi orice naţiune care-L va fi sfinţit în mijlocul ei. Nici pămîntul nu va continua să rămînă în starea actuală de sărăcie şi mizerie, ci blestemul va fi înlăturat, iar pustiul se va bucura şi va înflori.

Întreaga scenă prezentă va fi schimbată cînd Hristos va fi izvorul şi centrul fiecărei binecuvîntări. Hristos, ca „cel mai tare", îl va lega pe cel tare, deoarece „sămînţa femeii va zdrobi capul şarpelui". El este Domnul cerului şi al pămîntului, care va domni ca Mesia peste poporul Său pămîntesc şi ca Fiu al Omului peste toate naţiunile pămîntului. Această lume agitată va fi vindecată pe deplin atunci cînd Domnul Isus va veni şi orice ochi îl va vedea în slava Sa. Atunci va fi slăvit şi în sfinţii Săi, care vor apărea cu El în slavă, va fi privit cu uimire de toţi cei care au crezut (citeşte în 2 Tesaloniceni 1.10). Aceasta este pe scurt hotărîrea lui Dumnezeu, taina voii Sale. Preamărit fie Numele Său minunat pentru aceasta!

Plinătatea Sa

După ce în versetele 10 şi 11 din Efeseni 1 ne este prezentată hotărîrea lui Dumnezeu pentru vremea împărăţiei de o mie de ani, apostolul vorbeşte în ultimele două versete ale capitolului, despre Trupul lui Hristos sub raportul său absolut, dincolo de timp, şi spune: „El l-a pus totul sub picioare şi L-a dat să fie Cap peste toate lucrurile Bisericii, care este Trupul Lui, plinătatea Celui care umple totul în toţi" (versetele 22 şi 23).

Domnul Isus va stăpîni odată peste tot; aceasta am văzut, dar deja astăzi Îi sînt supuse toate lucrurile de către Dumnezeu. Deja astăzi Hristos, ca Fiu al Omului, este Căpetenie peste toate lucrurile, peste întregul univers, chiar dacă nu vedem că toate Îi sînt supuse (Evrei 2.8). Ce contradicţie ne este pusă aici în faţa inimilor: scumpul nostru Domn, ca Om odinioară în mormînt - acum ca Om (nu ca Dumnezeu) înălţat foarte sus! El a fost înălţat la dreapta lui Dumnezeu în natura noastră omenească, pentru ca noi, fii ai oameni-lor, să putem avea parte de înălţarea Sa. Şi această Persoană binecuvîntată a fost dată Căpetenie peste toate lucrurile Bisericii. Minunat har!

Aici nu este vorba de Hristos în calitate de Cap al Adunării, deşi, bineînţeles. El este aceasta (citeşte în Coloseni 1.18), ci în calitate de Căpetenie peste toate. În felul acesta L-a dăruit Dumnezeu Adunării. Să ne oprim o clipă asupra acestui lucru. În Ioan 17 găsim cuvintele „Mi i-ai dat". Ce valoare trebuie să avem noi În ochii Tatălui, încît să ne dea cadou Fiului Său iubit! Aceasta este de fapt har nemărginit.

Dar aici în epistola către Efeseni, se spune: „dat Bisericii". Să ne dea Dumnezeu inimi deschise pentru a pricepe şi a ne bucura de gîndurile harului Său! Ce trebuie să fie Adunarea pentru inima lui Dumnezeu, încît i-a dăruit această Persoană, acest obiect al dragostei şi al plăcerii Sale! Ce revelaţie a dragostei lui Dumnezeu! Mai mult nu ne-a putut da Dumnezeu decît pe El, care odinioară Îl mulţumea în toate şi pe care, drept răsplată, L-a înălţat pentru a fi Căpetenie peste toate lucrurile. Creştinul este acum un mădular al Trupului Său şi a ajuns, prin Duhul Sfînt, în cea mai intimă legătură cu El; nu numai că a găsit viaţă în El, ci se bucură şi de a fi una cu El, care este Căpetenia înălţată peste toate.

Dacă Dumnezeu i-a dat de fapt lui Adam stăpînirea peste tot ce i-a fost supus, totuşi şi Eva a împărţit-o cu el, după voia lui Dumnezeu, prin legătura ei cu Adam. Tot astfel şi Adunarea, prin unirea ei cu ultimul Adam (1 Corinteni 15.45), Omul din cer, care acum este în cer, devine părtaşă la toată slava care I s-a dat, la locul stăpînirii Sale peste toate ca Trup al Său, adică ea este cu El într-o legătură care nu se poate desface. Aduna-rea este Trupul Său, noi facem parte din El. Cît de mult ar trebui acest fapt să înalţe sufletele noastre deasupra scenei actuale!

Constatarea binecuvîntată că Dumnezeu L-a dat pe Hristos Căpetenie peste toate lucrurile Adunării face necesară o descriere mai îndeaproape a Adunării. Aceasta se face în versetul 23: „care este Trupul Lui, plinătatea Celui care umple totul în toţi". Să observăm faptul că acum, pentru prima dată, atenţia noastră este îndreptată asupra Adunării, ca aspect deosebit al hotărîrii lui Dumnezeu. Ceea ce este Hristos pentru Adunare am văzut deja pe scurt. Adunarea se găseşte însă şi într-o relaţie definitivă cu Hristos. Deci, dacă aici se spune că ea este „Trupul Lui", atunci această expresie include în chip minunat unirea şi legătura de nedesfăcut care există între Cel întîi născut şi fraţii cei mulţi. Adunarea este astfel

Trupul şi plinătatea lui Hristos.

Ambele adevăruri sînt de neconceput pentru mintea noastră şi totuşi avem nevoie să le pricepem prin credinţă şi să ne bucurăm de realitatea şi de preţul lor. Cît de fericiţi putem să ne considerăm, pentru că, în calitate de credincioşi, avem de-a face cu Adevărul, cu Cuvîntul lui Dumnezeu! Unitatea trainică dintre Hristos şi mădularele Sale vii este un adevăr care, dacă îl primim prin credinţă ca un fapt prezent, poate deveni unul dintre cele mai importante izvoare pentru bucuria credincioşilor.

Pe de o parte este adevărat că Hristos este plinătatea noastră ca Domn al vieţii şi al harului. El este totul şi în toţi. Acest gînd este dezvoltat mai pe larg în epistola către Coloseni. Pe de altă parte Adunarea este numită plinătatea Sa. Deci Adunarea este - o spunem cu deosebit respect - completarea Domnului înviat. El este atît Dumnezeu cît şi Om. Ca Fiu al lui Dumnezeu, nu are nevoie de nimeni pentru a-Şi arăta slava, ca om însă are nevoie. Deşi El umple universul cu slava Sa dumnezeiască, nu va fi singur la vremea arătării Sale. Trupul fără cap este incomplet: Hristos fără Adunare ar fi tot atît de incomplet în slava învierii Sale. aşa cum ar fi fost Adam fără Eva. Această relaţie a Adunării cu El, Capul, este veşnică: ea va fi păstrată totdeauna. Împă-răţia de o mie de ani şi părtăşia noastră la domnia lui Hristos se vor sfîrşi, această relaţie, acest binecuvîntat „a fi una" cu Hristos va rămîne veşnic. Har nemăsurat al lui Dumnezeu! Hotărîre a lui Dumnezeu care depăşeşte marginile priceperii noastre!

Acesta este deci aspectul veşnic al Trupului lui Hristos: Domnul Isus vrea să împartă cu ai Săi slava Sa în veci. Acesta a fost gîndul lui Dumnezeu din veşnicie, că Fiul Său, ca Om binecuvîntat, slăvit, va împărţi, spre propria Sa slăvire, toată slava pe care o are ca Om înviat cu aceia care, prin firea lor, nu au fost altceva decît nişte păcătoşi sărmani şi pierduţi, dar care acum sînt atît de strîns uniţi cu Hristos, în cer. Ce mîngîiere pentru inimile noastre să ştie că El nu vrea să fie fără noi în slava care I s-a dat, că El nu vrea să-Şi ia în primire fără noi moştenirea şi nu o face! Atunci rugă-ciunea Domnului din Evanghelia după loan 17.24 va fi ascultată pe deplin: „Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu, să fíe împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii." încă nu am ajuns în slavă, iubiţilor, dar am gustat ceea ce este mai bun decît slava - iubirea divină care ne va duce acolo.

Capitolul 4 - Adunarea - casă a lui Dumnezeu

Responsabilitate

Dacă în capitolul precedent am avut în faţă Aduna-rea ca Trup al lui Hristos, acum vrem să ne ocupăm cu ea, în calitate de casă a lui Dumnezeu. Acestea sînt două aspecte cu totul deosebite ale Adunării, pe care nu ar trebui să le confundăm între ele. După cum am văzut, Trupul lui Hristos ne arată unirea intimă în care am intrat cu Hristosul slăvit şi a noastră unii cu alţii, prin harul revărsat al lui Dumnezeu. Aceasta este latura cerească a Adunării lui Dumnezeu. Ea are însă şi o latură pămîntească, şi aceasta ne este prezentată în imaginea casei lui Dumnezeu. Prin „pămîntesc" înţeleg relaţia ei cu pămîntul.

Desigur că şi aceasta este numai har! Este un privilegiu de neînţeles să te afli acolo unde locuieşte Dumnezeu, pentru că acolo se revarsă binecuvîntarea Sa şi se înalţă lauda spre El. Tocmai de aceea, ideea centrală referitoare la casa lui Dumnezeu este responsabilitatea: „să ştii cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului Celui viu" (1 Timotei 3.15).

Dacă Dumnezeu locuieşte undeva, atunci lucrurile de acolo trebuie să-l corespundă; tot astfel şi noi, dacă avem voie să fim acolo, trebuie să ne comportăm potrivit gîndurilor Sale: „sfinţenia este podoaba casei Tale. Doamne, în veci" (Psalmul 93.5). Sfinţenia este deci trăsătura dominantă a casei lui Dumnezeu. Acest lucru este subliniat în profetul Ezechiel: „Aceasta este legea casei. Pe vîrful muntelui, tot locul pe care-l va cuprinde ea este preasfînt. Iată, aceasta este legea casei" (citeşte în capitolul 43.12). Regulile şi ordinea pentru o casă sînt stabilite de către proprietarul casei. Şi nu ne îndeamnă chiar şi expresia „casa lui Dumnezeu" să cercetăm în Cuvîntul Său ce înseamnă rînduiala lui Dumnezeu pentru casa Sa, care sînt regulile după care trebuie să ne purtăm acolo?

Care om ar avea dreptul să stabilească reguli proprii pentru casa altuia? Dar pentru casa lui Dumnezeu? Gîndul de seamă cu privire la casa lui Dumnezeu nu este, prin urmare, privilegiu sau poziţie, ci responsabilitate.

Să fim atenţi, prin casa Dumnezeului Celui viu se înţelege Adunarea lui Dumnezeu pe pămînt, deoarece apostolul vorbeşte de felul de a se purta în cadrul acesteia.

Adunarea nu este o construcţie de gînduri în dome-niul ideilor, nu este un lucru mistic, nedefinit, alcătuit chiar din morţi şi vii - un lucru care nu s-ar putea găsi niciunde, deoarece o parte trăieşte pe pămînt şi o parte ar fi formată din suflete în cer. Nu, ea este casa lui Dumnezeu pe pămînt. în care trebuie să ne comportăm pe placul Stăpînului casei.

O casă de rugăciune

Un al doilea gînd important în legătură cu casa lui Dumnezeu este dependenţa, care îşi găseşte expresia deosebită în rugăciunea către Dumnezeu. Domnul Isus a spus deja despre templul din Ierusalim: „Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele" (Marcu 11.17). Cu cît mai mult este adevărat acest lucru cu privire la Adunare, cum arată 1 Timotei 2.1-4: „Vă îndemn deci înainte de toate să faceţi cereri, rugăciuni, mijlociri, mulţumiri pentru toţi oamenii, pentru împăraţi şi pentru toţi cei ce sînt aşezaţi în poziţii înalte, ca să putem duce astfel o viaţă paşnică şi liniştită, cu toată evlavia şi demnitatea. Lucrul acesta este bun şi bine primit înaintea lui Dumne-zeu, Mîntuitorul nostru, care doreşte ca toţi oamenii să fie mîntuiţi şi să vină la cunoştinţă de adevăr."

Casa lui Dumnezeu se caracterizează prin dependenţă de El; şi pentru că El este „Mîntuitorul - Dumnezeu", doreşte ca această casă a Sa să fie o casă „de rugăciune pentru toate popoarele", unde nu se aduc doar cereri şi rugăciuni pentru nevoile copiilor Săi, ci şi pentru cele ale tuturor oamenilor, ca încă mulţi să fie salvaţi. Asupra acestui loc vom reveni mai tîrziu, cînd vom trata rugăciunea colectivă; acum am vrut doar să arăt această a doua trăsătură a casei lui Dumnezeu - dependenţa faţă de Dumnezeu. Despre alte caracte-ristici ale casei lui Dumnezeu voi vorbi pe parcursul acestui capitol. Dar mai întîi vrem să ne ocupăm de întrebarea fundamentală: De cînd locuieşte Dumnezeu pe pămînt?

Locuirea lui Dumnezeu - rezultat al mîntuirii

Este un gînd deosebit de minunat că Dumnezeu, pe care nu-L pot cuprinde cerurile cerurilor, vrea să locuiască împreună cu oamenii. Şi este un gînd foarte vechi al lui Dumnezeu, gînd care va dăinui toată veşnicia care va urma.

Dumnezeu nu a locuit în grădina Eden în mijlocul oamenilor nevinovaţi; El i-a vizitat doar şi apoi i-a părăsit din nou. Chiar şi Iacov vorbeşte de casa lui Dumnezeu (Geneza 28.17), dar Dumnezeu nu a locuit nici la patriarhi - El li S-a arătat uneori, pentru ca apoi să dispară din nou din faţa privirilor lor. Toate acestea au fost har, dar înainte de a avea loc mîntuirea - cel puţin printr-o imagine preînchipuitoare - Dumnezeu nu a putut locui împreună cu omul. De aceea, în Geneza nu auzim nimic despre o locuire a lui Dumnezeu. Abia în Exod, după ce poporul Israel a fost eliberat de sub stăpînirea Egiptului (o imagine a eliberării noastre de sub jugul lui Satan prin moartea lui Hristos), Dumnezeu îi spune lui Moise: „Să-Mi facă un locaş sfînt şi Eu voi locui în mijlocul lor" (Exod 25.8). Salvat, stînd pe malul celălalt al mării, poporul a cîntat deja dinainte, plin de credinţă: „Tu îi vei aduce şi-i vei aşeza pe muntele moştenirii Tale, În locul pe care Ţi l-ai pregătit ca locaş, Doamne, La templul pe care mîinile Tale l-au întemeiat, Doamne!" (Exod 15.17).

În timpul dispensaţiei legii. Dumnezeu a locuit mai mult în chip simbolic şi într-un fel exterior în mijlocul poporului Său pămîntesc. deoarece lucrarea de mîntuire a lui Hristos încă nu fusese împlinită. Şi pentru că legea a constituit temelia stăpînirii lui Dumnezeu asupra poporului Său, slava care a locuit în Locul Sfînt avea caracter judecătoresc. Silită de păcatul poporului, slava lui Dumnezeu s-a mutat, chiar dacă în mod şovăitor, de la popor şi a părăsit, în final. Locul Sfînt, pămîntesc, din mijlocul lui Israel (Ezechiel 10.18; 11.23).

Apoi Domnul Isus a venit în har pe acest pămînt şi în El a locuit trupeşte toată plinătatea dumnezeirii (Coloseni 1.19; 2.9); dar şi acest templu a fost distrus de oameni (Ioan 2.19-21). Totuşi Dumnezeu nu renunţă la gîndurile Sale. Bazată pe lucrarea de mîntuire a lui Hristos, Adunarea este astăzi locuinţa lui Dumnezeu pe pămînt. El locuieşte în ea - ca şi în fiecare credincios în parte - prin Persoana Duhului Sfînt (citeşte în 1 Corinteni 3.16; 6.19), într-un mod pînă acum necunoscut. Deja Israel a fost familiarizat cu gîndul unei locuinţe, a unei case, a unui templu al lui Dumnezeu şi s-a bucurat într-un anume fel de aceste privilegii; dar ceea ce este nou şi propriu dispensaţiei creştine este folosirea expresiilor „locuinţă", „casă" şi „templu" în mod direct, referitor la copiii lui Dumnezeu astăzi pe pămînt. Din acea zi a Cincizecimii, cînd ucenicii au fost adunaţi la Ierusalim şi Duhul Sfînt S-a coborît peste ei şi a umplut toată casa, există această „casă duhovnicească". Copiii lui Dumnezeu, care pînă atunci erau răspîndiţi, au fost uniţi în acea zi, formînd locuin-ţa lui Dumnezeu şi Dumnezeu a început să locuiască în această casă.

Pentru că acum voi vorbi despre ceea ce Domnul Isus Însuşi clădeşte pentru slăvirea lui Dumnezeu şi despre privilegiile legate de aceasta pentru noi, am pe inimă să amintesc încă o dată că a fost necesară moar-tea Domnului şi Mîntuitorului nostru înainte de a sfărî- ma lanţul lui Satan, înainte de a putea exista o casă a lui Dumnezeu în care noi înşine să fim conlocuitorii Săi. Cu Trupul lui Hristos lucrurile stau la fel. Indife-rent în ce constau binecuvîntările pe care Dumnezeu le revarsă acum, în harul Său deosebit de bogat, peste noi, ele sînt numai rezultatul morţii Fiului Său, a lucrării de mîntuire împlinite în El. În cercetările noastre vrem să păstrăm acest fapt înaintea ochilor noştri! Lui I se cuvin cinstea şi slava pentru toţi vecii şi, prin El, Tatălui!

Pietre vii

În capitolul introductiv ne-am amintit deja faptul că Dumnezeu „nu locuieşte în temple făcute de mîini" (Faptele Apostolilor 17.24). Din ce fel de pietre este făcută casa lui Dumnezeu, pe care Domnul Isus Însuşi o clădeşte şi pe care El o numeşte „Biserica Sa" (citeş-te în Evanghelia după Matei 16.18), ne arată Petru în prima sa epistolă foarte clar: „Apropiaţi-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă şi scumpă înaintea lui Dumnezeu. Şi voi, ca nişte pietre vii, sînteţi zidiţi ca o casă duhovnicească, o preoţie sfîntă, ca să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos" (1 Petru 2.4-5).

Lui Petru îi place cuvîntul „viu". El a mărturisit des-pre Domnul Isus că El este Hristosul, „Fiul Dumnezeului Celui viu" şi aici vorbeşte despre Hristos ca piatra vie, la care vin cei credincioşi şi sînt zidiţi ei înşişi ca pietre vii, spre a alcătui o casă duhovnicească. Cît de scump este acest gînd! Hristos este o piatră vie şi noi sîntem pietre vii. Cum am devenit noi, care odinioară eram doar ţărînă (Geneza 3.19), pietre vii? Prin faptul că am venit (şi încă venim - expresia grecească conţine aceasta), prin credinţă, la El şi am auzit glasul Fiului lui Dumnezeu (Ioan 5.25). Viaţa Lui este acum şi viaţa noastră. Ce conştiinţă a siguranţei ne dă aceasta! Desigur, El a fost lepădat de oameni; şi noi sîntem. El a fost însă ales, preţuit de Dumnezeu; şi noi sîntem făcuţi plăcuţi în Cel iubit.

Din asemenea „pietre" este deci formată casa duhov-nicească pe care o zideşte Hristos. El foloseşte numai asemenea pietre. Deoarece Hristos Însuşi este Cel care zideşte Biserica Sa, nu există în ceea ce zideşte material lipsit de viaţă. Nedesăvîrşirea şi vremelnicia nu au loc acolo. Este vorba de Adunarea după hotărîrea lui Dumnezeu, de aceea nici porţile Locuinţei Morţilor nu o vor birui (Matei 16.18).

Credincioşii nu sînt însă numai, cum ne arată verse-tul 5, o casă duhovnicească, ci ei sînt şi o „preoţie sfîntă", chemată să aducă jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Ei nu constituie doar - dacă mă pot exprima astfel - cadrul duhovnicesc în care poate locui Dumnezeu, unde chiar locuieşte, ci au privilegiul mai înalt, de a trăi ca preoţi acolo unde locuieşte Dumnezeu, pentru a-I aduce adorare. Acesta este un aspect foarte important al casei duhovniceşti. Vom reveni asupra lui în partea a doua a cărţii, în capitolul referitor la strîngerea pentru frîngerea pîinii.

Dacă pînă acum am auzit despre o casă duhovniceas-că şi apoi despre o preoţie sfîntă, deşi este vorba de aceleaşi persoane, atunci, spre a uşura înţelegerea, să amintim încă o dată că în Cuvîntul lui Dumnezeu sînt imagini diferite pentru relaţii diferite. Acest aspect îl vom observa în continuare.

Un templu sfînt în Domnul

Cele remarcate anterior ne conduc la un fragment important din epistola către Efeseni: „Aşadar voi nu mai sînteţi nici străini, nici locuitori vremelnici, ci sînteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumne-zeu, fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi a prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos Însuşi. În El, toată clădirea, bine alcătuită, creşte ca să fie un templu sfînt în Domnul. Şi prin El şi voi sînteţi zidiţi împreună, ca să fiţi o locuinţă a lui Dumne-zeu, în Duhul" (capitolul 2.19-22).

Cei credincioşi dintre naţiuni, care odinioară erau străini de cetăţenia lui Israel şi de legămintele făgăduinţei, fără speranţă şi fără Dumnezeu în lume şi trăiau departe de El (versetul 12), au fost acum - şi între ei, putem spune acum cu bucurie „noi" - apropiaţi prin sîngele lui Hristos. Fericită parte! Dumnezeu ne-a făcut acum conlocuitori ai Săi, 1-a făcut pe fiecare credincios o parte din ceea ce El numeşte „un templu sfînt în Domnul" din care se înalţă jertfe de laudă şi de mulţumire spre Dumnezeu.

Dar mai este de remarcat că această construcţie creşte spre a fi un templu sfînt în Domnul. Dacă este vorba despre această construcţie ca templu, atunci din acest punct de vedere ea tot mai creşte, nefiind încă terminată. În timpul harului. Dumnezeu atrage încă suflete la Fiul şi pietrele vii vin mereu la El. iar El le zideşte. „... Şi Domnul adăuga, în fiecare zi ..." (Faptele Apostolilor 2.47) în felul acesta creşte acest „templu". El nu va fi terminat pînă ce ultimul credin-cios al harului va fi adăugat şi pînă ce el însuşi, acest templu sfînt, va fi în slavă. Deci „templul" cuprinde pe toţi sfinţii de la Rusalii pînă la răpirea Adunării, aşa cum este redat în 1 Tesaloniceni 4. El este văzut sus în slavă.

Da, odată Adunarea va fi în slava lui Dumnezeu. Ea va rămîne pururi locuinţa lui Dumnezeu şi, în starea veşnică, va fi cortul lui Dumnezeu; în mijlocul oamenilor. pe pămîntul cel nou, va locui Dumnezeu (Apocalipsa 21.3). Este de necuprins bogăţia hotărîrilor şi a harului lui Dumnezeu!

O locuinţă a lui Dumnezeu

Sfîrşitul capitolului 2 din Efeseni dezvăluie încă un aspect al clădirii lui Dumnezeu:„Şi prin El (Domnul) şi voi sînteţi zidiţi împreună, ca să fiţi o locuinţă a lui Dumnezeu, în Duhul" (versetul 22).

„O locuinţă a lui Dumnezeu în Duhul" este Aduna-rea acum, pe acest pămînt. Ce mare privilegiu este că cei credincioşi care locuiesc acum pe pămînt, au harul să formeze locuinţa lui Dumnezeu în care El locuieşte prin Duhul Său!

Cuvîntul grecesc pentru „locuinţă" (katoiketerion) se compune din două cuvinte care înseamnă „locuitor" şi „casă" şi sînt întărite printr-un prefix, astfel încît sensul poate fi redat prin „locuinţă" sau „loc de locuit". Poate că diferenţa dintre locuinţă şi casă unora li se pare minoră, ea există însă. O casă este un loc de locuit, dar nu fiecare loc de locuit este în mod necesar o casă. Cînd Scriptura vorbeşte de „casa lui Dumnezeu", atunci ne atrage atenţia asupra responsabilităţii noastre, după cum am arătat la începutul acestui capitol. Astfel citim în epistola către Evrei 3.6: „Şi casa Lui (a lui Dumnezeu) sîntem noi, dacă păstrăm pînă la sfîrşit încrederea neclintită şi nădejdea cu care ne lăudăm". Prin neclintirea lor, ei dovedesc că au fost, într-adevăr, parte din casa lui Dumnezeu.

Şi Petru le aminteşte credincioşilor tăiaţi împrejur că judecata începe de la casa lui Dumnezeu; el continuă: „Şi dacă începe cu noi, care va fi sfîrşitul celor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?" (1 Petru 4.17).

Despre obligaţia de a se purta corect în casa lui Dumnezeu am vorbit deja (citeşte în 1 Timotei 3.15). Toate acestea se înscriu pe linia responsabilităţii omului.

Cînd Pavel vorbeşte în locul sus-menţionat de „casa lui Dumnezeu", atunci el vrea să ne prezinte privilegiile celor care au voie să o formeze. Este o binecuvîntare deosebită care izvorăşte pentru noi din această apro-piere de Dumnezeu. Avem însă întotdeauna conştiinţa că sîntem locuinţa lui Dumnezeu? Cum am îndrăzni atunci să pătăm sfinţenia Sa prin învăţături false sau printr-o umblare nepotrivită?

Această locuinţă a lui Dumnezeu este deplină, desăvîrşită, terminată în fiecare moment al existenţei ei pe pămînt.

O formează toţi copiii lui Dumnezeu existenţi la un moment dat pe pămînt. Nu trebuie să ne imaginăm că Dumnezeu locuieşte într-o casă construită doar pe jumătate. Iar unde locuieşte Dumnezeu, acolo este locul binecuvîntării şi de acolo porneşte lumina mărturiei în această lume.

Clădirea de către om

Pînă acum am privit sub diferite aspecte ceea ce clădeşte Domnul Isus, o zidire desăvîrşită şi de o stabilitate absolută, pe care nici chiar porţile Locuinţei Morţilor nu o vor birui. Despre nici un alt „construc-tor", de nici o unealtă omenească nu a fost vorba pînă acum. Dar există în Scriptură şi o altă zidire la casa lui Dumnezeu, zidire care este supusă responsabilităţii oamenilor. Despre aceasta vorbeşte apostolul Pavel în prima Epistolă către Corinteni:„Căci noi sîntem împreună lucrători ai lui Dumnezeu; voi sînteţi cîmpul de lucru al lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu. După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un arhitect înţelept, am pus temelia, şi un altul clădeşte deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădeşte deasupra. Căci nimeni nu poate să pună o altă temelie decît aceea care este pusă şi care este Isus Hristos. Iar dacă cineva clădeşte pe această temelie: aur, argint, pietre scumpe, lemn, fîn, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe faţă, ziua o va face

cunoscută, căci se va descoperi în foc şi focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia " (capitolul 3.9-13).

Aici omul. sub privirea lui Dumnezeu şi sub răspundere faţă de El, lucrează la construcţia lui Dumnezeu. Şi aceasta este o latură foarte importantă a casei lui Dumnezeu, pe care trebuie să o înţelegem bine şi să o deosebim de casa lui Dumnezeu aşa cum o zideşte Hristos, pentru a fi păziţi de erori. Pavel a pus temelia zidirii lui Dumnezeu în Corint, şi această temelie a fost Hristos. El a fost un arhitect înţelept deoarece le-a adus pe Hristos şi numai pe El. Dar pot fi şi alţi lucrători, care nu folosesc materiale alese, ci lemn, fîn şi trestie.

Eu nu cred că „aur, argint, pietre scumpe" desemnează în mod direct pe credincioşi, iar „lemn, fîn, trestie", pe necredincioşi, care sînt adăugaţi casei. Se poate ca lucrurile să conducă acolo, dar nu este primul gînd al apostolului. Zidirea cu materiale preţioase pare a indica mai mult aplicarea unei învăţături sănătoase, apostolice şi a unor învăţăminte conform Scripturii, cu care lucrătorii buni slujesc sufletelor într-un mod plăcut lui Dumnezeu. Rezultatele acestor osteneli vor rezista focului lui Dumnezeu în ziua judecăţii, la fel ca aceia care au fost formaţi prin ele, deoarece învăţătura influ-enţează şi modelează inimile oamenilor - învăţătura bună spre bine, iar învăţătura rea spre rău.

În acest loc este vorba deci de slujba lucrătorilor - cum şi cu ce zidesc ei. Dacă cineva pentru a zidi foloseşte materiale lipsite de valoare, adică lucrează mai departe pe temelia pusă din paiele gîndurilor deşarte şi ale înţelepciunii omeneşti, aşa cum le plăcea corintenilor fireşti, atunci nu va regăsi nimic din lucrarea sa în ziua judecăţii, chiar dacă el va fi mîntuit ca prin foc (versetul 15), deoarece a fost un adevărat copil al lui Dumnezeu. Versetul 17 întăreşte faptul că în aliniatul de faţă este vorba în primul rînd de învăţătură: „Dacă cineva nimiceşte templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu ...". S-ar putea ca un necredincios să introducă învăţături stricăcioase şi să strice prin aceasta templul lui Dumnezeu, distrugînd învăţăturile funda-mentale ale creştinismului. Nu numai că el n-ar primi o răsplată, ci el însuşi ar fi pierdut.

Prin introducerea învăţăturilor false, au intrat în Biserică şi oameni falşi, produse ale acestor învăţături. Chiar dacă Simon, vrăjitorul din Faptele Apostolilor 8, nu a fost în mod direct un rezultat al învăţăturilor „creştine" false, totuşi el a fost unul dintre aceşti oameni falşi; şi cînd a fost botezat el, probabil pentru prima dată în istoria Bisericii creştine, a fost botezat un martor lipsit de viaţă şi adăugat în felul acesta la casa lui Dumnezeu în aspectul ei exterior. Din acel moment, casa exterioară a lui Dumnezeu, ca întindere, este mai mare decît Trupul lui Hristos, care nu cunoaşte mădu-lare moarte. Pînă atunci cele două se suprapuneau, chiar dacă nu însemnau acelaşi lucru.

Ah, de s-ar cerceta fiecare slujitor al lui Dumnezeu referitor la felul cum clădeşte! Ce binecuvîntare a lui Dumnezeu, cînd oamenilor li se aduce învăţătura clară a Cuvîntului lui Dumnezeu! Şi ce mare rău cînd sufle-tele oamenilor sînt hrănite şi înşelate cu cuvinte goale ale învăţăturii omeneşti şi cu părerile şi imaginaţia oamenilor! Cît de primejdios este pentru ascultători, cînd lucrurilor care sînt omeneşti, pămînteşti şi trecătoare, li se aplică pecetea dumnezeirii (aurul), a salvă-rii (argintul), a ceea ce rezistă în faţa lui Dumnezeu (pietre preţioase)! Cît de serios este cuvîntul: „Dar fiecare să ia bine seama cum clădeşte deasupra".

Evoluţia tristă, începută de mult, ca prin responsabilitatea omului să fie adăugate la casa lui Dumnezeu, în reprezentarea ei exterioară ca mărturie a creştinismului, tot mai multe pietre moarte, martori fără viaţă, s-a răspîndit repede în decursul timpului. De aceea, la sfîrşitul vieţii sale, apostolul Pavel, în a doua Epistolă către Timotei, nu mai vorbeşte de o „casă a lui Dumnezeu", ci compară mărturia creştină doar cu o „casă mare", în care sînt vase pentru cinste şi vase pentru o întrebuinţare de necinste. Acesta este rezultatul surprinzător a ceea ce zideşte omul. Ce are de făcut credinciosul sincer în astfel de vremuri, care sînt sursele de ajutor care-i stau la dispoziţie în mijlocul decă-derii, acest subiect ne va preocupa la sfîrşitul cărţii.

Capitolul 5 - Adunarea ca sfeşnic

Adunarea privită ca sfeşnic ne este prezentată abia în ultima carte a Bibliei, Apocalipsa. Unealta folosită de Dumnezeu pentru aceasta nu a fost însă apostolul Pavel, ci apostolul Ioan, care, din pricina Cuvîntului lui Dumnezeu şi a mărturisirii lui Isus, a fost exilat pe insula Patmos. Acolo a primit viziunile despre descoperirea lui Isus Hristos, pe care i le-a dat Dumnezeu (capitolul 1.1). Cînd în ziua Domnului, duminica noastră, era „în Duhul", a auzit în spatele său un glas puternic ca sunetul unei trîmbiţe, care zicea: „Ce vezi, scrie într-o carte şi trimite-o celor şapte adunări: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia şi Laodiceea. M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Şi cînd m-am întors, am văzut şapte sfeşnice de aur şi în mijlocul sfeşnicelor, pe Cineva care semăna cu Fiul Omului, îmbrăcat cu o haină lungă pînă la picioare şi încins la piept cu un brîu de aur ... Scrie, deci, cele ce ai văzut, cele ce sînt şi cele ce vor fi după acestea. Taina celor şapte stele pe care le-ai văzut în mîna Mea dreaptă şi a celor şapte sfeşnice de aur: cele şapte stele sînt îngerii celor şapte bi-serici şi cele şapte sfeşnice sînt şapte biserici" (capitolul 1.11-20).

Domnul Isus ca Judecător

Este semnificativ faptul că Ioan a auzit glasul puternic înapoia sa: el a fost nevoit să se întoarcă spre a-l vedea (versetul 12). Făcînd abstracţie de faptul că văzătorul, înainte de partea profetică propriu-zisă a cărţii (care începe cu capitolul 4.19 „Scrie, deci ... cele ce vor fi după acestea", trebuia să dobîndească întîi o anumită privire retrospectivă asupra timpului Bisericii pe pămînt („Scrie, deci, ... cele ce sînt", versetul 19), el trebuia să vadă în legătură cu aceasta atît pe Domnul Isus cît şi Adunarea dintr-o cu totul altă perspectivă decît pînă acum. Şi noi avem din cînd în cînd nevoie să ne întoarcem spre a vedea că Domnul Isus nu este nu-mai Mîntuitorul plin de iubire, ci că El Se descoperă şi prin alte trăsături de caracter. Noi înclinăm foarte uşor spre unilateralitate şi privim doar lucrurile care ne sînt plăcute şi ne mîngîie; ne place să trecem cu vederea faptul că mai există şi alte laturi, cărora de asemenea este important să le acordăm atenţie. Este adevărat că Dumnezeu S-a descoperit în dragoste şi în har; dar este adevărat şi faptul că El este sfînt şi drept şi va pune pe toţi vrăjmaşii Fiului Său ca aşternut al picioarelor Sale. Această latură ne-o prezintă cartea. Este o latură serioasă, ea este însă necesară şi spre slăvirea lui Dumnezeu şi a lui Isus Hristos, Domnul nostru.

În concordanţă cu caracterul judecătoresc al cărţii Apocalipsei, văzătorul Ioan Îl vede pe Domnul Isus într-un mod care îl face să cadă ca mort la picioarele Sale. Îl vede ca pe un Fiu al Omului, care poartă însă caracterele celui „Bătrîn de Zile" din Daniel 7 (citeşte în Daniel 7.9, 13 şi 10.5-6). Acum nu este posibil să privim îndeaproape toate caracteristicile Domnului pe care le poartă aici, dar observăm că sînt în exclusivitate trăsături judecătoreşti. Două, trei exemple vor ilustra aceasta.

„Îmbrăcat cu o haină lungă pînă la picioare." Aici El nu Şi-a dezbrăcat hainele şi nu S-a încins pentru a sluji alor Săi, cum găsim în Ioan 13 şi Luca 12, ci haina Lui, ca semn al cinstirii Sale, Îi ajunge la picioare, ca îmbră-cămintea marelui preot; El nu poartă brîul în jurul coapselor, ci este „încins la piept cu un brîu de aur". Aurul este simbolul dreptăţii divine, în care Domnul va judeca fără a putea fi influenţat. Atunci

dragostea va trebui, într-o oarecare măsură, să treacă în planul al doilea. Capul Său şi părul Său alb ca lîna albă, ca zăpa-da, ne amintesc de înţelepciunea de nepătruns a celui „Bătrîn de Zile", a Judecătorului peste împărăţiile lumii. Că ochii Săi sînt ca para focului nu mai necesită explicaţii, acest fapt are însă o însemnătate deosebită pentru obiectul nostru: El este Atoateştiutor absolut, El pătrunde pînă în adîncul inimilor, judecă gîndurile inimii şi nici o făptură nu este ascunsă de ochii Săi (Evrei 4.12-13). El judecă şi cele şapte sfeşnice de aur, în mijlocul cărora Îl vede Ioan.

Şapte biserici

Înainte de a cerceta însemnătatea celor „şapte sfeşnice de aur", doresc să vorbesc despre expresia plină de importanţă, „şapte biserici". A fost misiunea apostolului Pavel de a scoate la iveală adevărul despre Adunare ca Trup al lui Hristos şi despre locuinţa lui Dumnezeu. Misiunea apostolului Ioan în această carte este însă alta. El trebuie să scrie către şapte biserici, care sînt în Asia.

Aceste şapte biserici au desigur o dublă însemnătate. Pe de o parte aceste biserici au existat într-adevăr în vremea aceea, în acel ţinut, avînd fiecare o anumită stare morală, diferită de la un loc la altul. Pe de altă parte însă, faptul că Domnul alege chiar şapte biserici şi că El umblă în slava Sa în mijlocul lor şi le judecă, dovedeşte clar că însemnătatea lor depăşeşte bisericile locale existente atunci. „Şapte" vorbeşte în Scriptură despre ceea ce este desăvîrşit. Recunoaştem că în cele şapte scrisori către cele şapte biserici, Domnul ne dă o privire completă asupra istoriei Bisericii creştine pe pămînt, în timpul absenţei Sale şi pînă la venirea Sa pentru răpire. Şi dacă în versetul 19, cartea Apocalipsei este împărţită în trei părţi:

- „cele ce ai văzut" (apariţia Domnului pentru judecată în capitolul 1);

- „cele ce sînt" (perioada dezvoltării mărturiei creştine pe pămînt pînă la revenirea lui Hristos, în capitolele 2 şi 3);

- „cele ce vor fi după acestea" (partea profetică propriu-zisă a cărţii, începînd cu capitolul 4, care de asemenea începe cu cuvintele: „După aceste lucruri ..."), atunci expresia „cele ce sînt" este potrivită pentru a prezenta dispensaţiunea actuală, a mărturiei creştine pe pămînt.

Deocamdată m-aş limita la această scurtă observaţie asupra acestui subiect deosebit de interesant. La sfîrşi- tul capitolului voi insista mai pe larg asupra lui. Un lucru doar aş mai vrea să amintesc: dacă Domnul Isus vorbeşte în această carte despre „şapte biserici", El nu contrazice în nici un fel adevărul despre acel singur Trup, şi aceasta nici nu este - cum presupun unii în mod greşit - un indiciu asupra faptului că El ar dori biserici izolate, independente unele de altele. Domnul nu Se contrazice niciodată. Adevărul este că El a vrut să ne dea această privire generală asupra timpului Adunării pe pămînt şi că El priveşte Biserica aici într-un caracter deosebit, după cum vom vedea îndată. Că Scriptura ne arată adunări locale, am aflat deja; am înţeles, de asemenea, că aceste adunări locale, rînduite după gîndurile lui Dumnezeu, nu sînt unităţi indepen-dente, autonome, ci expresii locale ale adevărului mai mare - unitatea întregii Adunări. Aceasta însă nu este învăţătura din Apocalipsa.

Israel - sfeşnicul lui Dumnezeu

„Sfeşnicul" este un simbol preluat din Vechiul Testa-ment. Deja în locaşul sfînt, pămîntesc, al lui Dumne-zeu în pustie, cortul întîlnirii, în partea din faţă a cortului stătea sfeşnicul cu şapte braţe, din aur curat bătut, (Exod 25.31-40). Lumina sa umplea locaşul sfînt, altfel întunecat, şi în lumina sa, preoţii îşi îndeplineau slujba. Mai tîrziu, în templul lui Solomon din Ierusalim se vor găsi zece sfeşnice din aur (2 Cronici 4.7).

Lumină exista - ne arată acest simbol foarte clar - numai acolo, în Israel. Lumea zăcea în întuneric. Şi dacă Dumnezeu locuia în mijlocul poporului Său pămîntesc şi răspîndea acolo lumină dumnezeiască, atunci El a vrut să folosească acest popor pentru a da mai departe lumina primită către cei care stăteau în întuneric. Cu un cuvînt, Israel a fost chemat să fie purtătorul de lumină al lui Dumnezeu, sfeşnicul lui Dumnezeu înaintea lumii. Numai în Israel se putea primi lumină cu privire la Dumnezeul Cel adevărat, la gîndurile şi adevărurile dumnezeieşti, astfel încît Dumnezeu a putut spune acestui popor prin profetul Isaia: „Voi sînteţi martorii Mei" (Isaia 43.10). Chiar şi în timpul nou-testamental, famenul etiopian a trebuit să facă o călătorie lungă la Ierusalim, în speranţa de a primi acolo lumină. A găsit-o el acolo? Ah, Israel, care era atît de privilegiat, a eşuat demult în calitate de sfeşnic al lui Dumnezeu! Şi cînd a venit în lume chiar „adevărata Lumină", atunci oamenii - aceştia sînt mai ales evreii - au iubit mai mult întunericul decît lumina şi L-au omorît pe Domnul slavei. Este vechea şi trista situaţie: întotdeauna cînd Dumnezeu a oferit ceva omului, acesta a eşuat şi s-a dovedit necredincios.

Judecata asupra Ierusalimului

Cînd, în ziua Cincizecimii, prin coborîrea Duhului Sfînt s-a constituit Adunarea, ea a răspîndit, sub aspect duhovniceasc şi moral, lumină strălucitoare, dumne-zeiască; aceasta pentru că prezenţa şi lumina lui Dumnezeu au fost dăruite creştinilor şi nu puteau să rămînă ascunse. În legătură cu aceasta nu poate exista deci nici un fel de îndoială. În Epistola către Filipeni citim despre copiii lui Dumnezeu că strălucesc „ca nişte lumini în lume", „ţinînd sus Cuvîntul vieţii" (citeşte în Filipeni 2.15-16). Dar atîta vreme cît a existat Ierusalimul şi cu el sistemul iudaic, sfeşnicul lui Dumnezeu răspunzător în faţa lumii era acolo.

Desigur, Ierusalimul a fost necredincios, a luat asupra sa o îngrozitoare vină de sînge, omorîndu-L pe Cel sfînt şi drept; de asemenea el a fost un sistem fără viaţă, deja judecat de Dumnezeu. Mai lipsea doar, cum a remarcat cineva foarte bine, groparul. Şi acesta urma să vină în curînd. Atît timp însă cît a existat ca formă exterioară, a existat şi responsabilitatea sa în faţa lumii. De aceea nu se vorbeşte mai devreme despre Adunare ca sfeşnic al lui Dumnezeu, decît atunci cînd Ierusalimul a fost distrus. Şi în ceea ce îi priveşte pe creştini, ei, oricum, nu erau în ochii lumii pînă atunci altceva decît un grup de dizidenţi iudei. Acest fapt devine vizibil, printre altele, prin aceea că soţii creştini Acuila şi Priscila, bine cunoscuţi nouă, au trebuit să părăsească Roma şi să plece la Corint, deoarece împăratul „Claudiu poruncise, ca toţi iudeii să plece din Roma" (Faptele Apostolilor 18.2).

Dumnezeu a întîrziat exercitarea judecăţii asupra Ierusalimului. Cu puţin timp înaintea răstignirii Sale. Domnul Isus a vorbit despre aceasta: „Iată că vi se lasă casa pustie" (Matei 23.38); şi în pilda împăratului care a făcut nuntă fiului său, a descris astfel judecata care urma să vină asupra Ierusalimului: „... împăratul s-a mîniat: a trimis oştile sale, a nimicit pe ucigaşii aceia şi le-a ars cetatea" (Matei 22.7). După moartea şi învie-rea Sa, în harul Său neasemuit, a îngăduit totuşi încă o dată, prin Petru, propovăduirea pocăinţei pentru iudei, ca să vină pentru ei vremuri de înviorare şi să li se şteargă păcatele (Faptele Apostolilor 3). Această ofertă a fost tot atît de puţin primită ca şi ultima vestire a Duhului Sfînt către ei prin Ştefan. Prin omorîrea lui cu pietre, ei au stabilit fără îndoială: „Nu vrem ca Omul acesta" - între timp slăvitul Hristos - „să împărăţească peste noi" (Luca 19.14).

Din acel moment, Dumnezeu nu li S-a mai adresat ca naţiune. Pentru ei acum totul trecuse. Totuşi Dumnezeu a lăsat să mai treacă vreo treizeci de ani de la omorîrea cu pietre a lui Ştefan pînă cînd a condus trupele romane împotriva „oraşului sfînt" şi le-a folosit, în anul 70 după Hristos pentru a face una cu pămîntul acest oraş, odinioară atît de privilegiat. Ştim din istorie că Titus, comandant roman, a dat porunca severă de a proteja templul, acea clădire măreaţă a lui Irod. Dar un soldat beat, se relatează, a aruncat o făclie aprinsă în templu, astfel că acesta a ars pînă la temelie. Într-adevăr, cuvintele Domnului că „nu va rămîne aici piatră pe piatră" s-au împlinit întocmai (Matei 24.2). În acest mod evident, Dumnezeu a îndepărtat în mod public, în faţa întregii lumi, sfeşnicul Său din Ierusalim!

În mijlocul celor şapte sfeşnice de aur

Odată cu distrugerea Ierusalimului, creştinătatea formată dintre naţiuni a devenit martorul public al lui Dumnezeu în locul lui Israel. Acum ea este sfeşnicul lui Dumnezeu pe pămînt şi este răspunzătoare de răspîndirea luminii Sale în această lume întunecată. Acesta este caracterul Adunării, aşa cum este văzută în Apocalipsa. Am văzut deja că cifra şapte se referă la o reprezentare deplină a diverselor stări şi faze succesive.

În afară de aceasta, învăţăm aici că fiecare adunare locală este răspunzătoare, în locul în care se află, să fie, o mărturie pentru Dumnezeu. Vă rog să-mi permiteţi să pun întrebarea: „Eşti tu conştient de această responsabilitate comună? Poate că eşti concentrat asupra faptului de a-ţi îndrepta căile personale după gîndurile lui Dumnezeu, pentru a-L slăvi, în acest fel, în viaţa ta. Ei bine, acest lucru este foarte bun. Dar te-ai gîndit vreodată că Dumnezeu i-a pus pe toţi ai Săi sub o răspundere colectivă? El îi vede pe credincioşii dintr-un loc ca pe un sfeşnic: ca adunare, ca mărturie comună trebuie să-L slăvim. Poţi tu să faci aceasta, dacă - presupunem credincioşia ta în lucruri personale - eşti în relaţii religioase, bisericeşti, care sînt împotriva gîndurilor Sale? Este ciudat, chiar ruşinos, cît de puţină atenţie se acordă între credincioşi acestei laturi colective a vieţii creştine. Vom mai auzi însă cît de serioase sînt aceste lucruri pentru Dumnezeu, cînd vom vorbi despre Masa Domnului.

Trebuie să mai amintim o trăsătură a sfeşnicelor: ele sînt din aur. Am amintit deja că aurul este în Scriptură o imagine a dreptăţii, ca trăsătură a lui Dumnezeu. Dreptate dumnezeiască a fost aceea care i-a făcut pur-tători de lumină responsabili şi dreptate dumnezeiască este caracterul pe care li 1-a dat Dumnezeu. Dar corespund ei, în căile lor, gîndurilor Celui care i-a aşezat în această poziţie? Dovedesc ei, personal şi colectiv, dreptate dumnezeiască?

Acest lucru îl apreciază Domnul. El este în mijlocul celor şapte sfeşnice de aur şi El umblă în mijlocul celor şapte sfeşnice de aur (Apocalipsa 1.13; 2.1). El îşi are locul acolo şi El verifică dacă ele îşi dau lumina sau nu. El este gata să recunoască şi să întărească ceea ce se mărturiseşte despre El. De asemenea, El este gata să judece ceea ce nu îi corespunde în domeniul mărturiei creştine. Ochii Săi ca para focului privesc prin învelitoarea subţire a harnicei activităţi creştine şi recunosc dacă principiul dominant este ascultarea faţă de Cuvîntul Său, dacă „lumina" răspîndită este într-adevăr o reflectare a propriei Sale fiinţe.

Domnul Isus în mijlocul celor şapte sfeşnice de aur - este un gînd serios! În Matei 18.20 - un loc care ne va mai preocupa mult şi care constituie centrul acestei cărţi, Domnul Isus este văzut în mijlocul celor care sînt adunaţi pentru Numele Său. Acest fapt este har şi binecuvîntare nemărginită. Aici însă El este văzut în mijlocul celor şapte sfeşnice de aur. Aceasta este latura responsabilităţii noastre, iubiţilor.

A lua sfeşnicul din locul lui

Tocmai am văzut că Domnul Isus apreciază starea fiecărei adunări locale şi este gata să intervină cu judecată, dacă invitaţia Sa la pocăinţă nu este eronată. Şi dispensaţia creştină este caracterizată prin necre- dincioşie şi decădere tocmai ca odinioară Israel. Cele şapte scrisori din capitolele 2 şi 3 arată clar acest lucru. Deja în prima scrisoare către Efes auzim serioasele cuvinte ale Domnului: „Dar ce am împotriva ta este că ţi-ai părăsit dragostea dintîi. Adu-ţi deci aminte de unde ai căzut, pocăieşte-te şi fă faptele dintîi. Altfel, voi veni la tine şi-ţi voi lua sfeşnicul din locul luiu (Apocalipsa 2.4-5).

„Şi-ţi voi lua sfeşnicul din locul lui", nu înseamnă că totuşi credincioşii se pot pierde în final. Cine trage această concluzie nu ţine cont, în primul rînd, de ceea ce spune în alte locuri Cuvîntul lui Dumnezeu foarte clar despre siguranţa veşnică a credinciosului (de exemplu: „Şi nimeni nu le va smulge din mîna Mea" loan 10.28) şi în al doilea rînd, el nu ţine cont de caracterul pe care-l are Biserica în Apocalipsa. Ca martor responsabil, ea este supusă judecăţii Domnului. Dacă Biserica nu şi-ar judeca starea caracterizată prin pierderea dragostei dintîi, atunci Domnul i-ar lua poziţia publică de sfeşnic al lui Dumnezeu. Aceasta se referă atît la adunările locale, luate în parte, într-un moment oarecare, cît şi la Adunare în ansamblul ei, la sfîrşitul epocii harului.

În ce priveşte aspectul local, trebuie să presupunem că biserica din Efes nu s-a pocăit; nu s-a stins numai mărturia ei, ci cea a tuturor celor şapte biserici existen-te atunci în Asia Mică. Domnul a luat sfeşnicul „din locul lui" şi l-a dus într-un alt loc. Cît de serios este acest lucru! Şi în vremea noastră am trăit aşa ceva, şi întotdeauna a fost spre adînca noastră ruşine. Dacă o adunare nu-şi judecă starea şi nu se întoarce la dragos-tea ei dintîi, la Domnul, atunci, mai devreme sau mai tîrziu, Domnul va lua sfeşnicul. Ea poate să existe în continuare şi să propăşească sub aspect exterior, cum a fost cazul la Efes, dar ea nu mai este un sfeşnic a ceea ce a descoperit Dumnezeu despre Sine în Hristos şi vrea să prezinte în faţa lumii.

Într-un sens mai larg cele spuse bisericii din Efes se referă la întregul timp al Adunării. Văzută astfel, starea bisericii din Efes rămîne pînă la sfîrşit. Aceasta pare să spună că părăsirea dragostei dintîi (adică Hristos nu mai este primul * obiect al iubirii pentru adunare) este prezentă pînă astăzi, pînă la sfîrşit pentru mărturia creştină ca atare, oricare ar fi consecinţele următoare ale acestei devieri iniţiale. Tot atît de caracteristic pentru starea creştinismului este faptul că nu a avut loc o întoarcere „la început" şi nu s-a luat seama la starea din care s-a căzut; nu a intervenit pocăinţa şi că nu s-au făcut lucrările dintîi. Apelul serios al Domnului către Efes nu a fost luat în seamă.

Un exemplu din trecut va dovedi aceasta. Reforma nu a adus o întoarcere la starea iniţială din care căzuse Biserica. Cina Domnului, în simplitatea şi frumuseţea ei iniţială, nu a fost reconstituită. Tot atît de puţin s-a găsit drumul înapoi spre conducerea Duhului Sfînt în strîngerile laolaltă cît şi spre exercitarea liberă a darurilor date de Dumnezeu. În locul acestora s-au păstrat liturghii inventate de oameni şi o „preoţie" instaurată autorizată de oameni. Şi mişcările care au urmat Reformei nu au dus decît la o multitudine de denominaţiuni creştine, cum le avem astăzi. Toate acestea arată că răul iniţial, pe care a trebuit să-l deplîngă Domnul la Efes, este prezent şi astăzi şi duce în continuare la alunecare, iar cînd Hristosul Scripturii va fi lepădat deplin de martorii neadevăraţi, aceasta va conduce direct la faliment.

Răspunsul Domnului la aceasta este clar: El va îndepărta total sfeşnicul din mărturia creştină. El este îndelung răbdător, El avertizează şi amînă cu ducerea la îndeplinire a judecăţii, ca odinioară la Israel. Cînd se va ajunge la starea Laodiceii (capitolul 3.14-22) şi la plinătatea ei,

atunci Domnul va vărsa mărturia moartă din gura Sa. Cît de serios este aceasta!

Deoarece scrisoarea către Laodiceea conţine tocmai învăţături importante pentru zilele noastre, dorim să ne ocupăm ceva mai îndeaproape cu aceasta.

În continuare aş oferi încă o scurtă privire de ansamblu asupra însemnătăţii profetice a celor şapte scrisori. Înţelesul numelor de locuri indicate în paran-teză nu este sigur în fiecare caz.

Însemnătatea profetică a celor şapte scrisori

Dacă Domnul, cu puţin înainte de mesajele trimise către cele şapte biserici, vorbeşte despre taina celor şapte stele din mîna Sa dreaptă şi de cele şapte sfeşnice de aur (capitolul 1.20), atunci aceasta ne indică clar că scrisorile către cele şapte biserici includ o însemnătate care depăşeşte cu mult situaţia istorică, actuală atunci, În această aplicare directă la bisericile existente atunci nu se află nimic tainic. Este adevărat însă că cele şapte epistole nu ne oferă doar o privire plină de învăţăminte pentru starea de atunci a fiecărei adunări în parte din Asia (provincia romană), ci pe deasupra ne dau o privire de ansamblu, profetică, asupra stării întregii creştinătăţi în şapte perioade, în parte succesive, ale istoriei lor.

Scrisoarea către Efes („oraş al plăcerii"; unii dau tălmăcirea „hotărîre întreagă"), pe care am privit-o deja, prezintă imaginea Bisericii din timpul ultimului apostol, respectiv din timpul imediat următor morţii sale, pînă la anul 167 după Hristos. Trăsătură pozitivă: respingerea răului, menţinerea ordinei dumnezeieşti. Trăsătură negativă: alunecarea de la dragostea dintîi, dorinţa lor proaspătă şi cea mai bună pentru Domnul Isus (capitolul 2.2-7).

În Smirna („smirnă") avem o imagine a Bisericii suferinde. Această perioadă, în care creştinii au fost urmăriţi pînă la sînge de către romani, se întinde pe perioada anilor 167-313 după Hristos. Satan a încercat să extermine tînăra biserică, prin urmărirea ei pînă la moarte. Sîngele martirilor însă mai era încă sămînţa Bisericii. Domnul Isus nu are nimic de reproşat acestei adunări (capitolul 2.8-11).

Pergam („cetate înaltă", poate şi „căsătorie") ne arată cum Biserica a devenit, sub Constantin cel Mare, biserică de stat. După încetarea urmăririi, ea s-a „căsătorit" cu lumea. Prin aceasta Satan a locuit la ea. Obiceiuri şi serbări păgîne au devenit sărbători creştine: amestec de elemente păgîne şi creştine. Cu toate acestea Domnul poate lăuda faptul că ea ţine cu tărie Numele Său şi credinţa creştină (capitolul 2.12-17).

Cea de a patra perioadă în istoria Bisericii responsa-bile ne este reprezentată de Tiatira („poarta jertfei", „jertfă permanentă"). Este descrierea Bisericii Evului Mediu, începînd aproximativ cu anul 600 după Hristos Domnul poate recunoaşte dragostea şi răbdarea în slujbă, trebuie dar să mustre starea de desfrînare duhovnicească (amestecul cu lumea) şi idolatria. El vorbeşte pentru prima dată despre venirea Sa, un indiciu asupra faptului că această stare a Tiatirei va dura pînă la venirea Sa din nou. Pentru prima dată este deosebită o rămăşiţă în cadrul mărturiei creştine („Vouă ..., tuturor celorlalţi") şi numai aceasta este apreciată de Domnul. Acest grup de oameni credin-cioşi este privit de Domnul în starea de adevărată Biserică a acelei vremi. Acesta este un principiu dumnezeiesc, utilizat în Sfînta Scriptură pentru fiecare perioadă în care Adunarea a devenit necredincioasă (capitolul 2.18-29).

În Sardes („rămăşiţă") avem starea protestantismului din vremea de după Reformă, adică aproximativ din secolul al şaisprezecelea. Trăsătura dominantă a acestei perioade este că, în ciuda corectitudinii ortodoxe, lipseşte viaţa spirituală. Şi aici adevăraţii credincioşi sînt priviţi ca o rămăşiţă: doar puţini din Sardes primesc încuviinţarea Domnului pentru faptul că „nu s-au pătat" cu răul. Ei arată o umblare creştinească. Mulţimea celor cu numele de creştini va fi tratată ca şi lumea: la apariţia Sa, Domnul va veni peste ei ca un hoţ, cu judecată (capitolul 3.1-6).

Filadelfia („dragoste de fraţi") indică o perioadă binecuvîntată a trezirii în interiorul creştinătăţii. Ea a început în prima jumătate a secolului trecut şi s-a caracterizat printr-o mare fidelitate şi dragoste faţă de Domnul şi Cuvîntul Său. Multe adevăruri ale Cuvîntului lui Dumnezeu, care în secolele trecute s-au pierdut prin infidelitatea oamenilor, prin harul lui Dumnezeu au fost redescoperite în întreaga lume, cu energie deo-sebită. Dragostea de fraţi a constituit baza comuniunii lor practice. În contradicţie cu „locuitorii pămîntului", peste care Domnul va aduce ceasul încercării, ei au fost străini aici, pe pămînt. Ei au păzit cuvîntul răbdării Sale, aşteptînd revenirea Sa pentru răpire. Domnul nu are nimic de obiectat la aceşti credincioşi, ba mai mult, le dă - şi aceasta pentru prima dată! - asigurarea că va veni în curînd. Prin aceasta El indică două lucruri:

a) că îi va păzi de ceasul încercării *, care va veni peste întregul pămînt;

b) că în interiorul mărturiei creştine va exista această stare, această formă duhovnicească a Filadelfiei, pînă la venirea Sa ca „Luceafăr de dimineaţă" (capitolul 3.7-13).

Faptul că aceste trăsături, pe care Domnul le apreciază atît de mult. se vor găsi doar la o rămăşiţă, în timp ce creştinătatea de nume va urma altă cale, le arată ultima vestire, către Laodiceea („drepturile poporului"). Trăsăturile principale ale acestei perioade, care a început deja în secolul al nouăsprezecelea şi ţine pînă astăzi, sînt starea de căldicel, indiferenţă, materia-lism, mulţumire de sine. Tot ceea ce este într-adevăr creştinesc şi dumnezeiesc lipseşte însă. Cu privire la această ultimă fază a Bisericii răspunzătoare pe pămînt. Domnul nu are nimic de lăudat. El nici nu mai vorbeşte de venirea Sa. ci doar despre faptul că va vărsa această mărturie din gura Sa (capitolul 3.14-22).

Laodiceea - creştinătatea în ultima ei fază

După această privire de ansamblu, să ne ocupăm acum mai îndeaproape de scrisoarea către Laodiceea, cel puţin cu prima parte a ei. Acestei scrisori îi revine o importanţă deosebită, în măsura în care prezintă ultima fază a creştinismului, şi îl avertizează pe fiecare credincios de trăsături care îi face atît de urîţi ochilor lui Hristos.

„Şi îngerului bisericii din Laodiceea scrie-i: »Iată ce zice Cel care este Amin, Martorul credincios şi adevărat, începutul creaţiei lui Dumnezeu: »Ştiu faptele tale, că nu eşti nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea. Pentru că zici: »Sînt bogat, m-am îmbogăţit şi nu duc lipsă de nimic«, şi nu ştii că eşti cel ticălos, vrednic de plîns, sărac, orb şi gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curăţit prin foc, ca să te îmbogăţeşti, şi haine albe, ca să fii îmbrăcat şi să nu ţi se vadă ruşinea goliciunii tale, şi alifie pentru ochi, ca să-ţi ungi ochii şi să vezi«" (Apocalipsa 3.14-18).

Hristos - Amin

Înaintea fondului întunecat al versetelor referitoare la starea Laodiceii, apare însă, de o frumusețe deosebi-tă, modul în care Domnul Isus Se prezintă Adunării.

El Se numește întîi Amin. „Amin" înseamnă adevărat, desigur. La sfîrșitul rugăciunilor are sensul aprobării și al întăririi: așa să fie!

Cheia pentru înțelegerea acestui nume al Domnului se găsește în 2 Corinteni 1.20: „Căci oricîte făgăduințe ale lui Dumnezeu ar fi, în El (adică în Hristos, Fiul lui Dumnezeu) sînt da și în El sînt Amin, spre slava lui Dumnezeu, prin noi." Toate făgăduințele lui Dumne-zeu își găsesc confirmarea și siguranța în Domnul Isus. Hristos este de asemenea ultimul cuvînt al lui Dumne-zeu, Amin al Său. Ce mîngîiere este aceasta pentru noi, iubiților! Dacă Biserica a eșuat în a păstra ce i-a încredințat Dumnezeu, atunci Hristos ia locul ei și asigură, pe temeiul unei mîntuiri împlinite, în calitate de Amin, toate promisiunile pe care Dumnezeu le-a dat alor Săi.

Dacă astăzi aproape toate valorile care vorbesc despre Dumnezeu și Hristosul Său sînt distruse și dispar dinaintea oamenilor; dacă în zilele noastre se renunță nu numai la orice ordine creștină, ci și morală, Domnul Isus este și rămîne Amin. Să ne ținem strîns de aceasta și să ne gîndim la ea chiar și atunci cînd arun-căm o privire asupra stării spirituale a creștinismului de astăzi și vom afla sentința de neinfluențat a Domnului despre ea!

Hristos - Martorul credincios și adevărat

Și cel de-al doilea nume al Domnului, Martorul credincios și adevărat, este în legătură cu ceea ce ar fi trebuit să fie Adunarea. „Și-Mi veți fi martori", le-a spus Domnul cel înviat ucenicilor, înaintea înălțării Sale la cer (Faptele Apostolilor 1.8). Tocmai aceasta este ceea ce ar trebui să fie Adunarea înaintea Domnului și a lumii: martori (sau mărturii) ai lui Hristos; și tocmai acesta este sensul simbolic al sfeșnicelor de aur, după cum am văzut, de a răspîndi lumină peste Hris-tos, peste Persoana Sa slăvită, peste lucrarea Sa deplin valabilă și peste urmările binecuvîntate pentru oameni, în această lume întunecată. Apostolul Pavel îi compară pe cei credincioși cu o epistolă a lui Hristos, în care oamenii pot citi cine a fost Hristos (2 Corinteni 3.3). Ah, cît am decăzut în această mărturie atît individual, cît și colectiv!

Dar dacă dă înapoi cineva, dacă Adunarea nu-și îndeplinește misiunea, totuși Dumnezeu nu Se poate lăsa fără mărturie. Aici este Unul care este credincios, care a fost credincios și care va fi credincios - Hristos. Astfel Domnul Isus ocupă și în această privință locul pe care ar fi trebuit să-l ocupe Adunarea necredincioa-să și Se prezintă pe Sine Însuși ca Martorul credincios și adevărat (vezi și Apocalipsa 1.5). În viața și în moartea Sa, El a fost o mărturie deplină a ceea ce este Dumne-zeu. El a arătat în mod minunat dragostea și sfințenia lui Dumnezeu. Și acum, ca Fiu al Omului slăvit în cer. El continuă această slujbă prin Duhul Sfînt și dă măr-turie despre toate binecuvîntările și bucuriile care pot fi găsite în El, „omul al doilea" (1 Corinteni 15.47).

Hristos - începutul creației lui Dumnezeu

Și cel de-al treilea nume - începutul creației lui Dum-nezeu - merită toată atenția noastră, deoarece adesea este înțeles greșit. Hristos nu este o creație, El este punctul de plecare a tot ceea ce Dumnezeu a făcut și va mai face. Hristos nu este numai ultimul gînd, Amin al lui Dumnezeu, ci și primul Său gînd, începutul întregii Sale creații. Hristos a fost deja începutul primei creații, iar epistola către Coloseni ne spune că toate lucrurile au fost create prin El și pentru El (capitolul 1.16). El Însuși este mai înainte de toate lucrurile și toate se menține prin El (versetul 17). Următorul verset redă apoi trei aspecte minunate ale Domnului Isus, care depășesc cu mult prima zidire vizibilă:

- El este Capul Trupului, al Adunării;

- El este începutul și

- Cel întîi-născut dintre cei morți (versetul 18).

De Domnul Isus, Capul Trupului, ne-am ocupat deja în capitolele anterioare. Ca început, El este Capul noii zidiri, a acelei ordini noi, care se bazează pe moartea și învierea lui Hristos dintre cei morți și despre care ne vorbește apostolul Pavel în 2 Corinteni 5: „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus: iată, toate s-au făcut noi. Și toate acestea sînt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării" (citește versetele 17-18).

Dacă creștinismul - sau să spunem liniștiți: dacă noi ne-am fi ținut strîns de Domnul Isus în calitate de Început. de Cap al noii zidiri (și acesta este obiectul principal al epistolei către Coloseni, vezi capitolul 2.19), atunci nu am fi ajuns pe un drum atît de deviat, al cărui stadiu final îl marchează scrisoarea către Laodiceea. Nu este semnificativ faptul că biserica din Laodiceea mai este amintită doar o dată în Noul Testament și aceasta tocmai în epistola către Coloseni? Și cît de semnificative sînt cuvintele apostolului: „După ce va fi citită această epistolă printre voi, faceți așa ca să fie citită și în biserica laodiceenilor" (capitolul 4.16). Cu siguranță că din aceasta putem învăța următoarele: dacă ar fi fost atenți la Hristos, Capul; dacă ar fi primit învățătura pe care o dă epistola către Coloseni, atunci creștinătatea n-ar fi ajuns în starea rușinoasă, așa cum o prezintă scrierea către Laodiceea și cum o vedem pretutindeni în jurul nostru.

Principii democratice

Sensul numelui Laodiceea „drepturile poporului", este deosebit de plin de învățătură. Ar trebui să fim orbi duhovnicește, dacă n-am constata influența principiilor democratice pretutindeni în lume, din nefericire chiar și în mărturia creștină. Despre drepturile poporului se întreabă și astăzi, nu despre drepturile Domnului. A existat o vreme în care mulțimile s-au înălțat mai sus și și-au cerut mai mult ca astăzi drepturile propuse? Omul instaurează drepturi, ridică preten-ții de putere chiar și în lucruri duhovnicești. Și că se ascultă de glasul poporului, pare de la sine înțeles, pare deplin normal. Cine ascultă însă de glasul Domnului Isus, de glasul sfîntului Său Cuvînt? Unde sînt recunos-cute drepturile care Îi aparțin doar Lui, Capul Trupului, al Adunării?

Aceasta mă conduce la un alt gînd, care nu trebuie să rămînă nemenționat. Laodiceea este rezultatul faptului că mărturia Filadelfiei este lepădată. În Filadelfia nu a fost ascultat glasul poporului, ci glasul Domnului. Domnul Isus poate să spună: „Ai păzit Cuvîntul Meu." În Filadelfia nu au fost susținute drepturile poporului, ci cele ale lui Dumnezeu: „... și n-ai tăgăduit Numele Meu" (Apocalipsa 3.8). Filadelfia este tocmai opusul Laodiceii. Vom vedea acest lucru și mai clar.

În perioada Filadelfiei, Dumnezeu a dat o lumină puternică despre adevărul Evangheliei şi o uşă deschisă pentru răspîndirea acestuia în puterea Duhului. Evan-ghelia a ajuns la sute de mii şi nenumăraţi oameni de pe toate continentele s-au întors la Dumnezeu. Mulţi au părăsit bisericile şi comunităţile făcute de oameni şi s-au adunat numai pentru Numele Domnului Isus. Prin lucrarea dragostei de fraţi, ei au fost o mărturie puter-nică despre adevăratul spirit al creştinismului. În toate faptele şi gîndurile lor s-au lăsat conduşi de aşteptarea revenirii Domnului lor pentru răpirea Adunării, deoa-rece El afirmase: „Eu vin curînd" (Apocalipsa 3.11; Apocalipsa 22.20). Toate acestea au fost văzute, în parte admirate şi. în final, totuşi respinse. Rezultatul este Laodiceea, creştinătatea în forma ei actuală.

Eu nu aş spune că Laodiceea rezultă din Filadelfia. Laodiceea este cu mult mai mult rezultatul faptului că creştinătatea a cunoscut şi a lepădat adevărul lui Dumnezeu, aşa cum a fost prezentat prin Filadelfia. În locul adevărului, s-a întors spre atitudini de liberi cugetători. De aceea, după părerea mea, afirmaţia că „Laodiceea este Filadelfia coborîtă la temperatura de căldicel" este falsă. Nici Sardes nu a rezultat direct din Tiatira. Ea ne arată, aşa cum am văzut, o stare din interiorul creştinătăţii, care s-a instaurat după Reformă. Şi în ceea ce priveşte Filadelfia: nu este formată numai din credincioşii din Sardes, ci şi din cei care provin din Tiatira. Bineînţeles că aceste stări luate în parte sînt caracteristice în diferite epoci şi nu puteau să apară în ordinea inversă; o stare nu rezultă în mod direct din cea anterioară. Poate ar mai trebui amintit ceva: scrisorile pre-zintă stări morale prin care mărturia creştină, în diverse timpuri ale istoriei sale pe pămînt, a fost sau este caracteri-zată. Tiatira. Sardes şi Filadelfia merg pînă la revenirea Domnului, după cum indică amintirea venirii Sale în aces-te trei scrisori. Tiatira. Sardes şi Filadelfia mai există şi astăzi, una lîngă cealaltă, chiar dacă „apogeul" fiecăreia a trecut. Vremea în care creştinătatea a fost caracterizată într-un mod deosebit prin Tiatira sau prin Sardes sau prin Filadelfia. fie în sens bun. fie în sens rău, a trecut fără îndoială. Totuşi eu sînt convins că şi astăzi mai există Filadelfia şi este dorinţa mea cea mai fierbinte de a face parte din ea. Vremea însă în care mărturia creştină a primit o configuraţie deosebită - nu aparţine ea într-adevăr trecu-tului? Spun aceasta cu inima tristă, ruşinată. Şi în ceea ce priveşte Tiatira şi Sardes, ele se revarsă în Laodiceea, fără a-şi pierde însă trăsăturile specifice.

Nici rece, nici în clocot

Trăsătura ei principală este indiferenţa. Aceasta nu este nici răceala lepădării directe, deschise a Domnului şi nici căldura iubirii adevărate pentru El. În aparenţă, Numele lui Hristos este ţinut sus; conform mărturiei poate fi un creştin, însă lipseşte inima pentru Acela al Cărui Nume Îl înalţă. Răbdarea şi toleranţa se află la capătul de sus al scării valorilor. Totul este răbdat cu inimă largă, chiar şi răul. Principalul este că fiecare este sincer convins de propria sa problemă şi părere şi atunci toate concepţiile religioase sînt privite ca fiind la fel de bune. Nici o înflăcărare pentru ceea ce Îi place Domnului, nici o respingere a ceea ce nu-I place; indi-ferenţă faţă de binele adevărat, indiferenţă faţă de răul real - fapt care Îi displace atît de mult Domnului Isus, încît Laodiceea va fi vărsată din gura Sa. Această toleranţă nu provoacă dezgust unui cuget credincios? Domnul Isus nu vrea să păstreze aşa ceva în gura Sa!

De unde provine această totală indiferenţă? Unde îşi are rădăcinile ascunse această stare de căldicel şi lipsa de bun simţ? Există doar un singur răspuns raţional: Domnul Isus nu este iubit cu adevărat. A început cu părăsirea dragostei dintîi (Efes) şi sfîrşeşte cu lipsa deplină a acestei iubiri pentru Domnul (Laodiceea). Nu necunoaşterea adevărului duce la starea de căldicel, ci faptul că adevărul nu este apreciat, deoarece Hristos nu este apreciat.

Uneori m-am întrebat de ce spune Domnul: „O, dacă ai fi rece sau în clocot!" Ar fi într-adevăr bine dacă Laodiceea ar fi rece? După explicaţia dată stărilor rece şi cald, răspunsul nu este greu: respingerea deschisă nu ar fi doar mai sinceră, ci ar da mai multe motive pentru speranţă. Cît de des, vrăjmaşi declaraţi ai lui Hristos au fost învinşi prin harul lui Dumnezeu! Dar a fi şi a rămîne căldicel este garanţia cea mai sigură pentru a fi vărsat cîndva din gura Domnului. Sardes a fost şi este moartă, Laodiceea este în starea de căldicel. O stare rea, într-adevăr!

Bogat şi totuşi sărac

Indiferenţei faţă de interesele şi Persoana lui Hristos i se mai adaugă un rău: lauda de a fi bogat: bogat în lucruri duhovniceşti şi pămînteşti, bogat în influenţă şi inteligenţă, în onoruri şi funcţii, în formaţie şi în metode de educaţie, în activitate filantropică şi socială, în ambiţii culturale şi umanitare, în competenţă de specialitate şi în discernămînt, pentru a putea hotărî dacă o parte sau alta a Bibliei este Cuvîntul lui Dumnezeu sau dacă nici una nu este! Nu ar fi greu să dăm exemple suficiente din moderna noastră lume creştină pentru toate aceste lucruri menţionate. M-aş limita însă la enumerarea lor; le vedem doar zilnic în jurul nostru, dacă avem ochi pentru ele. Aş mai întreba odată: a existat vreodată un timp care a fost mai puternic marcat de aceste lucruri ca al nostru? Lumea este bogată, s-a îmbogăţit şi nu are nevoie de nimic. Ea nu are dorinţă după lucrurile dumnezeieşti, după mîntuire, după Mîntuitor.

Neutralitate faţă de Hristos şi faţă de adevărul lui Dumnezeu, asociate cu mulţumirea de sine şi cu dorin-ţa de a poseda toate lucrurile importante - aceasta este starea Laodiceii. Evanghelia harului lui Dumnezeu este înlocuită printr-o „evanghelie" socială a umanitarismului, ba chiar a fost înlocuit Hristos prin omul firesc. Acest lucru este de speriat şi totuşi stă la baza tuturor.

Oamenii pot fi înşelaţi prin imaginea exterioară, Domnul însă nu. El vede totul cu ochii Săi ca para focului: „Pentru că zici: »Sînt bogat, m-am îmbogăţit şi nu duc lipsă de nimic« şi nu ştii că eşti cel ticălos, vrednic de plîns, sărac, orb şi gol" (versetul 17).

Cît de importante sînt cuvintele „şi nu ştii"! Cu mulţumirea de sine se asociază neştiinţa, lipsa de simţire asupra stării şi a situaţiei proprii. Vai, cîţi din creştinătate nu se cred, în sensul de mai sus, bogaţi şi cred că posedă tot ce merită! Şi totuşi în ochii lui Dumnezeu sînt săraci, orbi şi goi. Ei cred că nu au nevoie de lucrarea de mîntuire a lui Hristos şi nu posedă în realitate nimic din ceea ce este al lui Dumnezeu şi din ceea ce are valoare înaintea Lui. Există mărturia de a fi creştin, lipseşte însă viaţa dumnezeiască. Şi ce este mai grav: ei nici nu o ştiu!

Se mai numără vreunul dintre cititorii mei printre aceşti creştini cărora le merge numele că trăiesc şi totuşi sînt morţi spiritual (Apocalipsa 3.1)? Atunci lasă-mă să te rog din inimă: ascultă sfatul Domnului Isus! Nu de sfatul meu, ci de cel al Domnului Însuşi! Încă este ziua harului, încă poţi veni la El şi să cumperi de la El „fără bani şi fără plată" (Isaia 55.1) ceea ce te face într-adevăr bogat şi fericit. Vei accepta oferta Sa?

Sfatul Domnului

„Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur cură-ţit prin foc, ca să te îmbogăţeşti, şi haine albe, ca să fii îmbrăcat şi să nu ţi se vadă ruşinea goliciunii tale, şi alifie pentru ochi, ca să-ţi ungi ochii şi să vezi" (versetul 18).

Nu este un har deosebit că Domnul, în ciuda indife-renţei care se manifestă în Laodiceea, mai face asemenea oferte de har? El sfătuieşte să se cumpere trei lucruri de la El - aur, haine albe şi alifie pentru ochi.

Dar nu dovedeşte acest sfat, această ofertă a lui Dumnezeu, totodată că Laodiceea, adică mărturia creştină în ultima ei fază, nu posedă aceste trei lucruri? Există şi credincioşi în Laodiceea, cărora li Se adresează Domnul în versetele următoare ale scrisorii. Voi reveni asupra acestui fapt în ultimul capitol al cărţii, cînd voi prezenta concluziile, pe care ar trebui să le tragem. Mărturia creştină, aşa cum se prezintă ea astăzi, se caracterizează prin lipsa acestor trei lucruri: aur, haine albe şi alifie pentru ochi. Sînt lipsuri care ascund capcane, cum vom vedea.

În ceea ce-L priveşte pe Domnul, El stă afară la uşă, în afara acestui sistem, şi bate - însă nu la Laodiceea, ci la fiecare credincios în parte, care se mai găseşte în compară capitolul 14 cu subtitlul „Iată, Eu stau la uşă şi bat."

Aurul curăţit prin foc este un simbol care ne-a preocupat deja, vorbeşte despre dreptatea dumnezeiască, care pusă la încercare în focul judecăţii lui Dumnezeu pe Golgota, se trece în cont fiecăruia care „crede în Isus" (Romani 3.26). Acestora le spune Cuvîntul lui Dumnezeu: „Şi voi, prin El, sînteţi în Hristos Isus, care ne-a fost făcut înţelepciune de la Dumnezeu, dreptate, sfinţire şi răscumpărare" (1 Corinteni 1.30). Cîţi oameni există astăzi în creştinătatea din perioada Laodiceii, care nu posedă acest aur al dreptăţii dumne-zeieşti şi deci sînt săraci în această privinţă hotărîtoare! Şi cîţi nu se bazează pe propria lor dreptate, pe proprii-le lor eforturi! În ochii lui Dumnezeu ele nu sînt decît o haină mînjită (Isaia 64.6). Pavel nu a vrut să mai aibă această dreptate proprie, după ce, prin credinţă, a găsit dreptatea care este din Dumnezeu (Filipeni 3.9).

Hainele albe sînt o imagine a dreptăţii practice în cei credincioşi. Am găsit acest gînd pe scurt în scrisoarea către Sardes (Apocalipsa 3.4). În Apocalipsa 19 se spu-ne direct: „Inul subţire sînt faptele drepte ale sfinţilor" (versetul 8). Hainele albe trebuie să fie văzute de oameni. Dar numai cine posedă aurul dreptăţii dumne-zeieşti poate arăta hainele albe ale dreptăţii practice înaintea oamenilor. Aceste două lucruri merg întot-deauna împreună. Ambele pot fi găsite doar în Domnul Isus. În timp ce expresia în Hristos arată poziţia adevăratului credincios înaintea lui Dumnezeu, expresia Hristos în cel credincios indică mărturia pe care trebuie s-o dea cel credincios înaintea lumii. Dacă, prin credinţă. Domnul Isus locuieşte practic în inimile noastre (Efeseni 3.17), atunci El va putea fi văzut şi în exterior.

Acestea sînt hainele albe, şi martorii creştini din Laodiceea nu le au. În parte ei activează cu hărnicie pentru semeni şi caută să se îmbrace astfel cu propriile lor lucrări, însă Domnul Isus le spune că prin aceasta ruşinea goliciunii lor nu poate fi acoperită.

De asemenea le lipseşte şi adevărata alifie pentru ochi, adică Duhul Sfînt, care în 1 Ioan 2.20, este numit ungerea din partea Celui Sfînt (adică Hristos). Numai ungerea Duhului Sfînt poate îndepărta orbirea omului firesc şi poate da o recunoaştere adevărată, duhovnicească. Însă cine nu are Duhul lui Hristos, nu este al Lui (Romani 8.9).

Spiritul uman se laudă astăzi cu cunoştinţe înalte, dar toate acestea seamănă doar cu licărirea unui fitil uscat, care vrea să dea ce are mai bun, dar fără ulei. Deja în pilda celor zece fecioare din Matei 25, Domnul Isus a arătat că o parte din creştinătatea de nume ar avea o candelă (mărturie), dar nu şi ulei (Duhul Sfînt). Tocmai în momentul hotărîtor, cînd va fi cea mai mare nevoie de lumină, atunci candelele lor se vor stinge (versetele 1-13). Eroare plină de urmări! Să ascultăm de aceea încă o dată glasul plin de har al Domnului: "Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur ... şi alifie pentru ochi, ca să-ţi ungi ochii şi să vezi".

Duhul din Laodiceea

Referitor la acest loc, mai am pe inimă un cuvînt de avertizare către credincioşii adevăraţi. Am văzut prin ce se caracterizează creştinătatea în ultima ei fază şi că Laodiceea este un lucru căldicel din care lipseşte tot ce este din Dumnezeu. Şi vom vedea îndată ce va face Domnul cu această mărturie goală. Dar, drag cititor credincios, tu şi eu, noi toţi, sîntem în pericol de a fi prinşi de duhul din Laodiceea, pe care Domnul Isus trebuie să-l mustre.

Atunci cînd Domnul a transmis prin Ioan, care se găsea pe insula Patmos, această scrisoare către biserica din Laodiceea, desigur că răul în această biserică încă nu era în plină desfăşurare, aşa cum, în sens metaforic, este cazul astăzi în Laodiceea, în creştinătatea ultime-lor zile. Cu siguranţă ar fi greşită şi concluzia că, în acea biserică, nu ar fi existat credincioşi. Germenele întregului rău însă a fost deja prezent acolo, altfel Domnul nu ar fi vorbit în acest fel. În aceasta constă avertizarea pentru noi, copiii lui Dumnezeu. În sensul imaginii profetice, noi nu putem fi direct Laodiceea, putem însă foarte bine să ne însuşim caracteristicile Laodiceii, şi acesta este un pericol foarte grav pentru noi.

Cine ar putea să nege faptul că şi între noi, copiii lui Dumnezeu, există o atitudine de căldicel, indiferenţă faţă de Domnul şi faţă de interesele Sale? Şi sîntem cu adevărat liberi de duhul mulţumirii de noi înşine? Nu putem fi şi noi foarte uşor ispitiţi de mîndria avuţiei duhovniceşti, pentru care au luptat probabil strămoşii noştri, dar în nici un caz noi înşine, şi care, pe lîngă aceasta, ne-a fost dăruită numai prin harul lui Dumnezeu? Nu ne comportăm adesea ca „oameni săraci", ca oameni care nu au altceva decît lucrurile acestei lumi? Nu este din cînd în cînd tulburat ochiul nostru duhovni-cesc, astfel încît privirea noastră să devină mioapă şi să nu se poată ridica aproape deloc deasupra domeniului pămîntesc?

Toate acestea sînt întrebări la care trebuie să cugete fiecare credincios pentru sine şi cu care ar trebui să meargă în lumina lui Dumnezeu. Să fim atenţi: şi scrisoarea către Laodiceea se încheie cu cuvintele: „Cine are urechi să asculte ceea ce Duhul zice bisericilor" (Apocalipsa 3.22).

Nu se spune: „... ce Duhul zice Bisericii", ci „bisericilor". Nu numai pentru acea singură Biserică, în care aceste stări se găseau în faza de început, ci pentru întreaga Biserică din toate timpurile, deci şi pentru noi astăzi, au fost adresate aceste învăţături. Să ne ajute Domnul să tragem folos din acestea, să nu lăsăm să intre duhul din Laodiceea în viaţa noastră, în casele noastre, în strîngerile noastre laolaltă!

Vărsarea din gura Domnului

„Dar, fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea" (Apocalipsa 3.16).

Eu nu ştiu ca Domnul să folosească în vreun alt loc al Scripturii o expresie atît de dispreţuitoare ca aici: voi vărsa. Căldicel, adică indiferent, este cea mai rea stare în ochii Săi. Ea atrage întreaga supărare a Domnului asupra a ceea ce se caracterizează prin aceasta. Şi dacă creştinătatea, în ultima ei fază, are ca trăsătură predominantă această indiferenţă - şi noi am văzut că lucrurile stau aşa - atunci Domnul, la vremea Sa, va sfîrşi cu ceea ce trebuia să fie o mărturie pentru El pe pămînt.

Cînd sfeşnicul nu mai răspîndeşte lumină dumnezeiască, atunci Domnul îl va lua deplin şi definitiv de pe pămînt. Aceasta se spune prin vărsarea din gura Sa: Domnul nu va mai recunoaşte mărturia creştină, această creştinătate ca sfeşnic al Său în această lume. Această vărsare încă nu a avut loc, deoarece El încă nu a venit pentru a-Şi lua acasă Mireasa. El nu va vărsa niciodată din gura Sa pe unul dintre ai Săi, pe care

l-a mîntuit prin scumpul Său sînge, pentru că El Însuşi a spus: „Pe cel care vine la Mine, nu-l voi izgoni afară" (Ioan 6.37). Pentru creştinătatea ca atare, judecata este foarte aproape: „Judecătorul este chiar la uşă" (citeşte în Iacov 5.9).

La desfăşurarea judecăţii vor exista, ca în cazul lui Israel, diverse stadii sau trepte. Întîi avem avertizarea. Pe aceasta o auzim astăzi. Atunci Domnul Isus îi va lua pe adevăraţii credincioşi de pe pămînt şi Se va întîlni cu ei în văzduh (1 Tesaloniceni 4.16-17), pentru a-i duce sus, în casa Tatălui. Cît de fericită este această parte pentru noi! Dar pentru creştinătatea moartă, care rămîne după răpirea sfinţilor, este o sentinţă deosebit de serioasă; va avea loc atunci o despărţire a binelui de rău, despărţire la care nu se va mai putea face recurs niciodată. Da, pare că răpirea celor credincioşi va fi chiar momentul în care va avea loc vărsarea de către Domnul a mărturiei creştine lipsite de viaţă. Ar putea El să exprime prin altceva mai clar dezgustul Său faţă de Laodiceea, lepădarea Laodiceii ca sfeşnic al Său, decît prin aceea că îi ia la Sine în slavă pe sfinţii cereşti şi lasă aici masa martorilor lipsiţi de viaţă? Serios gînd!

Desigur că după răpirea credincioşilor, Laodiceea va continua să existe într-o formă oarecare, dar ea nu va mai fi recunoscută ca sfeşnic. Încurcînd lucrurile. Diavolul va pune stăpînire pe mărturia creştină moar-tă. pînă cînd aceasta va fi îndepărtată definitiv de Domnul prin judecata asupra „Babilonului" (citeşte în Apocalipsa 18). Atunci nu va mai exista pe pămînt un sfeşnic creştin, dar nici creştinătate, nici măcar după mărturia exterioară.

Aceasta este în realitate o evoluţie tristă, îngrozitoare, a Bisericii ca sfeşnic pe pămînt! Cu toate acestea Domnul are pentru credinciosul din toate timpurile o cale pe care el poate să meargă şi să-L slăvească pe Dumnezeu. Despre aceasta vom mai putea vorbi.

Capitolul 6 - Adunarea ca Mireasă a lui Hristos

După cum am auzit de Adunare ca „sfeşnic" abia în ultima carte a Bibliei, tot astfel şi Adunarea, ca Mireasă a lui Hristos, ne este prezentată abia pe ultimele file ale Sfintei Scripturi. Şi alţi scriitori ai Noului Testament vorbesc despre acest subiect măreţ, vom vedea îndată, dar „Mireasa" este numită în mod direct abia la sfîrşitul Apocalipsei, unde poartă şi titlul de „soţia Mielului". Prin această imagine, Duhul Sfînt vrea să ne pună în faţa inimilor relaţia intimă în care am fost aduşi, prin har, cu Hristos. Mireasă este expresia metaforică folo-sită pentru sugerarea curăţiei şi a prospeţimii relaţiei dintre Hristos şi Adunare, soţie pentru indestructibilita- tea relaţiei - relaţii care există deja astăzi.

Mireasa pămîntească

Adunarea ca Mireasă a lui Hristos nu este amintită în Vechiul Testament. Numai în Noul Testament este dezvăluit acest adevăr preţios, că Adunarea este Mireasa lui Hristos, soţia Mielului. Faptul că şi în Vechiul Testament se vorbeşte în unele locuri despre o mireasă, nu trebuie să ne conducă la concluzia falsă, că acolo ar fi vorba despre Adunare. Lucrurile se aseamănă cu „sfeşnicul" şi cu „casa lui Dumnezeu".

În vremurile Vechiului Testament, Israel era purtătorul responsabil al luminii lui Dumnezeu înaintea lumii, dar astăzi este Adunarea. Acest lucru nu înseamnă însă că Israel ar fi Adunarea sau că Adunarea ar fi Israel. Dumnezeu S-a revelat în Vechiul Testament doar în mod fragmentar, parţial, dar acum în creştinism, S-a făcut cunoscut pe deplin în Domnul Isus, cînd El „ne-a vorbit în Fiul" (Evrei 1.2). Un astfel de glas nu s-a auzit niciodată în Vechiul Testament!

În Israel exista şi un templu vizibil, care era casa lui Dumnezeu în acea vreme. Casa lui Dumnezeu astăzi, Adunarea Dumnezeului Celui viu, include o asemenea apropiere faţă de Dumnezeu, o asemenea intimitate cu El, cum nu era posibil în vremurile dinainte. Şi faptul că cei dintre naţiuni nu mai sînt acum „străini şi fără drept de cetăţenie", ci „împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu" (Efeseni 2.19), este o taină, care nu le-a fost descoperită fiilor oamenilor din generaţiile trecute. În ceea ce priveşte „mireasa", Domnul Isus va avea o mireasă pămîntească şi una cerească. Relaţiile şi binecuvîntările cereşti se află cu mult deasupra celor ale miresei pămînteşti.

Despre mireasa pămîntească proroceşte printre alţii şi Isaia, cînd spune: „Cum se uneşte un tînăr cu o fecioară, aşa se vor uni fiii tăi cu tine; şi cum se bucură mirele de mireasa lui, aşa Se va bucura Dumnezeul tău de tine" (capitolul 62.5). Şi în primul verset al aceluiaşi capitol spune clar despre cine vorbeşte: despre Sion, despre Ierusalim. Ierusalimul va fi mireasa pămîntească a lui Hristos. Din cauza necredinţei ei, El a trebuit să o dea la o parte pentru o vreme. „Cîteva clipe te părăsisem. dar te voi primi înapoi cu mari îndurări. Într-o izbucnire de mînie. Îmi ascunsesem o clipă Faţa de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o bunătate veşnică", zice Domnul, Răscumpărătorul tău" (Isaia 54.7-8). Atunci se va sfîrşi vremea văduviei ei, „căci Creatorul tău este soţul tău: Domnul oştirilor este Numele Lui" (versetul 5).

Dacă fiii lui Core, în „Cîntarea despre dragoste", cîntă frumuseţea împărătesei „împodobită cu aur de Ofir" (Psalmul 45), atunci ei vorbesc de asemenea de rămăşiţa din Israel care va fi reabilitată în zilele viitoare. Şi cu ce cuvinte mişcătoare descrie Solomon în Cîntarea Cîntărilor preţuirea mirelui pentru mireasa sa şi durerosul proces de reabilitare morală a acestei rămăşiţe! Înainte ca Ierusalimul să poată ocupa locul de onoare la dreapta Împăratului, a Domnului, rămăşi-ţa poporului trebuie să treacă prin încercări serioase: „Nu vă uitaţi că sînt aşa de negricioasă, căci m-a ars soarele"; „Păzitorii care dau ocol cetăţii m-au întîlnit, m-au bătut, m-au rănit" (Cîntarea Cîntărilor 1.6; 5.7).

Dar nu numai „împărăteasa", care nu se referă la naţiune, ci la Ierusalim, va fi restabilită, ci şi întreaga naţiune va fi pusă în legătură cu Domnul, „Soţul" ei. Despre aceasta vorbeşte profetul Osea: „În ziua aceea", zice Domnul, „Îmi vei zice: „Soţul meu!" ... Te voi logodi cu Mine în credincioşie" (capitolul 2.16-20). Fericită perspectivă pentru această naţiune vinovată! Nu, Dumnezeu nu a lepădat Israelul pentru totdeauna. Acum o parte din Israel este împietrit, pînă va fi intrat numărul deplin al neamurilor; dar odată „tot Israelul va fi mîntuit" (Romani 11.25-26). Atunci vor intra şi ei sub graţiere şi toate acestea pe baza lucrării împlinite a lui Hristos, Domnul nostru. Lăudat fie minunatul Său Nume pentru aceasta!

Atragem încă o dată atenţia asupra faptului că nici unul din locurile amintite sau în nici una din cărţile Vechiului Testament nu este vorba de Adunare şi nici în Cîntarea Cîntărilor. Putem însă să socotim aplicaţii preţioase pentru relaţia noastră faţă de Domnul; căci dacă deja relaţiile Domnului faţă de mireasa Sa pămîntească sînt atît de intime şi preţioase, cum trebuie să fie atunci cele faţă de mireasa Sa cerească! Locurile însă vorbesc despre Israel şi nu despre Adunare. Pentru a afla partea Adunării, trebuie să ne îndreptăm exclusiv spre Noul Testament, şi acest lucru vrem să-l facem «cum.

Un mărgăritar de mare preţ

in Matei 13 ne sînt prezentate şapte pilde ale Domnului. Prima pildă, cea a semănătorului, nu este numită o pildă despre împărăţia cerurilor. Într-adevăr, că ne arată mai mult caracterul lucrării lui Hristos după lepădarea Sa de către poporul Său pămîntesc, decît dezvoltarea

împărăţie: cerurilor. El nu caută în continuare rod în via lui Israel (Isaia 5.1), nici în smochin, «cea rămăşiţă care după cei şaptezeci de ani de robie s-a întors în ţară - a fost „sădit în via sa" (Luca 13.6-9). Nici Israel, nici rămăşiţa nu au adus rod pentru Dum-nezeu. Astfel Domnul Isus, în harul Său nemărginit, a luat un nou caracter şi a devenit semănătorul. „Iată, semănătorul a ieşit să semene" - o lucrare nouă într-o sferă nouă. Principiul de bază al acestei pilde este deci că Domnul a adus şi aduce cu Sine ceea ce dă rod. El nu-l caută în ogor. Minunat har! Că învăţătura morală a acestei pilde este valabilă şi astăzi şi că se mai întîmplă aşa şi în vremea de astăzi, nici nu se pune în discuţie, dar în mod direct ea ne arată lucrarea Domnului pe pămînt.

În următoarele şase pilde însă, Domnul Isus vorbeş-te despre împărăţia cerurilor. În primele trei arată dez-voltarea exterioară a acesteia aici, pe pămînt - o dez-voltare care în mod clar este orientată în jos. Neghina a invadat întregul ogor, grăuntele de muştar a devenit un copac mare şi aluatul a dospit toată plămădeala. Apoi Domnul a dat drumul mulţimilor, cărora le-a dat învăţătură în felul acesta, şi „a intrat în casă". Singur cu ucenicii Săi, nu numai că le-a explicat pilda neghinei din ogor, ci a mai adăugat alte trei pilde: cea cu comoa-ra în ogor, cea cu mărgăritarul de preţ şi cea cu năvodul aruncat în mare.

Cînd privim dezvoltarea exterioară a împărăţiei lui Dumnezeu pe pămînt, cînd recunoaştem că creştinis-mul a devenit un lucru amestecat, un sistem care domină lumea şi este pătruns de o învăţătură rea, atunci am fi tentaţi să credem că intenţiile lui Dumnezeu au fost zădărnicite de către Cel Rău şi că împărăţia Sa reprezintă o evoluţie greşită. Într-adevăr, privit din exterior, aşa pare.

Acolo însă, în „casă" Domnul Isus le-a descoperit alor Săi gîndurile Sale tainice, motivele Sale lăuntrice care L-au determinat să nu acţioneze împotriva dezvoltării în afară, nesănătoase în împărăţia Sa. Numai celor din casă le-a fost permis să afle ce comoară vor fi pentru El credincioşii din vremea de acum, ce lucru preţios este Adunarea în ochii Săi şi cît de minunat va îngriji El de poporul Său, lăsîndu-L să strîngă peştii buni în vasele lor. Nu înseamnă că ucenicii ar fi înţeles atunci aceste lucruri, dar Domnul Isus le-a vorbit despre ele.

Acolo, în acea casă şi cu acea ocazie, a fost dezvăluit pentru prima dată - chiar sub forma unei pilde - că Hristos a căutat un obiect de o frumuseţe deosebit de mare, pentru care să-Şi dea viaţa. El Se prezintă pe Sine Însuşi ca pe un negustor „care caută mărgăritare frumoase". El are sensibilitate pentru frumuseţea măr-găritarelor. El ştie ce este frumuseţea morală pentru Dumnezeu, El ştie să le aprecieze. „Şi cînd găseşte un mărgăritar de mare preţ, se duce de vinde tot ce are şi-L cumpără" (versetul 46). El vede un mărgăritar de mare preţ.

El nu caută mai departe. El nu mai doreşte nimic altceva. El a ieşit ca să caute mărgăritare şi pentru că a găsit acel mărgăritar, dorinţa inimii Sale s-a potolit, Întregul Său ţel este acum de a poseda mărgăritarul. Şi El este gata să renunţe la tot ce are - la slava Sa mesianică, la întreaga Sa viaţă - pentru a-l poseda. Minunat har! Poate cuprinde cineva valoarea şi frumuseţea pe care le are Adunarea pentru inima lui Hristos? Această pildă ne lasă să întrezărim aceasta.

Alte locuri din Sfînta Scriptură ne vorbesc despre caracterul ispăşitor al morţii lui Hristos - o latură foarte importantă a sacrificiului Său. În această pildă aflăm însă o latură cu totul alta a morţii Sale: El a vrut să obţină acea comoară din ogor, a vrut să posede acel mărgăritar de mare preţ. Cît de valoros trebuie să fie pentru El acel singur mărgăritar, încît, pentru a-l obţine, dă tot ce are!

Sfînta Scriptură face, de regulă, în ce priveşte limbajul ei, economie de atribute. Aici însă, la descrierea „mărgăritarului". Domnul atribuie cuvîntului „mărgăritar" un adjectiv foarte important: polytimon - „de mare preţ".

Nici un om n-ar fi îndrăznit vreodată să caracterizeze astfel Adunarea. Mulţi credincioşi au cîntat şi au lăudat ceea ce Domnul Isus este pentru ei. Aici însă Domnul spune ce este Adunarea pentru inima Sa. Mărgăritarul este simbolul unei frumuseţi fără cusur. În ochii Săi, este o creaţie de o frumuseţe desăvîrşită. Ah, de am vedea-o şi noi mai mult în acest fel! În epistola către Efeseni aflăm că Hristos Îşi va înfăţişa odată Adunarea în chip slăvit, „fără pată, fără încreţitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă şi fără defect" (capitolul 5.27). Şi nu este departe clipa în care frumuseţea fără pată a Adunării va fi arătată înaintea întregii lumi, pentru slăvirea Aceluia care a murit pentru ea şi i-a dat această slavă.

Relaţii de miri

Dacă în pilda mărgăritarului ne-a fost arătată frumu-seţea şi atracţia Adunării pentru inima lui Hristos, în Efeseni 5 învăţăm ce fel de relaţii de miri există între Adunare şi Hristos. În primul rînd ne-a fost prezentată dragostea lui Hristos faţă de Adunarea Sa, aşa cum a dovedit-o El, aşa cum se manifestă ea astăzi şi aşa cum se va dezvălui ea mai tîrziu.

„Soţilor; iubiţi-vă soţiile, după cum şi Hristos a iubit Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească, curăţind-o prin spălarea cu apă prin Cuvînt, ca să înfăţişeze înaintea Sa această Biserică slăvită, fără pată, fără încre-ţitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă şi fără defect. Tot aşa sînt datori şi bărbaţii să-şi iubească soţiile, ca pe trupurile lor. Cine-şi iubeşte soţia, se iubeşte pe sine însuşi. Căci nimeni nu şi-a urît vreodată trupul său, ci-l hrăneşte şi-l îngrijeşte cu drag, ca şi Hristos Biserica; pentru că noi sîntem mădulare ale Trupului Său, din carnea Lui şi din oasele Lui. »De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de soţia sa şi cei doi vor fi un singur trup.« Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos şi despre Biserică" (Efeseni 5.25-32).

În general nu predomină gîndul „miresei" în învăţătura apostolului Pavel, aşa cum i-a încredinţat-o Dum-nezeu. Cînd vorbeşte despre relaţii, atunci El prezintă „trupul". Dar deja corintenilor le-a scris despre rapor-tul de miri în care au fost aduşi faţă de Hristos: „Pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfăţişez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată" (2 Corinteni 11.2). Dacă apostolul vorbeşte despre o fecioară curată, atunci aceasta este un indiciu asupra faptului că nunta încă nu a avut loc, un indiciu de altfel, care nu poate fi aplicat la expresia mireasă pentru a o deosebi de soţie; pentru că şi după nunta Mielului, chiar după cei o mie de ani ai împărăţiei păcii lui Hristos pe pămînt, Ioan vede cetatea sfîntă (Adunarea slăvită) coborîndu-se din cer de la Dumnezeu, „gătită ca o mireasă împodobită pentru soţul ei" (Apocalipsa 21.2). în acelaşi capitol la versetul 9, îngerul desemnează mireasa drept soţia Mielului.

După amintirea relaţiei de feciorie a Adunării faţă de Hristos în întîia epistolă către Corinteni, apostolul insistă în epistola către Efeseni mai mult asupra acestui obiect binecuvîntat. Deşi nu vorbeşte în mod direct despre „mireasă" sau despre „soţia Mielului", totuşi la baza întregii sale învăţături stă analogia bărbat - femeie, mire - mireasă. Este de remarcat modul cum se contopesc aici imaginile despre „trup" şi „soţie". Acest lucru mi se pare deosebit de preţios, deoarece imaginea „trupului" nu mai este suficientă. Astfel el vorbeşte despre noi ca despre mădulare ale Trupului Său şi totuşi se referă îndată iarăşi la relaţia de miri, respectiv la relaţia de căsătorie a primei perechi de oameni, care este o imagine atît de potrivită pentru relaţiile dintre Hristos şi Adunare.

În ce priveşte iubirea de neasemuit a lui Hristos, din felul în care este prezentată aici, ea apare într-o nuanţă deosebită: este o iubire întemeiată pe relaţii stabilite de Dumnezeu. Nu este iubirea generală a lui Dumnezeu faţă de lume, ca în Ioan 3.16, „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea", ci aici Duhul Sfînt ne pune în faţa inimilor iubirea deosebită a lui Hristos faţă de Mireasa Sa, faţă de Adunare. Este o iubire statornică prin relaţii durabile, este tocmai iubirea Mirelui faţă de Mireasă, de aceea nu citim niciodată: „Hristos a iubit lumea". Oh, cît de nespus de fericiţi avem dreptul să ne considerăm că am ajuns într-o asemenea relaţie faţă de El, că Domnul Isus este Mirele nostru ceresc şi că ne iubeşte ca Mireasă a Sa şi ca Soţie a Sa!

După aceea însă ne sînt spuse trei lucruri despre această dragoste a lui Hristos pentru Adunare, lucruri care se referă întîi la trecut, apoi la prezent şi în al treilea rînd la viitor.

În ce priveşte trecutul, „Hristos a iubit Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea". El a murit pentru a poseda Adunarea, şi aceasta pentru că o iubeşte. El S-a făcut pe Sine Însuşi răspunzător, dacă pot să mă exprim astfel, pentru toate lucrurile de care a fost vinovată Mireasa Sa. El S-a dat pe Sine Însuşi pentru ea! Dacă pilda ne-a arătat frumuseţea pe care Domnul a văzut-o în Adunare, pentru care a renunţat la tot ce a avut, atunci aici găsim motivul cel mai adînc - El a iubit-o. Cine ar putea vreodată să măsoare această iubire - cine să o înţeleagă? Dar ea ne face nespus de fericiţi, de acum şi în toţi vecii!

Dragostea Sa faţă de Mireasa Sa nu a fost activă doar în trecut, ci ea este şi în prezent neobosit de activă, „ca s-o sfinţească, după ce a curăţit-o prin bote-zul cu apă prin Cuvînt". El nu a curăţit-o întîi şi apoi a iubit-o. Nu, întîi a iubit-o şi acum tot El o curăţeşte, o face potrivită pentru Sine. Ce înseamnă aceasta? Ea a fost un mărgăritar în ochii Săi, dar în starea ei practică ea nu a corespuns gîndurilor Sale. Şi astfel, Domnul este preocupat să lase frumuseţea ei să iasă la iveală. Cum face aceasta? El ne aplică Cuvîntul lui Dumnezeu în puterea sa curăţitoare, ca despărţiţi de lumea rea, să ne sfinţim şi înclinaţiile şi motivaţiile noastre, gîndurile şi drumurile noastre să-I corespundă Lui tot mai mult. Cuvîntul lui Dumnezeu este descoperirea a tot ceea ce este Dumnezeu; şi acestea le aplică Domnul inimilor noastre, ca noi să fim „sfinţiţi prin adevăr" (citeşte în Ioan 17.19). Slujbă plină de har a Domnului Isus! De ne-am deschide mai mult pentru El!

Dar încă un lucru îl face dragostea Sa astăzi pentru noi. Acest lucru ne este arătat în Efeseni 5.29. După cum un om nu-şi urăşte propria carne, propriul trup, ci îl hrăneşte, tot aşa Hristos ne consideră ca o parte din Sine Însuşi şi Se străduieşte să ne dea tot ce avem nevoie în această lume. El nu ne lasă să ducem lipsă de hrană pentru trup şi în dragostea Sa, Se gîndeşte la slăbiciunea noastră şi ne oferă orice sprijin. El, care odinioară S-a dat pe Sine Însuşi pentru noi, nu numai viaţa Sa, este acum totul pentru noi. Ne putem bizui în toate pe El!

Ţelul final al dragostei lui Hristos faţă de Adunarea Sa nu este mai prejos ca acesta: El vrea să înfăţişeze înaintea Lui această Biserică slăvită, „fără pată, fără încreţitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă şi fără defect". Eu cred că acest verset 27 este o aluzie la Adam şi Eva din Geneza 2.22. După cum odinioară Dumnezeu a făcut pentru Adam, în timp ce adormise, o soţie, pe care, după ce s-a trezit, i-a prezentat-o şi care i-a corespuns întru totul, tot astfel Dumnezeu zideşte astăzi, după ce Hristos a murit şi este ascuns faţă de lume, ascuns în Dumnezeu (Coloseni 3.3), Adunarea. Cînd este desăvîrşită, atunci Hristos o va înfăţişa înaintea Sa. „Sie Însuşi" - deoarece El Însuşi este Dumnezeu: prin aceasta realitatea deviază de la model. Atunci El nu va găsi nici o greşeală la ea, deoarece ea Îi va corespunde pe deplin, în toate lucru-rile, şi va fi chiar în starea ei „sfîntă şi fără defect".

Har nemărginit, care poate izvorî doar din inima lui Dumnezeu! Dragoste de necuprins, ale cărei obiecte sîntem noi! Un ţel nemăsurat de preţios: slăvirea lui Dumnezeu de către Adunare!

Relaţiile de miri în care am ajuns mai cuprind şi o altă latură, pe care nu o putem lăsa neamintită: supunerea miresei faţă de mirele ei, a soţiei faţă de bărbat. În fragmentul din Efeseni 5 este vorba de fapt de îndemnuri care sînt date femeii şi bărbatului pentru purtarea lor unul faţă de celălalt. Şi după cum unirea dintre Adam şi Eva este o imagine preţioasă a lui Hristos şi a Adunării, tot astfel relaţia dintre Hristos şi Adunare este modelul pentru purtarea bărbatului şi a femeii în căsnicie. În îndemnul dat soţiei în versetul 24 găsim o remarcă atît de importantă pentru subiectul nostru: „Şi după cum Biserica este supusă lui Hristos ...".iar cu puţin înainte se spune că „Hristos este Capul Bisericii". Deci deşi Adunarea este Mireasa lui Hristos, poziţia ei faţă de El se caracterizează prin supunere.

Acest lucru este deosebit de important. Adunarea nu poate (în vreo problemă personală sau bisericească), cu de la sine putere, să stabilească lucruri aşa cum şi le imaginează, ci în toate ea trebuie să urmeze indicaţiile Capului, care sînt cuprinse în Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu este treaba ei de a stabili reguli şi principii. Ea nu trebuie să dea învăţătură şi să ordoneze, ci ea trebuie să fie supusă Capului din cer.

Ah, cum a greşit Biserica în această privinţă! Ea nu I-a acordat lui Hristos locul şi autoritatea Capului, ci, în loc să fie supusă Lui, a preluat ea locul de frunte. Rezultatul îl constituie, printre altele, nenumăratele denumiri şi grupări pe teren creştin, care rivalizează unele cu altele, şi numeroasele învăţături greşite, care domină astăzi creştinătatea. „Neţinîndu-se strîns de Cap" - aceasta defineşte cauza pentru tot răul (citeşte în Coloseni 2.19). Dacă şi Biserica în ansamblu a greşit în acest sens, totuşi fiecare mădular al Trupului lui Hristos în parte poate adopta poziţia de supunere faţă de Hristos şi poate afla binecuvîntarea care decurge din aceasta. Acest lucru îl vom mai vedea pe parcurs.

Din învăţăturile Duhului Sfînt date prin Pavel am putut urmări lucrarea Domnului Hristos în clipa în care Îşi va înfăţişa înaintea Lui Adunarea slăvită. Pentru a afla însă ceva despre nunta Mielului şi despre slava şi sentimentul Miresei, trebuie să ne folosim de slujba unui alt slujitor al lui Dumnezeu, apostolul Ioan.

Nunta Mielului

Văzătorul Ioan, care, începînd cu capitolul al patru-lea al cărţii Apocalipsei ne relatează ceea ce se întîmplă „după aceste lucruri", deci, în viitor, descrie la începu-tul capitolului 19 cum a auzit în cer un glas puternic al unei unei mari mulţimi de oameni, care zicea:

„Aleluia! Mîntuirea, slava şi puterea sînt ale Dumnezeului nostru! Pentru că judecăţile Lui sînt adevărate şi drepte: pentru că a judecat pe prostituata cea mare, care a stricat pămîntul cu desfrîul ei şi a răzbunat sîngele robilor Săi, din mîna ei" (versetele 1 şi 2).

Înainte de a afla ceva despre nunta Mielului, ne este arătată judecata asupra „Babilonului", a desfrînatei, a miresei false. Înainte ca Hristos să-Şi prezinte Mireasa, Soţia, falsa biserică trebuie să fie îndepărtată. El aşteaptă cu răbdare această clipă. Pînă atunci adevărata Mireasă rămîne ascunsă în cer. Este imposibil ca mireasa falsă şi cea adevărată să fie văzute alături! Cei douăzeci şi patru de bătrîni, caracterizaţi prin înţelegerea gîndurilor lui Dumnezeu şi cele patru făpturi vii înţeleg acest lucru. După un nou „Aleluia" al cerului, ei cad la pămînt şi se închină Aceluia care stă pe tron. Întregul cer este în mişcare şi plin de laudă, deoarece acum drumul este liber pentru prezentarea adevăratei Mirese

şi pentru unirea ei cu Mirele ceresc.

„Şi am auzit ca un glas de mare mulţime, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, zicînd: »Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a înce-put să împărăţească. Să ne bucurăm şi să ne înveselim şi să-I dăm slavă, fiindcă nunta Mielului a venit şi soţia Lui s-a pregătit! Şi i s-a dat să se îmbrace cu in subţire, strălucitor şi curat.« Inul subţire sînt faptele drepte ale sfinţilor. Apoi mi-a zis: »Scrie: »Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului!« Şi mi-a zis: »Acestea sînt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu« " (versetele 6-9).

Acum a sosit clipa pe care Domnul Isus a aşteptat-o cu răbdare. El, cu mult înainte, a văzut Mireasa ca un mărgăritar de mare preţ şi a renunţat la tot ce a avut pentru a o poseda. El a găsit-o şi a cumpărat-o, oricît de mari au fost cheltuielile pentru El; în pildă nu ni s-a spus ce s-a întîmplat cu ea mai departe. Pînă în această clipă, frumuseţea ei a fost ascunsă oamenilor, ascunsă în Dumnezeu. Acum însă, cu puţin înainte ca Domnul nostru, Dumnezeul nostru, cel Atotputernic, să preia stăpînirea, a sosit vremea pentru nunta Mielului şi El Şi-a pregătit Soţia. Acum este atins ţelul propriu-zis al hotărîrii lui Dumnezeu, şi anume ca Hristos să nu fie singur, ci să aibă o Soţie, care să împartă cu El slava Sa în veşnicie. Aceasta este taina la care Dumnezeu a făcut aluzie deja atunci cînd a creat prima pereche de oameni: „Nu este bine ca omul să fie singur".

Acum pare necesară o scurtă meditaţie asupra desfăşurării temporare a întîmplărilor pînă la acel eveniment final, nunta Mielului. Deja cu ani în urmă, Domnul Şi-a luat Mireasa acasă prin răpire (1 Tesaloniceni 4) şi a dus-o în casa Tatălui Său (Ioan 14.2-3). Răpirea, ca atare, ne este prezentată în Apocalipsa, deoarece ea nu este un eveniment al profeţiei; profeţia are de-a face cu pămîntul. Trebuie să ne-o imaginăm între sfîrşitul capitolului al treilea şi începutul capitolului al patrulea. Începînd cu acest punct, Ioan scrie despre „lucrurile care au să fie după ele", redate prin cuvintele „după aceste lucruri", aflate la începutul capitolului al patru-lea. Din acest moment nu mai este folosită expresia „adunare", ci găsim, în locul ei, pe cei „douăzeci şi patru de bătrîni", reprezentanţii credincioşilor Vechiului şi Noului Testament, în numărul lor deplin.

Nu este plin de importanţă şi nu ne mişcă adînc inimile faptul că în timpul tuturor evenimentelor serioase, care vor cutremura lumea şi care ne sînt prezentate în capitolele 6-18, noi vom fi deja în cer şi ne vom bucura de binecuvîntările din casa Tatălui? Şi cu toate acestea, pînă atunci nu va fi avut loc nunta Mielului! Pentru aceasta, în afara judecăţii „prostituatei", mai trebuie să se petreacă ceva important: Soţia Sa trebuie să se fi „pregătit" (versetul 7). Versetul 8 spune clar ce înseam-nă aceasta: „»Şi i s-a dat să se îmbrace cu in subţire, strălucitor şi curat.« Inul subţire sînt faptele drepte ale sfinţilor".

Nu vedem aici Mireasa îmbrăcată cu haina îndreptăţirii lui Dumnezeu în Hristos Isus, cum avem voie s-o purtăm noi astăzi (compară 2 Corinteni 5.21). Cu mult mai mult, este vorba despre faptele lor drepte, pe care le-au săvîrşit în puterea Duhului lui Dumnezeu, cînd erau încă pe pămînt. Ce gînd impresionant, că noi, astăzi, în timp ce traversăm acest pămînt, lucrăm la haina pe care o vom purta odată, cu acel prilej măreţ! În mod evident, înainte de nunta Mielului toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (2 Corinteni 5.10). „pentru ca fiecare să primească răsplata pentru lucrurile înfăptuite în trup, potrivit cu binele sau răul pe care-l va fi făcut". Ce am fost noi pe pămînt pentru Hristos va străluci în chip minunat în acea zi, în schimb tot ce nu a fost Hristos în viaţa noastră va fi pierdere. A fost numai har, numai puterea Duhului, în care s-au îndeplinit aceste fapte drepte, acelaşi har va fi recunoscut şi în ziua aceea! Ce va fi atunci cînd vom recunoaşte întreaga plinătate a harului, care, în ciuda slăbiciunii şi a eşecului nostru, nu numai că ne-a purtat, ci ne-a şi folosit în slujba Sa şi care ne va răsplăti pentru aceasta! Acesta va fi un alt izvor al adorării cereşti.

Putem înţelege bine cît este de potrivit ca realizarea unei armonii perfecte între Domnul şi Mireasa Sa sub aspect moral să aibă loc înainte de nuntă. Aceasta însă marchează şi momentul pentru nunta însăşi. Ea va avea loc la cîtva timp după răpire, dar imediat înainte de arătarea Domnului în putere şi slavă, cînd va ieşi pe un cal alb cu oştirile Sale din cerul deschis şi va călca cu picioarele „teascul vinului mîniei aprinse a lui Dumnezeu Cel Atotputernic" (capitolul 19.11 şi următoarele).

Să fim însă atenţi la limbajul Duhului Sfînt în acest loc. Pe de o parte, vorbeşte de soţia Sa, pe de altă parte de sfinţi. Deşi i-a fost dat soţiei Sale să se îmbrace în in subţire, în explicaţie se vorbeşte despre faptele drepte ale sfinţilor. În soţia Sa avem aspectul colectiv, iar în cei sfinţi aspectul individual. Ce liniştitor şi în acelaşi timp ce serios este faptul că se păstrează latura personală! Credincioşia poate fi dovedită numai individual, acest lucru trebuie să-l avem întotdeauna în vedere. De aceea se vorbeşte aici de inul subţire al soţiei Sale ca despre faptele cele drepte ale sfinţilor.

Ce contradicţie există însă între inul subţire, strălucitor, în care este îmbrăcată soţia Mielului şi între hainele prostituatei celei mari! „Femeia era îmbrăcată cu purpură şi stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi cu perle. Ţinea în mînă un potir de aur, plin cu urîciuni şi cu necurăţiile desfrîului ei" (citeşte în capitolul 17.4).

Prostituata cea mare poartă ceea ce atrage ochiul firesc. Mireasa însă poartă ceea ce este plăcut în ochii Mielului ei - faptele cele drepte ale sfinţilor. Prosti-tuata se bucură de strălucirea înşelătoare a lumii. Mireasa se bucură de ceea ce i-a dat harul. Şi dacă Mireasa seamănă, în ochii lui Hristos, cu un mărgăritar de mare preţ, se cade atunci să se împodobească în exterior cu perle? Nu i-ar întuneca aceasta frumuseţea propriu-zisă?

Vrem să ne ocupăm puţin cu persoanele participante la nuntă. Locul central îl ocupă Domnul Isus, Mielul. Nu ne aminteşte acest nume al Domnului de drumul plin de suferinţă, pe care Şi-a cîştigat Mireasa? Cînd în Apocalipsa se vorbeşte despre El ca „miel", atunci Duhul Sfînt foloseşte diminutivul cuvîntului grecesc corespunzător, care de fapt înseamnă „mieluşel". Dar să nu tragem acum concluzii false din acest lucru, deoa-rece această formă şi-a pierdut efectul de diminuare în limbajul Noului Testament. Se pare că prin folosirea acestui cuvînt, arnion, Duhul Sfînt vrea să se refere la caracterul voluntar al jertfei Sale, ca bază a mîntuirii şi la slava şi onoarea Sa pe care le-a dobîndit. Dar cît de mult ne sensibilizează gîndul la El, Mielul lui Dumne-zeu care a ridicat păcatul lumii, şi ce dor ne este să-L privim în slavă pe El, „Mielul dus la măcelărie"!

O cîntare spune: „Acolo, în mijlocul sfinţilor, văd Mielul, şi urmîndu-L vestesc cu glas tare ce a făcut El pentru mine".

Mireasa cerească, Soţia Mielului, se compune din toţi cei mîntuiţi din vremea de acum a harului, adică din toţi credincioşii din ziua Cincizecimii pînă la răpire. În acest context este foarte semnificativ faptul că cei douăzeci şi patru de bătrîni nu mai sînt amintiţi în cartea Apocalipsei din momentul în care apare Mireasa. De ce nu? Deoarece cei douăzeci şi patru de bătrîni (de două ori doisprezece) simbolizează suma credin-cioşilor din Vechiul şi din Noul Testament în cer.

În această expresie, Mireasa nu este privită separat. Toţi sfinţii, de la Adam începînd, care sînt ai lui Hristos la venirea Lui (1 Corinteni 15.23) şi care au parte de prima înviere (cu excepţia sfinţilor apocaliptici *) sînt văzuţi în cei douăzeci şi patru de bătrîni. în momentul în care Mireasa, Adunarea slăvită, este numită deosebit şi este diferenţiată de credincioşii altor epoci, acest „nume colectiv" nu mai poate fi folosit, pentru că şi ceilalţi credincioşi trebuie desemnaţi mai îndeaproape.

Aceasta se şi realizează, şi anume cu expresia „cei invitaţi". Mireasa nu este invitată la nuntă, alţi oaspeţi însă sînt invitaţi. În cei invitaţi la ospăţul de nuntă sînt cuprinşi toţi credincioşii Vechiului Testament, care au statutul de „prieteni ai mirelui", aşa cum foloseşte, de exemplu, Ioan Botezătorul această expresie (citeşte în Ioan 3.28-29). Şi ei vor avea un loc de binecuvîntare desăvîrşită, deoarece aici ei sînt numiţi fericiţi: „Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului!" Ei se vor bucura mult de glasul Mirelui, dar ei înşişi nu vor fi în acea relaţie intimă cu El, cum va fi Mireasa.

Credincioşii care vor muri după răpire, ca martiri, nu fac parte, aşa mi se pare, dintre cei invitaţi, deoarece ei vor avea parte mai tîrziu, ca ultim grup, de înviere (capitolul 20.4-6).

După răpirea celor credincioşi vor exista din nou sfinţi pe pămînt. Îi întîlnim în Apocalipsa începînd cu capitolul 6 pînă la 20. În cazul lor nu este vorba de creştini, ci de sfinţi dintre iudei şi dintre naţiuni. Mulţi dintre ei vor suferi moartea de martir şi vor avea parte de ultima fază a primei învieri (Apocalipsa 20.4-6). Cei rămaşi vor intra vii în împărăţia de o mie de ani.

Despre fericirea celor invitaţi vorbeşte Cuvîntul lui Dumnezeu, dar păstrează tăcere deplină asupra ferici-rii Miresei: aceasta este de nedescris! Nici nu descrie nunta în sine. Ca şi interiorul casei Tatălui, aceasta este o scenă care nu poate fi descoperită înaintea ochilor oamenilor muritori, chiar dacă sînt mîntuiţi. Noi auzim despre nunta Mielului. Vedem soţia Mielului după nun-tă, cum i se descoperă, dar ce va fi cînd El Însuşi Se va prezenta slăvit! Acest lucru este ascuns cu grijă de ochii noştri. Ne este de ajuns să ştim că cerul va triumfa şi că noi vom fi prezenţi, că vom fi la El, Mireasa Sa. Har infinit! Cine poate cuprinde această fericire?

Noul Ierusalim

Aş mai atrage atenţia asupra unui aspect, deoarece asupra lui există neclarităţi: Adunarea lui Dumnezeu în slavă este prezentată la sfîrşitul Apocalipsei printr-o dublă pildă. Pe de o parte este văzută ca mireasă, soţia Mielului (capitolul 21.9; vezi şi versetul 2), pe de altă parte o vedem ca cetate sfîntă, ca noul Ierusalim coborît din cer de la Dumnezeu (capitolul 21.2, 10). Ambele imagini stau una lîngă cealaltă: ele se referă la acelaşi lucru, şi anume la Adunarea slăvită. Este semnificativ că şi prostituata, biserica lumească în ultimul stadiu al dezvoltării ei rele pe pămînt, este prezentată într-o imagine dublă: ca femeie şi ca mare cetate (capitolul 17.1-6, 18).

Prin imaginea unei „cetăţi" Dumnezeu vrea să ne înfăţişeze gîndul unui sistem bine organizat de interese comune şi de convieţuire a oamenilor. Un astfel de sistem îşi poate avea obîrşia în El Însuşi, ca Noul Ierusalim, cetatea Sa (capitolul 3.12), sau în Satan, cum este opusul ei ruşinos, cetatea cea mare, care are stăpî- nire peste împăraţii pămîntului (capitolul 17.18).

Ceea ce am spus la începutul acestui capitol despre mireasa pămîntească şi cea cerească îşi găseşte deplină aplicare şi la Ierusalim, deoarece Apocalipsa ne prezin-tă un Ierusalim pămîntesc şi un Ierusalim ceresc.

Ierusalimul pămîntesc, un oraş real pe pămînt, este amintit de două ori în Apocalipsa. O dată se referă la Ierusalimul din perioada necazului celui mare, dinain-tea ridicării împărăţiei: cetatea sfîntă va fi călcată în picioare de către neamuri timp de patruzeci şi două de luni (trei ani şi jumătate; capitolul 11.2). A doua oară se referă la Ierusalimul de la sfîrşitul împărăţiei de o mie de ani, cînd Satan va fi eliberat încă o dată din închisoarea sa şi va conduce neamurile pămîntului la ultimul război împotriva cetăţii preaiubite (capitolul 20.9). Ierusalimul va fi într-adevăr în timpul împărăţiei de o mie de ani cetatea marelui împărat (Matei 5.35) şi centrul stăpînirii lui Hristos pe pămînt (Ieremia 3.17).

Dar această cetate a marelui Împărat îşi va găsi opusul, în timpul împărăţiei de pace a lui Hristos în cer, în Ierusalimul ceresc. Adevărata metropolă a împărăţiei va fi Adunarea slăvită sus, după cum arată descrierea cetăţii sfinte, Ierusalim, în relaţia ei cu pămîntul, în fragmentul din capitolul 21.9 pînă la capi-tolul 22.5. Această cetate sfîntă (în contradicţie cu ceta-tea pămîntească cu acelaşi nume din capitolul 11.2) se coboară „din cer de la Dumnezeu" (capitolul 21.2, 10), adică ea este de obîrşie dumnezeiască şi are un caracter ceresc, după cum îşi are şi locuinţa în cer.

Acest lucru este adevărat despre această cetate sfîntă, fie că este vorba despre relaţia ei cu pămîntul în împărăţia de o mie de ani (versetul 10 şi următoarele) sau despre relaţia ei cu noul pămînt în starea veşnică (versetul 2 şi următoarele).

Ştim că primele opt versete din capitolul 21 descriu starea veşnică, pe cînd începînd cu versetul 9 pînă la capitolul 22.5 se prezintă o retrospectivă asupra Adunării în relaţiile ei cu pămîntul, în timpul împără-ţiei de o mie de ani. Întrebuinţarea repetată a cifrei douăsprezece în structura sfintei cetăţi indică de asemenea această relaţie temporară, deoarece cifra douăsprezece vorbeşte în Biblie pretutindeni despre o administrare desăvîrşită a lucrurilor lui Dumnezeu referitoare la pămînt.

Expresia „Noul Ierusalim" indică deosebirea faţă de vechiul Ierusalim, de acel oraş real care a avut şi va avea un rol important în istoria lumii.

Noul Ierusalim va mai exista şi atunci cînd un cer nou şi un pămînt nou vor fi luat locul celor vechi, cînd Ierusalimul pămîntesc va aparţine trecutului şi pe noul pămînt vor mai exista doar oameni, şi nu iudei şi neamuri (capitolul 21.1-3).

Noul Ierusalim, Adunarea slăvită în starea veşnică, va fi cortul lui Dumnezeu, în care Dumnezeu va locui cu oamenii pe noul pămînt. Astfel, în caracterul şi în înălţimea binecuvîntării ei, ea se va deosebi pentru veşnicie de toţi ceilalţi oameni salvaţi. Cine ar putea aprecia această măsură de binecuvîntare, care în veşnicie va fi partea Adunării?

Duhul şi Mireasa

După ce la începutul capitolului 21 Adunarea ne este prezentată şi arătată în starea veşnică, vedem că şi după cei o mie de ani va fi „ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei"; după ce (începînd cu versetul 9) „mireasa, soţia Mielului", „cetatea sfîntă", este arătată încă o dată în legătură cu împărăţia de o mie de ani şi se spune că ea „are slava lui Dumnezeu", Mireasa ne mai este prezentată o dată înainte de sfîrşitul cărţii. Este singura prezentare a Adunării ca Mireasă în acest timp. Întîi Domnul Isus Se înfăţişează în mod direct privirilor, apoi auzim răspunsul spontan al Miresei.

„Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă mărturisească aceste lucruri în biserici. Eu sînt Rădăcina şi Sămînţa lui David, Luceafărul strălucitor de dimineaţă.« Şi Duhul şi Mireasa zic: »Vino!« Şi cine aude să zică: »Vino!« Şi celui care îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieţii fără plată!" (capitolul 22.16-17).

Aceste cuvinte ne readuc la prezent. Domnul Isus însă este Acelaşi şi Mireasa Îl cunoaşte deja. Cît ne bucură aceasta!

După ce Domnul a transmis lui Ioan mesajele foarte bogate ale acestei cărţi prin intermediul îngerului Său (compară şi capitolul 1.1), în mod surprinzător se introduce pe Sine Însuşi la sfîrşitul cărţii, cu cuvintele: „Eu, Isus". „Eu" este accentuat. El spune de asemenea: „Eu sînt Cel care am fost cunoscut pe pămînt ca Isus din Nazaret - Eu, Isus, am trimis pe îngerul meu să vă mărturisească aceste lucruri în biserici". Apoi arată că El a venit ca om din sămînţa lui David, că este nu numai „Fiul lui David", ci şi „Stăpînul lui David" şi ca atare Rădăcina lui David şi cu aceasta garant pentru înfăptuirea tuturor făgăduinţelor date lui David.

Apoi El mai adaugă o trăsătură a caracterului Său, care ne este deosebit de preţioasă, El este Luceafărul strălucitor de dimineaţă. Pentru Israel va răsări ca „Soarele dreptăţii, şi vindecarea va fi sub aripile Lui" (Maleahi 4.2) - cu această perspectivă se încheie Vechiul Testament. Nu este semnificativ faptul că Noul Testament se încheie cu Domnul Isus ca „Luceafărul strălucitor de dimineaţă"? Unul include o judecată serioasă, celălalt har curat. Ca Luceafăr strălucitor de dimineaţă, Domnul Isus va veni pentru toţi cei care Îl aşteaptă în noaptea lepădării Sale. Noi nu aşteptăm zorii zilei, ai zilei Domnului. Cu puţin înainte de începerea dimineţii, Luceafărul de dimineaţă Se arată privirilor celor care veghează, în timp ce oamenii ceilalţi dorm. Această imagine ne aminteşte de minunata realitate, că, înainte ca El să apară în putere şi în slavă ca „Soare al dreptăţii" pentru Israel, El Se va coborî cu o chemare imperativă, cu glasul unui arhanghel şi cu trîmbiţa lui Dumnezeu din cer „şi întîi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi noi, cei vii, care rămînem, vom fi răpiţi împreună cu ei în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul" (1 Tesaloniceni 4.16-17).

Ne mirăm că prezentarea Domnului Isus ca „Luceafăr de dimineaţă" trezeşte simpatia Miresei şi se revarsă prin lucrarea Duhului în chemarea „vino!"?

Pentru creştinul care Îl iubeşte pe Domnul şi Mîntuitorul său şi trăieşte în conştiinţa relaţiei sale cu El, aceasta este reacţia „normală". Fie ca aceste rînduri să ne conducă pe toţi ca să-L aşteptăm tot mai mult pe Acela care ne-a asigurat clar: „Da, Eu vin curînd" (Apocalipsa 22.20)!

Am observat însă diferenţa dintre cuvintele Domnului şi cele ale Miresei? El făgăduieşte: „Da, Eu vin curînd". Duhul şi Mireasa însă spun doar: „Vino!" Din aceasta înţelegem că Mireasa, învăţată de Duhul Sfînt, lasă în seama Lui clipa venirii Sale. Desigur, de îndată ce Adunarea aude despre El ca Luceafăr strălucitor de dimineaţă, dorinţa ei puternică este: „Vino!" Ea ştie însă că dacă El totuşi întîrzie puţin, atunci aşteptarea Sa înseamnă mîntuire pentru aceia care încă sînt afară. De aceea aşteaptă şi ea.

Aceasta ne conduce la un alt punct - la constatarea că odată cu chemarea „Vino!" nu se încheie încă sfera înclinaţiei Miresei pentru Mirele ei. În sentimentele ei, Mirele ocupă primul loc, dar aceasta nu este totul. De aceea adaugă: „Şi cine aude, să zică: »Vino!«" Pe cine are în vedere acest „Cine aude"? Bineînţeles, tot pe creştinii credincioşi, deoarece numai ei pot fi îndemnaţi să spună „Vino!" Dar în afară de cei care se bucură conştient de relaţia de Mireasă faţă de Mirele ceresc, pot exista unii credincioşi - şi poate că unul dintre stimaţii mei cititori se găseşte printre ei - care încă nu cunosc astfel această relaţie, care încă nu au fost învăţaţi despre venirea Domnului pentru răpirea alor Săi şi de aceea sînt nesiguri. Şi ei trebuie să zică „Vino!" Chiar dacă ei încă nu au conştiinţa preţioasei relaţii în care au fost conduşi, nu vor fi mult mai fericiţi cînd Îl vor vedea aşa cum este? Nu va schimba trupul stării lor smerite şi îl va face asemenea cu trupul slavei Sale? Ei nu vor pierde nimic cînd vine El, ci doar vor cîştiga. De aceea, „Cine aude, să zică: »Vino!«" În harul Său, Dumnezeu poartă grijă ca fiecare credincios să fie aju-tat în slăbiciunea sa şi să se alăture chemării Miresei.

Simpatia Miresei se manifestă întîi faţă de Domnul şi apoi faţă de cei credincioşi în parte. Dar nici aceasta nu este încă totul. Duhul lui Dumnezeu îi îndeamnă să se gîndească, în dragoste, şi la cei care s-ar putea să înseteze după mîntuirea sufletelor lor, dar care încă nu au venit la Mîntuitorul păcătoşilor. De aceea se mai adaugă: „Şi celui care îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieţii fără plată!" Aici, ca într-un joc de cuvinte, se inversează sensul venirii. În primele două cazuri Dom-nul Isus a fost rugat să vină la ai Săi. Acum însă este îndemnat păcătosul însetat să vină la Domnul Isus. Aceasta este dorinţa Adunării. Desigur, ea nu evanghe- lizează de la sine, după cum nici nu dă învăţătura de la sine. Ultimul fapt l-am văzut deja. Domnul slăvit a dat daruri Adunării Sale, care efectuează aceste slujbe pentru „zidirea Trupului lui Hristos" (Efeseni 4.7-12). Cu toate acestea, simpatia Miresei îi cuprinde şi pe păcătoşii însetaţi.

Bineînţeles că ea nu poate să spună: „... acela să vină la mineu. Acest lucru îl poate spune doar Mîntuitorul Însuşi, care cheamă încă şi astăzi pe păcătoşi: „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă" (Matei 11.28). Şi în alt loc spune: „Eu sînt Pîinea vieţii. Cine vine la Mine nu va flămînzi niciodată şi cine crede în Mine nu va înseta niciodată" (citeşte în Ioan 6.35). Şi în Ioan 7, Domnul îl cheamă pe cel însetat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea" (versetul 37).

Prin „însetaţi" se au în vedere cei în care, prin acţiunea Duhului, au fost trezite necesităţi şi care sînt îngrijoraţi pentru mîntuirea lor şi doresc satisfacere pentru sufletul lor nemuritor. Mireasa, care ea însăşi a găsit în Domnul Isus cea mai adîncă satisfacţie, se apropie de cel însetat cu îndemnul Domnului de a veni la El, deoarece ea ştie că El va corespunde tuturor necesităţilor, cu condiţia să vină la El, la Domnul Isus.

Domeniul simpatiei Miresei se lărgeşte şi mai mult şi îi cuprinde pe toţi cei care doar manifestă dorinţa de a veni: „cine vrea, să ia apa vieţii fără plată!" „Cine vrea" - cuvînt deosebit de serios! Domnul încă oferă nemăsurata binecuvîntare a vieţii fără bani. Dacă totuşi cineva este pierdut, atunci va fi aşa nu pentru că a vrut Dumnezeu, ci pentru că el însuşi nu a vrut.

Să dea Domnul ca noi să ieşim cu sentimente de mireasă, ca odinioară Rebeca faţă de Isaac, în întîmpinarea Domnului Isus, care „vine înaintea noastră pe cîmp" (Geneza 24.65)! Facă El ca în sentimentele noastre să-i cuprindem pe toţi ai Săi şi la atît de scurt timp înaintea venirii Sale să nu-i uităm nici pe aceia care n-au băut încă din apa vieţii!

Aş dori să închei această primă parte a cărţii despre Adunarea Dumnezeului Celui viu cu ultima propoziţie a sfîntului Cuvînt al lui Dumnezeu: “Harul Domnul Isus Hristos să fie cu toţi sfinţii!"

Adunaţi pentru Numele Său

În prima parte a gîndurilor despre Adunarea lui Dumnezeu am văzut atît modul de a lucra al lui Dumnezeu în diversele epoci, cît şi caracterul şi menirea Adunării în aspectele ei variate.

Reprezentarea Adunării pe pămînt

Acum, tot ce am învăţat despre Adunare urmează să nu rămînă doar pură teorie. Domnul nu ne-a comunicat gîndurile Sale despre aceasta, ca noi să le păstrăm doar ca o învăţătură. Adunarea este cea mai înaltă creaţie a lui Dumnezeu şi gîndurile Sale referitoare la aceasta ajung pînă în cer, pînă în veşnicia cea mai îndepărtată. Am văzut puţin acest lucru şi într-adevăr nu am putea medita şi nu ne-am putea bucura suficient de această hotărîre. Totuşi aceasta nu este totul.

Este voia lui Dumnezeu ca ceea ce Adunarea pe pămînt este în gîndurile Sale, să-şi găsească deja aici o expresie vizibilă. De aceea ne-a dat în Cuvîntul Său indicaţii importante pentru strîngerea alor Săi laolaltă ca Adunare, subiect ce va constitui preocuparea noastră în partea a doua a acestei cărţi.

O reprezentare a Adunării lui Dumnezeu pe pămînt nu se obţine prin înfiinţarea unor comunităţi de viaţă şi de bunuri materiale. Unii au o astfel de părere, însă aceasta nu este şi învăţătura Sfintei Scripturi. Faptul că la început credincioşii din Ierusalim aveau „toate în comun" şi nici unul nu zicea „că averile lui sînt ale lui" (Faptele Apostolilor 4.32), era, fără îndoială, rezultatul acţiunii Duhului Sfînt şi expresia plăcută a unităţii credincioşilor de atunci. Spun: „de atunci", deoarece în primul rînd a fost o stare trecătoare şi tocmai pe acest teren au apărut primele greutăţi, după cum arată înşelătoria lui Anania şi a Safirei în capitolul 5 şi murmurele evreilor care vorbeau grecește, împotriva slujirii la mese, în capitolul 6. În al doilea rînd, o asemenea expresie a unităţii era posibilă doar atîta timp cît toţi credincioşii se aflau într-un singur loc, cum era cazul la început în Ierusalim. Că Dumnezeu nu a socotit această comunitate de bunuri ca o stare de durată, o dovedeşte faptul că mai tîrziu, în epistole, scrieri care cuprind învăţătura creştină, nu se găseşte nici o indicaţie sau vreun îndemn în acest sens. Din contră, găsim îndemnuri pentru cei bogaţi şi îndemnuri pentru cei săraci dintre sfinţi. În plus, remarcăm învăţături referitoare la strîngerea laolaltă a credincioşilor, utile pentru înţelegerea felului cum trebuie ei să se strîngă.

Pe de altă parte, acest fapt ne arată clar că o reprezentare a Adunării nu ar fi posibilă dacă sfinţii Săi şi-ar urma toţi calea ca nişte „singuratici" şi nu s-ar preocupa de faptul că Dumnezeu a stabilit pentru copiii Săi nu doar o cale personală, ci şi una împreună. Deci nici spiritul de comunitate, nici izolarea nu sînt calea lui Dumnezeu.

Dar cum putem vedea Adunarea lui Dumnezeu pe pămînt, cum devine ea vizibilă? Prin aceea că sfinţii se adună la anumite strîngeri conform reglementărilor stabilite de Dumnezeu pentru aceasta. Dacă toţi credincioşii ar rămîne izolaţi, numai pentru ei, atunci Aduna-rea lui Dumnezeu nu ar putea fi văzută. Însă nici atunci nu s-ar putea vedea, dacă ei s-ar aduna după propria lor apreciere, după propria lor imaginaţie. Dar Dumnezeu vrea ca Adunarea să fie văzută. De aceea revine o atît de deosebită importanţă strîngerii laolaltă a credincioşilor! Nu este doar un lucru care serveşte la propria lor încurajare, ci ceva prin care Dumnezeu ar vrea să vestească gîndurile Sale despre Adunare şi să-L slăvească pe Fiul Său. De s-ar familiariza toţi cititorii credincioşi ai acestor rînduri cu acest gînd! I-ar ajuta într-un mod de neimaginat să se elibereze de prejudecăţi şi să dobîndească o privire după voia lui Dumne-zeu referitoare la acest subiect.

Nu cred că este posibilă o strîngere cu alţi credincioşi într-un mod corect, după voia lui Dumnezeu, dacă nu s-a înţeles cu inima ce este Adunarea, prin natura şi menirea ei, dacă nu s-a priceput că punctul ei central este Domnul Isus şi ţelul ei suprem este slăvirea Sa. De aceea, înţelegerea primei părţi a cărţii este atît de importantă şi o condiţie necesară pentru împlinirea celor prezentate în partea a doua.

Unul din cele mai importante locuri referitoare la strîngerea laolaltă a credincioşilor este Matei 18.20:

> „Căci acolo unde doi sau trei sînt adunaţi pentru Numele Meu,Acolo sînt şi EU în mijlocul lor."

Deoarece această afirmaţie a Domnului Isus este de importanţă extraordinară şi deoarece multe grupări creştine revendică acest cuvînt, dar sînt în neînţelegere unele cu altele, este de însemnătate extremă pentru subiectul nostru să înţelegem ce exprimă cu adevărat acest cuvînt al Domnului. Niciodată un cuvînt al Bibliei nu ar trebui scos din context cînd se încearcă să i se dea o explicaţie. De aceea vrem să privim versetul de mai sus în contextul său şi să ne apropiem de el cu atenţie, pas cu pas. În plus, învăţăturile Domnului din versetele anterioare sînt de un atît de mare folos prac-tic pentru convieţuirea credincioşilor, încît am pierde mult, dacă le-am trece cu vederea.

Păcatul împotriva fratelui

În Matei 18.15-20 primim din gura Domnului învă-ţături deosebit de importante despre felul cum trebuie să procedăm cînd un frate păcătuieşte împotriva altui frate.

> „Dacă fratele tău păcătuieşte împotriva ta, du-te şi mustră-l între tine şi el singur. Dacă te ascultă, ai cîştigat pe fratele tău " (versetul 15).

„Dacă fratele tău păcătuieşte împotriva ta" este un caz închipuit? Din nefericire, nu. Ştim cu toţii că se întîmplă destul de des. Şi dacă nu se procedează în mod corect, poate avea urmări grave pentru fiecare cît şi pentru colectivitate.

În principiu fiecare păcat se îndreaptă în primul rînd împotriva lui Dumnezeu. „Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit", recunoaşte David în situaţia cu Bat-Şeba (Psalm 51.4). Cu toate acestea Domnul arată aici un fel deosebit al păcatului - păcatul împotriva fratelui. Cunoştinţa că acest păcat se îndreaptă în primul rînd împotriva lui Dumnezeu, dar că există şi între „fraţi", ar trebui să ne determine conduita.

Disciplina frăţească

Un frate păcătuieşte împotriva mea. Este o greşeală a fratelui faţă de mine, de care în afară de el ştiu doar eu. Ce să fac? Să mă plîng prietenilor mei, să răspîndesc faptul printre fraţi? Să mă aşez şi să-i scriu o scrisoare? Sau şi mai simplu: să apelez la telefon? Toate acestea nu sînt calea Domnului. El spune: „Du-te". De cîte ori nu s-a păcătuit împotriva acestei indicaţii a lui Dumnezeu! Cît rău s-ar fi evitat, dacă ne-am fi dus la fratele nostru, pentru a sta faţă în faţă cu el şi pentru a vorbi inimii lui! Aceasta necesită însă multă smerenie şi mult har din partea Domnului.

Dar nu ar fi mai bine, ar putea întreba cineva, dacă am păstra tăcere asupra acestui incident şi dacă am lăsa totul în seama Domnului şi am suporta nedreptatea?

Răspunsul la ultima întrebare nu este în toate cazurile uşor. Depinde de natura cazului. Desigur, nu trebuie să ne răzbunăm niciodată singuri şi să nu ne căutăm dreptul, ci să suportăm asemenea Domnului Isus, care, atunci „cînd era insultat, nu răspundea cu insulte; şi cînd suferea, nu ameninţa, ci Se încredinţa în mîinile Celui care judecă drept" (1 Petru 2.23). De asemenea ar trebui să fim siguri că nu este vorba doar de un zvon sau de o imaginaţie, de o combinaţie a duhului nostru.

Aici mai este însă şi o altă apreciere, căreia cred că nu-i acordăm suficientă atenţie: fratele meu a păcătuit, el nu poate fi fericit cu adevărat. „Să mustri pe aproapele tău şi să nu suferi păcatul în el" (Levitic 19.17; compară şi nota de la subsolul paginii). Dragostea este cel mai bun sfătuitor în asemenea cazuri şi nu este dragoste, dacă sufăr păcatul în fratele meu. Dragostea însă nici nu aşteaptă pînă fratele meu vine la mine, ci ea însăşi merge la el, nu pentru a se justifica, nici pentru a-şi „spune odată părerea", ci pentru a-l cîştiga pe fratele. Acesta trebuie să fie ţelul mustrării „între tine şi el singur". „Mustrare" înseamnă a-i prezenta răul purtării sale, ca el să-şi dea seama de aceasta şi să-l pună în rînduială după voia lui Dumnezeu.

„Dacă te ascultă, ai cîştigat pe fratele tău". Cît de plăcută este această expresie „ai cîştigat"! Ea arată că dragostea a fost activă în spiritul lui Hristos. Astfel dragostea „acoperă o mulţime de păcate" (1 Petru 4.8) şi nimeni nu poate să afle vreodată un cuvînt despre cele întîmplate.

Petru întreabă la puţin timp după aceste cuvinte ale Domnului, de cîte ori să-l ierte pe fratele său cînd ar păcătui împotriva sa: „pînă la şapte ori?" Desigur, i s-a părut că este foarte îngăduitor. Dar Domnul Isus i-a răspuns atunci lui Petru şi ne spune şi nouă astăzi: „Eu nu-ţi zic pînă la şapte ori, ci pînă la şaptezeci de ori cîte şapte" (Matei 18.22). Iar după aceea, urmează pilda împăratului care s-a socotit cu robii săi. Cît de îngrozitoare este ţinuta morală a aceluia căruia i s-a iertat o datorie atît de mare, dar care a fost neîndurător faţă de unul din tovarăşii lui, pe care „l-a strîns de gît, zicîn- du-i: „Plăteşte-mi ce eşti dator" (versetul 28)! Acesta să nu fie niciodată limbajul nostru; nu „plăteşte-mi", ci „ai (cîştigat) pe fratele tău" - cîştigat - acest lucru ni-l pune Domnul Isus aici înaintea inimilor.

Se poate închide inima fratelui faţă de dragostea care caută să-l cîştige? Domnul Isus într-adevăr sugerează şi această posibilitate:

> „Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi fraţi, pentru ca orice cuvînt să fie sprijinit pe mărturia a doi sau trei martori" (Matei 18.16).

Aici Domnul ne arată următorul pas în tratarea rău-lui într-un frate, un pas care se află între o atitudine particulară şi una publică. Harul caută să-l protejeze pe fratele, dar nu poate proteja păcatul. Astfel, fratele împotriva căruia s-a săvîrşit păcatul nu ar trebui să lase problema numai în seama sa; el ar trebui să ia cu sine doi sau trei martori, pentru a confirma în prezenţa lor problema de care este vorba. În acest pas de mijloc nu mai poate fi vorba de demascare, ci de a pune adevărul în drept prin confirmarea lui în conştiinţa fratelui.

Adunarea locală

Dacă şi cel de-al doilea pas rămîne fără succes, atunci, după cuvintele Domnului, trebuie să urmeze un al treilea pas sau chiar un al patrulea, paşi care devin tot mai serioşi şi cîntăresc tot mai greu.

> „Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l adunării; şi dacă nu vrea să asculte nici de adunare, să fie pentru tine ca un păgîn şi ca un vameş" (versetul 17).

Este posibil ca fratele să rămînă nepăsător faţă de cei doi sau trei care vin la el? Este posibil să nu-i accepte pe martorii dragostei lui Hristos şi să nu asculte nici de adunare? Ah, este posibil! Atît de tare poate fi chiar inima unui „frate"! Atît de duri ne poate face nenorocita voinţă proprie, încît să dezaprobăm harul şi adevărul! Care este urmarea unei astfel de împotriviri, care în ochii lui Dumnezeu este ca nelegiuirea şi idolatria (1 Samuel 15.23)? „Să fie pentru tine ca un păgîn şi ca un vameş." Să fim atenţi, se spune: „Să fie pentru tine ...". Aici încă nu este vorba de acţiunea adunării, ci fratele nu trebuie să-l mai recunoască în continuare ca frate pe acela care a păcătuit împotriva lui şi s-a caracterizat prin atîta voinţă proprie; ar trebui să-l privească ca pe un păgîn.

Ce întorsătură serioasă! Cel care în versetul anterior a fost numit „frate" trebuie acum să fie tratat ca un păgîn şi ca un vameş. Nu se susţine că el nu ar fi frate; dar relaţia personală cu el ca frate s-a rupt. Unde ne poate conduce tăria voinţei proprii! Şi s-ar putea ca doar împrejurări minore să fi constituit prilejul. Dar mîndria de neînduplecat în privinţa sa şi a vinovăţiei au condus în final la situaţia ca el să nu mai poată fi recu-noscut ca frate. După cum am spus, aici încă nu este vorba de disciplinare din partea adunării, ci doar de disciplinare personală din partea fratelui faţă de cel care a păcătuit împotriva sa. Versetul următor indică faptul că este imposibil ca adunarea să meargă înainte cu cel care a păcătuit şi că aceasta poate deveni un necaz pentru ea. Dar versetul nostru nu vorbeşte de disciplinare din partea adunării.

Pînă acum am arătat că Domnul Isus, într-un fel demn de remarcat, a introdus adunarea ca instanţă supremă, în faţa căreia trebuie adus cazul: „spune-l adunării"; „dacă nu vrea să asculte nici de adunare". Ce vrea să spună aici prin „adunare"? Acest lucru este foarte important pentru înţelegerea a ceea ce ni se pune în faţă în continuare. În Matei 16 a vorbit pentru prima dată despre Adunarea Sa şi a spus că El o va zidi. Prin aceasta El desemnează, în mod evident, întreaga Adunare, dacă pot spune aşa, adică suma tuturor celor mîntuiţi din vremea harului. El o zideşte din ziua Cincizecimii pînă cînd va reveni.

Dar în versetul nostru, expresia „adunare" nu se referă exact la aceasta, ci Domnul Isus vorbeşte acum în mod evident despre adunarea lui Dumnezeu din acel loc, din care făceau parte cei doi fraţi. De aceasta Se ocupă Domnul în versetul de faţă şi în cele următoare: de adunarea lui Dumnezeu dintr-un loc; şi facem bine dacă ţinem cont de acest lucru în cercetarea versetelor următoare. Este aceeaşi latură pe care o vom găsi prezentată mai tîrziu în epistolele lui Pavel. Să ne gîndim doar la începutul epistolei întîi către Corinteni: „către adunarea lui Dumnezeu care este în Corint". Adunarea locală a luat într-o anumită măsură locul sinagogii, pentru menţinerea sfinţeniei lui Dumnezeu. În mîinile ei se afla cazul pentru decizia finală. În versetul 20 al capitolului nostru ea este definită apoi ca „adunare pentru Numele Său".

Disciplinarea părintească

Înainte de a privi în continuare Matei 18.15-20 şi înainte de a vorbi despre disciplina eclesiastică, aş exprima cîteva gînduri scurte referitoare la un alt fel de disciplină, care stă între cea frăţească şi cea din partea adunării. Am putea să o numim disciplinarea părintească.

Deja numirea acestor trei feluri de disciplină dovedeşte că prin „disciplinare" nu se înţelege doar „excluderea" sau scoaterea afară. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu! - mai există şi alte forme mai blînde de disciplinare, care ar trebui aplicate în cazurile concrete, ca să nu se ajungă la forma extremă a disciplinării. Disciplinare nu înseamnă doar „pedeapsă" - acesta ar fi un gînd greşit - dar ea include în orice caz preocupa-rea cu răul. Am văzut cum ar trebui să se ocupe fratele în duhul harului de fratele său, din pricina păcatului pe care acesta l-a săvîrşit împotriva sa. Aceasta a fost deja disciplinare, însă în felul cel mai blînd. Vom vedea în continuare că există păcat de care trebuie să se ocupe adunarea. Dar harul lui Dumnezeu este atent tot-deauna să ţină cît mai restrîns cercul preocupării cu răul. Ar trebui să avem în vedere acest lucru şi să nu facem din orice rău imediat o problemă a adunării.

Ce se înţelege prin disciplinare părintească arată clar Galateni 6.1:

> „Fraţilor; chiar dacă un om ar fi prins în vreo greşeală, voi care sînteţi duhovniceşti să-l îndreptaţi cu duhul blîndeţii; şi ia seama la tine însuţi, ca să nu fii ispitit şi tu."

Aici nu este vorba de păcat săvîrşit împotriva unei persoane, ci de un frate care a fost prins într-un pas greşit iar fraţii care iau cunoştinţă de acest fapt trebuie să-l ridice cu duhul blîndeţii. Este slujba acelor fraţi care sînt „duhovniceşti" şi în felul acesta sînt capabili să se ocupe de aceia care, în privinţa stării lor spirituale momentane, stau „mai prejos" decît ei. Acesta este principiul disciplinării şi al purtării de grijă a Tatălui, un principiu caracterizat prin superioritate personală.

Pe nimeni să nu deranjeze expresiile „a sta mai jos" şi „superioritate personală"! Prin superioritate personală nu trebuie să se înţeleagă ceva ce posedă un om în sine însuşi şi nici o atitudine de superioritate pe care ar putea să o adopte cineva faţă de semenul său. Nu, ci este acea maturitate duhovnicească şi morală sau, mai bine zis. această superioritate îşi găseşte explicaţia în acea maturitate duhovnicească şi morală care este rezultatul umblării constante cu Domnul. Tatăl nu este în aceeaşi poziţie ca şi copilul. Chiar dacă se apleacă în dragoste şi har la copilul neascultător, pentru a-l face conştient de păcatul său, totuşi el îşi păstrează poziţia superiorităţii, oricît s-ar caracteriza aceasta prin smerenie şi har. În această superioritate se află motivaţia pentru valoarea şi efectul acestui fel de disciplinare.

Aşa cum se ocupă tatăl de copilul său neascultător, tot aşa ar trebui să se aplece cei „duhovniceşti" în atitudinea lor morală pentru a-i ajuta pe aceia care au ajuns în păcat. Numai dragostea este capabilă de o asemenea slujbă şi numai smerenia ne ţine în duhul blîndeţii, luînd seama „la tine însuţi, ca să nu fii ispitit şi tu". Îngăduinţă cu slăbiciunea şi cu lipsa de experienţă va caracteriza slujba unor asemenea fraţi; ei nu au uitat că odinioară şi ei înşişi au trecut prin toate acestea.

Disciplinarea părintească are de-a face cu păcate care nu sînt evidente. Cît de binecuvîntată este această slujbă care se desfăşoară în ascuns! De am avea mai mulţi astfel de „părinţi"! Multe rele nu ar fi putut lua amploare, astfel încît să devină probleme ale adunării, dacă am fi fost pregătiţi şi capabili să ne „spălăm picioarele" (Ioan 13.1-15) unii altora în dragoste şi după exemplul Domnului.

Disciplinarea din partea adunării

În Matei 18.18, Domnul Isus ajunge să vorbească despre disciplinarea din partea adunării, despre legarea şi dezlegarea de către adunare, şi spune:

> „Adevărat vă spun, orice veţi lega pe pămînt, va fi legat în cer; şi orice veţi dezlega pe pămînt, va fi dezlegat în cer".

În capitolul 16, Domnul i-a încredinţat lui Petru cheile împărăţiei cerurilor şi l-a învestit cu putere administrativă, folosind cuvinte foarte asemănătoare: „şi orice vei lega pe pămînt va fi legat în ceruri şi orice vei dezlega pe pămînt va fi dezlegat în ceruri" (citeşte în versetul 19). După cum ne arată primele capitole din Faptele Apostolilor, apostolul Petru a folosit această putere administrativă conform gîndurilor lui Dumne-zeu şi, de exemplu, a legat de Anania şi Safira păcatul lor (Faptele Apostolilor 5.1-11) şi i-a dezlegat pe Corneliu şi pe cei din casa sa de păcat (capitolul 10.44-48).

Aceasta înseamnă a „lega" şi a „dezlega": a „lega" păcatul de cineva şi a „elibera" de păcat, desigur nu în legătură cu cerul şi nu în sens absolut, ci numai în privinţa domeniului încredinţat spre administrare aici pe pămînt. Această autoritate o are acum Adunarea.

Unii vorbesc despre un succesor al lui Petru. Adevărata succesiune „apostolică" se găseşte în adunarea locală, în aceia care se adună în Numele Său, chiar dacă ar fi doar doi sau trei. Despre ei vorbeşte Domnul Isus în versetul acesta, cînd spune de repetate ori „voi": „orice veţi ...". Puterea de a lega şi dezlega, ca exercitare practică a disciplinării, nu a fost transferată, după Cuvîntul Domnului, unui cler, ci a fost pusă în legătură cu strîngerea locală a acelora care se adună pentru Numele Său. Versetul 20 ne dă motivaţia faptului că acţiunile adunării locale sînt recunoscute în cer: autoritatea lor se întemeiază pe Domnul care Se află în mijlocul ei. În această autoritate, ea poate şi trebuie să acţioneze pentru Domnul Isus şi să „lege" şi să „dezlege", să „dea afară" răul (1 Corinteni 5.13) şi să „permită" participarea la Masa Domnului şi să „ierte" (2 Corinteni 2.10), după cum o cere situaţia. Şi pentru că ea acţionează în autoritatea Domnului şi reprezintă Adunarea lui Dumnezeu în acel loc, hotărîrile ei sînt recunoscute în cer. Acest lucru înseamnă şi că hotărîrile ei leagă adunările din toate locurile de pe pămînt. Era imposibil ca cineva să fie dat afară ca „rău" din adunarea din Corint şi să fie primit de credincioşii din Tesalonic! Dacă sentinţa a fost recunoscută în cer, care creştin ar avea atunci îndrăzneala s-o dispreţuiască?

Desigur, efecte miraculoase sau demonstraţii de forţă nu însoţesc acţiunile de disciplinare ale Adunării, şi poate că, în ochii lumii, pare lipsit de importanţă dacă cineva, din cauza unui păcat serios, este dat afară ca rău din mijlocul unei biserici a lui Dumnezeu sau nu. Dar ce har şi mîngîiere este că Domnul a dat Adunării din toate timpurile putere de a lega şi dezlega, cu făgăduinţa că ceea ce vor lega sau dezlega pe pămînt va fi recunoscut în cer! Acest lucru a fost atunci, cînd Domnul a rostit aceste cuvinte, ceva cu totul nou. Şi chiar dacă lumea consideră o lucrare de disciplinare din partea Bisericii ca slabă şi fără efect, ea reprezintă în realitate, dacă este făcută sub conducerea Duhului Sfînt, un act de putere; deoarece nici o altă putere de pe pămînt nu-i poate contesta valabilitatea.

În acest loc aş vrea să vorbesc despre un aspect în legătură cu nesocotirea sentinţei unei adunări locale, care în practica vieţii de adunare a creat deja multe probleme. Uneori unii dintre aceia care au fost daţi afară din adunare ca răi, au afirmat că în urma mărturisirii lor înaintea lui Dumnezeu, El le-a iertat toate păcatele care au dus la excluderea lor, şi astfel ei ar fi din nou în starea în care erau înainte de excluderea lor, fie că adunarea înţelege acest lucru sau nu. Este corect? Poate fi aplicat aici, după cum se argumentează, principiul din 1 Ioan 1.9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate"?

Cine argumentează astfel, se înşeală de două ori. Întîi el trece cu vederea că 1 Ioan 1.9, nu are nimic de-a face cu disciplinarea din partea bisericii, ci se referă (făcînd abstracţie de aplicarea de principiu la păcătosul pregătit să-şi mărturisească păcatul) la acţiunea lui Dumnezeu cu copiii Săi în căile stăpînirii Sale. În al doilea rînd, el nu recunoaşte faptul că Adunarea lui Dumnezeu are puterea de „a ţine" şi de „a ierta" în mod administrativ păcate pe pămînt (vezi Matei 18.18; Ioan 20.23) şi că Dumnezeu recunoaşte în cer acţiunea de disciplinare a unei adunări locale, care a acţionat în puterea Domnului, care Se află în mijlocul ei. „Adevărat vă spun că orice veţi lega pe pămînt, va fi legat în cer; şi orice veţi dezlega pe pămînt, va fi dezlegat în cer." Acestea sînt cuvintele Domnului Isus.

Desigur, referitor la cer, Adunarea nu poate ierta păcate, dar ea are împuternicirea de a decide cine este „înăuntru" şi cine este „afară"; aceasta înseamnă „legarea" şi „dezlegarea" ei. „Ţinerea" şi „iertarea" ei de păcate se referă la domeniul pe care i l-a încredinţat Dumnezeu aici, pe pămînt, cel al părtăşiei. Şi chiar dacă lumea sau cel pus sub disciplină dispreţuieşte acţiunea de disciplinare a Adunării, exercitată sub autoritatea Domnului, ea constituie, în adevăr, un act de putere, care nu poate fi anulat prin nimic.

Se poate întîmpla ca cel supus disciplinei - dea Dumnezeu să fie tot mai mulţi - să ajungă prin acţiunea harului lui Dumnezeu la conştiinţa păcatului şi să-l recunoască înaintea lui Dumnezeu. Atunci, referitor la căile stăpînirii Sale, Dumnezeu l-a iertat. Laudă şi mulţumire lui Dumnezeu pentru aceasta! Dar cu toate acestea, persoana este în „afară" în ceea ce priveşte raportul ei cu adunarea, şi ea nu este în nici un caz în situaţia dinaintea excluderii. Atît timp cît adunarea nu „a iertat-o" (2 Corinteni 2.7, 10), nici Dumnezeu nu a iertat-o în această privinţă. Ca persoana să susţină totuşi că are „părtăşie", deşi adunarea nu a „dezlegat" încă, trădează nu numai necunoaşterea gîndurilor lui Dumnezeu, ci şi o stare rea a inimii. O asemenea atitudine subminează autoritatea adunării avîndu-L pe Domnul în mijlocul ei. Dumnezeu însă nu va face niciodată acest lucru.

Astfel Domnul a purtat de grijă, în har, de toate lucrurile în Adunare şi pentru toate timpurile, oricît de serioase ar fi acestea; şi dacă ne bazăm pe Cuvîntul Său, atunci şi astăzi le mai putem poseda pe toate acestea. Bineînţeles că în zilele noastre de destrămare, un grup de credincioşi serioşi dintr-un loc nu formează adunarea locală; de aceasta aparţin toţi sfinţii din acel loc. Dacă ea se adună însă pentru Numele Său, cum vom mai vedea, atunci ea beneficiază de prezenţa Domnului şi cu aceasta are autoritatea de a exercita disciplinarea din partea Bisericii. Nici chiar primii creştini nu au avut mai mult!

Observaţii de avertisment la probleme de îndreptare

Am pe inimă de a prezenta cîteva gînduri de avertisment în legătură cu exercitarea disciplinării din partea Adunării, gînduri pentru care există un prilej serios. Fac acest lucru doar schematic, pentru a nu mă opri prea mult timp asupra lui. Obiectul este însă important pentru menţinerea ordinii în Adunare, şi mai tîrziu nu vom mai avea prilejul de a reveni asupra lui.

Înainte însă, o observaţie de principiu. Dacă este vorba despre ordinea din Adunare, atunci avem, fără îndoială, de-a face cu Adunarea în calitate de casă a lui Dumnezeu. Menţinerea ordinii în casa lui Dumnezeu poate fi realizată doar pe temelia adevărului despre acel unic Trup. Noi avem voie şi trebuie să deosebim diferite laturi ale adevărului - şi Cuvîntul lui Dumnezeu o face - dar nu avem voie să le despărţim unele de altele. Cît rău nu s-ar fi împiedicat în mijlocul poporului lui Dumnezeu, dacă acest principiu ar fi fost respectat! Disciplinarea are loc, desigur, pentru menţinerea ordinii în casa lui Dumnezeu, dar Adunarea este şi un Trup, Trupul lui Hristos pe pămînt, care îi cuprinde pe toţi credincioşii în viaţă, după cum am văzut în capitolul 2. Dacă o adunare locală ia o hotărîre în privinţa „legării" sau „dezlegării", atunci acest lucru trebuie să se petreacă pe fundalul adevărului că din Trupul lui Hristos fac parte toţi credincioşii de pe pămînt şi că această hotărîre îi atinge pe toţi. Cît de mari sînt atunci privilegiul şi responsabilitatea adunării locale, cînd ea reflectează asupra imenselor proporţii ale acţionării ei! Cît de importantă este pe de altă parte şi datoria tuturor celorlalţi credincioşi, de a recunoaşte acţiunea acelei adunări! Dacă „legarea" şi „dezlegarea" nu se face sau nu se acceptă pe temelia Trupului unic, atunci acest lucru duce inevitabil la alte sciziuni şi destrămări.

Pe acest fond se pot contura, într-o formă foarte concisă, alte observaţii deosebit de importante:

- Legarea sau dezlegarea se poate face doar de către adunare, nu de către fraţi sau de către o strîngere a fraţilor. Trebuie pusă în funcţiune conştiinţa întregii adunări. De aceea ar trebui să i se facă accesibile suficiente informaţii şi să i se pună la dispoziţie timp suficient. Tăcerea din partea unor fraţi înseamnă aprobare.

- Dacă cineva trebuie exclus, acest fapt are ca scop menţinerea sfinţeniei lui Dumnezeu în casa Sa şi reabilitarea păcătosului.

- Adunarea nu este o instanţă. Ea este în stare să acţioneze după voia lui Dumnezeu numai atunci cînd consideră răul ca fiind al ei şi cînd suferă din cauza necinstirii Domnului în mijlocul ei (1 Corinteni 5.2).

- Numai în cazul unui păcat evident, dovedit, poate acţiona adunarea şi poate exclude pe cineva ca fiind rău. Presupuneri, păreri, afirmaţii şi bănuieli nedovedite nu sînt suficiente pentru aceasta. Nu este un fapt al bunei înţelegeri dintre oameni, ci o problemă a voinţei lui Dumnezeu. Ce se face, trebuie făcut în Numele Domnului (1 Corinteni 5.4).

- În principiu, fraţii din altă parte ar trebui să pornească de la faptul că o adunare locală a acţionat într-un anumit caz în puterea şi autoritatea Domnului care Se află în mijlocul lor. De regulă hotărîrea ei ar trebui recunoscută, chiar atunci cînd s-ar ridica anumite îndoieli în privinţa corectitudinii ei.

- O adunare locală nu este lipsită de greşeli. Ea poate fi într-o stare duhovnicească slabă şi poate pronunţa sentinţe greşite. Aceste sentinţe greşite nu sînt recunoscute în cer. Adunarea nu este mai presus de Domnul, ci Domnul este mai presus de ea. Domnul va aplica mijloace potrivite (mustrare, disciplinare) pentru a aduce adunarea la convingere şi la smerenie. Iar cel supus disciplinei pe nedrept să ia asupra sa smerirea din partea lui Dumnezeu şi să nădăjduiască în El.

- Adunarea nu acţionează după principii democratice. Fiecare glas duhovnicesc trebuie ascul-tat. Glasurile neduhovniceşti, dimpotrivă, nu ar trebui să poată împiedica ducerea la îndeplinire a voii lui Dumnezeu. Unanimitatea este de dorit, dar ea nu este o condiţie a acţionării. „Pedeapsa care i-a fost dată de cei mai mulţi" (2 Corinteni 2.6) - aceasta înseamnă că majoritatea adunării trebuie să acţioneze. Dacă acest lucru nu este posibil, pentru că adunarea este prea slabă sau pentru că nu este unită, atunci ea trebuie să-L aştepte în smerenie pe Dumnezeu. Dacă acţionează doar un grup, chiar dacă este majoritar, dar care ştie că mulţi sînt împotriva sa, atunci acţionării îi lipseşte greutatea necesară a celor mulţi, iar acest lucru duce de regulă la complicaţii şi la alte necinstiri ale Domnului.

- Dacă cineva consideră că nu se poate asocia cu sentinţa unei adunări, atunci el trebuie să prezinte gîndurile sale înaintea adunării - şi aceasta ar trebui să le chibzuiască în mod serios înaintea Domnului - dar el să nu încerce prin agitaţie repetată să submineze sentinţa adunării. Invers, nici adunarea să nu stăpînească asupra conştiinţei fiecăruia în parte. Cineva, care în mod conştient şi de durată se situează de partea unui exclus şi prin aceasta se dovedeşte el însuşi ca rău, acela, în final, dacă toate încer-cările de îndreptare au rămas fără rezultat, trebuie aşezat în acelaşi loc ca cel cu care preferă părtăşia, adică trebuie de asemenea exclus.

- Cineva, care trebuia exclus, nu mai este obiectul disciplinării părinteşti a unor fraţi în parte. Fiecare „slujbă pastorală" faţă de cineva exclus este o negare a faptului că toate ostenelile de slujbă pastorală au fost zadarnice şi că el acum este „afară". „Cît despre cei de afară, îi judecă Dumnezeu" (1 Corinteni 5.13). Un exclus este în mîna lui Dumnezeu, singurul care-l poate îndrepta. Dacă se arată totuşi semne de îndreptare, cel exclus ocupîndu-şi în smerenie locul şi venind din nou sub Cuvîntul lui Dumnezeu, atunci fraţii din acel loc vor căuta, la timpul potrivit, o discuţie cu el. Dar încercările unora în parte sînt o subminare a hotărîrii adunării; ele sînt doar o piedică în calea lucrării lui Dumnezeu pentru îndreptarea sufletului.

- Relaţiile de rudenie directe (soţi, copii, părinţi) nu sînt întrerupte prin excluderea unei părţi, deoarece ele sînt după ordinea creaţiei lui Dumnezeu şi nu se situează pe terenul Adunării. Cuvîntul „cu un astfel de om nici să nu mîncaţi împreună" (1 Corinteni 5.11) nu poate fi aplicat la soţ şi soţie, dacă una din părţi trebuie exclusă. Cu mult mai mult desemnează atitudinea adunării faţă de cel exclus. Un contact obişnuit, neîngrădit, cu rudele mai îndepărtate, desigur nu este după gîndurile lui Dumnezeu. Da, chiar şi cei mai apropiaţi trebuie să se ferească, în ce priveşte relaţiile spirituale, de a avea părtăşie cu cel exclus. Şi relaţiile lor de pînă atunci cu cel exclus sînt afectate de excludere. Ei nu pot trece peste această ruptură, de exemplu, discutînd despre lucruri ale adunării cu cel exclus. Ei vor avea nevoie de foarte multă înţelepciune şi de foarte mult har pentru a se purta corect în toate situaţiile vieţii obişnuite.

- Acolo unde o adunare de credincioşi refuză să exercite disciplinarea dumnezeiască, aceasta, mai devreme sau mai tîrziu, va înceta de a mai fi o reprezentare locală a Adunării - dacă a fost vreodată înainte.

Învoirea pentru rugăciune

Dacă cugetăm puţin asupra gîndurilor exprimate despre disciplinarea din partea Bisericii, dacă avem în faţa ochilor seriozitatea şi proporţiile acţiunii Adunării, atunci ne devine conştientă greutatea răspunderii noastre şi întreaga noastră slăbiciune în a-i corespunde, iar acest lucru ne conduce urgent la rugăciune. Ce har că Domnul Hristos ne cunoaşte nevoile şi ne dă în Matei 18.19 o preţioasă făgăduinţă:

> „ Vă mai spun iarăşi că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pămînt cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri."

Nu este întotdeauna uşor de a recunoaşte gîndurile lui Dumnezeu privind acceptarea sau excluderea. De asemenea, El nu ne-a dat în Sfînta Scriptură o „carte de reţete", în care să fie descrise diversele cazuri şi să fie stabilite modurile de acţiune corespunzătoare. În general ne-a lăsat principii, fără să lipsească însă exemplele, care nu reprezintă niciodată o „listă" completă. Acum este sarcina noastră, de a recunoaşte în dependenţă de Dumnezeu, care principiu trebuie aplicat într-un anumit caz. Acest lucru nu se petrece niciodată fără frămîntări lăuntrice; şi este bine aşa, deoarece Domnul vrea să ne ţină în dependenţă faţă de El şi să ne păzească, pentru ca să nu acţionăm rece, dogmatic.

De aceea nu este doar semnificativ, ci şi o mare mîngîiere faptul că Domnul Isus, după ce a vorbit despre legarea şi dezlegarea făcută de Adunare şi a arătat că ea trebuie să acţioneze ca reprezentantă a Lui pe pămînt, adaugă acum această făgăduinţă. El le asigură ajutorul Său, nu doar pentru un caz sau altul de disciplinare din partea Bisericii, ci - şi cît de mult corespunde aceasta Lui şi harului Său! - pentru un lucru „oarecare", pe care s-ar învoi să-l ceară. Tatăl Său care este în ceruri îl va îndeplini. Cuvîntul grecesc pentru „a se învoi" se regăseşte în cuvîntul nostru „simfonie" şi mai înseamnă „a corespunde". Domnul vorbeşte deci despre rugăciunea comună, la care inimile participanţilor sînt în concordanţă. în armonie, asupra lucrurilor pe care le cer. Aceasta nu înseamnă altceva, decît că voinţa proprie a fiecăruia este lăsată deoparte, astfel încît Domnul să poată satisface cererile.

După părerea mea, această legătură dovedeşte clar că în acest text este vorba despre strîngerea Adunării pentru rugăciune, şi nu despre rugăciunea personală a doi sau trei credincioşi. Principiul superior exprimat în versetul 20 este motivaţia versetelor 18 şi 19: pentru autoritatea Adunării de a lega şi dezlega şi pentru ascultarea rugăciunilor ei de către Tatăl. Prezenţa personală a Domnului Isus în mijlocul celor adunaţi pentru Numele Său este garanţia pentru acţiunea şi rugăciunile lor. Ei sînt adunaţi ca Adunare şi deci autorizaţi să lege şi să dezlege. Şi rugăciunea lor în armonie, mai ales cînd ei cer lumină dumnezeiască în problemele disciplinei, este ascultată de Tatăl, fiindcă Hristos este în mijlocul lor. Credincioşii în parte nu au niciodată autoritatea pentru exercitarea disciplinării din partea Adunării. Tocmai acesta este gîndul central aici.

Doi dintre voi

Dacă Domnul Isus vorbeşte totuşi de „doi" care se învoiesc în rugăciune, atunci aceasta este har nespus, deoarece El numeşte cel mai mic număr posibil pentru o acţiune comună. Se poate ca într-un loc sau altul să fi fost doar doi sau trei ucenici, sau că ceilalţi - şi probabil că la aceasta se referă „doi dintre voi" - nu şi-au văzut responsabilitatea: Domnul descoperă acelora care o văd şi acţionează în conformitate cu ea. „Doi dintre voi" - nu trebuie să însemne sau să presupună neapărat ruina poporului Său, dar El S-a îngrijit şi de acest caz extrem, în care sînt doar doi. Aceasta este într-adevăr o adîncă mîngîiere. Şi chiar dacă cei „doi dintre voi" nu sînt adunarea din acel loc, ei au, dacă sînt adunaţi pentru Numele Său, prezenţa Sa şi, cu aceasta, autoritatea de a acţiona pentru El conform gîndurilor Sale.

Un exemplu din viaţa politică va ilustra acest lucru. Parlamentul este împuternicit să dea legi care sînt valabile pentru tot poporul. Acum se poate, şi asemenea cazuri s-au petrecut, ca la o anumită şedinţă a parlamentului să lipsească un număr mare de reprezentanţi ai poporului, din lipsă de interes. Atunci, cei care participă la şedinţă nu reprezintă nici pe departe întregul parlament; ei sînt poate doar o infimă parte a acestuia. Totuşi, parlamentarii care au participat la adunarea de hotărîre sînt îndreptăţiţi să ia decizii în numele poporului, şi ei o şi fac. Pe de altă parte, doi sau trei parla-mentari care se întîlnesc undeva în mod particular nu sînt împuterniciţi să exercite funcţia legiuitoare. Da, nici chiar dacă s-ar aduna undeva două sau trei sute de parlamentari, în mod particular, după gîndurile lor, ei nu sînt adunaţi „ca parlament" şi deci nu au autoritatea de a acţiona în numele lui.

De aceea, pentru a reveni la subiectul nostru, este atît de important ca cei credincioşi să se întrunească „ca Adunare", să fie adunaţi „pentru Numele Său". Ce înseamnă aceasta, vrem să cercetăm acum pe baza Scripturii.

Magna Charta a Adunării

În versetul 20, Domnul Isus adaugă cuvintelor Sale de pînă acum o făgăduinţă deosebit de preţioasă, care a devenit o mîngîiere de nespus pentru mulţi credincioşi de atunci încoace:

„Căci acolo unde doi sau trei sînt adunaţi pentru Numele Meu, acolo sînt şi Eu în mijlocul lor" (Matei 18.20).

În acest cuvînt, Domnul indică, după cum am văzut deja, motivul pentru care El leagă şi dezleagă în cer ceea ce ei leagă şi dezleagă pe pămînt; de ce Tatăl, care este în cer, le ascultă rugăciunea. Fie că este vorba de disciplină, fie că este vorba de rugăciunea adunării către Tatăl, Domnul le aşază la temelie acest principiu de seamă:

„Căci acolo unde doi sau trei sînt adunaţi pentru Numele Meu, acolo sînt şi Eu în mijlocul lor".

Ce ar putea fi mai scump, mai înviorător? Desigur, mai trebuie să cercetăm condiţiile necesare prezenţei Sale puse în acest verset; totuşi rămîne o binecuvîntare de neconceput faptul că El a spus: „sînt şi Eu în mijlocul lor".

Acest verset, al douăzecilea din Matei 18, a fost numit „Magna Charta a Adunării", marea „constituţie" a Adunării. Ea conţine şi reglementează privilegiile şi îndatoririle alor Săi pe calea lor comună aici, pe pămînt. Atît timp cît sînt pe pămînt creştini adevăraţi, ea va fi şi trebuie să fie linia directoare divină pentru întîlnirea lor. Ea nu este doar motivaţia pentru cele două versete anterioare, ci conţine pe deasupra un şir întreg de noi adevăruri dumnezeieşti, pe care le vom prezenta pe rînd.

Locul divin

Domnul Isus spune:

„Căci acolo unde doi sau trei sînt adunaţi pentru Numele Meu, acolo sînt şi Eu în mijlocul lor."

Acest unde indică un loc divin (adică poruncit de Dumnezeu), şi totuşi este mai mult decît un loc. Firește că cei credincioşi au nevoie de un loc atunci cînd doresc să se adune. Acolo ar fi El prezent, acolo ar trăi şi s-ar bucura ei de prezenţa Sa. Pentru întîlnirea credincioşilor nu este important locul şi constituţia sa în sine: astăzi nu există locuri sfinţite. Totuşi, faptul că acolo se întîlnesc ai Săi, că acolo este prezent Domnul Isus nu este de subapreciat; întîlnirea şi prezenţa Sa sînt legate de un loc.

Dar acest unde este mai mult decît un loc, este un principiu, pe baza căruia se adună ai Săi, este felul şi modul cum trebuie să o facă. Cuvintele „pentru Numele Meu" ne vor explica mai îndeaproape acest lucru. Totuşi aş vrea să mă refer în acest context la pilda lui Israel, care oferă o bogată învăţătură pentru subiectul nostru.

Domnul i-a spus lui Israel: „În orice loc în care voi face ca Numele Meu să fie amintit, voi veni la tine şi te voi binecuvînta" (Exod 20.24). Ce Cuvînt preţios! Dar binecuvîntarea promisă depindea de faptul ca ei să se afle în locul unde El va face ca Numele Său să fie amintit. Ei nu o puteau avea în oricare loc, pe un alt teren, decît acolo unde El a făcut să locuiască Numele Său. Acel loc al prezenţei Sale se caracteriza prin aceea că acolo totul era după gîndurile Sale, „după modelul" pe care l-a arătat lui Moise pe munte. „Vezi", spune El. „să faci după modelul care ţi s-a arătat pe munte" (Evrei 8.5 şi Exod 25.40). Locul prezenţei Sale era atunci cortul întîlnirii, iar mai tîrziu a fost templul din Ierusalim. Astăzi, acest loc este acolo unde credincioşii se adună pentru Numele Său.

Dacă copiii lui Israel au vrut să aducă Domnului Dumnezeului lor jertfe, atunci ei trebuia s-o facă în locul pe care l-a ales El pentru aceasta. Este impresionant de cîte ori spune Domnul acest lucru în Deuteronom 12:

„Ci să-L căutaţi în locaşul Lui şi să mergeţi la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul vostru, din toate seminţiile voastre, ca să-Şi aşeze acolo Numele Lui. Acolo să vă aduceţi arderile voastre de tot ..." (versetele 5 şi 6).

„Atunci va fi un loc pe care Domnul Dumnezeul vostru îl va alege ca să facă să locuiască Numele Lui acolo. Acolo să aduceţi tot ce vă poruncesc, arderile voastre de tot ..." (versetul 11).

„Ia seama la tine, să n-aduci arderile tale de tot în toate locurile pe care le vei vedea; ci să-ţi aduci arderile de tot în locul pe care-1 va alege Domnul, în una din seminţiile tale şi acolo să faci tot ce-ţi poruncesc eu" (versetele 13 şi 14).

„Nu vei putea să mănînci în cetăţile tale zeciuiala ... Ci pe acestea să le mănînci înaintea Domnului Dumnezeului tău, în locul pe care Domnul Dumnezeul tău îl va alege ..." (versetele 17 şi 18).

În capitolul 16, Domnul dă indicaţii pentru sărbătorile sfinte şi din nou găsim o serie de avertizări în legătură cu faptul ca ei să aducă jertfe numai în acel loc pe care l-a ales El în acest scop:

„Nu vei putea să jertfeşti Paştele în vreunul din locurile pe care ţi le dă Domnul Dumnezeul tău, ca locuinţă; ci în locul pe care Domnul Dumnezeul tău îl va alege ca să-Şi aşeze Numele în el, acolo să jertfeşti Paştele ..." (versetele 5 şi 6).

„Să te bucuri înaintea Domnului Dumnezeului tău, în locul pe care Domnul Dumnezeul tău îl va alege ca să locuiască Numele Lui acolo ..." (versetul 11).

„Să ţii sărbătoarea şapte zile pentru Domnul Dumnezeul tău, în locul pe care Domnul îl va alege ..." (versetul 15).

„De trei ori pe an, toţi bărbaţii să se înfăţişeze înaintea Domnului Dumnezeului tău, în locul pe care El îl va alege ..." (versetul 16).

De ar pune toţi credincioşii aceste avertizări la suflet şi de ar căuta acel singur loc în care Domnul Şi-a făgăduit prezenţa astăzi! Pe atunci era literalmente un singur loc în mijlocul lui Israel unde a locuit Dumnezeu şi unde a venit israelitul temător de Dumnezeu pentru a-şi aduce jertfele şi pentru a prăznui sărbătorile Domnului. Astăzi însă - chiar dacă ai Săi se adună în nenumărate locuri pe pămînt - Domnul este cunoscut în slava prezenţei Sale, acolo unde doi sau trei sînt adunaţi pentru Numele Său. Acesta este astăzi "locul" divin pentru noi. Un alt „loc", un alt teren, Dumnezeu nu cunoaşte şi Cuvîntul Său nu recunoaşte. Şi cum cel credincios, în timpul dezbinării lui Israel, frecventa templul ca loc al unităţii, oricare ar fi fost starea tristă a poporului lui Dumnezeu, tot astfel cel credincios găseşte astăzi în cei doi sau trei

adunaţi pentru Numele Domnului acel singur loc al unităţii.

Numărul divin

Este demn de remarcat faptul că şi aici Domnul numeşte cel mai mic număr posibil al unei mulţimi şi spune:

„Căci acolo unde doi sau trei sînt adunaţi".

Nu este un har deosebit? El nu-Şi face dependentă prezenţa de un număr important al acelora care se adună potrivit gîndurilor Sale. Sînt de ajuns doi sau trei care fac acest lucru. Atunci ei posedă toate privilegiile legate de prezenţa Sa.

Oamenilor le plac numerele mari, le place să-şi numere membrii. Ei văd în mari mulţimi de oameni o dovadă a puterii şi probabil şi a corectitudinii a ceea ce reprezintă. Domnul Isus însă vorbeşte de doi sau trei. Nu faptul că o mie de creştini se adună într-un loc este o expresie a Adunării lui Dumnezeu în acel loc, ci faptul că cei credincioşi se adună pentru Numele Său, chiar dacă ar fi doar doi sau trei.

În afară de aceasta, Domnul nu dispreţuieşte ziua începuturilor slabe (Zaharia 4.10) şi în mod sigur. El S-a gîndit la zilele noastre şi a avut în vedere decăderea Bisericii, cînd a rostit aceste cuvinte. El a ştiut că va exista un timp în care doar puţini se vor mai aduna pentru Numele Său şi vor căuta să facă voia Sa. Pe ei Domnul îi asigură de prezenţa Sa şi le conferă prin aceasta şi puterea administrativă de a lega şi de a dezlega, despre care a vorbit înainte. „Doi sau trei" - pentru Domnul nu sînt prea puţini pentru a Se uni cu ei. Gînd preţios!

Unitatea divină

Modul de exprimare al Domnului Isus în Matei 18 este demn de luat în seamă şi în ce priveşte următoarea parte a frazei El nu spune: „Căci acolo unde doi sau trei se adună", ci:

„Căci acolo unde doi sau trei sînt adunaţi, ... sînt şi Eu în mijlocul lor."

Prima ar fi o acţiune, cea de a doua, este o stare - ei sînt adunaţi. Ei s-au adunat şi încă sînt. Aceasta înseamnă în greacă forma de perfect, care este folosită aici. Acum, o asemenea adunare locală este deja în sine o anumită expresie a unităţii, şi aş lua ca prilej această situaţie şi felul deosebit de a Se exprima al Domnului, „unde doi sau trei sînt adunaţi", pentru a atrage atenţia cititorului asupra temeiului strîngerii laolaltă a creştinilor, singurul după gîndurile lui Dumnezeu - unitatea Trapului lui Hristos.

Acesta este singurul teniei pentru strîngerea celor credincioşi pe care îl cunoaşte Cuvîntul lui Dumnezeu - aplicarea practică şi conformă a învăţăturii faptului că „este un singur Trup" (Efeseni 4.4). După cum am amintit deja la începutul acestui capitol, Dumnezeu doreşte ca Adunarea Sa să găsească o exprimare vizibilă pe pămînt şi aceasta se întîmplă prin faptul că cei credincioşi sînt adunaţi ca mădulare ale Trupului lui Hristos. Prin „a fi adunaţi ca mădulare ale Trupului lui Hristos "înţeleg următoarele: ei nu au voie să se mulţumească - ca temei al adunării lor - cu faptul de a fi ei înşişi mădulare vii ale Trupului lui Hristos, ci trebuie să-i recunoască şi să-i primească şi pe aceia care, ca şi ei, sînt mădulare ale Trupului lui Hristos. În ceea ce priveşte primirea practică în comuniunea celor credincioşi, vom cunoaşte ulterior anumite limitări, pe care ni le arată Cuvîntul lui Dumnezeu. Conform principiului, cei adunaţi astfel au permisiunea şi obligaţia de a avea în vedere şi pe inimă toate mădularele Trupului lui Hristos. Ceea ce vestesc ei prin adunarea locală este adevărul despre acel singur Trup; individual însă, ei sînt mădulare unii altora.

Ei nu se adună pur şi simplu ca nişte creştini. Aceasta ar fi prea puţin astăzi, în zilele destrămării şi ale decăderii şi ar putea însemna chiar legătură cu răul. Căci, în care groapă a stricăciunii morale sau de învăţătură nu s-ar afla astăzi creştini? A se aduna ca creştini poate include şi încheierea unor legături nedumnezeieşti. Dar nu la aceasta Se referă Domnul Isus cînd spune „unde sînt doi sau trei adunaţi pentru Numele Meu", aceasta nu este expresia unităţii divine.

De asemenea nu este suficient de a nu-şi da un nume care să-i deosebească de alţii. Desigur că există grupuri care, delimitîndu-se de alţi creştini prin adoptarea unui nume sau insistînd asupra însuşirii unei anumite mărturii de credinţă, nu se adună ca mădulare ale Trupului lui Hristos. Ei nu au ca temelie a părtăşiei lor întregul adevăr descoperit în Cuvîntul lui Dumnezeu şi mai ales adevărul despre singurul Trup, ci mărturisirea lor de credinţă. Cuvîntul lui Dumnezeu cunoaşte doar nume care îi cuprind pe toţi copiii lui Dumnezeu: sfinţi, copii ai lui Dumnezeu, credincioşi, fraţi, ucenici, creştini. Dar chiar dacă rămînem păziţi de acest laţ şi nu ne însuşim nici un nume, se poate întîmpla să nu ne adunăm pe temeiul singurului Trup; de exemplu, cînd vrem să ne păstrăm independenţa şi nu vrem să recunoaştem ce a lucrat Dumnezeu înainte în alţii, pe temeiul singurului Său Trup.

Să reţinem: Adunarea copiilor lui Dumnezeu potrivit voii Sale este o expresie a unităţii - dar nu a unei unităţi de gînduri sau de concepţii ale oamenilor, ci a unităţii divine, a unităţii Trupului lui Hristos. Pe lîngă aceasta, credincioşii sînt adunaţi în puterea Domnului; apostolul Pavel le scrie corintenilor: „voi şi duhul meu, fiind adunaţi laolaltă, cu puterea Domnului nostru Isus Hristos" (1 Corinteni 5.4).

Numele divin

Ajungem acum la o parte foarte importantă a Cuvîntului Domnului Isus:

„Căci acolo unde doi sau trei sînt adunaţi pentru Numele Meu, acolo sînt şi Eu în mijlocul lor."

Dacă înainte am avut în discuţie mai mult temeiul strîngerii laolaltă, adică principiul care îi stă la bază, Domnul ne arată acum care este propriu-zis punctul de întâlnire: Numele Său. Adunarea pentru Numele Său este deci condiţia pentru binecuvîntarea nemăsurată a prezenţei Sale. Această condiţie trebuie să o cercetăm cu atît mai multă atenţie, cu cît foarte mulţi credincioşi sînt de părere că îi corespund, deşi ei merg în direcţii total opuse. Într-un fel, pe undeva trebuie să fie ceva fundamental greşit în concepţiile despre ceea ce înseamnă a fi adunat în (sau pentru) Numele Său.

Întîi aş vrea să atrag aici atenţia asupra însemnătăţii deosebite a expresiei „în Numele Meu" şi să observ că în total există în textul de bază trei expresii diferite care sînt redate prin „în Numele Meu " sau „în Numele Domnului".

Prima o găsim în Evanghelia după Matei 18.5: „Şi oricine va primi un copilaş ca acesta în Numele Meu, Mă primeşte pe Mine". Aici Domnul foloseşte prepoziţia grecească epi = „pe", care în această legătură indică motivul, cauza acţiunii. Am putea traduce: „Şi oricine va primi un

copilaş ca acesta pe baza Numelui Meu".

În Ioan 14.13-14 şi 16.23-27, Domnul Isus vorbeşte despre rugăciunea în Numele Său. Acolo foloseşte prepoziţia grecească en = „în", „în puterea". Ei trebuiau să obţină privilegiul de a se ruga în puterea Numelui Său. Aceeaşi construcţie se află şi în 1 Corinteni 5.4: „În Numele Domnului nostru Isus Hristos ... un astfel de om să fie predat pe mîna Satanei".

În versetul nostru, Domnul foloseşte însă o altă prepoziţie - eis, care înseamnă „în - înăuntru", „la - spre", „în privinţa" şi nu indică doar o direcţie, ci, în sens metaforic, o intenţie, o motivaţie. De aceea expresia care ne preocupă se traduce mai bine prin „pentru Numele Meu", decît „în Numele Meu". Deci, dacă Domnul Isus vorbeşte de doi sau trei care sînt adunaţi pentru Numele Său, atunci El, prin aceasta, îi desemnează pe aceia care au ca adevărat motiv al unirii lor ceea ce spune „Numele Său". Ei nu sînt adunaţi doar ,,în" Numele Său, adică ei nu sînt adunaţi doar în autoritatea Sa, ca reprezentanţi ai Săi, fapt care este adevărat în sine; ci „Numele Său" este punctul central al strîngerii lor laolaltă. Scopul urmărit al adunării lor laolaltă este de a-L avea pe El ca punct central exclusiv.

Este într-adevăr aşa, iubiţi fraţi? Avem Numele Său, Îl avem pe El ca singur punct central al strîngerii noastre laolaltă? Este o întrebare care ne cercetează pe toţi. Dumnezeu nu vrea să ne adunăm pentru numele oamenilor. Nici un conducător omenesc sau predicator să nu ne unească. Nici nu este potrivit gîndurilor Sale cînd anumite învăţături, chiar dacă sînt absolut adevărate şi divine, ne servesc ca motiv de strîngere. Dumnezeu vrea să ne adune pentru Numele Fiului Său, pentru Persoana Sa divină. De aceea citim în Cuvîntul Său expresii atît de minunate, precum: „Apropiaţi-vă de El..." (1 Petru 2.4) şi: „Să ieşim dar afară, ... la El" (Evrei 13.13). Duhul Sfînt ne conduce mereu la preţiosul Nume al Domnului Isus, nu la nume de oameni sau de organizaţii moarte.

Trebuie să ne mai întrebăm însă ce include expresia Numele Său. „Nume" are o întrebuinţare multiplă în Scriptură, pentru a arăta ce a descoperit despre sine persoana care-l poartă. „Nume" înseamnă „descoperire", „a se vesti". Acesta este cazul mai ales cînd este vorba despre Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu S-a prezentat deja în Vechiul Testament sub diverse nume, de exemplu ca „Iehova", Cel care este veşnic; ca „Adonai", Domnul; ca „El Shaddai", Cel Atotputernic. Dacă Domnul Isus vorbeşte acum despre Numele Său, atunci El vorbeşte despre tot ceea ce a descoperit despre Sine în Noul Testament, ce se referă la binecuvîntata Sa Persoană şi la lucrarea Sa îndeplinită. Aceasta atrage după sine cîteva concluzii pentru strîngerea noastră laolaltă, concluzii pe care înclinăm să le uităm şi pe care aş vrea să le pun acum înaintea cititorilor credincioşi.

Este imposibil să putem pune ceva rău sau fals în legătură cu Numele Său! Dacă în strîngerile noastre laolaltă am admite răul în învăţătură şi practică, atunci nu am fi adunaţi pentru Numele Său. Dacă am accepta învăţături stricăcioase despre Persoana şi lucrarea lui Hristos, atunci ar fi imposibil ca Domnul să sancţioneze răul prin aceea că ar veni în mijlocul nostru. Un Hristos fals nici nu este Hristos! Acolo unde nu se ţine întreaga învăţătură a Scripturii despre Persoana Sa şi despre lucrarea Sa, acolo fraţii nu sînt adunaţi pentru Numele Lui, acolo El nu-Şi poate acorda prezenţa. „Numele Său" exclude păcat şi lume, exclude tot ce neagă adevărul pe care-1 prezintă acel Nume.

De asemenea este imposibil să putem lega de Numele Său un duh sectar. Dacă într-adevăr sîntem adunaţi pentru Numele Său, atunci, conform inimii şi a principiului, îi includem pe toţi care sînt ai Săi, care sînt mădulare ale Trupului Său. Domnul Isus a murit pentru a-i aduna într-un singur Trup pe toţi copiii lui Dumnezeu risipiţi (Ioan 11.52); şi dacă nu sîntem adunaţi în unitatea Trupului lui Hristos, dacă cu inimile noastre nu cuprindem în fapt şi adevăr pe toţi aceia care îi sînt Lui atît de valoroşi şi scumpi, atunci nu sîntem adunaţi pentru Numele Lui. Dacă, de exemplu, nu am permite unui credincios să ia parte la Masa Domnului, pentru că încă nu a ajuns la o înţelegere adîncă în Cuvîntul lui Dumnezeu sau pentru că ne este incomod caracterul său sau persoana sa, atunci nu am mai măsura conform măsurilor inimii lui Hristos. Ar trebui să ne amintim permanent de cuvîntul din Romani 15.7: „Aşadar, primiţi-vă unii pe alţii, cum v-a primit şi pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu". Cine nu adună cu El risipeşte (Luca 11.23).

Nu se nasc în noi, atunci cînd ne situăm pe terenul unităţii Trupului Său, sentimente de tristeţe şi de ruşine în legătură cu starea de dezbinare a alor Săi? Este posibil de a-i purta în inimă pe toţi copiii lui Dumnezeu, fără a simţi durere că ei sînt atît de dezbinaţi? De cîte ori am cîntat deja cu emoţie acea strofă din cîntare: Cei sfinţi stau despărţiţi de tot, Doamne Isuse, vino! Unitatea nu mai poate fi văzută. Doamne Isuse, vino! Viclenia lui Satan a distrus-o, Păcatul şi lumea a ameţit cîte-o inimă, Ah, cît de mult eşti Tu necinstit! Doamne Isuse, vino!

Astfel, de adunarea pentru Numele Său trebuie neapărat să fie legată simţirea dureroasă a rupturii poporului Său şi a necinstirii măreţului Său Nume, dacă nu vrem să devenim o sectă.

Adunarea pentru Numele Său mai înseamnă însă recunoaşterea practică a faptului că El este Domn. Duhul Sfînt vrea să ne conducă spre a-L recunoaşte ca Domn, spre a-I da Lui locul stăpînirii (citeşte în 1 Corinteni 12.3) şi aceasta nu doar în viaţa noastră personală, ci tocmai în strîngerile noastre. El este Domnul alor Săi, Domnul slujitorilor Săi, Domnul Mesei Sale şi Domnul Cinei Sale. El este Fiul peste casa lui Dumnezeu. El este Capul Trupului, al Adunării. Şi atunci cînd ne adunăm, El trebuie să poată hotărî ce urmează să se întîmple. Unde conduc însă oamenii, unde, prin reguli omeneşti, este suprimată acţiunea Duhului Sfînt, care dă fiecăruia în parte „cum voieşte" (1 Corinteni 12.11), acolo adunarea nu este pentru Numele Său. Domnul nu va accepta niciodată să-I fie furate drepturile, nu Se va face niciodată una cu aceia care nu Îi dau întîietate. Deja bisericii din Efes a trebuit să-i spună, spre ruşinea ei şi ca pedeapsă, „Dar ce am împotriva ta ..." (Apocalipsa 2.4). Credincioşilor din Filadelfia însă le-a putut confirma recunoscător: „Ai păzit Cuvîntul Meu şi n-ai tăgăduit Numele Meu" (Apocalipsa 3.8). Ah, de ar putea spune acelaşi lucru şi despre mine şi tine!

Persoana şi prezenţa divină

După ce Domnul ne-a prezentat condiţia pentru marea binecuvîntare şi ne-a vorbit despre adunarea „pentru Numele Său", următoarele Sale cuvinte ne arată binecuvîntarea însăşi:

„... acolo sînt şi Eu în mijlocul lor."

Desigur că fiecare cititor va fi de acord cu mine asupra faptului că Domnul Isus spune ceea ce crede. El spune: „acolo sînt şi Eu în mijlocul lor." El desigur nu are în vedere că atunci Duhul Sfînt va fi acolo. Cu siguranţă că şi Duhul lui Dumnezeu este prezent cînd sîntem adunaţi pentru Numele Domnului; căci El locuieşte în Adunare. Am văzut deja acest adevăr. La fel de sigur este că niciodată nu ne putem bucura de nimic dumnezeiesc, nici chiar de prezenţa Domnului, fără Duhul Sfînt. El este puterea în noi şi prin El avem părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul Său Isus Hristos. Dar Domnul Isus nu vorbeşte aici despre prezenţa Duhului Sfînt, ci de prezenţa Sa proprie, personală.

Această binecuvîntare despre care vorbeşte Domnul este atît de mare, efectul ei atît de cuprinzător, încît chiar copii ai lui Dumnezeu au încercat pe diverse căi „să o anuleze" prin explicaţii, printre altele chiar prin aceea că au afirmat că El vorbeşte aici de Duhul Sfînt. Nu! El personal este de faţă acolo unde credincioşii se adună în felul acesta. „Acolo sînt şi Eu" - aceasta înseamnă El Însuşi. Bineînţeles că Domnul Isus nu este prezent în trup, ci în duh. Eu susţin însă cu tărie că El vorbeşte despre prezenţa Sa personală. În capitolul următor îl vom vedea ca pe Cel înviat în mijlocul alor Săi, şi acest fapt dovedeşte şi mai clar de ce este atît de necesară această deosebire: este Domnul Isus, Fiul Dumnezeului Celui viu care a murit pentru noi. De aceea Duhul Sfînt nu este în aceeaşi măsură obiectul dragostei noastre, ca Mîntuitorul. Tatăl şi Fiul sînt obiectul iubirii noastre, iar Duhul Sfînt este puterea în această iubire.

Cînd Domnul a rostit această făgăduinţă, încă nu exista o Adunare a lui Dumnezeu, nu exista o adunare pentru Numele Său. El încă Se găsea ca Mîntuitor viu în mijlocul lor. Dar în curînd Şi-a dat scumpa viaţă pentru ei, ca în înviere s-o ia din nou şi să Se întoarcă la Tatăl. Din cer Şi-a zidit Adunarea (lucru care a fost început în ziua Cincizecimii prin coborîrea Duhului Sfînt) şi atunci cînd ai Săi se adună pentru Numele Său, El va veni personal în mijlocul lor - ca Cel înviat, slăvit. Minunat har care le-a fost dăruit celor doi sau trei pînă în ziua de azi! A trăi prezenţa Sa personală în strîngerile laolaltă este poate cel mai măreţ lucru care poate fi trăit pe pămînt. Numai credinţa poate înţelege şi se poate bucura de această preţioasă binecuvîntare, cum de altfel orice binecuvîntare, orice adevăr divin pot fi înţelese numai prin credinţă şi în puterea Duhului.

Că Domnul este alături de fiecare în problemele sale, a exprimat deja David în Psalmul 23: „... căci Tu eşti cu mine" (versetul 4). Scumpă mîngîiere pentru cei care trebuie să treacă prin valea umbrei morţii! Ei nu merg singuri. Ei pot spune în orice situaţie: El este cu mine! Pentru cît de mulţi nu a fost şi cuvîntul Hristosului înviat din încheierea evangheliei după Matei o mîngîiere: „Şi iată, Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrşitul veacului"! Şi nu s-au sprijinit credincioşii tuturor timpurilor pe cuvîntul din Evrei 13? „»Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.« Aşa că putem zice plini de încredere: »Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme; ce mi-ar putea face omul?«" (versetele 5 şi 6). Nu află chiar şi slujitorul Domnului, în slujba sa adesea grea şi plină de renunţări, deosebita apropiere a Domnului şi aude, ca Pavel odinioară, cuvintele Sale: „Nu te teme; ci vorbeşte şi nu tăcea, căci Eu sînt cu tine" (Faptele Apostolilor 18.9-10)? Desigur, Duhul Sfînt care locuieşte în noi ni-L aduce pe Hristos atît de aproape, încît să-L putem simţi pe El şi apropierea Sa. Un poet se exprimă într-un mod foarte potrivit, astfel: Tu eşti la noi cu Duhul Tău - o, apropiere fericită, sfîntă - care se deosebeşte atît de viu, ca şi cînd te-am vedea chiar pe Tine.

Şi totuşi prezenţa Domnului în mijlocul celor care sînt adunaţi pentru Numele Său este o binecuvîntare şi mai mare decît cea pe care tocmai am descris-o. El este prezent ca Persoană, ca unul dintre ei, după cum vom vedea. Acest lucru nu îl putem trăi dacă sîntem singuri.

Punctul central divin

Să ne mai punem odată în faţă acest preţios verset în întregime şi să ne îndreptăm privirea în mod special spre ultimele trei cuvinte:

„Căci acolo unde doi sau trei sînt adunaţi pentru Numele Meu, acolo sînt şi Eu în mijlocul lor."

În unele traduceri ale Bibliei, a doua parte a frazei este redată prin „acolo sînt printre ei"; eu sînt însă de părere că traducerea folosită aici este mai bună, mai precisă. * Ceea ce m-a condus la această părere voi prezenta în continuare.

Pentru cele trei cuvinte „în mijlocul lor", în limba greacă este folosită expresia en meso auton. Mesos este un adjectiv şi înseamnă deja prin sine însuşi „aflat în mijloc", „în mijlocul". Aici este folosit ca substantiv şi urmează în dativ prepoziţiei en = „în". Al treilea cuvînt, auton, este genitivul plural al pronumelui personal „ei". Întreaga expresie en meso auton înseamnă deci, tradus literal, „la ei în mijloc" = „în mijlocul lor". Faptul că cuvintele en meso auton, urmate de un cuvînt la genitiv nu înseamnă în general doar „printre", ci absolut „în mijlocul", îl vor dovedi cîteva exemple din Scriptură.

Deja traducătorii evrei ai Septuagintei (traducerea grecească a Vechiului Testament) au folosit această expresie en meso cu sensul menţionat, cînd au tradus în limba greacă Geneza 2.9: „şi pomul vieţii în mijlocul grădinii". Acest pom al vieţii aflat „în mijloc" îl regăsim în mod interesant pe ultima pagină a Bibliei şi din nou întîlnim aceeaşi expresie: „în mijlocul (en meso) pieţii cetăţii şi pe cele două maluri ale rîului era pomul vieţii" (Apocalipsa 22.2).

Cînd apostolul Ioan descrie în capitolul 8 al evangheliei sale scena cu femeia prinsă în adulter, foloseşte de două ori expresia en meso. Întîi în versetul 3: „Atunci cărturarii şi fariseii I-au adus o femeie prinsă în adulter. Au pus-o în mijloc". Cu o severitate deosebită îi arată locul, nu undeva printre ei, ci en meso - în mijloc. Cînd a rostit Domnul cuvintele: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintîi cu piatra în ea" şi S-a aplecat din nou şi a scris pe pămînt, cel care relatează continuă şi aminteşte pentru a doua oară expresia care ne preocupă: „Cînd au auzit ei acestea, fiind mustraţi de conştiinţa lor, au ieşit afară, unul cîte unul, începînd de la cei mai bătrîni pînă la cei din urmă. Şi Isus a fost lăsat singur cu femeia, care stătea în mijloc" (versetul 9). Femeia încă mai stătea în mijlocul scenei, deşi între timp nu mai rămăsese nimeni aici, decît Domnul. Era imposibil ca ea să mai stea acum „printre ei". În schimb, cînd Ioan vrea să transmită sensul expresiei „în mijlocul vostru" ca în capitolul 1, versetul 26, atunci el foloseşte o altă expresie (mesos hymon): „Dar în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoaşteţi". Şi în Matei 13.25, avem o altă expresie: „... a venit vrăjmaşul lui, a semănat neghină între (ana meson) grîu.

Desigur că nu este întîmplător faptul că şi apostolul Matei foloseşte, în evanghelia sa la capitolul 18, de două ori expresia en meso auton, cu sensul, nu mă îndoiesc, „în mijlocul lor". În afară de versetul nostru, deja în versetul 2: „Şi Isus, chemînd la El un copilaş, l-a pus în mijlocul lor". Mîntuitorul nu a aşezat copilul undeva „printre ei", ca nici să nu se ştie de fapt; ci El l-a pus aşa, ca fiecare ucenic să-l poată vedea, şi anume în mijlocul lor. Nu există nici un motiv ca în versetul 20 să se folosească o expresie ca „printre ei". Nu, atît de adevărat cum a pus Domnul Isus copilaşul în mijlocul ucenicilor, tot atît de adevărat El este în mijlocul acelora care sînt adunaţi pentru Numele Său.

Pentru mine nu există nici cea mai mică îndoială asupra faptului că Domnul Isus, prin cuvîntul de mai sus, nu vrea să Se prezinte ca punctul central divin. El nu este doar în mijlocul lor ca Unul dintre ei, ci este Persoana centrală. Dacă Domnul Isus este prezent personal, atunci El este în mod obligatoriu punctul central viu al strîngerii. Fiecare linie a Adunării se îndreaptă atunci spre El şi de la El porneşte tot ce este bun. Încă odată trebuie să ne întrebăm: este aceasta experienţa noastră? Chiar dacă avem voie să ocupăm acest teren prin harul lui Dumnezeu, este adevărat că fiecare linie a strîngerii noastre se îndreaptă spre El? Transpunem noi în realitate faptul că El este în mijlocul nostru şi că totul porneşte de la El? Îi acordăm locul central, care I se cuvine? „Acolo sînt şi Eu în mijlocul lor". Iubiţilor, credem aceasta cu adevărat? Trăim noi o întîlnire personală cu El atunci cînd sîntem adunaţi? Sau plecăm de la această adunare aşa cum am intrat?

„Acolo sînt şi Eu în mijlocul lor" - aceasta nu este doar o preţioasă făgăduinţă, ci realitate vie. Aceasta este suficient pentru credinţă. A-L avea pe El în mijloc este suficient pentru fiecare împrejurare. Cînd El, Domnul alor Săi, Capul Trupului, este personal în mijlocul celor adunaţi, atunci nu mai avem nevoie de alt preşedinte sau conducător, atunci El singur este Cel căruia I se cuvin toate drepturile şi Cel care îndrumă şi conduce totul. Da, a accepta un alt conducător ar însemna în mod direct o negare a prezenţei Sale divine. „Noi ne simţim mult mai sigur în mîinile Sale, decît în mîinile celui mai bun preşedinte omenesc", a observat odată un stimat slujitor al Domnului. Într-adevăr, putem avea încredere deplină în El. El Îşi va ţine casa Sa în ordine şi prin Duhul Său va conduce şi va face totul după cum voieşte. „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduielii, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinţilor" (1 Corinteni 14.33). Să luăm seama însă, ca să fim adunaţi într-adevăr pentru Numele Său, ca ochii noştri, ai tuturor, totdeauna să fie din nou îndreptaţi asupra Sa! Să luăm seama să nu stingem Duhul Sfînt (1 Tesaloniceni 5.19), care lucrează în cei adunaţi şi care vrea să-i conducă la slăvirea Domnului aflat în mijlocul lor! Carnea nu foloseşte la nimic.

De la El, ca punct central, vin nu numai orice ordine, ci şi fiecare binecuvîntare. În capitolul următor Îl vom vedea în camera de sus în mijlocul alor Săi, cum le „arată mîinile şi picioarele Sale": El ne preocupă cu El Însuşi şi cu dragostea Sa, atunci cînd sîntem adunaţi în jurul Lui. Evrei 2.12, ni-L arată în mijlocul adunării, cum intonează şi conduce lauda celor credincioşi: „Îţi voi cînta laudele în mijlocul adunării". Minunat har! El ne conduce la adorarea Dumnezeului şi Tatălui Său şi ne introduce în lucrurile Sale proprii şi în relaţiile Sale cu Tatăl Său, de care El Însuşi Se bucură (Ioan 17.26). Despre acestea vom auzi mai mult la locul potrivit. Apoi El ne şi zideşte prin „slujirea Cuvîntului": toţi primesc din cuvintele Sale (Deuteronom 33.3). Şi cu acest lucru ne vom ocupa mai îndeaproape mai tîrziu.

Aş încheia acest capitol cu observaţia că exact aceeaşi expresie in mijlocul lor (en meso auton) o întîlnim şi în Luca 24.36, unde El vine ca Cel înviat în mijlocul ucenicilor: „Pe cînd vorbeau ei astfel, Însuşi Isus a stat in mijlocul lor şi le-a zis: »Pace vouă!«"

Atunci El a fost personal în mijlocul lor cu trupul Său de înviere („... Eu sînt") şi ei puteau să-L vadă şi să-L pipăie. Chiar dacă noi astăzi nu-L putem vedea, El este totuşi la fel de real, la fel de personal în mijlocul acelora care sînt adunaţi pentru Numele Său. Este într-adevăr o binecuvîntare nemăsurată! Mai mult nici chiar credincioşii de la început nu posedau. Ceea ce dorim noi însă, este să-L vedem pe El ca „Miel" care „părea înjunghiat" în mijlocul tronului (citeşte în Apocalipsa 5.6), să-L vedem pe Acela care odinioară a fost răstignit pentru noi în mijlocul făcătorilor de rele.

Noi am văzut pe Domnul

În penultimul capitol al Evangheliei după Ioan găsim o prezentare simbolică atît de frumoasă a versetului din Matei 18, „Căci acolo unde doi sau trei sînt adunaţi pentru Numele Meu, acolo sînt şi Eu în mijlocul lor", încît nu mă pot abţine să îndrept privirea cititorului, cu ajutorul lui Dumnezeu, asupra ei, înainte de a ne ocupa de fiecare strîngere în parte a credincioşilor. Ucenicii înşişi descriu ceea ce au trăit în acea seară a primei zile a săptămînii, cu cuvinte din care răzbate întreaga lor fericire: „Am văzut pe Domnul!" „În seara aceleiaşi zile, cea dintîi a săptămânii, pe cînd uşile locului unde erau adunaţi ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor şi le-a zis: »Pace vouă!« Şi după ce a zis acestea, le-a arătat mîinile şi coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat cînd au văzut pe Domnul. Isus le-a zis deci din nou: »Pace vouă! Cum M-a tri-mis pe Mine Tatăl, aşa vă trimit şi Eu pe voi.« Şi spunînd acestea, a suflat peste ei şi le-a zis: »Primiţi Duh Sfînt. Celor care le veţi ierta păcatele, vor fi iertate; şi celor care le veţi ţine, vor fi ţinute.«" (Ioan 20.19-23).

Patru apariţii ale Domnului

Dintre cele zece apariţii ale Domnului înviat, despre care ne relatează Scriptura, apostolul aminteşte în evanghelia sa patru. Inspirat de Duhul lui Dumnezeu, el alege următoarele momente:

- Întîlnirea cu Maria Magdalena, dis-de-dimineaţă în prima zi a săptămînii (citeşte în Evanghelia după Ioan 20.1-18). Cronologic, aceasta este prima apariţie a Domnului.

- Întîlnirea cu ucenicii în seara zilei învierii Domnului - moment prezentat de fragmentul nostru; cronologic, aici este vorba de cea de-a cincea arătare a Domnului.

- Întîlnirea cu Toma (versetele 26-29), care a avut loc cu o săptămînă mai tîrziu; Cronologic, este cea de-a şasea apariţie a Domnului.

- Întîlnirea de la marea Tiberiadei (capitolul 21). Aceasta este cea de-a şaptea apariţie şi ultima pe care o relatează Ioan.

Dar cît de ciudat! Deşi Ioan însuşi relatează patru momente ale arătării Domnului după înviere, el spune la relatarea despre a patra, care în realitate a fost a şaptea: „Aceasta este a treia oară cînd Isus S-a arătat ucenicilor Săi, după ce a înviat dintre cei morţi" (capitolul 21.14). De ce aceasta? în nici un caz nu putea fi neştiinţă. Se află răspunsul oare în aceea că Ioan numără dintre cele patru apariţii, doar pe cele la care a fost de faţă personal? Cred că răspunsul la acest ciudat mod de exprimare se află altundeva.

Este evident faptul că Ioan a avut de la Dumnezeu misiunea de a da, la sfîrşitul evangheliei sale, încă o dată o imagine a evenimentelor şi a epocilor viitoare (viitoare văzute din acel moment), aşa cum a făcut-o şi la început. Pentru aceasta, el foloseşte anumite întîmplări, prin care Domnul S-a descoperit alor Săi. Prima dintre aceste întîmplări, arătarea Sa Mariei Magdalena, nu are însă un caracter profetic. De aceea el nu o numără. În Maria Magdalena vedem o imagine a rămăşiţei din acea vreme a poporului evreu. Ea credea că poate continua relaţiile de pînă acum cu Domnul cel înviat. Domnul însă trebuie s-o asigure că aceasta nu se poate, şi de aceea El nu-i permite să-L atingă. Acum El îi va pune pe credincioşii din Israel, pe baza lucrării de mîntuire săvîrşite, în relaţii noi, care sînt mult mai măreţe, cereşti. Misiunea pe care i-o dă pentru ,,fraţii Săi" exprimă clar acest lucru: „...ci du-te la fraţii Mei şi spunele că Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru" (versetul 17).

Aceste relaţii noi, această epocă nouă, sînt prezentate în fragmentul care ne preocupă (versetele 19-23) şi în care Îl vedem pe Domnul Isus în mijlocul ucenicilor. Este o imagine potrivită a timpului Adunării lui Dumnezeu pe pămînt. Eu spun: „imagine", pentru că în acea vreme nu exista încă Adunarea. Cu cît mai puţin existau deja învăţături despre Adunare.

După o perioadă de timp clar definită, „după opt zile", Domnul Isus li Se arată din nou ucenicilor, iar de data aceasta Toma, cel care nu a vrut să creadă decît pe baza unor dovezi vizibile, era cu ei. Domnul i Se descoperă şi lui şi îi ia toate îndoielile: „Adu-ţi degetul încoace şi uităte la mîinile Mele; şi adu-ţi mîna şi pune-o în coasta Mea; şi nu fi necredincios, ci credincios" (versetul 27).

În Toma, care apoi într-o stare de adorare exclamă „Domnul meu şi Dumnezeul meu!", avem o imagine a rămăşiţei evreieşti din vremuri mai tîrzii. Căci ei Îl vor vedea pe Cel pe care L-au străpuns, întîi vor vedea şi apoi vor crede. Domnul însă îi numeşte fericiţi pe „cei ce n-au văzut şi au crezut".

Întîmplarea de la marea Tiberiadei ne dă o imagine a împărăţiei de o mie de ani. Domnul are deja cîţiva peşti pe foc - un simbol al rămăşiţei poporului evreu în împărăţie. Şi apoi vedem în peştii cei mulţi, care sînt traşi la mal la cuvîntul Învăţătorului, o imagine a naţiunilor, care sînt introduse în împărăţia vizibilă a lui Dumnezeu pe pămînt. În contrast cu Luca 5.6, aici nu se rupe mreaja. Ordinea administrativă dată de Dumnezeu pentru aducerea înăuntru a oamenilor nu va mai da greş, căci Domnul Isus cel înviat este prezent personal, şi aceasta schimbă totul şi asigură orice binecuvîntare.

După această scurtă privire profetică de ansamblu, să ne ocupăm puţin de acea epocă care este aşezată, în cursul evenimentelor şi a căilor lui Dumnezeu, între înălţarea Domnului la Tatăl Său şi reluarea relaţiilor cu Israel şi care este de o importanţă extremă - timpul harului, al Adunării lui Dumnezeu pe pămînt. Este o scenă deosebit de plăcută cea care ni se pune acum în faţă şi, pentru a trage adevăratul folos din ea pentru noi, aş pune cîteva întrebări. Prima sună astfel:

În care zi au fost adunaţi?

Era seara în ziua întîi a săptămînii, duminica noastră, ziua învierii Domnului. În această zi, Domnul înviat a venit în mijlocul ucenicilor şi li S-a descoperit, Într-un anumit sens, Domnul Isus îndreptăţeşte strîngerea alor Săi laolaltă în această zi. Bineînţeles că ne putem aduna în orice zi şi la orice oră, dar prima zi a săptămînii este în mod special prevăzută pentru aceasta. În această zi s-au adunat credincioşii, la început pentru a frînge pîinea. Modul de exprimare din Faptele Apostolilor 20.7, „În ziua dintîi a săptămînii eram adunaţi laolaltă ca să frîngem pîinea", pare să indice faptul că primii creştini, după ce la început frîngeau pîinea zilnic (capitolul 2.46), aveau acum obiceiul să frîngă pîinea doar în prima zi a săptămînii. Ar putea exista ceva mai potrivit decît aceasta: a se ocupa chiar în ziua învierii Sale triumfale cu Acela care a murit pentru noi? Apostolul Pavel a insistat şi asupra faptului ca cei credincioşi în fiecare zi dintîi a săptămînii să pună deoparte bani pentru lucrarea Domnului şi pentru cei săraci dintre fraţii lor (1 Corinteni 16.2).

Această zi, care deja în Vechiul Testament este caracterizată ca „a doua zi după sabat" (Leviticul 23.11, 16), poartă în Noul Testament titlul însemnat de ziua Domnului (Apocalipsa 1-10)- Expresia din textul grecesc înseamnă ziua care Îi aparţine Domnului. Acelaşi fel de exprimare referitor la „Cina Domnului" îl vom regăsi mai tîrziu în 1 Corinteni 11. Nu sîntem în pericol de a uita că această zi Îi aparţine Domnului? Dacă Dumnezeu ne dă harul ca această zi, în general, să fie eliberată de îndatoriri profesionale, nu ar trebui atunci să o folosim pentru El, pentru a ne preocupa cu lucrurile Sale? Sau să facem aşa cum face lumea, care leneveşte sau, În cel mai bun caz, se recreează? Nu ne putem sustrage impresiei că Satan face totul pentru a necinsti cît mai mult ziua Domnului şi a-i da un caracter cît mai lumesc. Dacă astăzi unii oameni care se numesc creştini folosesc această zi pentru a pune în funcţiune maşina de spălat sau a spăla autoturismul, pentru a da doar două exemple, atunci aceasta este rezultatul strădaniilor lui Satan. Dar nici pentru noi, cei credincioşi, această zi nu este în exclusivitate „o zi de odihnă", căci cîte unii dintre noi sînt extrem de solicitaţi în această zi, dar nu de lucruri lumeşti, ci dumnezeieşti. Şi acest lucru este corect!

Şi în această privinţă, ziua dintîi a săptămînii este în contradicţie cu ziua a şaptea, sabatul, care era o zi de odihnă consacrată poporului Israel. În ziua a şaptea. Dumnezeu S-a odihnit de toate lucrările pe care le-a făcut (Geneza 2.2-3) şi a „sfinţit" ziua a şaptea, adică a deosebit-o şi a separat-o de celelalte zile ale săptămînii. Mai tîrziu, sabatul a devenit parte integrantă a legii mozaice. El vorbeşte de munca şi osteneala omului sub lege cu perspectiva odihnei, dacă omul ar cores-punde cerinţelor legii. Noi ştim că această linişte nu a venit niciodată, ca urmare a păcatului. Astfel, ziua a şaptea este pentru sistemul iudaic, iar prima (respectiv a opta) zi a săptămînii este pentru creştinism.

Învierea lui Hristos reprezintă începutul unei noi creaţii şi temelia Noului Legămînt. Dumnezeu a fost pe deplin slăvit prin El şi prin deplina Sa lucrare de mîntuire, iar ca răspuns la aceasta, L-a înviat din morţi. În El, Hristosul cel înviat, adevăratul creştin, îşi găseşte liniştea şi bucuria. Astfel, ziua Domnului, prima zi a săptămînii, care în permanenţă vesteşte învierea Sa, este un dar preţios pentru noi. Nu avem toate motivele să ne bucurăm din inimă de acest dar şi să folosim această zi în mod deosebit pentru adorarea Tatălui şi a Fiului? Nu ar trebui să folosim această zi pentru a ne bucura în mod special de părtăşia cu Domnul şi pentru a-I sluji?

Ce i-a adunat pe ucenici?

Ucenicii s-au adunat în seara zilei învierii Domnului, poate în camera de sus, unde El a sărbătorit Paştele cu ei şi unde, după aceea, a instaurat Cina, unde a rostit toate acele cuvinte minunate, care ne sînt comunicate în capitolul 14 al evangheliei apostolului Ioan. Dar cine sau ce i-a adunat? Ne vine destul de greu să ne imaginăm starea spirituală a ucenicilor. Cert este că ei au fost întristaţi şi au plîns şi că la început nu au dat crezare veştii despre învierea Domnului lor, veste care le-a fost adusă de martori oculari (Marcu 16.10-11). Dar în cursul zilei, credinţa în aceasta s-a întărit tot mai mult şi a devenit în final certitudine, faptul că Domnul a înviat cu adevărat, după cum le spusese mai dinainte.

Ceea ce i-a determinat să se adune trebuie să fi fost cunoştinţa acestui adevăr, a realităţii învierii Domnului lor. Ei nu ştiau că Domnul va veni. Dar ei ştiau acum că El trăieşte. Aceasta era suficient şi astfel ei se adună pe baza acestui adevăr. Nu este la fel cu noi astăzi? Există doar această deosebire: noi ştim că atunci cînd sîntem adunaţi astfel, El este în mijlocul nostru. Ce minunată cunoaştere!

Cine au fost adunaţi?

Această întrebare nu este atît de lipsită de importanţă, cum pare la prima vedere. Amintesc doar cuvîntul Domnului de la sfîrşitul fragmentului nostru: „Celor care le veţi ierta păcatele, vor fi iertate; şi celor care le veţi ţine, vor fi ţinute" (Ioan 20.23). Indiferent ce ar însemna, se referă aceasta la apostoli, deci la bărbaţi cu un statut deosebit, pe care noi astăzi nu-l mai avem? De aceea, încă o dată întrebarea: era o adunare apostolică?

Nu! Printre cei adunaţi acolo în acea seară nu se aflau doar apostoli. O comparaţie cu Luca 24 arată că erau de faţă şi alţi credincioşi. Căci după ce aşa-zişii ucenici din Emaus s-au întors la Ierusalim după întîlnirea cu Domnul, „au găsit pe cei unsprezece şi pe cei care erau cu ei adunaţi la un loc, zicînd: »A înviat Domnul cu adevărat şi S-a arătat lui Simon!«" (versetele 33 şi 34). Şi apoi Luca prezintă aceeaşi întîmplare ca Ioan aici. Putem pleca de la faptul că era o adunare mare, amestecată. Cu puţine săptămîni mai tîrziu, găsim o mulţime de aproximativ 120 de persoane adunate în camera de sus din Ierusalim şi acolo erau prezente femei (Faptele Apostolilor 1.13-15).

Unul însă nu era cu ei -Toma! Nu ştim de ce a lipsit. Ştim însă un lucru: el a pierdut această preţioasă adunare, el nu a auzit misiunea Domnului pentru ai Săi, el nu a auzit cuvintele Domnului: „Luaţi Duh Sfînt". Nu avem de învăţat de aici o lecţie practică? De multe ori sînt lucruri minore, neînsemnate, care ne împiedică să fim acolo unde Domnul a făgăduit că este prezent. Să fim siguri: noi vom fi aceia care avem de pierdut mult.

După cum Toma a pierdut un prilej unic, poate că şi noi vom pierde cea mai preţioasă desfăşurare a Persoanei Domnului, dacă în mod uşuratic lipsim de la adunare.

Cum erau adunaţi ucenicii?

În spatele uşilor încuiate! Desigur că erau încuiate de frica iudeilor, care cu puţin înainte L-au omorît pe Învăţătorul lor.

Dar cînd, după opt zile au fost adunaţi din nou. auzim iar de uşi încuiate, însă lipseşte completarea „de frica iudeilor".

Deci aici este arătat un principiu însemnat pentru dispensaţiunea creştină şi pentru adunarea celor credincioşi: despărţirea de lume, mai ales de lumea religioasă care L-a lepădat şi încă Îl leapădă pe Hristos. Ai Săi sînt în lume, dar nu din lume.

Noi facem parte ori dintre „ai Săi" care sînt în lume (citeşte în Evanghelia după Ioan 13.1), ori din „lume", care va trece împreună cu pofta ei. Adunări ale unui grup cu altul pentru adorarea comună sînt total incompatibile cu gîndurile lui Dumnezeu. Ce are de-a face Biserica cu lumea? Ea are o misiune în lume, dar aceasta este o altă problemă, despre care vom mai vorbi.

Isus a venit şi a stat în mijloc

Este minunat ce ne comunică Duhul Sfînt acum! „... a venit Isus, a stat în mijlocul lor". Fie că a fost aşteptat sau nu, dintr-o dată Domnul Isus a venit prin uşile încuiate şi a stat „în mijloc" - nu undeva la margine sau la uşă, ci chiar „în mijloc". Nu este o prezentare plăcută a ceea ce am văzut în Matei 18.20? El ocupă locul central în mijlocul Adunării.

Ce mîngîiere se găseşte în aceasta şi pentru noi astăzi! După aproape două mii de ani de eşec din partea noastră, El încă vine în mijlocul nostru, atunci cînd sîntem adunaţi pentru Numele Lui şi noi ne putem bucura de prezenţa Sa tot atît de real, ca ucenicii atunci. Unele lucruri poate că nu le mai avem astăzi, da, noi nu mai avem ceea ce posedau cei de la început: apostoli şi profeţi, bătrîni, semne şi minuni făcute de Duhul Sfînt, unitatea practică a tuturor copiilor lui Dumnezeu etc., dar noi ne putem bucura de ceea ce este mai bun decît tot - de Hristos însuşi şi de prezenţa Sa personală.

Nu va reglementa conştiinţa prezenţei Sale divine tot ce priveşte comportamentul, îmbrăcămintea, gîndirea şi cuvintele noastre? Dacă am fi conştienţi de prezenţa Lui, am întîrzia atît de uşor? Am putea arăta o anumită delăsare în comportamentul nostru, dacă am fi conştienţi că El este acolo? Am lăsa carnea să lucreze, dacă am crede cu adevărat că El este în mijlocul nostru? Am putea privi mai mult la fraţi dotaţi decît la El Însuşi, singurul de la care porneşte orice binecuvîntare? Şi am putea părăsi o strîngere fără a fi primit o impresie adîncă despre prezenţa Sa pentru viaţa noastră în continuare?

Trupul de înviere

M-aş mai referi pe scurt la un punct care a pus deja cîteva probleme, despre care însă nu putem spune multe - despre trupul de înviere al Domnului. Să remarcăm întîi următoarele: nu este cu totul un alt trup pe care l-a avut sau îl are Domnul înviat. El este de altă natură, de un fel superior, desigur; dar nu este cu totul altfel. Cînd femeile au intrat în mormînt, „n-au găsit trupul Domnului Isus" (Luca 24.3). De ce? Pentru că Domnul Isus a înviat în acest trup. „Pentru ce căutaţi între cei morţi pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat", au spus îngerii. Este vorba deci de acelaşi trup omenesc, care însă, prin înviere, a suferit o transformare de neimaginat pentru noi.

Tocmai acest lucru îl învăţăm aici: cu acest trup de înviere, Domnul Isus a putut să treacă prin uşile încuiate, fără ca un înger să trebuiască să I le deschidă, cum s-a întîmplat mai tîrziu cu Petru (vezi în Faptele Apostolilor 5.19; compară şi 12.10). Aici nu s-a petrecut o astfel de minune, ci înţelegem ceva despre capacitatea supranaturală pe care o are trupul de înviere. Trupul de înviere este o minune în sine şi nu putem spune mai mult despre el decît ceea ce ne spune Scriptura.

Deşi era un trup adevărat, omenesc, un trup material, care putea fi pipăit, format din carne şi din oase (Luca 24.39; nu din „carne şi sînge", 1 Corinteni 15.50) şi care purta semnele suferinţelor Lui, era totuşi un trup spiritual, care nu era supus legilor fizice ale creaţiei dintîi, astfel încît cu acesta Domnul a putut trece prin uşi încuiate, a putut să apară şi să dispară din nou: „dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor" (Luca 24.31). În acest trup L-au văzut ucenicii în final mergînd la cer, L-au văzut cum a fost înălţat, pînă cînd un nor L-a ascuns din ochii lor (Faptele Apostolilor 1.9). Acum Domnul Isus este slăvit sus, la dreapta Măririi, dar El este acolo cu trupul Său omenesc, cu „trupul Său de slavă", despre care Scriptura nu ne spune însă nimic.

Asupra acestui trup de înviere se păstrează o taină de nedezlegat. Va trebui probabil să aşteptăm pentru a afla mai mult despre el, pînă va veni ceea ce este desăvîrşit. Dar încă de acum ne face fericiţi încrederea deplină că El va schimba şi trupul stării noastre smerite şi-l va face asemenea trupului slavei Sale (citeşte în Filipeni 3.21), că nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi „într-o clipă, într-o clipeală din ochi" (1 Corinteni 15.51-52). Atunci Îl vom vedea aşa cum este. Slava trupului pe care îl vom purta atunci, nu cred că ne va preocupa: el va fi doar unealta, chiar dacă una minunată, care ne va face capabili să-L privim şi să ne bucurăm de Acela care ne iubeşte nespus.

Salutul Domnului

Din Luca 24 ştim că ucenicii s-au speriat şi au fost „plini de spaimă" (versetul 37), cînd Domnul Isus a intrat direct prin uşa încuiată, în mijlocul lor. Ei credeau că văd un duh. Dar ce le spune Domnul întîi? Le face reproşuri că toţi L-au părăsit şi au fugit? Le explică faptul că El nu mai vrea să aibă a face cu astfel de „prieteni"? Nu! El stă în mijlocul lor cu un salut de pace: „Pace vomă!"

Cu acest rezultat pentru ei şi pentru noi Se întoarce de pe cîmpul de bătălie, Golgota. El a făcut pace prin sîngele crucii Lui (Coloseni 1.20), pace cu Dumnezeu (Romani 5.1), de care acum se pot bucura toţi care prin credinţă se sprijinesc pe acest sînge al iertării, toţi care înţeleg că El a murit pentru ei. „Pace vouăl" - preţios rezultat al lucrării de mîntuire înplinite! Despre această pace a vorbit El în cuvintele Sale de rămas bun către ucenicii Săi, înainte de moartea Sa, şi a spus: „Vă las pacea" (Ioan 14.27). Şi primul lucru pe care li-l aduce, acum după moartea Sa,

este această pace scumpă.

Rănile Domnului

Apoi Domnul face ceva ce stă evident în legătură cu salutul Său de pace: El le arată mîinile Sale şi coasta Sa. Aceasta înseamnă că: El le arată de ce era nevoie pentru a cîştiga pacea pentru ei şi pentru noi - moartea Sa. Cît de mişcător este acest fel de a acţiona al Domnului în mijlocul alor Săi! Fără a continua să vorbească, fără cuvinte. El arată spre semnele suferinţelor şi ale morţii Sale, pentru a vorbi inimilor şi pentru a le convinge că este El Însuşi. Se pare că pînă atunci ucenicii nu au avut certitudinea că Acela care Se află în mijlocul lor a fost Domnul şi Învăţătorul lor.

De cîte ori, iubiţilor, nu ni s-a întîmplat şi nouă, ca Domnul să ne arate mîinile şi coasta Sa atunci cînd am fost adunaţi pentru a vesti moartea Sa! Se numără printre cele mai măreţe momente ale vieţii noastre, cînd El, la frîngerea pîinii, ne aminteşte de suferinţele Sale de neconceput, pe care le-a suportat pentru a ne salva pe noi. Ne-am putea preocupa vreodată îndeajuns de aceasta?

În Evanghelia după Luca auzim de mîinile şi de picioarele Sale, aici despre mîinile Sale şi despre coasta Sa. De ce această diferenţă? Desigur că aici Duhul Sfînt pune accentul pe o mîntuire săvîrşită. Să ne amintim: din coasta deschisă a Mîntuitorului mort a ieşit sînge şi apă - semnele iertării şi ale curăţirii (Ioan 19.34)!

Şi apoi trebuie să mai acordăm atenţie şi faptului că trupul de înviere al Domnului, cu ale cărui trăsături supranaturale ne-am ocupat deja, a purtat semnele suferinţelor şi ale morţii Sale! Nu este important acest fapt? Cînd odată, la înviere, ne vom dezbrăca de trupul stării noastre smerite şi ne vom îmbrăca cu trupul de slavă, va mai purta acest trup cicatrici şi răni, pe care le-a avut trupul pămîntesc? Imposibil! În 1 Corinteni 15.43-44 citim: „Este semănat în necinste şi înviază în slavă; este semănat în slăbiciune şi înviază în putere; este semănat trup natural şi înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup natural, este şi un trup duhovnicesc". Iar apostolul Pavel adaugă în versetul 49 asigurarea: „Şi după cum am purtat chipul celui făcut din ţărînă, tot aşa vom purta şi chipul Celui ceresc".

Domnul va lua de la noi chiar şi orice amintire a suferinţelor pămînteşti. Acesta este probabil sensul cuvîntului din Apocalipsa: „El va şterge orice lacrimă din ochii lor" (capitolul 21.4). Trupul Domnul Isus pe care-1 poartă în înviere are semne, care ne vor aminti veşnic de moartea Sa, de iubirea Sa pînă la moarte! Că aceasta nu este un lucru trecător, cum consideră unii în mod ciudat, ne spune clar Apocalipsa 5.6: Îl vom ve-dea şi în slava cerului ca „Miel care părea înjunghiat". Şi dacă Israel va vedea odată pe Acela pe care L-au „străpuns" (Apocalipsa 1.7), nu include aceasta faptul că El va purta anumite semne ale acestei întîmplări?

Bucurie

Putem uşor înţelege că ucenicii s-au bucurat cînd L-au văzut pe Domnul nu cînd au văzut mîinile Sale şi coasta Sa. Pacea, am remarcat, este rezultatul lucrării Sale; dar bucuria este rezultatul faptului de a fi preocupat de Persoana Domnului. Această bucurie se ridică deasupra împrejurărilor. Împrejurările ucenicilor au rămas neschimbate. Domnul i-a lăsat aşa cum erau. Înainte, ca şi după aceea, o lume vrăjmaşă le stătea împotrivă. Şi totuşi nu-i stăpînea frica de iudei, ci bucuria de Domnul lor.

Aşa se va întîmpla şi cu noi. Poate sîntem, dacă trebuie, „întristaţi pentru puţină vreme" prin „felurite încercări" (1 Petru 1.6). Adesea Domnul nu schimbă nici în cazul nostru împrejurările care ne cercetează şi ne încearcă. Ceea ce face însă este aceasta: ne ridică deasupra lor, prin aceea că ne face să ne preocupăm cu El însuşi, astfel încît să devenim capabili să ne bucurăm cu o bucurie negrăită: „Pe care voi Îl iubiţi fără să-L fi văzut, credeţi în El fără să-L vedeţi şi vă bucuraţi cu o bucurie nespusă şi plină de slavă" (versetul 8).

Dacă înainte ne-am preocupat mai ales de latura personală a bucuriei în Domnul, nici cea colectivă nu este mai prejos. Cînd credincioşii sînt adunaţi în jurul Domnului şi El li Se descoperă, rezultatul poate fi numai bucuria. „Ucenicii s-au bucurat cînd au văzut pe Domnul." Este o experienţă binecuvîntată, cu adevărat din cer.

Misiunea Domnului

Înainte ca Domnul să le dea ucenicilor Săi o misiune specială, El repetă încă o dată salutul de pace către ei: „Pace vouă!" Dar nu este în nici un caz o simplă repetare. Eu nu cred că Domnul S-a repetat vreodată în Cuvîntul Său. Dacă acum spune pentru a doua oară, „Pace vouă!", atunci în mod evident El nu vorbeşte de pacea cugetului, ci de pacea inimii, nu de pacea cu Dumnezeu (Romani 5.1), ci de pacea lui Dumnezeu (Filipeni 4.7). Această deosebire a făcut-o şi Ioan în ca-pitolul 14.27, cînd a spus: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea". Prima pace vorbeşte de relaţia cu Dumnezeu, a doua de calea lor în lume. În lume vor avea necazuri, dar în El, chiar dacă a trebuit să-i părăsească din nou şi să-i lase în lume, vor avea pace (Ioan 16.33). Aceasta este condiţia necesară pentru orice slujbă şi de aceea probabil citim a doua oară, „Pace vouă!"

Aceasta ne arată exact şi poziţia noastră. Cum putem fi trimişii Săi în această lume rea, dacă pacea Sa nu ne umple inima? Cum le putem vesti altora Evanghelia păcii, dacă noi înşine nu sîntem încălţaţi cu pacea pe care ne-a adus-o această Evanghelie, ca să fim astfel în stare să vestim această pace pretutindeni acolo unde ne va trimite Domnul (Efeseni 6.15)? Să fim atenţi: pacea inimii este condiţia slujirii, nu rezultatul ei. Mulţi încearcă să-I slujească Domnului pentru a primi pacea, pentru a deveni mai fericiţi. Domnul Isus spune însă întîi: „Pace vouă!" şi după aceea: „Vă trimit".

„Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, aşa vă trimit şi Eu pe voi." Aici avem misiunea Domnului pentru ucenicii Săi. Fiecare evanghelie se încheie cu o misiune specială a Celui înviat către ucenicii Săi şi fiecare sarcină, potrivit caracterului evangheliei respective, este diferită de celelalte. Mi se pare însă că misiunea din Evanghelia după Ioan este cea mai măreaţă.

Domnul Isus a fost trimis de Tatăl Său în lume - Ioan aminteşte acest lucru de mai bine de patruzeci de ori în evanghelia sa, ca Tatăl să Se descopere în El. El era Dumnezeu, era cu Dumnezeu (Ioan 1.1-2). El a venit de sus şi nu era din lumea aceasta (capitolul 8.23). Nimeni nu a văzut vreodată pe Dumnezeu: „singurul Lui Fiu, care este în sînul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut" (capitolul 1.18). În cuvintele şi în lucrările Sale a arătat cine este Tatăl; El era descoperirea desăvîrşită, imaginea Dumnezeului nevăzut. Cînd Filip a rostit rugămintea care dovedeşte înţelegere puţină: „Doamne, arată-ne pe Tatăl", din gura Fiului a venit minunatul răspuns: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: »Arată-ne pe Tatăl«?" (citeşte în capitolul 14.9).

Dar apoi Domnul Isus a murit, a înviat dintre cei morţi şi acum era pe punctul de a Se întoarce la Tatăl, de la care a ieşit. În rugăciunea Sa către Tatăl din capitolul 17, a spus deja înaintea morţii Sale (deşi în duh stătea deja în spatele crucii): „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, aşa i-am trimis şi Eu pe ei în lume" (versetul 18). Acum sosise timpul pentru aceasta. După cum El L-a făcut cunoscut pe Tatăl în lume, tot astfel trebuia să-L facă ei cunoscut acum pe Fiul. În ei, în ucenici, lumea trebuia să recunoască cine este Hristos.

Ce poziţie, ce sarcină pentru noi, copiii lui Dumnezeu! Noi nu trebuie să facem doar un lucru sau altul pentru El, ci tot ce facem aici pe pământ, în purtarea noastră şi în motivaţiile noastre, să-L arătăm pe El Însuşi - pe El care nu mai este aici. Noi „nu sîntem din lume", într-o asemenea măsură, încît El ne trimite În ea. Este într-adevăr un privilegiu nemăsurat că ne mai lasă un timp aici pentru a-L prezenta pe El în această lume care nu-L cunoaşte şi să-I slujim în acest fel. Să ne ajute Dumnezeu la aceasta!

Viaţa de înviere

Pentru a doua oară citim acum în acest fragment cuvintele: „Şi după ce a zis acestea ...". Ca în versetul 20, se realizează prin aceasta o legătură între cuvîntul precedent şi acţiunea următoare a Domnului. „Şi spunînd acestea, a suflat peste ei şi le-a zis: »Primiţi Duh Sfînt«" (Ioan 20.22). Ce înseamnă această acţiune a Domnului? Au primit ucenicii în acea seară darul Duhului Sfînt?

Nu putea fi în nici un caz coborîrea Duhului Sfînt ca Persoană a Dumnezeirii; acest eveniment putea avea loc abia după ce Domnul Isus S-a înălţat slăvit la cer (Ioan 7.39). în realitate, Duhul a venit abia în ziua Cincizecimii, după cum relatează Faptele Apostolilor în capitolul 2. Şi aceasta a fost exact cincizeci de zile mai tîrziu. Şi într-un moment ulterior - descris în Evanghelia după Ioan 20.22 - Domnul le-a poruncit ucenicilor să nu se depărteze de Ierusalim, „ci să aştepte acolo făgăduinţa Tatălui, »pe care«, le-a zis El, »aţi auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfînt«" (citeşte în Faptele Apostolilor 1.4-5).

Probabil că nu este întîmplător faptul că acelaşi cuvînt folosit aici pentru a sufla, şi care apare doar în acest loc în Noului Testament, este folosit de traducătorii Septuagintei în Geneza 2.7. „Şi Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viaţă şi omul a devenit un suflet viu." După cum partea spirituală a primului om a ajuns să existe prin aceea că Domnul i-a suflat în nări suflare de viaţă, tot aşa Îl vedem aici pe ultimul Adam, care este un Duh dătător de viaţă (1 Corinteni 15.45), suflînd peste ucenici viaţa Sa de înviere. Fără îndoială că ei erau deja născuţi din nou, dar Domnul Isus le făcea parte împreună cu El de „viaţa din belşug" (Ioan 10.10). Acest adevăr este peste măsură de binecuvîntat! Viaţa pe care o avem în Hristos este viaţa Sa de înviere, este deci o viaţă care corespunde poziţiei Sale de înviere, care se află dincolo de moarte, de judecata lui Dumnezeu şi de puterea lui Satan.

Dar atunci de ce este numită această viaţă de înviere a Domnului Isus Duhul Sfînt? În primul rînd, şi nu mă îndoiesc, pentru că Domnul a vrut să sugereze umplerea ucenicilor cu Duhul Sfînt în ziua Cincizecimii şi în al doilea rînd, pentru că Duhul Sfînt este puterea în această viaţă. Domnul Isus a fost „dovedit cu putere Fiu al lui Dumnezeu, potrivit Duhului sfinţeniei, prin învierea morţilor" (Romani 1.4), a fost „făcut viu în duh" (1 Petru 3.18). Că Duhul Sfînt este o Persoană dumnezeiască, este deasupra oricărei îndoieli. Cu toate acestea, în multe locuri nu este prezentat în calitatea Sa de Persoană, ci ca putere caracteristică. Acest lucru se vede foarte clar în Romani, capitolul 8, unde în primele zece versete Îl găsim ca „Duh de viaţă", pe cînd în versetele 11 - 27 este prezentat ca Persoană divină care locuieşte în noi, care acţionează în şi pentru noi.

Cînd Domnul Isus le-a dat ucenicilor misiunea Sa, ei încă nu aveau putere pentru a face faţă acestei misiuni. Ei urmau s-o primească atunci cînd Duhul Sfînt Se va coborî peste ei. Dar ei trebuiau să primească deja acum o înţelegere interioară asupra gîndurilor Sale; tot aşa, în relatarea paralelă din Luca 24 aflăm că El „le-a deschis mintea ca să înţeleagă Scripturile" (versetul 45). Astfel, de viaţa de înviere este legată o înţelegere duhovnicească, o „inteligenţă" duhovnicească, dacă o pot numi aşa, care dă şi explicaţia pentru uimitoarea înţelegere a apostolului Petru din Faptele Apostolilor 1.

Dar ei mai aveau nevoie de Duhul Sfînt şi într-o altă privinţă. Despre aceasta vorbeşte Domnul în Evanghelia după Ioan 20.23.

Iertarea administrativă a păcatelor

„Celor care le veţi ierta păcatele, vor fi iertate; şi celor care le veţi ţine, vor fi ţinute" (Ioan 20.23). Ce vrea să spună Domnul Isus cu aceste cuvinte? Acest verset în general ne face greutăţi mari, pentru că trecem cu vederea faptul că Scriptura vorbeşte de mai multe feluri de iertare a păcatelor. Că Domnul nu vor-beşte aici de iertarea absolută a păcatului, de iertarea în privinţa cerului, o dovedeşte remarca potrivită a cărturarilor şi a fariseilor din Luca 5.21: „Cine poate să ierte păcatele decît numai Dumnezeu?" Aveau dreptate în această privinţă. Pretutindeni unde se vorbeşte în Scriptură de iertarea păcatelor în sens veşnic, Dumnezeu este singurul care o poate face pe baza jertfei lui Hristos.

Există şi o iertare de păcate pe care o administrează oamenii. De aceea o putem numi „iertare administrati-vă a păcatelor". Despre aceasta vorbeşte Domnul Isus aici. Acest fel de iertare de păcate îl încredinţează ucenicilor Săi, nu numai apostolilor, cum am învăţat din versetul 19: în Noul Testament nu există o clasă preoţească deosebită! Ea ar fi o negare totală a adevăratului creştinism.

Putem distinge două feluri de iertare de păcate administrativă şi mi se pare că în versetul nostru, Domnul vorbeşte mai ales de prima. Cea mai urgentă nevoie a păcătosului este să primească iertarea păcatelor sale. Lucrarea necesară pentru aceasta a săvîrşit-o Hristos pe cruce. Dar trebuie să existe cineva care să dea „poporului Său cunoştinţa mîntuirii, care stă în iertarea păcatelor lor", pentru a folosi frumosul loc din Luca 1.77. Adevărul despre iertarea păcatului ar trebui „administrat" aici, pe pământ, într-un mod potrivit lui Dumnezeu. Prin ce? Prin aceea că este predicat. „Şi cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Şi cum vor auzi despre El fără cineva care să predice?" (Romani 10.14).

Cartea Faptele Apostolilor ne dă exemple potrivite pentru vestirea Evangheliei. Petru spune, în casa lui Corneliu din Cezareea, „Toţi prorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, primeşte, prin Numele Lui, iertarea păcatelor" (capitolul 10.43). Pavel a predicat Evanghelia în Antiohia din Pisidia şi a zis: „Să ştiţi dar fraţilor, că prin El vi se vesteşte iertarea păcatelor" (capitolul 13.38).

Să reţinem deci: Domnul le-a încredinţat ucenicilor Săi. şi nouă, predicarea iertării păcatelor. Unde ducem această binecuvîntare prin vestire, acolo ea este cunoscută: unde nu o ducem, nu este cunoscută. Ce răspundere serioasă purtăm!

Al doilea tip de iertare de păcate administrativă are de-a face cu „acceptarea" de către Adunare, cu „legarea" şi „dezlegarea" despre care am vorbit în capitolul precedent.

Că de administrarea marelui adevăr despre iertarea păcatelor prin sîngele lui Hristos ţine şi botezul, pentru mine nu se pune în discuţie; căci el se face „spre iertarea păcatelor" (Faptele Apostolilor 2.38).

Dar, pentru că botezul nu este o problemă a Adunării (ci un act personal), nu insist asupra lui. Observ doar - pentru a preîntîmpina înţelegeri greşite - că Pavel în Faptele Apostolilor 2 nu spune: „Cine este botezat are iertarea păcatelor". Botezul este spre iertarea păcatelor, în vederea ei. Prin botez, pătrundem în domeniul în care adevărul despre iertarea păcatelor este cunoscut şi administrat în mărturia creştină pe pămînt; iar dacă există credinţă adevărată, vie („Cine va crede şi va fi botezat, va fi mîntuit" - Marcu 16.16), se primeşte nu numai această mare binecuvîntare, ci şi toate celelalte binecuvîntări creştine care decurg din ea. Simon, vrăjitorul, nu a crezut cu adevărat, după cum arată întreaga desfăşurare a istoriei sale, şi el s-a pierdut pentru veşnicie, după cîte ştim. Cu toate acestea, a fost botezat în acest adevăr (Faptele Apostolilor 8.13). Cît de mult sporeşte aceasta răspunderea atîtor creştini de nume, care în exterior se numără printre creştini, dar nu cred cu adevărat în Domnul Isus ca Mîntuitorul lor personal!

Rezumat

Avem în această parte, ca împlinire pentru Ioan 12.24 („... dacă grăuntele de grîu care a căzut pe pămînt nu moare, rămîne singur; dar, dacă moare, aduce multă roadă"), o plăcută imagine a Adunării lui Dumnezeu pe pămînt. Acestea sînt trăsăturile caracteristice:

- Ziua dintîi a săptămînii, ziua Domnului, este pentru creştinătate. Credincioşii se adunau în primul rînd în această zi.

- Domnul înviat este punctul central, viu, al cetei izolate de lume. El este personal în mijlocul lor, chiar dacă nu trupeşte.

- Pacea cu Dumnezeu este cunoscută şi primită ca rezultat al lucrării lui Hristos.

- Prezenţa personală a Domnului se poate simţi, iar preocuparea cu El produce bucurie.

- Cunoaşterea păcii practice a inimii, care izvorăşte din preocuparea cu Hristos, este baza slujirii creştine.

- Cei credincioşi au misiunea de a-L arăta pe Domnul lor absent în viaţa zilnică pe pămînt.

- Ei posedă viaţa de înviere a Domnului, ba chiar Duhul Sfînt Însuşi, care îi face în stare să-L cunoască pe Hristos şi capabili pentru orice slujbă.

- Iertarea păcatelor le este încredinţată în două feluri: în vestirea acestui adevăr şi în legarea şi dezlegarea de către Adunare. Botezul creştin conduce în exterior în domeniul în care acest adevăr este cunoscut şi administrat.

„Noi am văzut pe Domnul." Aceasta este experienţa comună copiilor lui Dumnezeu, care sînt adunaţi în adevăr pentru Numele Său. Este aceasta şi experienţa ta, iubite cititor? Nu există nimic altceva care ar putea da o mai mare fericire!

Capitolul 8 - Cina Domnului și Masa Domnului

1. Instituirea Cinei Domnului

Trei întruniri ca adunare

Am vrea să ne ocupăm acum de întrunirile Adunării, aşa cum ni le arată Scriptura. Scriptura ne arată în total trei întruniri, unde credincioşii sînt strînşi ca adunare în Numele Domnului Isus. Acestea sînt:

1. strîngerea pentrufrîngerea pîinii.
2. strîngerea pentruzidire,
3. strîngerea pentrurugăciune.

A se strînge „ca adunare" (tradus literal „la adunare") - (1 Corinteni 11.18), înseamnă a se întruni in caracterul Adunării, astfel încît să se dea o reprezentare a lui Hristos şi a Adunării. Aceasta este forma cea mai înaltă a strîngerii şi include în sine faptul că adunarea este pentru Numele Său. Există strîngeri care sînt absolut folositoare şi însoţite de binecuvîntare, dar care totuşi nu au acest caracter înalt. Întruniri de fraţi care discută lucruri din lucrarea Domnului; strîngeri pentru vestirea Evangheliei sau a adevărului de către un anumit frate; strîngeri pentru masa de dragoste; conferinţe pentru cercetarea Cuvîntului lui Dumnezeu - toate acestea nu sînt strîngeri ca adunare. Acest lucru devine evident deja prin faptul că nici una dintre aceste adunări nu are împuternicirea de „a lega" şi „a dezlega", după cum am văzut deja. S-ar putea ca la un asemenea prilej să fie prezentă întreaga adunare a unei localităţi, şi totuşi, ca să nu fie atunci împreună „ca adunare".

Toate cele trei întruniri amintite poartă acest înalt caracter şi fiecăreia dintre ele îi revine o importanţă extremă; Ia nici una nu se poate renunţa. Strîngerea centrală însă, cu importanţa cea mai mare, este pentru frîngerea pîinii, de aceea dorim să începem cu ea. Spun „frîngerea pîinii", întîi pentru că este o expresie biblică (Faptele Apostolilor 20.7), şi în al doilea rînd, pentru că în aceasta sînt incluse două laturi ale acestei instituiri, Cina Domnului şi Masa Domnului. Întîi să vedem în ce mod şi în ce condiţii a instituit Domnul Isus această rînduială. Acesta este obiectul acestui capitol.

Prima menţionare istorică

Prima menţionare istorică a frîngerii pîinii, după instituirea ei de către Domnul, o găsim în Faptele Apostolilor 2:

> „Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frîngerea pîinii şi în rugăciuni" (versetul 42).

Primii creştini se caracterizau prin patru aspecte, Învăţătura apostolilor şi legătura frăţească erau trăsăturile caracteristice ale tinerei adunări, frîngerea pîinii şi rugăciunea erau acţiunile practice care decurg din ele. Părtăşia dintre primii creştini şi-a găsit expresia după voia lui Dumnezeu în frîngerea comună a pîinii şi în rugăciunile comune. Să fie astăzi altfel?

Că la „frîngerea pîinii" este vorba de Cina Domnului şi nu de o masă obişnuită, o dovedeşte versetul 46, unde cele două lucruri sînt deosebite unul de altul: ei frîngeau pîinea acasă şi luau hrana cu bucurie şi curăţie de inimă.

Unde se vorbeşte de părtăşia la frîngerea pîinii, se are în vedere Cina Domnului. Şi în capitolul 20 găsim această diferenţiere. După ce în versetul 7 se vorbeşte despre strîngerea adunării în Troa pentru frîngerea pîinii, „... eram adunaţi laolaltă ca să frîngem pîinea", în versetul 11 ni se prezintă acţiunea personală a apostolului pentru înviorarea lui proprie: „După ce s-a suit iarăşi, a frînt pîinea, a mîncat şi a mai vorbit cu ei mult timp, pînă la ziuă. Apoi a plecat".

Expresia frîngerea pîinii ne arată activitatea adunării care s-a strîns cu acest scop. Expresia Cina Domnului se referă mai ales la Cel care a instituit-o şi Căruia Îi aparţine.

Ieremia 16.7 arată că acţiunea de frîngere a pîinii în timpul jelirii, pentru a mîngîia pe cineva, şi cea de întindere a paharului mîngîierii, pentru tatăl sau pentru mama cuiva, nu era ceva nou pentru un israelit (Ezechiel 24.17 şi Deuteronom 26.14). Şi totuşi, institu-irea pe care a făcut-o Domnul Isus în noaptea în care a fost vîndut era absolut nouă. Este o instituire creştină, cu o însemnătate cu totul nouă şi mult mai adîncă, după cum vom vedea.

Patru relatări inspirate

Există în Noul Testament nu mai puţin de patru relatări inspirate despre ceea ce a instituit Domnul în noaptea dinaintea răstignirii Sale provenind de la patru scriitori diferiţi: Matei, Marcu, Luca şi Pavel. Cele patru relatări prezintă deosebiri importante, şi dacă ne-ar lipsi doar una dintre ele, atunci ne-ar lipsi ceva important.

Dacă relatarea lui Matei nu ar fi ajuns la noi, nu am şti că Domnul a spus: „Beţi toţi din el" (Evanghelia după Matei 26.27). Dacă nu ne-ar fi fost dată relatarea lui Marcu, nu am avea o cunoaştere sigură asupra faptului că ei într-adevăr au băut toţi din el, căci doar el singur aminteşte: „Şi au băut toţi din el" (Evanghelia după Marcu 14.23). Dintre evanghelişti, Luca este singurul de la care aflăm că această Cină urma să fie instituită pentru totdeauna, permanent, în amintirea Domnului (Luca 22.19). Şi apostolul Pavel este singurul care ne relatează şi faptul că, prin mîncarea Cinei, se vesteşte moartea Domnului (1 Corinteni 11.26). Acestea sînt doar cîteva exemple. Alte deosebiri se vor desprinde din cele relatate în continuare.

Mai este demn de remarcat şi faptul că apostolul Pavel a primit comunicările dumnezeieşti pentru relatarea sa relativ tîrziu, şi anume cu cîţiva ani după înălţarea Domnului la cer şi, pe lîngă aceasta, de la Domnul Însuşi, înălţat la dreapta lui Dumnezeu. Desigur că de aceasta se leagă intenţia Domnului, ca cei credincioşi dintre iudei şi dintre naţiuni să vestească moartea Sa pînă va veni din nou.

Dar să ne îndreptăm acum spre relatarea lui Matei cu privire la instituirea Cinei de către Domnul. După cum ne-am amintit deja, el a fost printre cei patru scriitori, prezent în acea noapte în odaia de sus; el a auzit personal cuvintele Domnului şi a primit pîinea şi vinul din mîna Mîntuitorului.

Iertarea păcatelor sub noul legămînt

> „Pe cînd mîncau ei, Isus a luat pîine şi a binecuvintat, a frînt-o şi a dat-o ucenicilor, zicînd: »Luaţi, mîncaţi; acesta este trupul Meu.« Apoi a luat un pahar şi, mulţumind, li l-a dat, zicînd: »Beţi toţi din el, căci acesta este sîngele Meu, al legămîntului celui nou, care se varsă pentru mulţi, spre iertarea păcatelor. Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viţei, pînă în ziua cînd îl voi bea cu voi, nou, în împărăţia Tatălui Meu.« După ce au cîntat o cîntare de laudă, au ieşit spre Muntele Măslinilor" (Matei 26.26-30).

Mişcătoare scenă! Ei tocmai mîncau Paştele, mîncau din „mielul fript la foc", care ne vorbeşte într-un mod atît de viu despre Hristos, adevăratul Miel de jertfă, cînd Domnul Isus, singurul care cunoştea adevărata însemnătate a tuturor lucrurilor, a luat pîine, a bine- cuvîntat-o, a frînt-o şi a dat-o ucenicilor cu cuvintele: „Acesta este trupul Meu". Ei au înţeles aceste cuvinte tot atît de puţin ca şi pe cele care au însoţit paharul. Dar ele nu au înseninat altceva decît aceasta: El, Mesia, va fi lepădat definitiv şi omorît de poporul Său. „Trupul Meu" şi „sîngele Meu", pîinea şi paharul despărţite, vorbesc de moartea Sa, pe care o va îndura nu doar ca martir, ci pentru iertarea vinei noastre.

Trebuie să cercetăm şi mai îndeaproape cuvintele Domnului pe care le-a rostit cînd le-a dat paharul şi pe care le conţine doar relatarea lui Matei, deci acela care a scris în mod special pentru iudei. Dar ele sînt de importanţă deosebită şi pentru noi astăzi; căci omul în permanenţă a stricat ceea ce a dat Domnul, prin harul Său. Creştinătatea a făcut din Cină un sacrament (provine din cuvîntul latinesc sacramentum. care iniţial desemna jurămîntul soldaţilor romani) şi înţelege prin aceasta „un simbol exterior şi vizibil al unui lucru interior şi duhovnicesc", un „mijloc de har", prin care se transmit binecuvîntări duhovniceşti. Şi astfel, mulţi creştini de nume iau Cina pentru iertarea păcatelor lor, ei mănîncă din ea „pentru iertarea păcatelor". Făcînd aceasta, ei se bazează pe faptul că Hristos ar fi spus aşa, a dat această indicaţie. A făcut-o într-adevăr? Nu, El nu a spus aşa. Cuvintele Sale spun:

> „Căci acesta este sîngele Meu, al legămîntului celui nou, care se varsă pentru mulţi, spre iertarea păcatelor."

Nu luarea Cinei duce la iertarea păcatelor, ci vărsarea sîngelui Său. Ce răstălmăcire fatală a cuvintelor Domnului, de care mulţi se fac vinovaţi! Ce înşelăciune gravă, căreia mulţi îi cad pradă! Nu, Hristos, în har nemărginit, Şi-a dat viaţa de bunăvoie, ca păcătoşii demni de blestem să poată primi iertarea păcatelor lor.

Şi cum, în ce mod ajung să primească această binecuvîntare de neconceput? „Prin credinţa în sîngele Lui", aflăm din Romani 3.25. Nu prin luarea Cinei! Nu prin credinţa într-un „sacrament"! Eu sper că acest lucru este clar pentru fiecare cititor al acestor rînduri.

Ce vrea să spună Domnul însă prin noul legămînt? Evident, el este în contradicţie cu cel vechi, cu primul legămînt de pe Sinai, care era un legămînt bilateral şi un legămînt al faptelor, bazat pe obligaţia liber consimţită a poporului Israel de a împlini toate cuvintele Domnului. Noul legămînt este, cum vom vedea imediat, un legămînt unilateral, bazat pe Dumnezeu însuşi şi independent de credincioşia omului.

Dintre scriitorii Vechiului Testament, profetul Ieremia este singurul care vorbeşte direct despre noul legămînt, deşi şi alţi profeţi descriu binecuvîntările acestuia. Şi în Noul Testament, Domnul Isus este primul care aminteşte noul legămînt şi arată temelia acestuia: sîngele Său. Dar să ascultăm întîi cuvintele lui Dumnezeu prin gura proorocului Ieremia: »Iată, vin zile,« zice Domnul, »cînd voi face cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda un legămînt nou: nu ca legămîntul pe care l-am încheiat cu părinţii lor, în ziua cînd i-am apucat de mînă să-i scos din ţara Egiptului, legămînt pe care l-au călcat, măcar că le eram soţ,« zice Domnul. »Ci iată legămîntul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea,« zice Domnul: »Voi pune Legea Mea în lăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Nici unul nu va mai învăţa pe aproapele sau pe fratele său, zicînd: »Cunoaşte pe Domnul!« Ci toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic pînă la cel

mai mare,« zice Domnul; »căci le voi ierta nelegiuirea şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor« " (Ieremia 31.31-34).

Să reţinem întîi cu cine va face Domnul noul legămînt. Mulţi cred că acest legămînt ar trebui să se refere la Biserică, la Adunare, deoarece Domnul vorbeşte de paharul Cinei ca sîngele legămîntului celui nou. Dar Domnul Isus nu face un legămînt cu Adunarea Sa, pe care El Însuşi o zideşte, o zideşte pe Sine Însuşi, (naţiunile n-au fost niciodată într-o relaţie de legămînt cu Domnul), ci cu casa lui Israel şi cu casa lui iuda îl va face - „după acele zile". Că noul legămînt ţine încă de viitor şi că Dumnezeu îl va încheia cu ambele case, se confirmă clar în capitolul opt al epistolei către Evrei.

În continuare scoatem în evidenţă conţinutul acestui legămînt. El va conţine trei elemente importante:

1) „Voi pune Legea Mea în lăuntrul lor" - aceasta este sugerarea naşterii din nou pe care o va trăi poporul Israel ca naţiune. Şi profetul Ezechiel vorbeşte de această minune a harului lui Dumnezeu referitor la acest popor (citeşte în capitolul 36.24-38).

2) „Ci toţi Mă vor cunoaşte" - atunci nu va mai fi „măhrama pe inimile lor" (citeşte în 2 Corin- teni 3.14-15), ci îl vor cunoaşte pe Dumnezeu, Îl vor vedea pe Acela pe care L-au străpuns (Zaharia 12.10 şi Apocalipsa 1.7). Atunci „pămîntul va fi plin de cunoştinţa slavei Dom-nului, ca fundul mării de apele care-l acoperă" (Habacuc 2.14).

3.) „Căci le voi ierta nelegiuirea şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor" - ei vor dobîndi iertarea păcatelor. Fericită parte, că şi acest popor vinovat, care odinioară L-a lepădat pe Mesia, va trăi iertarea păcatelor!

La instituirea Cinei, Mîntuitorul descoperă însă ceea ce profetul nu a putut să facă: El arată pe ce se va înte-meia noul legămînt, şi anume pe propriul Său sînge, adică pe jertfa Sa, pe care El o va aduce lui Dumnezeu murind pe cruce. Sîngele animalelor de jertfă din Vechiul Testament nu a putut să şteargă nici un păcat, ci era doar o amintire a faptului că păcatul era prezent şi în realitate nu a fost ispăşit (Evrei 10.1-18). Valoarea acestor animale de jertfă consta doar în aceea că ele atrăgeau atenţia asupra Aceluia care va veni şi va împlini lucrarea de iertare.

Pe baza lucrării săvîrşite pe Golgota de Domnul Isus, credincioşii din timpul harului au astăzi deja iertarea păcatelor, după cum constată în mod absolut Ioan în prima sa epistolă: „Vă scriu, copilaşilor, fiindcă păcatele vă sînt iertate pentru Numele Lui" (citeşte în capitolul 2.12). Poporul Israel o va primi, şi anume în legătură cu binecuvîntările noului legămînt.

Sîngele vechiului legămînt a fost stropit peste poporul care jurase să împlinească toate cuvintele pe care le-a poruncit Domnul. Era semnul ameninţării judecăţii, al morţii pentru cazul în care nu ar fi ascultători (Exod 24.3-8).

Cît de dureros a trebuit să afle acest popor adevărul acestui semn! Sângele noului legămînt, dimpotrivă, vorbeşte despre iertare, despre har nemărginit, căci Domnul Isus a spus plin de înţeles: „care se varsă pentru mulţi, spre iertarea păcatelor". Nu numai lui Israel, ci şi naţiunilor li se oferă acest har. Binecuvîntarea adusă de lucrarea de ispăşire săvîrşită trebuia, în gîndurile lui Dumnezeu, să se întindă în întreaga lume. peste toţi oamenii. Dumnezeu doreşte „ca toţi oamenii să fie mîntuiţi şi să vină la cunoştinţă de adevăr" (1 Timotei 2.4). Acest har trebuie luat personal şi prin credinţă.

Mai rezum odată acest punct, datorită importanţei sale: paharul Cinei este un simbol pentru sîngele lui Hristos. Deoarece acest sînge este şi temelia noului legămînt, el este numit „sîngele legămîntului celui nou". Vechiul legămînt al faptelor, a fost încheiat cu Israel şi pecetluit cu sînge, semnul morţii, pentru cel care îl încălca. Şi noul legămînt va fi încheiat cu Israel, dar, în legătură cu el, sîngele lui Hristos este temelia pentru iertarea păcatelor. Pe temelia noului legămînt. Israel va obţine naşterea din nou, cunoaşterea Domnu-lui şi iertarea păcatelor, datorită harului lui Dumnezeu. Noi, creştinii, avem deja astăzi aceste binecuvîntări, pe aceeaşi temelie a sîngelui lui Hristos, dar le avem într-o măsură mult mai bogată şi cu deosebirea că noi nu sîntem într-o relaţie de legămînt cu Dumnezeu, ci sîntem copii, iar cu copiii Săi, Dumnezeu nu încheie legămînt. Dar de fiecare dată cînd frîngem pîinea şi bem din pahar, ni se aminteşte că rezultatele lucrării Domnului nostru trec cu mult peste ceea ce ne priveşte pe noi şi includ şi binecuvîntarea lui Israel.

Părăsim acum relatarea lui Matei, pentru a o urmări pe cea a lui Luca.

Ultimul Paşte al Domnului

> „El le-a zis: »Am dorit mult să mănînc Paştile acestea cu voi înainte de a suferi; căci vă spun că de acum încolo nu le voi mai mînca pînă ce nu se vor împlini în împărăţia lui Dumnezeu.« Şi luînd un pahar, a mulţumit şi a zis: »Luaţi paharul acesta şi împărţiţi-l între voi; căci vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viţei, pînă cînd nu va veni împărăţia lui Dumnezeu«" (citeşte în Luca 22.15-18).

Luca, inspirat de Duhul, relatează cu un accent deosebit şi cu o mare precizie inspirat de Duhul, cum marea clipă s-a apropiat tot mai mult - timpul în care nu numai că va mînca pentru ultima dată Paştile cu ucenicii Săi, ci în care El Însuşi va fi înjunghiat ca Miel pascal. Totul s-a îndreptat cu o consecvenţă dîrză spre acest punct hotărîtor:

> „Şi sărbătoarea Azimilor, numită Paştile, se apropia" (versetul 1).
>
> „Ziua sărbătorii Azimilor, în care trebuia jertfite Paştile, a venit" (versetul 7).
>
> „Cînd a sosit ceasul, El a stat la masă şi apostolii au stat împreună cu El" (Luca 22.14).

Cu o dragoste fără seamăn, Domnul le spune ucenicilor Săi că a dorit să mănînce acest Paşte împreună cu ei, înainte de patimile Sale, adică înainte de a muri pe cruce.

Cît de mult trebuie să fi fost preocupat Domnul înăuntrul Său cu moartea Sa, cum trebuie să fi simţit greutatea şi importanţa acesteia! Dar această cunoaştere divină a fost legată de o desăvîrşită iubire umană şi nicidecum nu a exclus-o. Faptul că vedem strălucind în Persoana Domnului nostru slava Sa dumnezeiască şi în acelaşi timp iubirea Sa umană, ne conduce la adorare. Aceasta este ceea ce ni-L face atît de drag şi de demn de adorare, dacă mă pot exprima astfel. Nimeni altcineva nu-l este asemenea.

Domnului Îi este dor de părtăşia cu ucenicii Săi! De am pune la inimă acest lucru! În inima Sa este o dorin-ţă după părtăşie, expresia iubirii Sale, mult mai puternică decît este în noi. Inima Sa este îndreptată spre ucenicii Săi şi Lui Îi este dor să-Şi exprime pentru ultima dată pe acest pămînt, în acest fel, iubirea. Încă o dată ar vrea să fie împreună cu ei, înainte ca suferin-ţele de neimaginat ale crucii să vină peste El. „Înainte

de patima Mea" - ce cuvînt emoţionant! El a suferit deja în drumul Său aici pe pămînt, unde totul a fost împotriva Lui, unde era un crin în mijlocul spinilor. Dar acum urmau suferinţele morţii. El ştia că trebuie să meargă singur pe această cale („Tu nu poţi veni acum după Mine, unde Mă duc Eu" - Ioan 13.36), dar totuşi a dorit să mai mănînce odată Paştele, înconjurat de ai Săi.

Şi nu este semnificativ faptul că tocmai Luca, care nu era prezent în acea cameră de sus, ne comunică aceste cuvinte mişcătoare ale Mîntuitorului? Matei, care trebuie să le fi auzit, nu a avut misiunea de a le transmite, dar Luca, doctorul iubit, a avut această misiune, deoarece trebuia să-L prezinte pe Domnul Isus ca Fiu al Omului.

Domnul participă la Paşti ca Unul dintre ei, dar El arată totodată că vechiul sistem se va sfîrşi. Împărăţia Sa nu era de aici şi acum El rupe relaţiile cu Israel. De aceea spune că El nu va mai mînca Paştile de acum înainte. Lepădarea Sa de către poporul Său pămîntesc, moartea şi învierea Sa vor crea relaţii noi cu Dumnezeu şi El îi va introduce pe ucenicii Săi în aceste relaţii. Dar întîi trebuia împlinit Paştile în împărăţia lui Dumnezeu.

Trebuie remarcat faptul că în cuvintele Sale, Domnul deosebeşte atît mielul pascal de pahar, cît şi pe ambele de instituirea Cinei Sale. Să ne oprim puţin la primul aspect. Deşi Domnul a participat la Paşti, El nu a băut din paharul care I-a fost dat în legătură cu Paştile. Căci, spre deosebire de versetul 19 („Şi luînd o pîine"), în textul de bază al versetului 17 găsim o altă con-strucţie: „Şi primind un pahar", nu se spune simplu, „Şi luînd un pahar".

Deci, după ce a luat paharul, care făcea parte din Paşti şi pe care I l-a dat unul dintre ucenicii Săi şi după ce a mulţumit pentru el, a spus: „Luaţi paharul acesta şi împărţiţi-l între voi", dar El Însuşi nu a băut din el. De ce nu? Poate, cum bănuiesc unii, că acest pahar nu-şi avea locul în indicaţiile iniţiale ale lui Dumnezeu referitoare la Paşti (compară Deuteronom 16.3-8), fiind adăugat ulterior de oameni. Dar, pentru că El a mulţumit pentru acest pahar, iar în versetul 18 El Însuşi dă motivaţia pentru faptul că nu a băut din el, înţelesul mi se pare a fi unul mai adînc. El a terminat cu pămîntul, a rupt legăturile cu vechiul sistem iudaic şi nu mai avea părtăşie cu oamenii în relaţiile vechi, care erau „în felul lumii" (2 Corinteni 5.16). El a mai mîncat odată Paştile, dar aceasta trebuia să-şi găsească acum împlini-rea în El Însuşi; şi astfel, aceasta nu a fost pentru El un simbol al bucuriei, ci al suferinţelor celor mai adînci. Din punct de vedere moral, El a purtat şi a arătat caracterul adevăratului nazireat (Numeri 6), dar acum Se desparte şi exterior de bucuriile împărăţiei lui Dumnezeu în această lume şi adaugă: „Căci vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viţei, pînă cînd nu va veni împărăţia lui Dumnezeu" (Luca 22.18).

El Îşi amînă bucuria de a bea paharul cu ei, pentru un timp mai îndepărtat, cînd împărăţia lui Dumnezeu va fi venit în forma sa vizibilă şi plină de putere. Această zi însă va veni, şi atunci El va bea paharul cu ei într-un fel nou, în împărăţia Tatălui Său (Matei 26.29). Atunci se va împlini şi ceea ce a prorocit Dumnezeu prin gura prorocului Isaia referitor la Domnul Isus: „Va vedea rodul muncii sufletului Lui şi va fi mulţumit" (capitolul 53.11). În acele zile, încă îndepărtate, ale împărăţiei de o mie de ani, a lui Hristos pe pămînt, va fi sărbătorit din nou Paştile, cu o seriozitate mai mare ca înainte, după cum ne arată Ezechiel 45.21-25.

Atunci „berbecul", simbol al puterii şi al cercetării, va lua locul „mielului". Atunci Mirele îi va spune miresei Sale pămînteşti: „Eu intru în grădina mea, sora mea, mireaso, îmi culeg smirna cu miresmele mele, îmi mănînc fagurul de miere cu mierea mea, îmi beau vinul cu laptele meu ... Mîncaţi, prieteni, beţi, da, beţi din belşug, preaiubiţilor!" (Cîntarea Cîntărilor 5.1).

O nouă slujbă - mulţumirea

Dar apoi, Domnul Isus instaurează ceva nou, Cina Sa. Numai relatarea lui Luca deosebeşte atît de clar vechiul de nou. Ca adevărat israelit, Domnul a fost oaspete la Paşti, unul dintre ei, dar acum El devine gazdă. Acum este Cina Sa şi ucenicii Săi sînt oaspeţi la Masa Sa. La propria Sa Masă de aducere aminte, El, firește, nu participă, ci El le împarte alor Săi ceea ce ar trebui să le amintească de moartea Sa. În ceea ce privește scopul şi caracterul, Paştile se deosebeşte total de Cina Domnului. Una privea înainte spre moartea Domnului, cealaltă privește în urmă, la o lucrare împlinită.

„Şi luînd o pîine, a mulţumit, a frînt-o şi le-a dat-o, zicînd: »Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceţi lucrul acesta în amintirea Mea!« Tot astfel, le-a dat şi paharul, după cină, zicînd: »Acest pahar este legămîntul cel nou in sîngele Meu, care se varsă pentru voi«" (Luca 22.19-20).

Este o ordine cu totul nouă, pe care o aşază acum, o slujbă cu totul nouă, care se caracterizează prin mulţumire. Aceasta rezultă clar din felul de a acţiona al Domnului: El a luat pîine şi a mulţumit. În alt loc se spune că El a binecuvîntat şi a lăudat. Deosebirea este mică, prima indicînd mai mult caracterul vorbelor Sale - ceea ce El spunea avea caracterul unei mulţumiri, - iar a doua desemnează mai mult forma cuvintelor Sale ceea ce El spunea lua forma unei binecuvîntări sau a unei laude. In orice caz, ambele cuvinte se folosesc alternativ şi nu trebuie să ne ducem cu gîndul la ceva mistic, ca şi cum elementele s-ar transforma sub cuvintele binecuvîntate ale Mîntuitorului. Ceea ce a luat a fost pîine şi a rămas pîine; ceea ce frîngem noi este pîine şi rămîne pîine: „Plinea pe care o frîngem" (1 Corinteni 10.16), „Pentru că ori de cîte ori mîncaţi din pîinea aceasta ...", „De aceea, oricine mănîncă pîinea aceasta ..." (1 Corinteni 11.26-27).

Frîngerea pîinii se caracterizează deci prin mulţumire. Domnul a luat pîine. El, evident, a avut-o în mînă atunci cînd a mulţumit. Trebuie să fi fost în realitate o minunată mulţumire! Matei, care a fost prezent, nu ne spune nici un cuvînt despre conţinutul ei. Luca, Marcu şi Pavel, care nu au fost de faţă, de asemenea păstrează tăcerea despre aceasta. Avem rugăciunea Domnului din Ioan 17, dar de ce nu avem mulţumirea Sa la Cină?

Desigur, este înţelepciunea lui Dumnezeu cea care ne-a ascuns cu grijă cuvintele Domnului. Nu ar exista altfel pericolul să le întrebuinţăm ca pură formulă, aşa cum se întîmplă, de exemplu, cu aşa numitul „Tatăl nostru", în cercuri largi ale creştinătăţii, pînă în ziua de astăzi? Nici cuvintele apostolului Pavel, pe care le-a rostit la mulţumirea pentru pîine şi vin, nu ni s-au transmis, desigur, din aceeaşi cauză. Dumnezeu ar vrea ca, în dependenţă de Duhul Sfînt, să fim îndrumaţi spre gîndurile la care ar dori să ne conducă El, după caz, şi ca să folosim pentru aceasta cuvintele care I se potrivesc Lui şi sînt expresia Adunării.

Cu siguranţă că strîngerea pentru frîngerea pîinii nu este pentru cereri, cu o singură excepţie: „Vino, Doamne Isuse!"; căci noi frîngem pîinea doar „pînă va veni". Să ne gîndim că avem în faţa noastră o lucrare împlinită, care nu are nevoie de completare şi a cărei valoare infinită Domnul ştie s-o aprecieze pe deplin. Îl avem înaintea inimilor pe Hristos însuşi în Persoana Sa binecuvîntată, în iubirea Sa de neasemuit, în suferinţele de neconceput ale morţii Sale, şi aceasta poate produce numai mulţumire şi adorare. Rugăciuni pentru bolnavii noştri, pentru cei slabi, cereri pentru lumea pierdută, implorări pentru propria noastră creştere şi altele ca acestea nu-şi au locul acolo. Pentru acestea ne

putem ruga oricînd acasă sau în strîngerile pentru rugăciune, Îi putem mărturisi oricînd slăbiciunea noastră; dar frîngerea pîinii trebuie să fie caracterizată prin mulţumire.

Domnul era cu puţin înaintea morţii Sale pe cruce. Dar, oricît ar fi de mari suferinţele Sale - şi cine în afară de El Însuşi ştia ce ascund acestea pentru El - Domnul Isus vede înaintea Sa hotărîrea lui Dumnezeu, lucrarea împlinită, care este temelia ducerii la îndeplinire a hotărîrii. El trece în revistă amploarea rezultatelor morţii Sale şi inima Sa se revarsă în mulţumire. Noi ne aflăm după lucrarea de ispăşire împlinită de Hristos şi sîntem obiectele acesteia, iar ceea ce ni se potriveşte este mulţumirea.

Mai am pe inimă o observaţie de natură practică, de actualitate. La frîngerea pîinii trebuie să mulţumim separat pentru pîine şi vin. Aşa a făcut Domnul şi aşa ar trebui să facem şi noi. Din toate cele trei evanghelii sinoptice aflăm că Domnul a luat pîine, că a mulţumit, a frînt-o şi după aceea le-a dat pîine frîntă. La fel „apoi" şi cu paharul. L-a luat, „a mulţumit lui Dumnezeu, li l-a dat" (Matei 26.27). Nimic nu poate scuza sau justifica voinţa proprie sau necinstirea în acest punct. Noi trebuie să urmăm pur şi simplu pilda Domnului şi să acţionăm aşa cum a făcut El. Ce drept am avea să ne abatem de la exemplul Lui? De aceasta ţine şi faptul ca acelaşi frate să rostească mulţumirea pentru pîine şi pentru pahar, nu doi fraţi diferiţi. Fără să vreau îmi vin în minte cuvintele din Evrei 8, „indicaţia dumneze-iască" pe care a primit-o Moise pentru facerea cortului: „Ia seama", spune El, „să faci totul după modelul care ţi-a fost arătat pe munte" (versetul 5). Să rămînem şi noi la acest „model"!

Sensul simbolurilor

Cuvintele pe care Domnul le-a spus ucenicilor, cînd le-a dat pîinea şi paharul, ne arată sensul acestor simboluri: „Acesta este trupul Meu" - „Acesta este sîngele Meu" (Matei 26.28) - „Acest pahar este legămîntul cel nou în sîngele Meu" (Luca 22.20; 1 Corinteni 11.25).

Sînt simboluri, chiar foarte modeste, nimic altceva; dar simboluri cu sensuri adînci şi de proporţii nemăsurate.

Pîinea pentru care mulţumim este aceeaşi cu cea pe care o frîngem şi din care mîncăm. Am amintit deja acest lucru.

Nici o transubstanţiere („transformare efectivă a vinului în substanţa sîngelui lui Hristos prin păstrarea formei pîinii şi a vinului"), nici o consubstanţiere („prezenţa lui Hristos în sacramentul altarului fără transformarea pîinii şi a vinului")! Aceste lucruri le-a inventat omul religios cu înclinaţie spre ritualism.

Domnul Isus a spus simplu: „Acesta este trupul Meu". Dacă eu îi arăt prietenului meu o fotografie a soţiei mele şi spun: „Aceasta este soţia mea", atunci înţelege oricine că nu am în vedere bucata de hîrtie. Dar această bucată de hîrtie o reprezintă pe soţia mea. Despre aceasta este vorba. Pîinea este o reprezentare simbolică a trupului Său dat pentru noi şi paharul este de asemenea o reprezentare a sîngelui Său vărsat pentru noi.

Încă o scurtă observaţie asupra expresiei: „Tot astfel le-a dat şi paharul, după cină". Eu nu cred că se referă la Paşti.

În primul rînd, aceeaşi expresie se găseşte şi la 1 Corinteni 11.25, şi acolo nu este vorba înainte de Paşti; în al doilea rînd, acolo, ca şi aici, este folosită forma de infinitiv a verbului „a mînca", astfel încît, tradus literal, înseamnă „după mîncare". După ce ucenicii au mîncat din pîine, Domnul le-a dat paharul. După aceea probabil că s-a continuat Paştile. Da, eu sînt convins că aşa a fost. Ultimul fragment al expunerii mele din acest capitol va sublinia aceasta.

Dat pentru voi

Cuvintele Domnului transmise de către Luca „pentru voi" poartă un caracter mult mai personal decît cele transmise prin Matei: „pentru mulţi". Nici o îndoială că ambele sînt în deplină armonie, atît între ele, cît şi cu misiunea pe care Dumnezeu a dat-o celor doi bărbaţi.

Ce dragoste şi har exprimă cuvintele „dat pentru voi" - „vărsat pentru voi"! Cine le-ar putea înţelege vreodată? El a fost gata să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi; căci El nu a venit ca să I se slujească (Matei 20.28). Nimeni nu era îndreptăţit să-I ceară viaţa; El era expresia desăvîrşită a bunătăţii şi a adevă-rului lui Dumnezeu. Nimeni nu putea să-I ia viaţa; pentru aceasta nici Diavolul şi nici oamenii conduşi de el nu aveau puterea. Nu. El a lăsat-o de la Sine. El a avut autoritatea de a-Şi da viaţa şi El a avut autoritatea s-o ia din nou. Şi făcînd aceasta, El a fost pe deplin ascultător. De aceea L-a iubit Tatăl (Ioan 10.17-18). Mîntuitor vrednic de adorare! Prin ascultarea Sa El I-a dat Tatălui Său un nou motiv ca să-L iubească. „De aceea Mă iubeşte Tatăl", putea să spună doar o singură Persoană, putea să spună doar El.

A fost expresia cea mai înaltă a iubirii Domnului şi Mîntuitorului nostru, că S-a dat pe Sine Însuşi pentru noi. Lui să-I aducem în veci mulţumire şi adorare pentru aceasta! Cît de mult îi plăcea şi apostolului Pavel această expresie: „pentru mine", „pentru voi", „dat pentru Adunare"! Cum se manifestă bucuria şi iubirea sa, cînd vorbeşte despre El, ca Fiu al lui Dumnezeu şi adaugă: „care m-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine" (citeşte în Galateni 2.20)! În epistola către Tit ne aminteşte de nădejdea fericită şi de arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mîntuitor Isus Hristos, şi continuă: „El S-a dat pe Sine Însuşi pentru noi" (capitolul 2.13). Ah, de am fi mai conştienţi de această dragoste a Mîntuitorului nostru şi I-am fi mai mulţumitori!

Dar nu numai Domnul Isus Însuşi Şi-a dat trupul, viaţa, ba chiar pe Sine Însuşi, ci şi Dumnezeu L-a dat. El nu Şi-a cruţat propriul Fiu, ci L-a dat pentru noi toţi (Romani 8.32). „In aceasta constă iubirea, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi şi a trimis pe Fiul Său ca ispăşire pentru păcatele noastre" (1 Ioan 4.10). Domnul a făcut de ruşine şi a infirmat într-un mod neîntrecut şi definitiv vechea minciună a şarpelui, că El ar fi atît de bun, după cum spune că este, dar că ar ascunde omului ce este bun pentru el. Tatăl L-a dat pe Fiul! Cum nu ne va da împreună cu El toate lucrurile? „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!" (2 Corinteni 9.15).

Moştenirea Domnului

Dintre evanghelişti, doar Luca este din nou cel care ne comunică moştenirea Domnului: „Să faceţi lucrul acesta în amintirea Mea!". Şi totodată ne arată clar că este vorba de o instituire de durată. Din relatările celorlalţi scriitori, Matei şi Marcu, nu am putea înţelege acest lucru. Să citim în acest scop textele corespunzătoare din evangheliile lui Matei şi a lui Marcu. Nici scriitorul acestor rînduri nu a observat mult timp acest lucru.

Ce apel mişcător se găseşte în aceste cuvinte ale Domnului! Un apel către ai Săi, pentru care El Şi-a dat viaţa! El vrea ca să ne aducem aminte de dragostea Sa. care a mers la moarte pentru noi. Desigur, noi sîntem uniţi cu El ca Domn înviat, dar sîntem îndemnaţi să ne amintim de El ca mort. La Cină avem - după voia Sa - un Hristos mort înaintea noastră. Pîinea şi vinul luate separat de asemenea ne amintesc de El ca mort. ca şi cuvintele pe care le-a rostit. Ne amintim de El ca de Mîntuitorul suferind şi mort; dar noi ştim că El este prezent în mijlocul nostru ca Domn viu. El Însuşi este Cel la care ne gîndim în adorare - El Însuşi şi desăvîrşirea iubirii Sale, care a renunţat la tot pentru noi. Între-gul Său popor, de la ziua Cincizecimii pînă la răpire, este chemat să-şi amintească de El în acest mod şi să-I aducă cinstea care I se cuvine. Oamenilor le place să se gîndească la faptele mari ale altora, pe care le-au săvîrşit în viaţă. Testamentul Domnului pentru noi este să ne amintim de El ca mort. În tot ce spune Sfînta Scriptură inimilor noastre, nu poate exista nimic mai măreţ decît suferinţele şi moartea Mîntuitorului.

Şi totuşi există în permanenţă înclinaţia şi pericolul să fim preocupaţi mai mult cu noi şi cu binecuvîntările noastre decît cu El, Cel care ni le-a dobîndit. Binecuvîntările date nouă sînt într-adevăr nemăsurate şi de o bogăţie dumnezeiască. Noi nici nu vrem să le despărţim de El şi de jertfa Sa. Dar este foarte posibil să ne oprim la multe adevăruri minunate şi totuşi să nu fim preocupaţi cu El. Domnul nu a spus: „Să faceţi lucrul acesta spre amintirea binecuvântărilor voastre". De cîte ori nu ne oprim asupra faptului că Domnul ne-a adus de la distanţă în apropierea Sa! Şi mai există binecuvîn tări nenumărate care în El sînt ale noastre şi la care putem să ne gîndim. Dar toate acestea nu sînt ceea ce ne-a spus El aici, cu semnele morţii Sale în mîini: „Să faceţi lucrul acesta în amintirea Mea". Oricît de mare este lucrarea Sa şi oricît de atotcuprinzătoare sînt rezultatele ei, El Însuşi este mai mare. El merită toată iubirea noastră. Astfel ne-a lăsat o scumpă moştenire, pentru că ştia cît de uituci sîntem. Domnul Isus a prevăzut într-un mod deplin că evenimentele cele mai mişcătoare care s-au petrecut în lumea aceasta vor avea o influenţă atît de mică asupra inimii noastre. De aceea ne-a dat Cina Sa.

Frîngerea pîinii este o instituire permanentă, sigură, în casa lui Dumnezeu, pînă la revenirea Domnului. Ea nu poate fi înlocuită prin nici o predică şi prin nimic altceva. Ea este cel mai important lucru pentru ziua Domnului. A renunţa la ea înseamnă cădere. Acest lucru însă ne va preocupa mai tîrziu. Să ne punem însă înainte două întrebări:

În ce zi şi de cîte ori să frîngă ai Săi pîinea?

Scriptura nu ne dă informaţii speciale despre aceasta. Din Faptele Apostolilor 2 vedem că primii creştini, la Ierusalim, frîngeau zilnic pîinea, dar aceasta pare să fi fost cazul doar la început şi numai la Ierusalim. Mai tîrziu, creştinii din Troa au practicat frîngerea pîinii în prima zi a săptămînii (Faptele Apostolilor 20.7). Că acesta era obiceiul creştinilor din acea vreme mai este întărit de o împrejurare specială, pe care nu aş lăsa-o neamintită. Se pare că Pavel nu a ajuns la timp la sfinţii din Troa pentru frîngerea pîinii, căci citim că el a rămas acolo şapte zile. Această rămînere este cu atît mai demnă de remarcat, cu cît el s-a simţit îndemnat să vină la Ierusalim. În mod evident, a rămas atîta timp la Troa pentru a frînge pîinea cu sfinţii de acolo în următoarea zi a Domnului. Dar după ce a vorbit pînă s-a crăpat de ziuă, a plecat de acolo fără să mai amîne.

Se vede că nu a fost convocată o strîngere specială pentru frîngerea pîinii în timpul săptămînii.

De asemenea, apostolul a rînduit pentru strîngerea ajutoarelor de către sfinţi, ca ei să pună deoparte ceva în fiecare întîia zi a săptămînii (1 Corinteni 16.1-2). Unele lucruri indică faptul că strîngerea celor adunate s-a făcut în legătură cu frîngerea pîinii în prima zi a săptămînii. Despre aceasta voi vorbi mai detaliat în capitolul 10.

In ce priveşte expresia „de cîte ori?" nu cred că Scriptura face limitări. Dacă am avea prospeţimea şi puterea duhovnicească pentru aceasta, eu nu ştiu de ce nu am putea frînge pîinea mai des decît o dată pe săptămînă. Apostolul Pavel spune simplu: „Ori de cîte ori mîncaţi din pîinea aceasta ..." (1 Corinteni 11.26). Cu toate acestea este bine, înţelept şi indicat să nu trecem peste adevărata noastră stare de astăzi, înşelîndu-ne singuri, ci să rămînem la practica şi la ordinea pe care o aveau primii creştini sub privirea atentă a apostolilor. Un lucru însă mi se pare sigur: dacă frîngem pîinea numai o dată pe săptămînă, şi aceasta este ordinea normală, atunci neapărat să o facem în prima zi a săptămînii, în ziua Domnului.

A participa numai o dată pe lună sau chiar o dată pe an la fringerea pîinii nu este nicidecum după voia lui Dumnezeu.

Explicaţii care sună plauzibil, referitoare la faptul că este mai bine a frînge pîinea o dată pe lună sau o dată pe an sînt bineînţeles destule. De multe ori doar obiceiul sau lipsa de învăţătură explică faptul că această dorinţă a Domnului se îndeplineşte atît de rar. De multe ori, mă tem, cauzele sînt mult mai adînci: lipsa dragostei pentru Domnul sau chiar neascultare evidentă.

Faptul că această instituire sfîntă s-ar „uza" prin utilizare prea deasă şi şi-ar pierde valoarea deosebită, îl infirmă nu doar Cuvîntul lui Dumnezeu, ci şi experien-ţa autorului şi împreună cu el a nenumăraţi fraţi: cu cît au participat mai des la Cina Domnului, cu atît mai adîncă a devenit înţelegerea asupra acesteia, cu atît mai intimă a devenit dragostea lor faţă de Acela care le-a lăsat-o moştenire.

A fost prezent Iuda Iscarioteanul la instituirea Cinei Domnului?

Întrebarea pusă aşa de des şi discutată cu aprindere, dacă Iuda Iscarioteanul, cel care a vîndut pe Domnul, a fost prezent la instituirea Cinei Domnului, pare să găsească un răspuns afirmativ în cuvintele de încheiere ale Domnului, pe care Luca le face cunoscut (Evanghelia după Luca 22.21-22): „Dar iată, mîna vînzătorului Meu este cu Mine la masa aceasta. Negreşit, Fiul Omului Se duce după cum este rînduit; dar vai de omul acela prin care este vîndut El!"

Eu spun: „pare". Însă pentru a aduce răspunsul la întrebarea noastră mai aproape de lumina Scripturii, doresc să gîndim mai întîi asupra modului şi felului în care Dumnezeu a ales scriitorii celor patru evanghelii şi în care ei au scris relatările lor. Din cei patru „evanghelişti", doi au fost însoţitori ai Domnului. urmîndu-L în drumul Său pe pămînt: Matei şi Ioan, pe cînd Marcu şi Luca nu au fost. Dintre cei patru scriitori, doi au avut misiunea să relateze lucrurile în ordinea lor cronologică (Marcu şi Ioan), ceilalţi doi însă nu trebuia să le relateze în mod cronologic (Matei şi Luca). Din aceasta rezultă clar: din cei doi bărbaţi, care nu au scris întotdeauna în mod absolut cronologic, unul dintre ei a fost de fiecare dată un însoţitor de drum al Domnului şi celălalt nu. Nu este minunat cum a aranjat Dumne-zeu lucrurile? Nu putem să avem deplină încredere în mărturia Sa?

Dacă ne întoarcem la relatarea lui Luca, el nu prezintă lucrurile în mod cronologic. Desigur, el a scris aşa cum a spus la începutul evangheliei sale, „în ordine" (capitolul 1.3), însă aceasta înseamnă aici nu temporal, ci o succesiune logică. Întotdeauna Luca aduce lucrurile într-o ordine

morală. Aceasta este cheia pentru înţelegerea evangheliei sale. Secţiunea pe care am privit-o este un frumos exemplu pentru aceasta. Mai întîi Duhul Sfînt ne prezintă două instituiri dumnezeieşti: masa pascală şi Cina (versetele 14-20) şi apoi El arată, în opoziţie morală cu aceasta, căile şi comportarea oamenilor (versetele 21-34): răutatea lui Iuda, cearta ucenicilor, cine să fie cel mai mare dintre ei şi vestirea mai dinainte a căderii lui Petru.

Dacă vrem să avem claritate cu privire la derularea în timp a evenimentelor, trebuie să cercetăm ambele relatări cronologice, a lui Marcu şi a lui Ioan şi să le comparăm una cu cealaltă. Ioan nici nu aminteşte de instituirea Mesei Domnului, însă el dă o claritate deplină cu privire la aceasta şi anume că în timpul mesei pascale, Iuda a fost dat pe faţă de către Domnul, că Satan a intrat apoi în el şi că el „a ieşit afară îndată. Era noapte" (capitolul 13.21-30). Marcu nu lasă să apară nici o îndoială cu privire la faptul că descoperirea lui Iuda a avut loc înaintea instituirii Mesei Domnului (capitolul 14.17-21). Noi ar trebui deci să ne imaginăm ieşirea „imediată" a lui Iuda în noapte după versetul 21 şi înaintea versetului 22 din Marcu 14. Nu, Iuda Iscarioteanul, trădătorul, nu a participat la instituirea Mesei Domnului, nu a mîncat din pîine şi nu a băut din vinul pe care Domnul l-a dat alor Săi, pentru că Domnul l-a descoperit mai înainte.

Cîntarea de laudă

> Cu exact aceleaşi cuvinte, Matei şi Marcu amintesc o împrejurare deosebită, care merge la inimă:
>
> „După ce au cîntat o cîntare de laudă, au ieşit spre Muntele Măslinilor" (Matei 26.30; Marcu 14.26).

În timpul Domnului, iudeii obişnuiau ca la sărbătoarea mesei de Paşti să cînte Psalmii 113 şi 114, şi anume după „primul pahar". Însă după „al treilea pahar", pe care ei îl numeau „paharul binecuvîntărilor", cîntau Psalmii 115 pînă la 118, ultimul fiind aşa numitul „Psalm-Hallel" („Psalm de laudă"). Dacă Domnul Isus a urmat această ordine, şi multe vorbesc despre aceasta, cît de mişcător este atunci să observăm ce cuvinte erau cele pe care ei le-au cîntat acolo, înainte ca să părăsească sala de sus, să iasă în noapte, şi să întîmpine pe cei ce aveau să-L prindă: „Mă înfăşuraseră legăturile morţii şi mă atinseseră sudorile Locuinţei Morţilor; eram pradă necazului şi durerii. Dar am chemat Numele Domnului: »Doamne, Te rog mîntuieşte-mi sufletul!«" (Psalmul 116.3-4).

> „Binecuvîntat să fie cel ce vine în Numele Domnului! Vă binecuvîntăm din casa Domnului. Domnul este Dumnezeu şi ne-a luminat. Legaţi cu funii vita pentru jertfă şi aduceţi-o pînă la coarnele altarului. Tu eşti Dumnezeul meu şi eu Te voi lăuda; Dumnezeule, Te voi preamări. Mulţumiţi Domnu-lui, căci este bun, căci în veac ţine îndurarea Lui!" (Psalmul 118.26-29).

Un cîntec de laudă! Acolo nu era nici un loc pentru grijile pămînteşti. Domnul vede lucrarea de răscumpărare ca şi înfăptuită şi le dă această masă de aducere aminte, ca astfel încît ei să fie aduşi în plinătatea binecuvîntărilor creştine şi ei să se poată gîndi înapoi la El cu gînduri pline de iubire. Domnul cîntă lauda, ucenicii cîntă lauda - nu este aceasta o scenă deosebită, un tablou deosebit a ceea ce Domnul Isus face astăzi: „Îţi voi cînta laudele în mijlocul adunării" (Evrei 2.12)?

În loc ca ei să se întristeze că Îl vor pierde, ucenicii cîntă laudă. Tot aşa trebuie să facem şi noi. Desigur, în strîngerile noastre laolaltă pentru a lăuda pe Dumnezeul şi Tatăl nostru, pe Domnul şi Mîntuitorul nostru Isus Hristos, noi nu folosim cîntările de laudă ale Vechiului Testament, cu care israeliţii preamăreau pe Domnul, Dumnezeul lui Israel. „Psalmii" amintiţi în Efeseni 5.19, în Coloseni 3.16 şi în 1 Corinteni 14.26 nu sînt psalmii Vechiului Testament, ci cîntările de laudă creştineşti, căci este imposibil ca aceşti psalmi să fie expresia potrivită a poziţiei şi adorării creştine. Însă potrivit aceluiaşi principiu, şi noi astăzi, la frîngerea pîinii, facem ca şi ucenicii atunci: cu Domnul Isus în mijloc cîntăm cîntări de laudă la care El Însuşi dă tonul (Evrei 2.12). De-ar fi inimile noastre totdeauna însufleţite de aceasta!

La sfîrşitul acestui capitol rezumăm iarăşi această întreită constatare:

- în evanghelii găsim cum a fost instituită frîngerea pîinii;

- în Faptele Apostolilor, cum s-a înfăptuit frîngerea pîinii;

- în epistole, cum a fost interpretată frîngerea pîinii.

Cu ajutorul lui Dumnezeu ultimul aspect îl vom cerceta în următoarele două capitole.

2. Masa Domnului

Cele două părţi ale frîngerii pîinii

Cînd ne strîngem în prima zi a săptămînii ca să frîngem pîinea (Faptele Apostolilor 20.7), prin aceasta noi, potrivit voinţei Domnului, exprimăm două adevăruri: pe de o parte ne amintim - şi aceasta este partea înţeleasă mai repede - de Domnul în suferinţele şi moartea Sa, noi vestim moartea Sa (citeşte în 1 Corinteni 11.26); pe de altă parte, exprimăm adevărul preţios că toţi credincioşii de pe pămînt sînt una şi alcătu-iesc un Trup, ca rezultat al acestei morţi a Lui (vezi 1 Corinteni 10.17). Prima parte este în legătură strînsă cu „Cina Domnului" (citeşte în 1 Corinteni 11.20), cea de a doua, cu „Masa Domnului" (1 Corinteni 10.21).

Însă mai este ceva de observat. Cu cele două părţi ale frîngerii pîinii sînt legate nu numai privilegiile arătate, ci şi responsabilităţi serioase, pe care trebuie să nu le trecem cu vederea. Cînd noi mîncăm din Cina Domnului, Lui nu-l poate fi indiferent duhul şi felul în care o facem. Şi dacă este privilegiul nostru să stăm la Masa Domnului, trebuie neapărat să ne punem întrebarea cu privire la părtăşia noastră şi la legăturile noastre.

„Masa Domnului" şi „Cina Domnului" nu sînt două aspecte diferite, ci unul şi acelaşi lucru, însă privit din două direcţii distincte. Este important să avem mereu în vedere acest adevăr. De aceea formularea „noi serbăm Cina Domnului la Masa Domnului" nu este cea mai potrivită.

Ne reîntoarcem la Masa Domnului, aşa cum apostolul Pavel o prezintă în 1 Corinteni 10. Este remarcabil cum apostolul ajunge să vorbească despre acest adevăr. Condus şi controlat de Duhul lui Dumnezeu, el nu intenţionează nicidecum să facă mai întîi un studiu teologic cu privire la Masa Domnului şi apoi cu privire la Cina Domnului. El vede mai mult o comportare greşită a corintenilor şi, ca să o corecteze, prezintă învăţături serioase şi de bază cu privire la Masa şi la Cina Domnului - învăţături care sînt de o deosebită însemnătate şi pentru noi. Probabil că astăzi nu sîntem în pericolul de a avea o comportare greşită ca şi credincioşii din Corint din acele zile, dar principiile pe care le dă Duhul Sfînt

în legătură cu Masa şi cu Cina Domnului, pentru corectarea corintenilor, rămîn aceleaşi şi sînt valabile pentru descoperirea şi corectarea oricărei comportări greşite din partea noastră şi din timpul nostru. De aceea, copii iubiţi ai lui Dumnezeu, să ne lăsăm călăuziţi de dreptarul lui Dumnezeu! Să fim siguri că El vrea să ne conducă la binecuvîntări mai multe şi mai adînci!

Comportarea greşită din necunoaşterea noilor relaţii

Credincioşii din Corint s-au întors de curînd de la slujirea idolilor şi au venit la credinţa în Dumnezeul adevărat şi viu. Alături de aceasta, ei au cunoscut în întregime deşertăciunea şi nimicnicia idolilor şi, cu toate acestea, au înfăptuit o mare greşeală. Înainte de a ne preocupa cu comportarea greşită a corintenilor, vrem să ne ocupăm cu motivul acestei comportări greşite.

Comportarea falsă a corintenilor izvora, aşa cum rezultă din context, din necunoaşterea noilor relaţii în care ei au ajuns prin harul lui Dumnezeu. Ei nu au înţeles caracterul acestor relaţii noi, iar aceasta nu este ceva unic. Deseori nu trece nici o perioadă scurtă de timp între convertire (întoarcerea de la ceea ce e recunoscut ca fals şi rău), şi înţelegerea poziţiei în care a fost adus şi responsabilităţile legate de aceasta. Da, se pare că unii copii iubiţi ai lui Dumnezeu n-au ajuns încă să înţeleagă deloc poziţia dăruită lor în Hristos Isus. Aceasta nu este numai regretabil, ci şi foarte periculos, pentru că o asemenea „stare intermediară", aşa cum am numit-o odată, este izvorul unor eşecuri şi comportări greşite în umblarea practică. De asemenea nu poţi fi fericit cu adevărat atîta timp cît nu cunoşti încă relaţiile cu Dumnezeu.

Cunoaşterea poziţiei şi a relaţiilor oferite de Dumnezeu copâiiilor Săi este temelia şi izvorul pentru împlinirea responsabilităţilor legate de această poziţie. Spus mai simplu, cine nu cunoaşte poziţia dăruită de Dum-nezeu, nu poate nici să se comporte potrivit lui Dumnezeu. Aşa este şi în domeniul natural. Cum se poate, de exemplu, să atenţionezi un copil ca să păzească poruncile tatălui, cînd acest copil nu-l cunoaşte pe tatăl său, pentru că, poate la naşterea copilului acesta era la război? Cînd însă într-o zi tatăl vine acasă şi mama spune copilului: „Iată, acesta este tăticul tău, despre care ţi-am povestit aşa de multe", atunci copilul va asculta cu plăcere de tatăl său, căci acum îl cunoaşte.

Aceasta trebuie să fie clar pentru noi, cu atît mai mult cu cît învăţătura lui Dumnezeu şi cunoaşterea gîndurilor Sale sînt deosebit de importante pentru toţi. Niciodată să nu privim aceasta ca ceva de rangul doi sau chiar o pierdere de timp, motivînd că umblarea ar fi mai importantă! Cele mai multe confuzii triste şi căi răzleţe, chiar între adevăraţii copii ai lui Dumnezeu, provin de la faptul că nu s-a înţeles duhovniceşte în ce poziţie a ajuns un creştin. Şi cum poate să-şi ocupe locul la Masa Domnului într-un mod corect, dacă el nu cunoaşte relaţia sa ca mădular în Trupul lui Hristos şi nu realizează aceasta? Arătarea greşelilor particulare nu este suficientă, ci este absolut necesară cunoaşterea relaţiilor preţioase în care a fost adus creştinul. Acesta este şi gîndul pe care îl expune această carte şi aceasta este şi ceea ce face apostolul în cazul corintenilor. Prin acest procedeu, demn de urmat, el îi face să judece propriul lor caz: „Judecaţi voi singuri ce spun".

Întrebuinţarea falsă a libertăţii

Corintenii ştiau că un „idol este totuna cu nimic şi că nu este decît un singur Dumnezeu" (1 Corinteni 8.4). Deci în privinţa aceasta, ei aveau dreptate. Însă ei gîndeau că această cunoaştere le dădea posibilitatea să mănînce în libertate din jertfele idolilor. Dacă un idol nu este nimic, de ce atunci nu puteau să mănînce din carnea animalelor care erau jertfite idolilor? Nu era o carne obişnuită ca şi a altora? Da, ei mergeau chiar un pas hotărîtor mai departe şi stăteau la masă în templele idolilor, ca acolo să mănînce jertfele lor. Nu aveau ei libertatea să facă aceasta, deoarece ştiau despre falsitatea întregii slujbe idoleşti?

Dar apostolul arată că această problemă nu era nicidecum simplă. Corintenii posedau, pe baza cunoştinţei lor. libertatea creştină, dar o întrebuinţau în mod greşit. În primul rînd apostolul le arată clar că grija pentru fraţii lor mai slabi, care nu erau suficient de maturi în cunoaştere, ar trebui să-i reţină de la comportarea lor: „Luaţi seama însă ca nu cumva această libertate a voastră să fie o piatră de poticnire pentru cei slabi. Căci dacă te vede cineva pe tine, care ai cunoştinţă, că stai la masă într-un templu de idoli, conştiinţa lui, dacă este slabă, nu-l va împinge să mănînce din cele jertfite idolilor? Şi astfel, el, care este slab, va pieri din cauza acestei cunoştinţe a ta, el, fratele pentru care a murit Hristos" (capitolul 8.9-11).

Nu este arătat aici un principiu care este de o mare importanţă şi pentru noi astăzi? Nu gîndim şi noi, din cînd în cînd, că avem libertatea să facem aceasta sau aceea, să mergem aici sau acolo? Dar ne-am gîndit că acest drept al nostru ar putea fi o pricină de poticnire pentru cel slab, că utilizarea libertăţii ar putea să „ucidă" pe fratele mai slab? Hristos iubeşte pe cei slabi, El a murit pentru ei. Îi iubim şi noi? Umblarea noastră este determinată de dragoste pentru cei slabii Este o chibzuinţă la care ar trebui să ne gîndim mai mult. Unele greutăţi şi probleme ar dispare atunci ca şi ceaţa înaintea soarelui.

Paharul binecuvîntărilor înaintea pîinii

Însă apostolul Pavel merge un pas mai înainte în 1 Corinteni 10.14-22 şi le prezintă consecinţele grele ale slujirii idolilor demoni:

> „De aceea, iubiţii mei, fugiţi de idolatrie. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată; judecaţi voi singuri ce spun. Paharul binecuvîntării, pe care-l binecuvîntăm, nu este el o părtăşie a sîngelui lui Hristos? Pîinea pe care o frîngem, nu este ea o părtăşie a trupului lui Hristos? Pentru că noi, care sîntem mulţi, sîntem o singură pîine, un singur trup, căci toţi luăm parte la acea singură pîine. Uitaţi-vă la Israelul după trup: cei care mănîncă jertfele, nu sînt ei în părtăşie cu altarul? Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor este ceva? Sau că un idol este ceva? Dimpotrivă, ce jertfesc păgînii, jertfesc demonilor, şi nu lui Dumnezeu. Şi eu nu vreau ca voi să fiţi în părtăşie cu demonii. Nu puteţi să beţi paharul Domnului şi paharul demonilor; nu puteţi să luaţi parte la Masa Domnului şi la masa demonilor. Sau vrem să provocăm pe Domnul la gelozie? Sîntem noi mai tari decît El ? "

Apostolul atenţionează pe credincioşii din Corint cu privire la slujba idolească, în care ei s-au lăsat cufun-daţi din nou, ca urmare a utilizării false a cunoaşterii lor. Chiar dacă astăzi nu avem de-a face cu slujba idolească în înţelesul ei textual, învăţăturile şi principiile Duhului Sfînt din 1 Corinteni 10 sînt de o deosebită importanţă pentru noi şi pentru relaţiile noastre religioase din lăuntru şi din afară. Nu sînt şi astăzi mulţi adevăraţi copii ai lui Dumnezeu care, ca expresie a libertăţii creştine, aleargă încoace şi încolo (vorbesc acum mai puţin de locurile lumeşti, cît mai mult de cele religioase) şi după aceea îşi reiau locul la Masa Domnului?

Şi corintenii gîndeau odinioară aşa. Însă apostolul corectează gîndirea lor şi ajunge chiar să vorbească despre „Masa Domnului" ca de un principiu, cu care va începe. Deviind de la succesiunea istorică, el începe cu partea care are înţelesul cel mai adînc şi serios cu privire la Hristos - paharul: „Paharul binecuvîntării, pe care-l binecuvîntăm, nu este el o părtăşie a sîngelui lui Hristos ?" De ce totuşi apostolul schimbă ordinea naturală şi istorică şi prezintă paharul înaintea pîinii, iar sîngele lui Hristos înaintea trupului lui Hristos?

Aceia cărora el le scria fuseseră odată închinători la idoli şi erau întinaţi cu tot felul de practici stricate, cu care idolii încurajau pe adoratorii lor. De toate acestea ei erau acum salvaţi şi eliberaţi, prin sîngele preţios al lui Hristos. Cînd ei îşi aminteau de aceasta, atunci cînd beau din pahar, cînd ei se gîndeau la acest preţ mare care a fost plătit pentru salvarea lor, cum puteau să se reîntoarcă iarăşi la lucrurile de care au fost eliberaţi?

Ca să accentueze aceste gînduri, apostolul aminteşte aici, aşa gîndesc eu, mai întîi paharul. În afară de aceasta, mai învăţăm din inversarea prezentării paharului şi a pîinii, că aici nu este vorba de corectarea practicilor false de la frîngerea pîinii, aşa cum se face în capitolul 11, ci de problema părtăşiei, credincioşiilor, o părtăşie a cărei temelie este sîngele lui Hristos.

A bea din pahar era deci nu numai un aspect de formă, ci expresia cea mai puternică a părtăşiei lor intime sau a unirii lor cu sîngele lui Hristos, adică cu moartea Sa, pe care El a suferit-o pentru ei. Cînd ei au băut în acelaşi timp şi „paharul demonilor", prin aceasta nu coborau ei paharul Domnului pe o treaptă de jos, ruşinoasă, a unei practici păgîne? Aceasta nu trebuia să fie! „Nu puteţi să beţi paharul Domnului şi paharul demonilor" (versetul 21). Ce le putea da paharul demonilor? Numai şi numai rău! Paharul Domnului însă era un pahar al binecuvîntărilor şi vorbea într-o măsură copleşitoare despre binecuvîntările cîştigate prin sîngele Salvatorului. Domnul şi demonii erau în opoziţie totală. Între ei nu putea fi nici o părtăşie.

Apostolul aminteşte Corintenilor şi de faptul că ei, prin practica exterioară a frîngerii pîinii, exprimau părtăşia lăuntrică cu Trupul lui Hristos; cei mulţi alcătuiau un Trup (versetul 17) şi prin aceasta ei se distingeau ca Adunare a lui Dumnezeu, atît dintre iudei cît şi dintre naţiuni (versetul 32). Cum puteau ei atunci să se facă una cu păgînii, în slujbele lor idoleşti, mîncînd din acestea? Nu era aceasta dispreţuirea celeilalte? Era imposibil ca ei să participe la Masa Domnului, unde El are conducerea şi în acelaşi timp, la masa demonilor, unde aceştia hotărau ceea ce se făcea.

În spatele idolilor sînt demonii

Din argumentele apostolului - dacă aş putea să spun aşa - se desprind două principii deosebit de importante pentru noi, pe care nu putem să le apreciem îndeajuns, a căror considerare a condus la urmări deosebit de ruşinoase în creştinătate. Iată primul principiu: Înapoia lucrurilor văzute se ascund lucruri nevăzute: convingeri - principii - sisteme - puteri.

Să rămînem puţin la acestea şi apoi ne vom întoarce la exemplele instructive ale corintenilor. Apostolul Pavel ştia tot aşa de bine ca şi ei că nimicnicia idolilor înseamna totodată un lucru mort: „Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor este ceva? Sau că un idol este ceva?" (versetul 19). Însă el nu lasă pe fraţii săi în neclaritate cu privire la cei care erau de fapt înapoia idolilor, demonii, duşmanii lui Dumnezeu şi ai oamenilor: „Dimpotrivă, ce jertfesc păgînii, jertfesc demonilor, şi nu lui Dumnezeu. Şi eu nu vreau ca voi să fiţi în părtăşie cu demonii" (versetul 20).

Acest principiu îl găsim deja confirmat în Vechiul Testament, unde se spune: „Au adus jertfe demonilor care nu sînt dumnezei, unor dumnezei pe care nu-i cunoşteau" (Deuteronom 32.17). Adorarea, care se cu-vine numai lui Dumnezeu, au luat-o demonii pentru ei. Fără îndoială, corintenii credincioşi nu au intenţionat să aducă adorare lui Satan şi duhurilor rele, căzute şi cu atît mai puţin crede un necredincios că slujeşte lui Satan; şi totuşi, el nu face altceva!

De aceea este important să recunoaştem că în spatele lucrurilor văzute stau puterile şi sistemele nevăzute, pe care acestea le poartă şi le sprijinesc. Această recunoaştere este neapărat necesară chiar în domeniul lumesc, dacă vrem să nu cădem jertfă unor dezamăgiri serioase. De exemplu, privite din afară, neascultările civile, demonstraţiile pentru pace, mişcările greviste şi altele asemenea lor ar putea să aibă o oarecare aparenţă de dreptate, în realitate însă, înapoia acestora nu stă nimic altceva decît duhul răzvrătirii împotriva autorităţii date de Dumnezeu. Şi apoi, educaţia antiautoritară! Cine recunoaşte pe urzitorul care stă înapoia acestora, pe Satan? Şi atentatele şi actele de violenţă, care zguduie astăzi lumea, sînt ele fapte ale nebunilor? Cu anumite excepţii, înapoia lor stau sistemele filozofice, care au drept scop distrugerea ordinii pe care Dumnezeu a dat-o spre binele omului pe pămînt. Amintesc toate acestea numai pentru a arăta că înapoia lucrurilor exterioare stau puteri invizibile.

În domeniul creştin, religios, aceasta nu este altfel. Sigur, astăzi pe noi nu ne mai înconjoară mese ale demonilor, ci învăţături despre demoni (1 Timotei 4.1). Dar orice creştin adevărat ar trebui să fie lămurit în această privinţă: înapoia oricărei închinări şi învăţături false se ascund Satan şi îngerii lui, care au interes să discrediteze pe Domnul Isus şi să rănească pe om în trup şi suflet. Diavolul ştie mult mai bine decît noi, creştinii, cît de importantă este învăţătura creştină, bună. De aceea, el nu se lasă să nu o nimicească şi s-o înlocuiască prin propria sa învăţătură, cea a demonilor. Foarte multe învăţături din creştinism, care în exterior au o aparenţă frumoasă, nu sînt de la Dumnezeu, nici de la Hristos. Cine se află atunci înapoia acestora?

Participare exterioară înseamnă părtăşie

Strîns legat cu primul principiu este cel de-al doilea: Participare exterioară înseamnă pentru Dumnezeu: părtăşie lăuntrică, a te uni, a-ţi da consimţămîntul.

Acest adevăr a fost observat tot aşa de puţin ca şi împrejurarea în care înapoia jertfelor idoleşti se găseau demonii. Cînd ei intrau în templu şi mîncau acolo jertfele idoleşti, veneau în contact cu demonii şi, chiar mai mult, ei aveau părtăşie cu demonii, fie că ştiau sau nu, fie că voiau sau nu aceasta; şi apostolul trebuia să întîmpine cu hotărîre acest lucru: „Şi eu nu vreau ca voi să fiţi în părtăşie cu demonii" (versetul 20). Prin participarea exterioară, se exprimă înaintea lui Dumnezeu părtăşia cu sistemele care stăpîneau acolo, părtăşa cu „altarul".

Participarea la Masa Domnului exprimă părtăşie, aşa cum vom vedea îndată. Pentru aceasta, apostolul se referă la exemplul israeliţilor şi al păgînilor. „Uitaţi-vă la Israelul după trup: cei care mănîncă jertfele, nu sînt ei în părtăşie cu altarul?" (versetul 18). Israeliţii, cînd mîncau de pe altar, exprimau părtăşia lor cu sistemul israelit al închinării înaintea Domnului. Păgînii, cînd mîncau jertfele de pe altarele păgîne, exprimau părtăşia lor cu sistemul păgîn al închinării, şi anume închinarea adusă demonilor.

În opoziţie cu acestea, creştinul, prin participarea sa exterioară la pîine, la Masa Domnului exprimă părtăşia sa cu Domnul, cu moartea Sa şi cu mădularele Trupului lui Hristos. Şi acesta este de fapt locul central, adevărata închinare creştină. De multe ori poate exista situaţia cînd credincioşii nu se strîng ca mădulare ale Trupului lui Hristos în jurul acestei Mese; atunci în acel loc nu este o exprimare a Adunării lui Dumnezeu. Însă cu privire la aceste aspecte şi la consecinţele care rezultă din ele, doresc să vorbesc pe scurt.

În primul rînd, din acest context este de remarcat că Duhul Sfînt foloseşte două expresii diferite pentru „a fi părtaşi" şi „a fi în părtăşie". Prima, metecho = „a fi părtaşi", înseamnă totdeauna ceva ce este în afara mea şi la care eu am parte pătrunzînd din afară. Aşa sîntem noi toţi, „părtaşi" la o pîine, sau „luăm parte" dintr-o pîine (versetul 17), tot aşa cum păgînii erau „părtaşi" la masa demonilor (versetul 21).

Al doilea cuvînt este koinoneo şi înseamnă participare colectivă, părtăşie intimă. În afară de „părtăşia în sîngelui lui Hristos" şi „părtăşia trupului lui Hristos" din versetul 16, acest cuvînt important se mai întîlneşte, de exemplu, în 1 Ioan 1.3: „Şi părtăşia noastră este chiar cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos".

Un exemplu pentru cele două cuvinte întîlnite este un verset în Evrei 2.14: „Astfel, deoarece copiii sînt părtaşi sîngelui şi cărnii, tot aşa şi El a luat parte la ele ...". În textul original, pentru „părtaşi" este folosit koinoneo = a avea părtăşie, iar pentru „a lua parte" este folosit metecho = a lua parte în exterior. Noi, oamenii, dacă pot spune aşa, avem „părtăşie" cu carnea şi sîngele, noi nu am fost niciodată altceva decît carne şi sînge, aceasta este fiinţa noastră. Despre Domnul Isus se spune însă că El „a luat parte" la aceste elemente. El a devenit om cu adevărat, a fost, fără îndoială, în totul asemenea fraţilor Săi (Evrei 2.17), însă El a pătruns din afară în această stare. Cu cîtă gri-jă se exprimă Duhul Sfînt cînd este vorba de Persoana Fiului lui Dumnezeu şi de venirea Sa ca Om!

Cu aceste cunoştinţe, putem acum să înţelegem mai bine că participarea noastră exterioară la lucrurile Sale exprimă identificare cu ele, părtăşie cu ele. Dacă aceasta este sau nu intenţia noastră, Dumnezeu aşa vede şi ar trebui pur şi simplu să ne însuşim punctul Său de vedere, altfel nu vom vedea lucrurile aşa cum le vede El, iar aceasta este totdeauna foarte grav. Participarea noastră exterioară, la Masa Domnului sau la o altă masă, care probabil se bazează pe principiul despărţirii sau al independenţei sau chiar pe învăţătura rea, Dumnezeu o vede ca identificare, ca părtăşie cu sistemul sau principiul care stăpîneşte acolo, fie bun, fie rău. Este deosebit de serios că prin participarea noastră exterioară la un lucru putem să ajungem în părtăşie cu ceva rău, pe care noi înşine nu-l practicăm! Ne-am gîndit vreodată la aceasta? Întîmplările următoare pot să ilustreze acestea.

Îmi amintesc cum tatăl meu îmi povestea despre un frate în Domnul, cu mult timp înainte de izbucnirea celui de-al doilea război mondial. Atunci era un partid politic interzis, care luase de curînd fiinţă şi lucra în ascuns. Fratele amintit mai dorea, din motive şi astăzi neînţelese pentru mine, să participe la unele din adunările acelui partid interzis, care aveau loc noaptea, mai curînd din curiozitate decît din convingere. Fraţii din adunarea locală l-au atenţionat foarte serios şi în mod repetat că acesta nu este locul său, el nu are ce căuta acolo şi că nu trebuie să se amestece în lucrurile lor. Însă el nu s-a abţinut şi într-o noapte a mers acolo. Tocmai în noaptea aceea a avut loc o razie şi fratele nostru împreună cu restul participanţilor a fost dus sub escortă. El s-a apărat cu înverşunare, spunînd că nu aparţine acestora, ci a vrut numai să vadă ... însă toate acestea nu i-au folosit la nimic, el a fost luat ca unul dintre ai lor: în ochii autorităţilor el s-a făcut una cu ceilalţi.

De ne-ar păzi Domnul, să nu aducem principii rele în legătură cu El şi cu Masa Sa! „Nu puteţi să luaţi parte la Masa Domnului şi la masa demonilor." Este în zadar să te scuzi că inima nu participă la ceea ce se petrece în exterior. Gîndurile lui Dumnezeu sînt altele şi noi ar trebui să învăţăm să vedem lucrurile în felul lui Dumnezeu.

Bătrînul apostol Ioan, în a doua sa scrisoare, îi aminteşte alesei doamne că dacă cineva nu aduce învăţătura lui Hristos, acesta să nu fie primit în casă şi nici salutat. „Căci cine îl salută", continuă el, „ia parte la lucrările lui rele" (versetul 11). Nu este remarcabil că şi aici, pentru „ia parte", se foloseşte cuvîntul koinoneo? Numai un salut formal (forma de salut întrebuinţat aici este aceeaşi ca şi aceea, de exemplu, din Faptele Apostolilor 23.26), într-un loc nedrept, poate conduce la părtăşie cu lucrurile rele.

Cît de serioasă este şi acea voce pe care Ioan o aude din cer cu privire la „Babilon": „Ieşiţi din mijlocul ei poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei" (Apocalipsa 18.4)! Şi aici cuvîntul „părtaşi" este traducerea cuvîntului grecesc koinoneo întărită prin particula „la". Aceasta ne arată din nou că participarea exterioară la ceva rău înseamnă părtăşie cu răul. De aceea, Dumnezeu cere să se curăţească de ceea ce este împotriva Lui. Dacă noi vrem ca înaintea lui Dumnezeu, să nu fim în părtăşie cu răul, trebuie să ne despărţim de acesta, să rămînem deoparte. Aceasta apare aspru şi fără dragoste, însă dragostea adevărată faţă de Domnul nostru credincios, care ne-a legat aşa de intim de El şi unii de alţii, şi adevărata înţelepciune, în aceste timpuri rele, ne va conduce să evadăm chiar din aparenta părtăşie cu răul sau chiar numai din lucrurile dubioase.

Ceea ce am văzut aici se află, în orice caz, în totală opoziţie cu multele osteneli din creştinism, care doresc să unească unul de altul ceea ce este aşa de diferit, întocmai ca focul şi apa, binele şi răul. Eu, de exemplu, nu pot merge într-o biserică evanghelică care se ţine pe baza unor reuniuni potrivnice lui Dumnezeu, pe principiul ecumenismului. De ce nu pot să merg acolo? Pentru că niciodată nu vom putea să îndepărtăm ce este fals, să schimbăm ce este rău, prin amestecarea cu aceştia (Hagai 2.12-13). Eu nu mă pot uni în lucrarea Evangheliei cu aceia care înlocuiesc acest principiu, pentru că ei nu urmează în adevăr intenţiile lui Dumnezeu. Intenţia lui Dumnezeu nu este numai salvarea din păcate, ci şi ca poporul Său să fie o mărturie despre Hristos şi un Trup, care este Adunarea Sa.

Domnul să ne ajute ca, privind dincolo de aspectele exterioare, să recunoaştem ce sisteme şi puteri se ascund înapoia formelor şi înapoia faptelor; şi El să ne ajute să rămînem despărţiţi de ceea ce nu-şi găseşte izvorul în El, ca astfel să nu fim „părtaşi păcatelor lor"!

Noi cei mulţi sîntem un Trup

Cînd apostolul, în 1 Corinteni 10.16, vorbeşte despre „părtăşia trupului lui Hristos" şi adaugă în versetul 17: „Pentru că noi, care sîntem mulţi, sîntem o singură pîine, un singur Trup, căci toţi luăm parte la acea singură pîine", este clar că el nu înţelege acelaşi lucru prin „trup" în ambele versete. Nu este lipsit de importanţă să facem această diferenţiere.

„Trupul lui Hristos" în versetul 16 înseamnă trupul sau corpul Domnului Isus, aşa cum în acelaşi verset este vorba de sîngele Său. Pîinea, pe care noi o frîngem, este deci simbolul părtăşiei noastre cu trupul Domnului pe care El l-a dat pentru noi, aşa cum paharul, din care noi bem, este simbolul părtăşiei cu sîngele Său, pe care El l-a vărsat pentru noi.

Să observăm şi schimbarea expresiei din „Hristos" în „Domnul". Cînd apostolul vorbeşte de responsabilita-tea noastră, foloseşte expresia „Domnul": El este Domnul Mesei Sale, toate drepturile îi aparţin; „sau vrem să provocăm pe Domnul la gelozie?" (citeşte în versetul 22). Şi în capitolul 11.20-34, este numit nu mai puţin de şapte ori „Domnul". Cînd însă apostolul vorbeşte despre părtăşie, nu mai spune „Domnul", ci „Hristos" - sîngele lui Hristos, Trupul lui Hristos. Desigur, dacă Hristos n-ar fi Domnul, nu ar fi nici „Masa" şi nici creştinismul. Însă „Domnul" nu este numele în care noi, creştinii, avem părtăşie cu El.

Dacă deci fiecare credincios în parte are părtăşie cu trupul lui Hristos în felul acesta, toţi sînt legaţi unul cu altul şi alcătuiesc împreună un Trup, în Hristos. Despre aceasta vorbeşte versetul 17: „Pentru că noi. care sîntem mulţi, sîntem o singură pîine, un singur Trup, căci toţi luăm parte la acea singură pîine". Cînd apostolul, prin faptul că se include şi pe el, vorbeşte despre „noi cei mulţi" şi despre „noi toţi", prin aceasta el nu înţelege adunarea locală din Corint, ci totalitatea credincioşilor care trăiesc pe pămînt; „căci printr-un singur Duh, noi toţi am fost botezaţi într-un singur Trup", găsim în 1 Corinteni 12.13. El se exprimă într-un mod asemănător în Romani 12, versetul 5: „... tot aşa şi noi, fiind mulţi, sîntem un singur Trup, în Hristos, şi fiecare în parte mădulare unii altora". Cînd însă el se referă la expresia locală a Trupului lui Hristos, atunci lasă deoparte numărul şi articolul dinaintea „trupului" şi spune „voi", ca în 1 Corinteni 12.27: „Voi sînteţi Trupul lui Hristos". Corintenii nu erau Trupul lui Hristos, ci numai expresia sau imaginea acestuia în Corint. Acest adevăr l-am privit deja.

Privilegii şi responsabilităţi

Aşa cum am văzut, la frîngerea pîinii noi mărturisim - oricît de puţin am fi conştienţi că sîntem parte a unui Trup şi sîntem strîns legaţi cu toţi ceilalţi credincioşi adevăraţi. Nu înseamnă că prin aceasta s-ar alcătui Trupul, dar este recunoscută existenţa sa şi unitatea sa este făcută cunoscut în mod practic; căci există numai o Masă a Domnului, oricît de multe ar fi locurile în care copiii lui Dumnezeu se strîng pentru Numele Domnului Isus. Apostolul în Efes şi sfinţii din Corint erau mădulare ale unui Trup. Ei recunoşteau această învăţătură şi practică şi o făceau cunoscut săptămînă după săptămînă, cînd frîngeau pîinea, pentru a-şi aduce aminte de Domnul Isus. Cît de preţios, că în decăderea care a pătruns şi cu toată stricarea mărturiei creştine cu privire la gîndurile lui Dumnezeu, nu s-a schimbat nimic, iar noi astăzi putem să ne strîngem pe acelaşi principiu, al unui Trup! Desigur, noi nu sîntem Adunarea, însă de fiecare dată cînd frîngem pîinea, mărturisim că sîntem un Trup cu toate celelalte mădulare - noi cei mulţi. Altceva, un alt organism, Sfînta Scriptură nu recu-noaşte. Ce deosebit de binecuvîntat şi mîngîietor este să te ştii legat cu „toţi sfinţii" în unitatea Trupului lui Hristos, oriunde te-ai găsi, să ştii că dragostea Sa este dăruită pentru toţi credincioşii şi că El îi hrăneşte şi îi îngrijeşte!

De acest Trup - şi aceasta este o responsabilitate - nu ne putem dezice; nu ne putem despărţi, prin anumite explicaţii de independenţă, de responsabilităţile care sînt legate de acesta. Orice întemeiere pe o denumire este judecată prin acest adevăr, căci nu este decît un Trup, şi cînd noi frîngem pîinea împreună, mărturisim aceasta. De aceea, să nu ne dăm nici un nume care să ne deosebească de ceilalţi copii ai lui Dumnezeu. Scriptura ne arată o mulţime de nume pentru ai Săi - „sfinţi", „ucenici", „creştini", „copii ai lui Dumnezeu", „mădulare ale Trupului Său", „fraţi". Aceste denumiri cuprind pe toţi credincioşii şi la aceasta trebuie să rămînem.

Dar există şi o altă parte. Dacă noi toţi sîntem un Trup, atunci nu putem fi independenţi cu privire la comportarea şi învăţătura acelora cu care, în fiecare primă zi a săptămînii, mărturisim că sîntem una. Este pur şi simplu de neînţeles că noi, ca unii care avem părtăşie cu sîngele şi trupul Său, fără grijă şi lipsiţi de preocupare, ne putem face una cu comportarea şi învăţătura care detestă pe Domnul!

Cînd este înţeles adevărul despre un Trup, se va recunoaşte clar că porunca Domnului nu este numai o despărţire personală de orice fel de rău (2Timotei 2.19; 1 Corinteni 11.28), ci şi o grijă comună cu privire la păstrarea curăţiei Mesei Domnului, care include - dacă este nevoie - şi disciplinarea (1 Corinteni 5.2, 13), „pedeapsa dată de cei mulţi" (2 Corinteni 2.6). Desigur, are loc, aşa cum am văzut, „legarea" şi „dezlegarea", potrivit cu Matei 18.18, făcută de adunare, ca organism local, care totuşi - aşa învăţăm din alte locuri din Sfînta Scriptură - se face pentru şi în unitatea Trupului.

Scriptura ne arată în multe locuri din Vechiul şi din Noul Testament o responsabilitate comună, adică responsabilitatea colectivităţii de a păstra sfinţenia care se cuvine casei lui Dumnezeu. Responsabilitatea fiecăruia, pentru starea întregului, merge mînă în mînă. Dacă acum citez un loc din cartea Numeri, doresc să remarcăm că formele de necurăţie amintite, de care trebuia să se păzească atunci israeliţii aflaţi sub lege, sînt pentru noi, astăzi, imagini despre lucruri deosebit de importante, care sînt diverse forme de păcat. Deosebit de clar este aceasta în exemplul leprosului. În Vechiul Testament el este totdeauna o imagine a păcatului care lucrează în ai Săi. „Şi Domnul a vorbit lui Moise, spunînd: »Porunceşte fiilor lui Israel să izgonească din tabără pe orice lepros şi pe oricine are o scurgere sau este întinat prin atingerea de un mort. Fie bărbaţi, fie femei, să-i scoateţi afară din tabără; să-i scoateţi afară ca să nu întineze tabăra în mijlocul căreia Eu locuiesc.« Şi fiii lui Israel au făcut aşa şi i-au scos afară din tabără; aşa cum Domnul îi poruncise lui Moise. aşa au făcut fiii lui Israel" (Numeri 5.1-4).

Întregul popor Israel era responsabil de starea poporului, de sfinţenia taberei. Nu era numai treaba preoţilor şi a leviţilor, ci fiecare din popor era răspunzător nu numai pentru sine, ci pentru starea întregului popor. Şi citim astfel că Domnul a poruncit că fiilor lui Israel să dea afară pe orice lepros etc. şi fiii lui Israel aşa au făcut. Pe ce era întemeiată această responsabilitate colectivă pentru păstrarea curăţiei taberei lui Israel? Răspunsul este fericit: pentru că Domnul locuia acolo! - „în mijlocul căreia locuiesc". Responsabilitatea noastră cu privire la întreg îşi găseşte temelia în această responsabilitate preţioasă, pentru faptul că Dumnezeu locuieşte acolo, iar unde locuieşte El. trebuie să domnească sfinţenia. Cît de simplu este aceasta! Şi totuşi, ceea ce tratăm acum nu este înţeles de mulţi copii ai lui Dumnezeu sau este desconsiderat.

Dacă cineva în Israel auzea cum un altul blestema Numele Domnului, atunci el nu putea spune simplu, aşa cum mulţi în creştinism o fac astăzi: „Aceasta nu mă priveşte! Sînt eu păzitorul fratelui meu? El singur trebuie să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru ceea ce face". Să ascultăm ce porunceşte Dumnezeu lui Moise: „Scoate din tabără pe cel ce a hulit; şi toţi cei ce l-au auzit să-şi pună mîinile pe capul lui şi toată adunarea să-l ucidă cu pietre" (Levitic 24.14).

Dacă în mijlocul lui Israel avea loc o faptă, cel care era martor la aceasta nu putea să fugă de responsabilitatea sa, ci noi citim: „Întîi mîna martorilor să se ridice asupra lui ca să omoare şi apoi mîna întregului popor. Să scoţi astfel răul din mijlocul tău" (Deuteronom 17.7).

Că noi astăzi, în timpul harului, nu trebuie să omorîm pe nimeni este clar; dar principiul a rămas acelaşi: fiecare în parte este responsabil de starea întregului, răul trebuie dat afară din mijlocul credincioşilor, prin ei înşişi, pentru că Dumnezeu locuieşte acolo. Dacă tu vezi fratele sau sora păcătuind, în învăţătură sau în comportare, eşti răspunzător să salvezi pe fratele sau sora ta, cu care mărturiseşti în fiecare duminică că eşti una şi să păstrezi întreaga grupare într-o stare potrivită Domnului. Nu trebuie să-ţi fie indiferent cum umblu eu.

Pe de altă parte întreaga adunare din Corint era responsabilă de a da afară răul din mijlocul ei (citeşte în 1 Corinteni 5.2, 7). Şi locurile următoare arată acelaşi principiu:

„Vă rugăm de asemenea, fraţilor, să mustraţi pe cei care trăiesc în neorînduială[u] (citeşte în 1 Tesaloniceni 5.14).

„Şi dacă cineva n-ascultă ce spunem noi în această epistolă, pe acela să vi-l însemnaţi şi să n-aveţi nici un fel de legături cu el, ca să-i fie ruşine " (citeşte în 2 Tesaloniceni 3.14).

Nu spune că tu eşti prea slab ca să umbli după aceste principii. Dacă ai dragoste, atunci vei avea şi curaj: „Cel drept îndrăzneşte ca un leu tînăr" (citeşte în Proverbe 28.1).

Admiterea la Masa Domnului

Cine are loc la Masa Domnului? În principiu, orice credincios, dacă nu este sub disciplină, dacă umblarea şi legăturile sale sînt curate şi dacă nu menţine învăţături rele. Cît de importantă este curăţia în legăturile noastre, am văzut deja amănunţit mai înainte. La sfîrşitul capitolului doresc să revin încă o dată la acest aspect.

Frîngerea pîinii a fost rînduită pentru copiii lui Dumnezeu. Numai lor le-a fost dat să ia parte la Masa Domnului, aşa cum rezultă foarte clar din expresia „noi cei mulţi sîntem un Trup". Căci a mînca din pîine şi a bea din pahar nu dă viaţă, ci este numai pentru aceia care au viaţa veşnică. Însă a mînca „carnea Fiului lui Dumnezeu" şi a bea „sîngele Său" conduce la viaţă veşnică (Ioan 6.53-54). Mulţi au adus acest loc din Evanghelia după Ioan în legătură cu frîngerea pîinii, însă Ioan nu vorbeşte nicidecum despre aceasta, ci despre faptul că cineva care se face, prin credinţă, una cu Hristosul cel mort, cu moartea Fiului lui Dumnezeu, are viaţa veşnică.

Şi nici botezul cu apă nu dă intrare la acest privilegiu, cu toate că nimeni care nu a fost botezat nu tre-buie să ia parte la aceasta. Dacă nici măcar nu s-a făcut o mărturisire exterioară că este creştin, cum poate să ia parte la cercul intim al părtăşiei? Dar este un dezastru că în cea mai mare parte a creştinismului, a fi botezat este privit ca o îndreptăţire directă de a participa la frîngerea pîinii şi cele două lucruri sînt legate direct unul de altul. Botezul - spre deosebire de admiterea la Masa Domnului, pe care Adunarea o permite sau nu - nu este nicidecum o problemă a Adunării. Botezul are a face numai cu aspectul exterior al mărturisirii creştine. Masa Domnului însă este un aspect al părtăşiei creştine adevărate. Botezul conduce în împărăţie; la Masa Domnului se dă expresie unităţii Trupului lui Hristos.

Se pare că la începutul mărturiei creştine pe pămînt, credincioşii nu erau cercetaţi cu privire la autenticitatea vieţii şi a umblării lor. Pentru un timp, cînd totul era încă proaspăt, cînd Domnul intervenea zilnic pentru Adunare (Faptele Apostolilor 2.47) şi veghea să nu pătrundă nimic rău în rîndul credincioşilor (Faptele Apostolilor 5.13). aceasta nici nu era necesară. Ei „au primit Cuvîntul" şi aceasta era de ajuns.

Însă această stare a prospeţimii nu a durat mult timp şi a fost necesar să fie cercetaţi cei care doreau să fie admişi la părtăşie şi să se convingă dacă conştiinţa lor şi starea lor duhovnicească corespundea gîndurilor lui Dumnezeu. Curînd Simon, vrăjitorul, a încercat să se amestece printre credincioşi, dar apostolul Petru l-a dat pe faţă la scurt timp: „banii tăi să meargă cu tine la pieire. pentru că tu ai gîndit că darurile lui Dumnezeu se obţin prin bani! Tu nu ai nici parte şi nici sorţ în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 8.20-21). Aici era cineva care a fost deja botezat (versetul 13), dar a cărui inimă nu era dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Pe lîngă aceasta, se poate vedea că acest caz confirmă ceea ce am spus deja: faptul că cineva care este botezat nu este nicidecum îndreptăţit prin aceasta să participe la Masa Domnului.

Acelaşi lucru îl vedem la Saul din Tars. În drumul său spre Damasc, prin apariţia Domnului cel slăvit, el a fost aruncat la pămînt şi a fost condus la credinţa în Acela pe care el L-a prigonit pînă atunci în ai Săi. Un ucenic simplu, Anania, l-a botezat (citeşte în Faptele Apostolilor 9.18). Cînd însă, după trei ani, el a venit la Ierusalim şi acolo a vrut să se alăture fraţilor, ei s-au temut de el, căci nu credeau că el este un ucenic. Era nevoie de mărturia altuia, de a lui Barnaba, ca astfel el să fie admis în rîndul fraţilor de la Ierusalim. După aceea citim cuvintele: „Şi el se ducea şi venea împreună cu ei şi vorbea cu îndrăzneală în Numele Domnului" (capitolul 9.26-28).

Aici avem de învăţat un principiu foarte important: nimeni nu poate fi primit în părtăşie pe baza propriei sale responsabilităţi, pe baza propriei sale mărturii. Se poate ca cineva să aibă o părere excepţională despre sine însuşi şi să aibă o părere josnică despre obligaţiile altora, dacă el crede că pe baza mărturiei bune, pe care el o are despre sine, poate să fie admis în cercul intim al părtăşiei. În orice caz, să nu acceptăm nici o plîngere nerăbdătoare, întrucît el trebuie să aştepte puţin şi că trebuie să se lase judecat de alţii. Aceasta trebuie să o înţeleagă toţi cei care doresc să fie primiţi. Şi cînd Apolo, un elocvent rob al lui Dumnezeu, „care era puternic în Scripturi", a dorit să călătorească din Efes spre Antiohia, unde era necunoscut, el însuşi avea nevoie de o scrisoare de recomandare, şi astfel „fraţii au scris ucenicilor să-l primească" (capitolul 18.27). La acest mod de comportare trebuie să nu renunţăm nici noi! Toate acestea să le înţelegem bine, căci numai pe baza mărturiei altcuiva cu privire la autenticitatea creştinismului propriu, poate un credincios să fie recomandat şi primit.

Pe de altă parte, Adunarea are datoria sfîntă să cerceteze cu dragoste şi grijă pe oricine are dorinţa să fie admis la privilegiile casei lui Dumnezeu. Aşa cum odinioară, pe vremea lui Neemia. păzitorii vegheau porţile Ierusalimului (Neemia 7.1-3), ca vrăjmaşul să nu intre prin ele, tot aşa şi astăzi trebuie păzită intrarea şi ieşirea Adunării. Este o greşeală să socoteşti că „porţile" Adunării stau deschise pentru oricine. Copiii lui Dumnezeu trebuie să fie nechibzuiţi şi indiferenţi faţă de slava Domnului, dacă gîndesc astfel. Noi trebuie să avem grijă ca nimeni să nu intre înăuntru, care nu are locul lui acolo, şi ca nimeni să nu stea afară, dacă Domnul vrea să-l aibe înăuntru.

Dacă Domnul, în scrisoarea către Efes, trebuie să dojenească. El recunoaşte totuşi clar: „ai pus la încercare pe cei care zic că sînt apostoli şi nu sînt şi i-ai găsit mincinoşi" (Apocalipsa 2.2). Acolo se mai găsea încă ordinea dorită de Dumnezeu! Ei au cercetat mărturia altora şi nu au primit pe nimeni numai pe baza propriei lor mărturii. Unii îşi revendicau chiar dreptul de a fi apostoli, însă credincioşii de acolo i-au pus la încercare şi i-au găsit mincinoşi. Ei cercetau pe toţi cei care veneau la ei ca „creştini". Ei se comportau după cuvintele apostolului Ioan: „Preaiubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh. ci să cercetaţi duhurile dacă sînt de la Dumnezeu" (1 Ioan 4.1). Şi noi astăzi nu avem o altă unitate de măsură, nici un alt mijloc de ajutor.

Creştinii, se spune deseori, nu au nici un drept de a se ridica mai presus de alţii să-i judece, pentru că Hristos a spus: să nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi (citeşte în Matei 7.1). însă cine gîndeşte aşa, greşeşte, Într-adevăr, trebuie mai întîi să scoţi „bîrna" din ochii proprii - şi apoi? Să laşi „paiul" în ochiul fratelui? Nu! Ci „atunci vei vedea clar să scoţi paiul din ochiul fratelui tău". Puţin mai tîrziu, Domnul Isus adaugă un principiu important: „Aşa că după roadele lor îi veţi recunoaşte. Nu oricine-Mi zice: »Doamne, Doamne!« va intra în împărăţia cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri" (versetele 20 şi 21). Nu este misiunea noastră să judecăm motivele lăuntrice. Cu privire la acestea ne atenţionează Domnul în versetul 1. Numai Dumnezeu poate privi în inimă. Însă este datoria noastră clară, de a verifica mărturia creştină. Aceasta însă trebuie să o facem pe baza „roadelor", adică pe baza a ceea ce semenul nostru arată în viaţa sa exterioară despre sine şi în ceea ce vine de pe buzele sale. „Rob rău, te voi judeca după cuvintele tale!" (Luca 19.22), este şi pentru comportarea noastră o dovadă. „Căci din cuvintele tale vei fi îndreptăţit şi din cuvintele tale vei fi condamnat" (Matei 12.37).

Chiar dacă „cărarea Bisericii este îngustă", aşa cum a exprimat odată un scriitor binecuvîntat, pe de altă parte, creştinul trebuie să fie atenţionat cu privire la duhul de sectă. Ceea ce trebuie verificat este dacă mărturia lui Hristos este autentică şi dacă umblarea şi învăţătura sînt în concordanţă cu acest „nume bun". Dacă este prezentă viaţa dumnezeiască şi dacă cineva nu este în legătură cu răul moral sau doctrinar, dacă conştiinţa este „sinceră înaintea lui Dumnezeu", cine are atunci dreptul să reţină această persoană de la Masa Domnului?

Cît de bătrîn trebuie să fii ca să ai voie să participi la Masa Domnului? Scriptura nu ne dă nici o informaţie exactă în această privinţă, dar nu găsim niciunde în Scriptură că la aceasta iau parte copiii. Însă la 16-17 ani, nimeni nu mai este copil. Dacă este prezentă o anumită maturitate duhovnicească şi un suflet se bucură de o pace reală cu Dumnezeu (Romani 5.1), cine dintre noi ar putea spune că persoana este prea tînără? Şi înţelegerea a ceea ce se cuvine făcut este în întregime de dorit. Cîteodată se cuvine o oarecare privire în comportarea duhovnicească a aceluia care doreşte să fie primit. însă numai mărimea înţelegerii nu trebuie să fie în nici un caz condiţia acceptării. Însă apostolul vorbeşte despre Masa Domnului „ca unor oameni cu judecată", care pot să judece ce spune el (citeşte în 1 Corinteni 10.15) şi în mod sigur aceştia nu erau copii.

De aceea, legătura strînsă dintre botez şi admiterea la Masa Domnului este foarte gravă. Căci copiii credincioşi pot fi botezaţi, fără reţinere, la o anumită vîrstă, însă participarea lor la frîngerea pîinii la această vîrstă nu este biblică. Participarea la Masa Domnului nu depinde numai de faptul că cineva este sau nu născut din nou. Aceasta se afirmă deseori, însă nu este adevă-rat. Sînt îngrădiri şi una dintre acestea este cînd cineva este încă prea tînăr.

Nici un moment nu trebuie să dăm loc gîndului că ar fi masa „noastră", ca şi cum noi am putea găsi, potrivit judecăţii şi părerii noastre, cine trebuie să participe la aceasta şi cine nu trebuie. De exemplu, cine ne-ar da nouă dreptul să lăsăm pe un credincios, care s-a anunţat că vrea să participe la Masa Domnului, ca mai întîi să aştepte un an sau doi, ca să vedem dacă se cuvine să participe? Confirmarea este în totalitate o condiţie obligatorie cînd este vorba de „slujbă" (1 Timotei 3.1-13). Însă cu privire la primirea la Masa Domnului, în nici un caz nu trebuie să ne lăsăm conduşi de gîndul punerii la probă. A făcut Domnul Isus aşa cu noi, atunci cînd am venit la El? Ne-a lăsat să aşteptăm un timp? Desigur, sînt necesare atenţia, precauţia şi claritatea pentru a evita o comportare grăbită, însă acel frumos verset din Romani 15 descrie aşa de gingaş duhul în care trebuie să ne manifestăm în această problemă:

„Aşadar, primiţi-vă unii pe alţii, cum v-a primit şi pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu " (versetul 7).

De ce Domnul nu a vorbit El însuşi despre Masa Sa?

Cu privire la importanţa acestui adevăr, la unii s-ar pune întrebarea, de ce Domnul Isus nu a vorbit la instituirea Cinei despre partea Mesei Sale. Răspunsul pare să fie: „Mai am multe să vă spun, dar voi nu le puteţi purta acum. Cînd însă va veni Duhul adevărului. El vă va conduce în tot adevărul" (Ioan 16.12-13). Înainte de înfăptuirea lucrării de împăcare, înainte ca Domnul Isus să fi plecat la cer ca Cel înviat şi de acolo să trimită jos făgăduinţa Tatălui, pe Duhul Sfînt, nu putea să fie nici o învăţătură despre Adunare ca Trup al lui Hristos.

Da. a fost plăcerea lui Dumnezeu ca abia după cîţiva ani de la alcătuirea Trupului lui Hristos (prin botezul cu Duhul Sfînt în acea zi de Rusalii din Faptele Apostolilor 2) să dăruiască învăţătura cu privire la Hristos şi Adunarea Sa. printr-un „vas ales", un bărbat care în acele zile nici nu era măcar convertit: Pavel, ca slujitor al Adunării, trebuia să întregească Cuvîntul lui Dumnezeu (Coloseni 1.25). „Întregire" nu înseamnă că Pavel a scris ca fiind ultimul, ci faptul că el a adăugat canonului Noului Testament acea parte care i-a fost descoperită lui şi numai lui - taina despre Hristos şi Adunare. De aceea, Dumnezeu a dat numai prin el învăţătura cu privire la Masa şi Cina Domnului. Nici unul din ceilalţi apostoli şi profeţi ai Noului Testament nu a fost chemat la aceasta.

Noi ar trebui deci să ne ferim de gîndurile greşite care pretind că, dacă nu a fost dată încă învăţătura cu privire la un lucru, acel lucru nu ar exista încă. în timpul care este descris în primele douăsprezece capitole din Faptele Apostolilor, nu era nici o învăţătură cu privire la Adunare, la Biserică; ea însăşi exista şi Duhul Sfînt lucra în ea şi prin ea şi o înmulţea prin mîngîierile Sale. Frîngerea pîinii se făcea chiar de la început, deja în capitolul 2 al Faptelor Apostolilor, însă învăţătura cu privire la aceasta a venit cîţiva ani mai tîrziu. Aşa era potrivit gîndurilor Domnului.

Fără clericalism

Deseori s-a întrebat ce înseamnă cuvintele „paharul binecuvîntărilor, pe care îl binecuvîntăm" şi „pîinea pe care o frîngem"? Îân ce măsură binecuvîntăm noi paharul? Şi în expresia a doua, apostolul se referă cumva la faptul că noi prin mîncarea din pîine, frîngem ceva?

Să începem cu ultima: nu se înţelege frîngerea pîinii atunci cînd mîncăm, ci, frîngerea pîinii, în principiu, pe care o face un frate. Totuşi noi o facem. După părerea mea, acest noi este foarte plăcut. Ne arată totuşi într-un mod simplu că cei adunaţi sînt o unitate, o familie, iar diferenţierile de clasă nu au nici un rol. Binecuvîntarea (rostirea mulţumirii) şi frîngerea pîinii sînt acţiuni comune, deşi numai unul este purtătorul de cuvînt al celorlalţi. Clericalismul nu are nici un loc în Adunarea lui Dumnezeu, la Masa Domnului. Ea Îi aparţine Lui şi El este prezent acolo unde doi sau trei sînt adunaţi pentru Numele Său. Noi toţi sîntem invitaţi, sîntem fraţi. Şi cine îndrăzneşte să prezideze, cînd El Însuşi este prezent acolo? Oh! Să fim oaspeţii Săi în prezenţa Sa şi să îl adorăm pe Tatăl în duh şi adevăr - acesta este un privilegiu enorm şi cu el dorim să ne preocupăm acum.

Adorarea în duh şi adevăr

Am amintit deja că Masa Domnului este punctul central al adorării creştine. Oamenii vorbesc despre „serviciul divin" şi înţeleg prin aceasta predica. Dar serviciul divin nu este nici ţinerea sau ascultarea unei predici, nici îndreptarea spre Dumnezeu a rugăciunilor şi cererilor. Adorarea însă este adevărata slujbă dumnezeiască şi cea mai înaltă expresie a ei se găseşte la frîngerea pîinii. Aceasta va deveni mai clar cînd la sfîrşitul acestui capitol, vom privi modelele Vechiului Testament sub denumirea Masa Domnului în Vechiul Testament.

Cînd Dumnezeu ne prezintă Cuvîntul Său cel sfînt, prin robii Săi, atunci El ne slujeşte, nu noi Îi slujim, iar cînd Îi aducem adorare, noi Îi slujim şi aceasta este adevărata slujire dumnezeiască. Să facem deosebirea clară între slujirea Cuvîntului şi adorare: slujire este a aduce pe Hristos înaintea oamenilor, adorare este a aduce pe Hristos înaintea lui Dumnezeu. Slujirea Cuvîntului se îndreaptă de la Dumnezeu spre oameni, adorarea este îndreptată totdeauna de la oameni spre Dumnezeu.

Adorarea creştină, caracterul ei, este mai mult decît poate sugera cuvîntul grecesc pentru „adorare": „omagiere", „veneraţie prin căderea la picioare." În multe locuri ale Vechiului şi chiar ale Noului Testament, înţelesul despre „adorare" nu este mai mult decît acest sens. De

exemplu, cînd au venit magii din Orient şi au văzut „pe Copilaş şi pe Maria, mama Lui", „au căzut cu faţa la pămînt şi s-au închinat înaintea Lui" (Matei 2.11). însă aceasta nu este nici pe departe ceea ce noi înţelegem prin adorarea creştină. Adorarea creştină nu este numai „veneraţie prin căderea la picioare", ci revărsarea inimii umplute de mulţumire a celor răscumpăraţi, care sînt copleşiţi de ceea ce Dumnezeu este în Sine Însuşi şi de ceea ce El a descoperit despre Sine, în Fiul Său. Adorarea creştină înseamnă să te închini în duh şi adevăr.

Găsim aceasta în cuvintele Domnului, pe care El le-a rostit către femeia din Samaria: „»Femeie«, i-a zis Isus, »crede-Mă că vine ceasul cînd nu vă veţi închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinaţi la ce nu cunoaşteţi; noi ne închinăm la ce cunoaştem, căci mîntuirea vine de la iudei. Dar vine ceasul, şi acum a şi venit, cînd închinătorii adevăraţi vor adora pe Tatăl în duh şi în adevăr; căci şi Tatăl caută astfel de adoratori. Dumnezeu este Duh; şi cine Îl adoră pe El, trebuie să-L adore în duh şi în adevăr«" (Ioan 4.21-24).

Spre deosebire de samariteni, iudeii ştiau cui se închinau, pentru că ei se închinau la ceea ce cunoşteau - Dumnezeul Cel viu, în măsura în care El era cunoscut în Israel. Însă nu erau „închinători adevăraţi": cei mai mulţi dintre ei erau necredincioşi şi nu aveau relaţii de viaţă cu Dumnezeu. Corespunzător cu aceasta era şi închinarea lor în exterior, o manifestare rituală. Însă a venit ora închinării adevărate, în care adoratorii adevăraţi, şi anume copiii lui Dumnezeu, adevăraţii credincioşi, vor adora pe Tatăl în duh şi adevăr. Astfel de adoratori caută Tatăl - o realitate nespus de fericită! Numai copiii pot adora pe Tatăl! Aceasta este ceea ce dragostea Tatălui caută şi astăzi. Însă, pentru că Dumnezeu este Duh, această adorare trebuie să aibă loc în duh şi în adevăr.

A adora în duh înseamnă mai mult decît a avea Duhul lui Dumnezeu şi a fi călăuzit de El, oricît ar fi de mare acest privilegiu în sine. Desigur, nu poţi să aduci adorare în duh şi adevăr, dacă nu ai Duhul Sfînt locuind în tine. Tot aşa de sigur este că Duhul Sfînt conduce la adorare şi în adorare. Adorarea în duh este în contrast cu închinarea ceremonială. rituală, exterioară, „carnală": ea are loc potrivit naturii lui Dumnezeu şi în puterea acelei părtăşii pe care o dă Duhul lui Dumnezeu.

A adora în adevăr înseamnă să te închini corespunzător descoperirii lui Dumnezeu, pe care El a făcut-o cu privire la Sine în Isus Hristos, în mod deosebit la crucea de pe Golgota. De aceea adorarea adevărată nu poate fi despărţită de jertfa desăvîrşită a lui Hristos pentru Dumnezeu şi de aceea adorarea este legată într-un mod deosebit de Masa Domnului, la care noi, ca mădulare ale Trupului Său, vestim moartea Sa.

Prin aceasta nu trebuie să se spună că nu ar fi posibil să aduci adorare personal şi acasă. Însă această adorare nu se poate ridica la înălţimea atinsă cînd Domnul Isus cîntă lauda lui Dumnezeu în mijlocul Adunării. Credinciosul singur nu este în stare să se închine lui Dumnezeu în mod potrivit cu ceea ce El a descoperit despre Sine. Se presupune că în El este o aptitudine care Îl aşază la o oarecare înălţime cu Dumnezeu. În plus, binecuvîntările care ne dau bucurie sînt comune. De aceea, cea mai înaltă formă a adorării creştine propriu-zise este adorarea comună în Adunare. Această adorare comună va fi partea noastră fericită şi în cer, căci citim: „Şi bătrînii s-au aruncat jos şi s-au închinat" (Apocalipsa 5.14).

Desigur, pot exista adorări comune ale Adunării şi în afara frîngerii pîinii. Autorul a trăit de mai multe ori momente cînd, cu prilejul unui studiu al Cuvîntului, întreaga adunare a fost condusă la adorare, cînd un frate s-a sculat, a rostit o mulţumire, cînd Persoana Domnului Isus a fost prezentată privirii noastre; adunarea a rămas în picioare şi a urmat mulţumire după mulţumire. Totuşi locul propriu-zis al adorării este Masa Domnului, unde El Însuşi este în mijloc şi intonează lauda, iar noi avem în mîini jertfa lui Hristos şi, conduşi de Duhul Sfînt, rostim înaintea lui Dumne-zeu ceea ce simţim despre El.

În felul acesta, la Masa Domnului, Adunarea lui Dumnezeu îşi găseşte propria reprezentare pe pămînt. Căci, pe de o parte acolo se vesteşte într-un mod excepţional adevărul despre un Trup şi, pe de altă parte, adorarea creştină în duh şi în adevăr îşi găseşte expresia ei cea mai înaltă. S-ar putea ca într-un anumit loc să fie credincioşi care doresc să se strîngă împreună pentru rugăciune sau pentru studiul Cuvîntului lui Dumnezeu. Dacă acolo nu are loc încă frîngerea pîinii pe principiul Trupului, atunci nu are loc nici o prezentare a Adunării lui Dumnezeu.

Masa Domnului în Vechiul Testament

Pînă acum nu am spus nimic despre expresia Masa Domnului. Apostolul Pavel o foloseşte ca ceva de la sine înţeles, ca şi cum ar porni de la premisa că oricine o cunoaşte. De fapt este o aluzie la Maleahi 1.7 şi 1.12, unde este numit altarul arderii de tot, şi la profetul Ezechiel 41.22 şi 44.16, unde este denumit altarul tămîierii. Dacă apostolul nu face nici o deosebire între cele două întrebuinţări ale acestor expresii, este tocmai pentru că ambele imagini - altarul arderii de tot şi altarul tămîierii - exprimă învăţătura sa şi slujesc ca temelie pentru aceasta. Căci ar trebui mereu să ne aducem aminte că „tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învăţătura noastră" (Romani 15.4).

În orice caz, un lucru rezultă deja din utilizarea expresiei Masa Domnului în Vechiul şi în Noul Testament: prin aceasta. Duhul Sfînt, în 1 Corinteni 10, nu înţelege numai o masă a binecuvîntărilor, despre care, de exemplu, vorbeşte David în Psalmul 23, cînd spune: „Tu îmi pregăteşti o masă în faţa vrăjmaşilor mei" (versetul 5). Se aude cîteodată această interpretare, însă eu o consider nepotrivită cu gîndurile Sfintei Scripturi cu privire la Masa Domnului. Dincolo de aceasta se ascunde mai mult încercarea Satanei de a răpi unul dintre cele mai mari privilegii ale copiilor lui Dumnezeu aici pe pămînt: adevărul din creştinism că „este un Trup şi un Duh ", care este prezentat simbolic într-un mod cunoscut de Scriptură.

Pe altarul arderii de tot se aduceau lui Dumnezeu jertfe de animale, care, aşa cum am văzut mai înainte, vorbeau simbolic despre jertfa lui Hristos. în aceasta consta valoarea lor. Însă în 1 Corinteni 10, unde predomină gîndul părtăşiei, fără îndoială, apostolul se referă în versetul 18, prin cuvintele „cei ce mănîncă jertfele, nu sînt ei în părtăşie cu altarul 1", la o jertfă deosebită, jertfa de mulţumire şi pentru vină din Levitic 3 şi 7. Caracteristic acestor jertfe era că oricine era curat avea voie să mănînce din carnea acestor jertfe (Levitic 7.19).

Ce plăcut şi folositor spre adorare devine totul, cînd ne gîndim că această jertfă era mîncarea (literal pîinea) unei jertfe mistuite de foc înaintea Domnului (citeşte în Levitic 3.11; 21.6)! Cu alte cuvinte, ceea ce era mînca-rea Domnului însuşi era şi desfătarea israeliţilor. Poate un alt tablou să arate mai clar ce este părtăşia? Să te bucuri de aceeaşi parte de care Se bucură Dumnezeu! Şi nu este aceasta tocmai ceea ce noi, creştinii, trăim la Masa Domnului? Noi avem - simbolic - jertfa lui Hristos în mîini şi cugetăm la El şi la minunata Sa jertfă, iar pe deasupra, ştim că în ochii lui Dumnezeu are o valoare deosebită. Ce parte fericită să ai părtăşie cu Dumnezeu cu privire la Fiul Său! Acesta este caracterul adevăratei adorări creştine. „Şi părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său Isus Hristos" (1 Ioan 1.3).

În legea jertfei de mulţumire din Levitic 7.19-21 găsim trei „condiţii" importante, pe care noi le-am tratat deja amănunţit. Prin respectarea lor, jertfa era plăcută lui Dumnezeu.

Versetul 19 arată că locul putea să fie murdărit: „carnea care a fost atinsă de ceva necurat nu trebuie mîncată". Cîte „locuri" religioase se găsesc în creştinism, care sînt murdărite prin practici sau învăţături greşite! Cine vrea să fie credincios Domnului, trebuie să le părăsească. Acesta va fi obiectul ultimului capitol al acestei cărţi.

Versetul 20 arată clar că s-ar putea întîlni necurăţia personală: „găsindu-se în stare de necurăţie". Fiecare credincios în parte este dator „să se curăţească pe sine însuşi" (1 Ioan 3.3) prin judecata de sine şi aşa să participe la Masa Domnului, într-un chip vrednic. Cu aceasta ne vom ocupa în capitolul următor.

Versetul 21 atenţionează cu privire la legăturile necurate: „cînd cineva se va atinge de ceva necurat". Prin contact cu răul se ajunge în părtăşie cu răul - un principiu al lui Dumnezeu, care a făcut obiectul acestui capitol şi pe care, sper, l-am reţinut deja în inimă. Încă o dată atenţionarea către noi toţi: să ne depărtăm de legăturile necurate! Ele pot să ne facă incapabili să ne apropiem şi să slujim lui Dumnezeu într-un chip plăcut,În Vechiul Testament, un asemenea suflet trebuia „să fie nimicit din poporul Său". Cît de serios ia Dumnezeu aceste lucruri!

În ceea ce priveşte altarul tămîierii. unele locuri din Vechiul Testament arată că el simbolizează în primul rînd gîndul adorării. Tămîierea era adevărata slujbă preoţească (1 Cronici 6.49; 23.13) şi privilegiul semin-ţiei lui Levi; ea este descrisă în Deuteronom 33.10, astfel: „Ei pun tămîie sub nările Tale şi arderede-tot pe altarul Tău". Dacă ne aducem aminte că tămîierea în Exod 30.34-38 este un model impresionant al mirosului plăcut care se revarsă din Persoana şi din lucrarea lui Hristos, Mîntuitorul nostru, atunci nu ne va fi greu să înţelegem vorbirea figurată a lui Solomon din Proverbe 27.9: „Untdelemnul şi parfumul înveselesc inima" - desigur inima lui Dumnezeu.

Dumnezeu are plăcere de rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui (Evrei 13.15). El Se bucură cînd noi venim înaintea Lui cu ceea ce vorbeşte despre Fiul Său. Nu este privilegiul nostru deosebit ca, la Masa Domnului, ca o preoţie sfîntă (1 Petru 2.5), să aducem „tămîie" sub nările Sale? Privindu-L pe Domnul Isus pe cruce, nu intonăm noi pe drept şi cu inimile umplute de mulţumire un cîntec de adorare binecuvîntat, în următoarele versurile?

> Ce am putea să-Ţi aducem pentru aceasta?Dumnezeule, ce tămîie primeşti Tu?O, lasă-ne să-Ţi cîntăm despre Isus,Numai El Te poate bucura!

Însă cît de mulţi copii iubiţi ai lui Dumnezeu se găsesc, din nefericire, legaţi de anumite interpretări şi forme de organizare omenească, în situaţia că nu au ocupat încă această poziţie dumnezeiască, nu au trăit încă niciodată o asemenea adorare, o asemenea acţiune a Duhului; care nu au experimentat deloc ce înseamnă cînd Domnul Isus cîntă în mijlocul Adunării; care nu au găsit niciodată fericirea care constă în a te uita pe tine şi a fi preocupat, în adorare, numai cu Acela care este „mai frumos decît fiii oamenilor"! Adorarea în duh şi adevăr - o preocupare mai sublimă, drag prieten, nu ne poate da Dumnezeu nici măcar în cer!

„A Lui să fie slava în Adunare în Hristos Isus, din neam în neam şi în veci de veci! Amin."

3. Cina Domnului

Dezbinări

Dacă ne ocupăm cu cealaltă parte a frîngerii pîinii, Cina Domnului, importanţa acestui subiect rezultă din osteneala apostolului de a corecta comportarea greşită a credincioşilor din Corint. Apostolul nu intenţionează să redacteze un studiu cu privire la frîngerea pîinii. Inspirat de Duhul Sfînt, apostolul foloseşte comportarea greşită a corintenilor ca prilej să le arate cît de incompatibilă era aceasta cu ceea ce ei exprimau duminică de duminică la frîngerea pîinii. Participarea lor la masa demonilor i-a prilejuit să vorbească în 1 Corinteni capitolul 10 despre Masa Domnului. Iar în capitolul 11. duhul de partidă care era între corinteni şi neorînduiala cu privire la frîngerea pîinii, care rezulta din aceasta, l-au făcut să vorbească despre Cina Domnului.

> „Vă dau aceste învăţături, dar nu vă laud, pentru că vă adunaţi laolaltă nu pentru mai bine, ci pentru mai rău. Mai întîi, aud că atunci cînd vă strîngeţi ca adunare, între voi sînt dezbinări; şi în parte o cred. Căci trebuie să fie şi partide între voi, ca să se arate cei aprobaţi printre voi" (1 Corinteni 11.17-19).

Dacă apostolul putea să-i laude cu privire la ceva, atunci el nu pregeta să facă aceasta. Cît de asemănător era el în această privinţă cu învăţătorul său! El a lăudat, în versetul 2, pe credincioşii din Corint, pentru că au ţinut cu credincioşie învăţăturile apostolului inspirate de Duhul lui Dumnezeu. Însă cînd este vorba de strîngerile lor laolaltă ca adunare, şi mai ales de strîngerile pentru Cina Domnului, el nu putea să-i laude, căci nu se strîngeau pentru mai bine, ci pentru mai rău. Ce înseamnă aceasta, vom vedea îndată.

Chiar de la începutul scrisorii sale (capitolul 1.11), el a spus despre certurile care erau între ei, despre care a luat cunoştinţă prin ai Cloei. Acum el vorbeşte despre dezbinările dintre ei, despre care a auzit şi pe care le crede în parte, că sînt adevărate. El cunoştea starea lor firească şi de aceea nu s-a mirat cînd a auzit despre aceste stări triste între ei. Ce trist şi umilitor este şi cît de des este dezonorat Domnul Isus cînd cei credincioşi se comportă împotriva adevărului privitor la singurul Trup, cînd între copiii lui Dumnezeu se găsesc dezbinări! Acestea sînt rezultatele ale unei stări fireşti.

Cuvîntul grecesc pentru „dezbinare" (schisma = ruptură, despărţitură) înseamnă o neînţelegere între credincioşi, o împărţire în interiorul Adunării, dar nu încă o ruptură vizibilă. Cît de des ne-am temut noi de neînţelegeri între copiii lui Dumnezeu! La corinteni. unii ziceau că sînt ai lui Pa vel, alţii preferau pe Petru, alţii au făcut chiar din Hristos capul partidei lor. La noi s-ar putea ca aceste grupări să se arate în alte forme, însă totdeauna ele sînt periculoase, sînt totdeauna condamnabile şi conduc, dacă nu sînt judecate, la un necaz mai mare, pe care apostolul îl descrie cu cuvîntul partide.

„Partidă" este redarea cuvîntului grecesc hairesis, care înseamnă „şcoală", „părerea şcolii", „părerea învăţătorului" şi în Galateni 5.20 este tradus cu „sectă". Nu înseamnă numai o oarecare formă de încăpăţînare, ci o grupă sau o partidă între credincioşi, care se desparte de ceilalţi ca să urmeze cu precădere propriile ei gînduri şi păreri. „Sectele" sînt consecinţele triste ale „dezbinărilor", ele aparţin „faptelor cărnii" din Galateni 5. Tit este atenţionat ca după întîia şi a doua mustrare să se depărteze de oamenii sectari, „căci ştim că un astfel de om s-a abătut şi păcătuieşte" (Tit 3.10-11).

Prin „sectă", nu trebuie să înţelegem învăţătură greşită, aşa cum înţelegem cuvîntul actual „erezie". Poate fi chiar un gînd bun pentru alcătuirea unei secte, şi anume cînd se ţine cu tărie numai la o parte a adevărului şi se trece cu vederea că este şi o altă parte care trebuie să fie luată în considerare. Accentuarea exagerată a unui anumit adevăr, cu ignorarea celorlalte adevăruri ale Cuvîntului lui Dumnezeu, cît de des a condus la împărţirea în secte şi în cele din urmă la rătăcire! Cînd o colectivitate nu se mai grupează în jurul Domnului Isus, ci în jurul unui adevăr privilegiat al Cuvîntului lui Dumnezeu, oricît de preţios şi important ar putea fi acesta, a devenit deja o sectă şi atunci se vor pierde nu numai celelalte adevăruri ale Cuvîntului lui Dumnezeu, ci şi acel adevăr, care, cu preţul celorlalte, a ocupat o poziţie privilegiată. Mai devreme sau mai tîrziu se va strecura rătăcirea acolo unde s-a închis uşa pentru adevăr ca întreg.

O! Să fim atenţi la „vulpile mici care strică viile", la „uriaşii" fini dintre noi, la grupările în învăţătură, în umblare, în lucrarea Domnului; să fim atenţi la împărţirea în secte! Dumnezeu este cu totul împotrivă. Cine conduce pe altul la o sectă, „păcătuieşte" şi este „greşit". Aceasta nu stă nicidecum în opoziţie cu remarca pe care apostolul o face: „Căci trebuie să fie şi partide între voi, ca prin aceasta să se arate cei aprobaţi printre voi".

De ce trebuie să fie partide? Vrea Dumnezeu să apară secte şi dezbinări? Nicidecum! Sînt cu totul altceva decît ce vrea Dumnezeu. „Căci Eu urăsc despărţirea" (Maleahi 2.16), arată un principiu care este mult mai mult decît aplicarea la despărţirea în căsătorie.

Mă văd îndemnat să fac această remarcă, datorită iscusinţei unor interpretatori de a denatura, care afirmă totuşi că textul biblic sprijină feluritele partide şi despărţiri, pentru că ele ar fi de folos credincioşilor şi ar face cunoscut diversitatea lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă nicidecum a trece cu vederea lucurile! Nu, Dumnezeu în principiu nu le vrea, însă în anumite împrejurări ele trebuie să fie: dacă starea duhovnicească a credincioşilor este aşa de joasă, că între ei sînt invidie şi ceartă, încît apostolul trebuie să spună: „Căci voi sînteţi tot carnali" (capitolul 3.2-3), atunci partidele sînt consecinţe care duc la constrîngere, atunci ele sînt necesităţi morale. Căci Domnul poate folosi atunci asemenea aspecte umilitoare spre binele credincioşilor şi spre slava Sa, prin aceea că El descoperă pe cei aprobaţi, adică aceia care nu se fac una cu aceste partide şi cu răul care a pricinuit aceste partide.

O cină proprie

Corintenii se adunau împreună „spre mai rău", strîngerea lor pentru frîngerea pîinii nu conducea spre cele bune, la glorificarea lui Dumnezeu, ci la descoperirea dezbinărilor prezente. Prilejul exterior pentru aceasta era faptul că acolo credincioşii luau Cina Domnului ca o cină obişnuită sau ca o aşa numită cină de dragoste (greceşte agape = dragoste). Aceasta nu era principial, fals în sine, Însuşi Domnul Isus a instituit Cina în timpul unei alte cine, aceea de Paşti. Se pare că şi primii creştini din Ierusalim aveau aceeaşi practică. La început ei au fost foarte pătrunşi de cunoştinţa fericită că aparţin unei familii, care constituia familia lui Dumnezeu - ah, dacă şi noi astăzi am fi mai conştienţi de aceasta! - şi aceasta se vedea şi în viaţa lor socială, că ei nu găseau nici o greutate ca să ia Cina ca o masă obişnuită. Aşa citim: „Toţi împreună erau nelipsiţi de la templu în fiecare zi; şi frîngînd pîinea acasă, îşi luau hrana cu bucurie şi curăţie (sau simplitate) de inimă" (Faptele Apostolilor 2.46).

Aceasta au avut-o înainte şi credincioşii din Corint, cînd au legat Cina Domnului cu o masă obişnuită, ca astfel să adîncească dragostea unul faţă de altul. Însă cu toate că pentru aceasta ei se strîngeau într-un loc, s-a răspîndit printre ei un abuz cu privire la Cina Domnului, pentru care apostolul era nevoit acum să-i mustre: „Cînd vă adunaţi, deci, în acelaşi loc, nu puteţi să mîncaţi Cina Domnului, fiindcă atunci cînd mîncaţi, fiecare ia cina adusă de el, înaintea altuia; aşa că unul este flămînd, iar altul este beat. Ce? N-aveţi case ca să mîncaţi şi să beţi acolo? Sau dispreţuiţi Biserica lui Dumnezeu şi daţi de ruşine pe cei care n-au? Ce să vă zic? Să vă laud? În privinţa aceasta nu vă laud " (1 Corinteni 11.20-22).

Ce uşor poate aluneca în rău ceea ce este bun, cînd lipseşte vegherea! Ceea ce trebuia să fie o expresie a dragostei dumnezeieşti între ei, s-a degradat într-o manifestare a diferenţelor sociale!

Cei bogaţi dintre ei, care probabil veneau pentru mîncare, mîncau singuri şi făceau să se ruşineze cei ce nu aveau nimic. Desigur, şi obiceiurile aveau un rol în aceasta. Erau ei obişnuiţi în sărbătorile lor idoleşti de odinioară să se îmbete? În mod normal, aceasta putea să fie aşa.

Pe neobservate ei au căzut iarăşi în aceste obiceiuri vechi - un aspect care ni se poate întîmpla şi nouă - şi la mîncarea Cinei erau beţi, nu prin ceea ce beau din paharul acela, ci din vinul mesei obişnuite, care avea loc împreună cu Cina Domnului. Nu, aceasta nu mai era mîncarea Cinei Domnului! Era o umilire a săracilor dintre ei, o dispreţuire a Adunării lui Dumnezeu.

Ca primă consecinţă a acestui fapt, apostolul scrie că, începînd de acum încolo, Cina Domnului nu mai trebuia luată în legătură cu o altă masă sau sărbătoare: „Nu aveţi voi case, unde să mîncaţi şi să beţi?" Dacă erau flămînzi, trebuia să mănînce acasă şi acolo să-şi potolească foamea (versetul 34), şi nu trebuia să coboare Cina Domnului pe treapta de jos a sărbătorilor omeneşti.

Probabil că acum unul sau altul dintre cititorii mei constată uşurat că astăzi nouă nu ni se poate întîmpla aşa ceva; şi este adevărat că noi nu mai avem acest pericol, de a amesteca Cina Domnului cu alte mese. Însă nu este pericolul permanent de a face din Cina Domnului „propria masă", prin aceea că noi facem din aceasta ceea ce ne place? Nu este frapant că apostolul aşază Cina Domnului în contrast cu propria masă? De am fi mai atenţi că este masa Domnului, aşa cum ne amintim dintr-un capitol anterior! Nu a dispreţuit creştinătatea o parte din drepturile Domnului şi a schimbat Cina Sa prin prescripţii şi înfloriturі omeneşti, că abia se mai poate recunoaşte? S-a ajuns ca omul să fie domnul Cinei! Cel puţin aşa îşi revendică el deseori dreptul. Nu, aceasta nu este mîncarea Cinei Domnului!

Este mîncarea Cinei Domnului, cînd se ia spre iertarea păcatelor? Cînd iau parte la aceasta oameni păcătoşi, nenăscuţi din nou? Cînd se face din aceasta o liturghie, un sacrament, o sărbătoare muzicală, o întîlnire ecumenică şi altceva asemănător? Desigur, pot lua parte oameni evlavioşi, temători de Dumnezeu, care caută să facă aceasta în amintirea Mîntuitorului lor, însă aceasta nu este Cina Domnului.

Nu este nici o problemă pur personală

Este răspîndit în protestantism gîndul că Cina Domnului este o problemă pur personală, pentru că este scris: „Fiecare să se cerceteze pe sine însuşi şi aşa să mănînce din pîine şi să bea din pahar" (citeşte în 1 Corinteni 11.28). Fără îndoială, gîndul părtăşiei este legat mai mult de Masa Domnului, iar Cina Domnului este mai mult înfăţişarea responsabilităţii personale. Cu toate acestea, participarea la Cina Domnului nu este numai o problemă pur personală, căci eu nu mănînc singur. Aceasta o lămureşte clar apostolul Pavel, prin aceea că arată o a doua

rătăcire căreia corintenii îi erau expuşi: „Fiecare", spune el, „cînd mănîncă ia înainte propria sa cină". „Fiecare" - înseamnă că ei făceau din Cina Domnului o problemă strict personală; ei uitau că mădularele sînt legate unele cu altele. Comportarea lor practică, lipsită de dragoste, dădea la iveală acest lucru.

Să învăţăm din aceasta: cînd luăm parte la Cina Domnului şi o facem fără a avea în inimă gîndul că sîntem un trup în Hristos, atunci nu sîntem pe linia Cuvîntului lui Dumnezeu, nu sîntem pe linia Domnu-lui. Nu se poate ca fiecare să mănînce pentru sine Cina Domnului, despărţit de ceilalţi, care aparţin de asemenea Trupului lui Hristos. Dacă o facem totuşi, atunci aceasta nu este mîncarea Cinei Domnului. Vom auzi totodată cuvintele apostolului, pe care el le foloseşte în versetul 26: „Căci ori de cîte ori tu mănînci din pîinea aceasta ..., tu vesteşti moartea Domnului"? Nu, el ne aminteşte cuvintele Domnului, pe care El le-a folosit la instituirea Cinei Sale şi pe care le-a rostit înaintea lor de mai multe ori: „Să faceţi (voi) aceasta în amintirea Mea". „Ori de cîte ori beţi (voi), să faceţi (voi) spre amintirea Mea" (versetele 24 şi 25). Şi apoi apostolul adaugă adevărul cel nou în versetul 26: „Căci ori de cîte ori mîncaţi (voi) această pîine şi beţi din pahar, vestiţi (voi) moartea Domnului". Este o comportare comună a Adunării. Eu nu pot lua parte la aceasta în chip izolat, nu mă pot dezice de responsabilitatea pe care o aduce cu sine părtăşia.

Primit de la Domnul

în adunările locale din Corint domnea dezordinea. Cum o întîmpină apostolul? Prin aceea că renunţă la prescripţiile severe? Sau spunînd: „faceţi aceasta numai o dată pe an"? Ah, el face ceva mult mai frumos: se referă la origine, la ceea ce el a primit de la Domnul. Aceasta este modalitatea lui Dumnezeu - să arate ceea ce era la început. Devierea noastră de la ordinea lui Dumnezeu se va recunoaşte mai bine cînd ne vom compara cu începutul. Aceasta ar putea fi dureros şi umilitor pentru noi, dar este singurul drum spre reabilitare, fie că este vorba de drumul nostru personal sau de drumul nostru comun al credinţei.

> „Căci am primit de la Domnul ce v-am şi dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vîndut, a luat pîine şi după ce a mulţumit, a frînt-o şi a zis: »Acesta este trupul Meu, dat pentru voi; să faceţi lucrul acesta în amintirea Mea « " (versetele 23 şi 24).

Nu cu privire la botezul creştin a primit apostolul descoperire; căci botezul este un aspect al împărăţiei, şi el nu a fost trimis să boteze (1 Corinteni 1.17), ci ca slujitor al Adunării (Coloseni 1.24). însă cu privire la instituirea Cinei Domnului, el a primit din partea Domnului slăvit o descoperire deosebită. Aşa de important era pentru Domnul Isus acest lucru, încît El nu l-a lăsat să fie învăţat prin alţi apostoli.

Însă ceea ce a primit de la Domnul, apostolul le-a redat cu exactitate. De aceea ei ştiau. Ei nu puteau spune: „Aceasta o auzim pentru prima dată". Şi ce s-a văzut din cuvintele sale inspirate de Dumnezeu? Că descoperirea care i-a fost făcută era în concordanţă deplină cu relatările evangheliştilor cu privire la instituirea Cinei Domnului. Cum putea să fie altfel, cînd atît unul cît şi celălalt vorbeau de la Dumnezeu! Pentru aceasta ei nu au avut nevoie de nici o conferinţă, nici de o punere de acord între ei. Cît de minunat este Cuvîntul lui Dumnezeu!

Şi apostolul Pavel aminteşte exact aceeaşi succesiune ca şi evangheliştii, ca prilej de aducere aminte. Ca şi ei, el spune: El a luat pîine - El a mulţumit - El a frînt-o.

Aşa a primit el însuşi de la Domnul, aşa le-a comunicat şi lor. În mod remarcabil, nici măcar cel mai neînsemnat lucru apostolul nu-l schimbă faţă de ordinea instituită iniţial de Domnul; el nu adaugă nimic la aceasta şi nu lasă nimic la o parte! Faptul că Pavel vrea să corecteze comportarea greşită a corintenilor în practicarea Cinei Domnului, aceasta merită să reţină întreaga noastră atenţie. Nu trebuie şi noi să rămînem, simplu, la această succesiune şi la ordinea pe care Domnul Isus a aşezat-o la început şi pe care El, Cel slăvit, a confirmat-o prin apostolul Său? În mod sigur, acesta este lucrul cel mai bun pe care-l putem face în această privinţă. Orice ordine stabilită de oameni este numai dezordine în ochii lui Dumnezeu.

Apostolul a primit de la Domnul descoperirea cu privire la Cina Domnului. În capitolul anterior am ară-tat deja cît de des se întîlneşte titlul Domn în această scurtă secţiune. Este vorba de responsabilitatea noastră personală la mîncarea Cinei Domnului. În capitolul 10 al scrisorii noastre, în legătură cu Masa Domnului stăteau în prim plan mai mult relaţiile noastre exterioare; în capitolul 11, în legătură cu Cina Domnului este redat modul în care mîncăm din aceasta, gîndul principal al învăţăturii apostolului.

În context, cuvintele „luaţi, mîncaţi" şi „beţi toţi din el" sînt date la o parte în relatarea apostolului. Privirea nu este îndreptată spre privilegiu, ci spre responsabil-tate, ceea ce înseamnă că aici era misiunea divină, clară, a apostolului. De aceea el spune simplu: „Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi" şi astfel îndreaptă atenţia lor şi a noastră asupra a ceea ce simbolizează pîinea. Tot aşa şi pentru pahar. Nu trebuiau corintenii, cînd au citit aceste cuvinte, să se umple de un sentiment de adîncă ruşinare? Cît se potrivea comportarea lor nedemnă în timpul Cinei, cu înţelesul acestui simbol solemn?

Vestirea morţii Domnului

S-au gîndit ei vreodată că atunci cînd mîncau din pîine şi cînd beau din pahar, vesteau moartea Domnului ?

> „Pentru că, de cîte ori mîncaţi pîinea aceasta şi beţi paharul acesta, vestiţi moartea Domnului, pînă va veni El" (versetul 26).

Moartea Domnului - ce expresie copleşitoare, serioasă! Domnul Isus, Căruia I se cuvine cea mai mare cinste, a murit pentru ei! Este posibil să nu rămîi impresionat în faţa semnelor morţii Sale sau să te atingi de ele cu mîinile murdare? Ce I-a pricinuit moartea? Păcatele lor. Atunci ei nu puteau şi nu trebuiau să aducă păcatele nejudecate în prezenţa morţii Sale, moarte pe care o considerau mijlocul prin care păcatele lor au fost luate de la ei. Moartea Sa era expresia şi dovada cea mai puternică a sfinţeniei lui Dumnezeu, Însă nenorocitul „eu" este ultimul care trebuie să fie exprimat la Cina Domnului!

Toate acestea sînt astăzi pentru noi de o deosebită importanţă. Desigur, faptul de a ne îmbăta la Cina Domnului, nu este pericolul care ne ameninţă. Însă cît de uşor putem aduce păcate nejudecate în prezenţa Aceluia a Cărui moarte o vestim! Cît de uşor putem lua Cina Domnului într-un mod şi într-o stare personală care nu corespunde sfinţeniei lui Dumnezeu! Cum putem noi scăpa de acest pericol? Realizînd prin credinţă că Acela, a Cărui moarte este înaintea inimilor noastre, este în mijlocul nostru ca Cel înviat şi Cel viu. Conştienţa că El este de faţă va regla totul, chiar şi comportarea noastră personală, despre care este vorba în această secţiune.

Deseori s-a pus întrebarea, înaintea cui vestim noi moartea Domnului. Eu cred: înaintea lui Dumnezeu şi a îngerilor Săi, înaintea lumii, înaintea întregului univers. Învăţăm din Efeseni 3.10 că, astăzi, domniilor şi stăpînirilor din locurile cereşti le este făcut cunoscut prin Adunare

înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu. Şi din 1 Petru 1.12 ştim că îngerii doresc să privească aceste lucruri. Este un gînd serios, dar şi înălţător, că sîntem chemaţi de Dumnezeu ca, în această lume care a lepădat şi leapădă pe Hristos, să vestim moartea Fiului Său.

Prin ce vestim noi moartea Domnului? Nu prin cîntare, nu prin citirea Cuvîntului lui Dumnezeu, nu prin rugăciune - toate acestea pot avea loc fără ca de acestea să fie legată vestirea morţii Domnului - ci prin mîncarea pîinii şi prin faptul că bem din pahar. Această remarcă este importantă mai ales pentru cei credincioşi care sînt într-adevăr prezenţi la frîngerea pîinii, dar care nu iau parte la ea.

Mă gîndesc, de exemplu, la copiii părinţilor credincioşi. Ei cresc în acest cerc al binecuvîntărilor, merg împreună cu părinţii la strîngeri, îi întreabă pe aceştia cu privire la înţelesul a ceea ce fac, aşa cum găsim în Vechiul Testament în legătură cu sărbătoarea Paştilor: „Şi cînd fiii voştri vă vor întreba: »Ce înseamnă obiceiul acesta?«, să răspundeţi: »Este jertfa de Paşti pentru Domnul, care a trecut pe lîngă casele fiilor lui Israel în Egipt, cînd a lovit Egiptul şi a scăpat casele noastre«" (Exod 12.26-27). într-o zi însă, copiii, prin harul lui Dumnezeu, vor deveni ei înşişi copii ai lui Dumnezeu şi vor asista la strîngerile pentru frîngerea pîinii într-un duh cu totul nou. Chiar dacă nu iau parte la frîngerea pîinii, ei vor fi preocupaţi să ia parte în duh la adorarea pe care o aduce Adunarea. Ei sînt deja adoratori şi cîntă din inimă cîntările de adorare, ei spun din inimă „Amin" la rugăciuni. Însă nu vestesc încă moartea Domnului. Aceasta are loc abia prin participarea la frîngerea pîinii.

De ar pune la inimă toţi acei dragi prieteni credincioşi, care nu consideră aşa de necesară participarea la frîngerea pîinii! Ei nesocotesc nu numai ultimul testament al Domnului, care a spus: „Să faceţi aceasta spre amintirea Mea", ci pierd şi un privilegiu, acela de a vesti moartea Domnului.

Să vesteşti moartea Domnului nu înseamnă că strîngerea laolaltă pentru frîngerea pîinii este o adunare deschisă pentru oricine. Eu cred că frîngerea pîinii nu trebuie să fie o scenă pentru cei necredincioşi şi de aceea nu este potrivită pentru a invita necredincioşi. Dacă cineva se interesează din inimă de acest lucru, cine să-l refuze de a fi prezent? Chibzuinţă şi luciditatea sînt necesare şi în acest aspect.

Cu privire la cel care este sub disciplină, adică cel care a fost exclus de la părtăşia la Masa Domnului, fără îndoială că el nu mai are dreptul să fie prezent la întru-nirile pentru frîngerea pîinii. El a fost „dat afară", acum este „afară", iar „cit despre cei de afară, Ci judecă Dumnezeu " (1 Corinteni 5.13). Dacă ei vor să revină la situaţia iniţială fără să caute contacte cu fraţii şi surorile, ca în felul acesta să anticipeze rezultatul reabilitării lor publice, ei trebuie să vină la vestirea Cuvîntului. Singurul lucru pe care pot să-l facă este supunerea faţă de Cuvîntul lui Dumnezeu. Însă participarea lor la întrunirile pentru frîngerea pîinii şi pentru rugăciune nu sînt de dorit. Eu nu spun: „sînt interzise", căci nu putem să interzicem sau să împiedicăm venirea lor, decît în cazurile rare, de deranjare publică.

Noi frîngem pîinea pînă cînd vine Domnul. Nu este corect să spunem: „noi vestim revenirea Sa", aşa cum vestim moartea Sa, dar facem aceasta pînă cînd va veni El. Ce gînduri fericite! La Cină noi privim înapoi la ceea ce s-a petrecut la crucea de pe Golgota, ne amintim de moartea Domnului, pe care El a suferit-o pentru slăvirea lui Dumnezeu şi pentru mîntuirea noastră. Şi totuşi noi nu putem să mîncăm din pîine şi să bem din pahar fără să ne amintim totodată că El va reveni. De fiecare dată poate frîngem pîinea pentru ultima oară. Astfel noi privim înapoi şi privim şi înainte. El va veni curînd ca să ne ia din această lume la Sine, în slava Sa. unde îl vom vedea „ca Miel înjunghiat" - pe El. care pentru veşnicie va fi punctul central al adorării celor răscumpăraţi.

> O, Miel al lui Dumnezeu!În curînd sus Te va lăuda, în mii de feluri,ceata veselă de sfinţi ai Tăi,uniţi cu Tine pentru totdeauna,Nici unul nu lipseşte, Tu îi chemi pe toţi,ei cîntă tare, cu sunete de bucurie:Onoare Mielului, care ne-a salvat!

A mînca şi a bea în chip nevrednic

Versetul 27 a fost deseori greşit înţeles, ca şi cum la frîngerea pîinii ar fi vorba de o vrednicie deosebită. Dar să ascultăm ce spune realmente acest verset:

> „De aceea, oricine mănîncă pîinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat cu privire la trupul şi la sîngele Domnului".

Să participi la frîngerea pîinii în chip vrednic este esenţial pentru orice adevărat copil al lui Dumnezeu. Sîngele lui Hristos l-a făcut vrednic. În mod natural, am fost cu totul altceva decît demni de prezenţa lui Dumnezeu. „Dar aţi fost spălaţi, dar aţi fost sfinţiţi, dar aţi fost îndreptăţiţi în Numele Domnului Isus Hristos şi prin Duhul Dumnezeului nostru" (citeşte în 1 Corinteni 6.11).

Însă pericolul constă în a face aceasta într-un mod nedemn, sugerat de adjectivul „nevrednic". Corintenii nu erau căzuţi aşa de adînc, încît să permită celor necredincioşi sau chiar vrăjmaşilor să ia parte la Masa Domnului. Din nefericire, aceasta se face astăzi în multe părţi ale creştinismului şi aceasta este împotriva gîndurilor lui Dumnezeu. Însă ei luau Cina Domnului într-un mod cu totul nedemn de Domnul, au făcut din ea un ospăţ, aşa că apostolul a trebuit să le spună că aceasta nu mai este nicidecum mîncarea Cinei Domnului. Chiar şi cînd ne strîngem pe temelia Scripturii, putem să mîncăm şi să bem în chip nevrednic, cînd noi oferim eului un loc, cînd noi permitem propriei noastre voinţe să se amestece în lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu şi să preia conducerea. Dacă, de exemplu, voi spune: „cînd fratele acesta va cere o cîntare, atunci nu voi cînta cu el" sau: „cînd fratele acela va rosti o rugăciune, nu voi spune »Amin« la aceasta", atunci cu o asemenea conştiinţă, nu voi mînca şi nu voi bea eu în chip nevrednic? Cînd cineva, în mod arbitrar, exercită influenţa asupra strîngerii laolaltă, fără să aştepte indicaţia Domnului, cînd cineva pune în faţă ceva de la sine, care izvorăşte din firea sa, nu este atunci „foc străin", de la el (Leviticul 10)?

Sînt multe forme de a mînca şi a bea în mod nevrednic. Cînd luăm parte la aceasta fără un exerciţiu lăuntric al sufletului, dacă rămînem indiferenţi la toate sau ne preocupăm cu alte lucruri, dacă mîncăm Cina Domnului ca pe o masă obişnuită - nu ar trebui atunci să se spună că sîntem „vinovaţi de trupul şi sîngele Domnului"? De ce vinovaţi de trupul şi sîngele Domnului? Pentru că simbolurile tocmai despre acestea vorbesc! Şi cînd mîncăm şi bem din acestea în chip indiferent, aducem dezonorare nu numai pîinii şi paharului, ci şi trupului şi sîngelui lui Hristos, a căror expresie sînt. Cît de serios este să nu deosebeşti în acest fel trupul! Noi mîncăm şi bem propria judecată (versetul 29).

Judecata de sine nu pentru a sta deoparte

Ce trebuie deci să facem noi, dacă lucrurile sînt aşa de serioase? Este cel mai bine să rămîi deoparte, ca şi David odinioară, care din cauza pedepsirii lui Uza de către Domnul, nu a vrut să primească chivotul Domnului în casa sa (2 Samuel 6.9-10)? Acesta este un gînd uşor de înţeles, dar este un gînd omenesc, care nu a fost dictat de harul lui Dumnezeu. Astăzi domneşte harul, în dreptate, însă el domneşte, domneşte dînd viaţă veşnică prin Isus Hristos, Domnul nostru (Romani 5.21). De aceea, drumul lui Dumnezeu, cu privire la problema care ne preocupă este acesta:

„Fiecare să se cerceteze pe sine însuşi, şi aşa să mănînce din pîine şi să bea din pahar" (versetul 28).

Dumnezeu doreşte ca noi să revizuim permanent căile noastre, motivaţiile noastre, starea inimii noastre, şi toate acestea în lumina Sa. Imperativul să se cerceteze! în greacă este la prezent şi aceasta înseamnă: cercetează permanent, continuă să faci aceasta mereu! Nu este deci o privire fugară, o singură dată, sîmbătă seara, a evenimentelor din săptămîna trecută, ci o judecare de sine permanentă în prezenţa Sa.

Am spus deja: verificarea de sine nu înseamnă numai o judecare a căilor noastre, a ceea ce noi am spus şi am făcut, ci şi a motivaţiilor noastre lăuntrice pentru ceea ce facem şi ceea ce nu facem şi a înclinaţiilor şi gîndurilor noastre. Cît de multe motive vom avea să ne ruşinăm înaintea Lui şi să ne plecăm, dacă vom lăsa lumina Cuvîntului Său să cadă asupra noastră! Să o facem, preaiubiţilor!

Harul lui Dumnezeu, care ne-a iertat toate păcatele în Hristos Isus, ne permite şi ne dă curaj să fim în chip desăvîrşit deschişi înaintea Lui şi să-I spunem şi să mărturisim tot, ceea ce constatăm că nu este bun la noi. Această permanentă judecată de sine, din timpul vieţii noastre zilnice, este temelia adevăratei bucurii. Să observăm că sfinţenia practică este totdeauna înaintea bucuriei.

Pe de altă parte, dacă sîntem neglijenţi în judecata de sine, aceasta este premisa sigură pentru o viaţă lipsită de fericire şi pentru alunecări în păcat, datorită intervenţiei lui Dumnezeu pentru disciplinare. Eu sînt convins că starea duhovnicească scăzută a poporului lui Dumnezeu de astăzi îşi are cauza cea mai adîncă în aceea că nu ne verificăm realmente şi permanent şi nu ne condamnăm cînd este necesar. Mîntuirea şi aducerea pe drumul cel drept vor fi partea noastră numai prin judecata de sine.

Spuneţi, iubiţi fraţi şi surori, am întrebat noi vreodată pe Domnul şi Mîntuitorul nostru dacă este de acord cu îmbrăcămintea noastră, cu organizarea timpului nostru liber, cu obiceiurile noastre, cu cumpărăturile noastre, cu călătoria noastră de concediu, cu felul vieţii noastre de familie şi cu preocupările noastre duhovniceşti? Sau acestea şi alte domenii asemănătoare au fost scoase din paranteza existenţei noastre de creştini? L-am întrebat vreodată dacă îi este plăcută vorbirea gurii noastre şi simţămintele inimii noastre (Psalm 19.4)? Ne-am verificat vreodată în lumina Domnului, dacă sîntem umpluţi sau stăpîniţi de aroganţă, de înfumurare, de încredere în sine. de existenţă pretenţioasă, de dragoste faţă de lume, de nemulţumire, de dorinţă de stăpînire sau chiar de lăcomie? Şi cum stăm cu activitatea noastră duhovnicească? Citim noi Cuvîntul lui Dumnezeu cu inima plină de dorinţă? Mai are rugăciunea personală un loc important în viaţa noastră zilnică? Luăm parte cu plăcere la strîngerile laolaltă ale credincioşilor? Sîntem preocupaţi de salvarea păcătoşilor pierduţi? Nu ne-am întrebat niciodată de aceasta? Să aplicăm fără cruţare etalonul lui Dumnezeu, dar să o facem în conştienţa harului lui Dumnezeu în care ne aflăm!

Şi este adevărat că unele disciplinări din partea lui Dumnezeu le-am putea evita, dacă noi ne-am aşeza în lumina Sa şi am mărturisi falimentele şi păcatele noastre. De ce nu mergem pe acest drum? „Nu fiţi ca un cal sau ca un catîr care nu are pricepere, pe care-i struneşti cu un frîu şi cu o zăbală, ca să se apropie de tine. De multe dureri are parte cel rău, dar cel care se încrede în Domnul este înconjurat cu îndurare" (Psalmul 32.9-10). Da, este adevărat şi în cazul nostru, bunătatea lui Dumnezeu ne conduce la pocăinţă (Romani 2.4)!

Şi pentru că sîntem în har, pentru că bunătatea lui Dumnezeu ne însoţeşte, ne verificăm nu pentru a constata dacă putem să mergem la frîngerea pîinii sau dacă trebuie să rămînem deoparte. Nu, ne verificăm, pentru ca apoi să mîncăm şi să bem, aşa cum spune în versetul nostru: „şi aşa să mănînce din pîine şi să bea din pahar".

De fapt aceasta este bunătatea, harul lui Dumnezeu! Desigur, se spune, să nu stăruieşti în rău şi cît de nepotrivit cu acest gînd este totuşi cînd un credincios, în diferite întîmplări ale vieţii, întreabă mereu, plin de frică, dacă astăzi poate sau nu să participe la frîngerea pîinii, cu toate că el a mărturisit Domnului tot ce i-a fost făcut cunoscut. Deci Cuvîntul lui Dumnezeu nu recunoaşte situaţia ca astăzi să „am libertatea" să particip la frîngerea pîinii şi mîine nu, rămînînd deoparte. Eu trebuie să mă cercetez singur şi apoi să mănînc din pîine şi să beau din vin (versetul 28).

Versetul acesta este o înviorare nespus de binecuvîn tată din partea Domnului pentru noi, ai Săi, care luăm loc la Masa Sa. El arată de asemenea cît de mult doreşte Domnul ca tot poporul Său să vină şi să bea, cu excepţia faptului cînd cineva este exclus prin disciplinare de către Adunare.

Diferite feluri de judecată

În versetele 28 pînă la 32 sînt numite patru expresii diferite pentru „a judeca". Ca să le facem cunoscute, versetele trebuiesc citite în context şi cu indicarea versetului:

„Fiecare să se cerceteze [dokimazo] pe sine însuşi, şi aşa să mănînce din pîine şi să bea din pahar.

Căci cine mănîncă şi bea, [în chip nevrednic] îşi mănîncă şi bea o judecată împotriva lui însuşi, dacă nu deosebeşte [diakrino] trupul Domnului.

Din cauza aceasta sînt între voi mulţi neputincioşi şi bolnavi şi nu puţini adorm.

Dacă ne-am judeca [diakrino] singuri, n-am fi judecaţi [krino].

Dar, cînd sîntem judecaţi [krino], sîntem disciplinaţi [paideuo] de Domnul, ca să nu fim condamnaţi [katakrino] odată cu lumea" (versetele 28-32).

1. Prima expresie este în versetul 28,dokimazo = a verifica, a pune la încercare.Cu privire la aceasta am vorbit deja în legătură cu judecata de sine.
2. A doua expresie, în versetul 31,diakrino = adeosebi, a face diferenţă, a judeca, este în strînsă legătură cu prima expresie din 1 Corinteni 11.28 şi ea arată în mod clar cum trebuie să se facă judecata noastră de sine: ar trebui să învăţăm să deosebim ceea ce este atins în viaţa noastră de Duhul lui Dumnezeu sau de carne, de Tatăl sau de lume, de Domnul Isus sau de Diavolul. Este deosebit de important pentru starea noastră sufletească să deosebim motivaţiile noastre! Dacă am putea să discernem mereu ce vine de sus şi ce vine de jos!

Acelaşi cuvînt este folosit şi în versetul 29, unde este vorba de a deosebi trupul Domnului şi de a face deosebirea dintre Cina Domnului şi o masă obişnuită.

3. A treia expresie,krino = a judeca, a aprecia, se întîlneşte în versetele 31 şi 32. învăţăm de aici adevărul serios, că Dumnezeu nu trebuie să ne judece, dacă noi înşine ne îngrijim de aceasta. Dacă noi nu facem această judecată de sine, atunci El trebuie să ne judece şi, în

înţelepciunea şi dragostea Sa, să ne ducă pe căile disciplinării, ceea ce ne doare. Este deci vorba aici de ojudecată pământească din partea Domnului, o pedeapsă corporală, nu o judecată veşnică. Pentru un creştin, aceasta a fost îndepărtată pentru totdeauna. „Cine crede în El nu va fi judecat" (Ioan 3.18). „Cine aude Cuvîntul Meu şi crede în Cel ce M-a trimis, are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă" (Ioan 5.24).

4. A patra expresie, în versetul 32,katakrino = a condamna,subliniază cele spuse. Lumea merge la judecata sigură, pe care o aşteaptă o condamnare veşnică. Dimpotrivă, cel credincios nu va fi condamnat odată cu lumea, datorită faptului că el este pedepsit corporal aici, dacă este nevoie. Expresia folosită este paideuo, din care derivă la noi cuvîntul pedagog. Oricît de serioasă este pedeapsa corporală, ce diferenţă este totuşi între o pedeapsă corporală a copiilor lui Dumnezeu şi condamnarea lumii!

Păcat de moarte

Am înţeles că putem lua parte la frîngerea pîinii în chip nevrednic în două feluri: prin aceea că mîncăm din aceasta fără să facem deosebirea dintre Cina Domnului şi o masă obişnuită şi prin aceea că mîncăm din ea fără ca mai înainte să ne fi cercetat. Am reţinut apoi că Dumnezeu nu trece cu vederea, dacă noi mîncăm şi bem fără să ne fi judecat. În acest caz mîncăm şi bem judecata noastră înşine, şi aceasta conduce la faptul că Dumnezeu ne pedepseşte în trupul nostru, ca astfel să recunoaştem starea noastră şi să nu fim judecaţi odată cu lumea. Apostolul adaugă dovada ameninţătoare pentru aceasta: „Din cauza acesta sînt între voi mulţi neputincioşi şi bolnavi şi nu puţini adorm".

Probabil corintenii nici măcar nu s-au gîndit de ce între ei erau aşa de mulţi fraţi şi surori bolnavi şi neputincioşi, iar o parte au adormit. Acum apostolul le arată că adevăratul motiv pentru aceasta era faptul că ei mîncau şi beau la Cina Domnului în chip nevrednic. Poate astăzi să fie altfel? Desigur, să fim atenţi la gîndul că nu orice boală, orice slăbiciune, orice plecare acasă a credincioşilor este consecinţa păcatelor nejudecate. Nici pe departe! Probabil că Dumnezeu urmăreşte cu totul alte scopuri cu ai Săi pe aceste căi, de exemplu încercarea credinţei lor, slăvirea Sa Însăşi, ferirea de rău şi multe alte lucruri asemănătoare. Uneori Dumnezeu ia tocmai pe aceia care nu au păcătuit, care erau cei mai buni dintre noi - probabil pentru că noi nu am mai ascultat de ei. Însă cuvîntul din Scriptură de acum nu vorbeşte despre aceasta. Aici este vorba despre a fi bolnav, despre adormirea acelora care au păcătuit.

Eu nu mă îndoiesc că aceia care au adormit s-au comportat în aşa fel că au înfăptuit un păcat care duce la moarte (1 Ioan 5.16). Aşa de serioasă şi rea a fost comportarea lor la Cina Domnului în ochii lui Dumnezeu, încît El a lăsat să vină peste ei moartea trupească, ca o consecinţă a acestei comportări. Pentru aceştia nu trebuie să ne rugăm, ne spune Dumnezeu prin apostolul Ioan. Un alt exemplu pentru păcatul care duce la moarte îl găsim în Faptele Apostolilor capitolul 5, cu privire la Anania şi la Safira.

„Păcatul care duce la moarte" se referă numai la moartea trupească, nu cu despărţirea veşnică a sufletului de Dumnezeu. Problema mîntuirii veşnice nu este atinsă prin aceasta, ci este mai mult o chestiune a căilor de educaţie pe care le foloseşte Dumnezeu cu copiii Săi, „pentru ca noi" - apostolul se include acum şi pe el - „să nu fim judecaţi cu lumea". N-ar trebui însă ca aceste lucruri să fie o serioasă atenţionare pentru noi, să nu participăm cu indiferenţă la Cina Domnului şi în general să nu procedăm cu indiferență cu lucrurile lui Dumnezeu?

Mulţumirea

Cînd am privit în capitolul 8 instituirea Cinei de către Domnul, ne-am amintit că ea se caracterizează nu prin cereri şi rugăminţi, ci prin mulţumiri.În mod sigur, nu este lipsit de importanţă că şi apostolul Pavel arată că Domnul a mulţumit. Ceata mică, în mijlocul căreia Domnul Isus a rostit mulţumirea, era, dacă am voie să spun aşa, începutul, alcătuia miezul Adunării care se va forma în curînd - acea Adunare în care El va face să fie o mulţumire permanentă a alor Săi pentru Tatăl lor. Ce gînduri preţioase!

Mulţumirea rostită de Domnul trebuie să se fi referit la moartea Sa şi la consecinţele mari ale acesteia. Domnul vedea peste moarte, peste mormînt şi privea, în hotărîrile lui Dumnezeu, nemărginitul har în care Adunarea Sa va sta împreună cu El înaintea Tatălui, şi toate acestea ca rezultat al morţii Sale. Avînd aceasta înaintea ochilor şi în inimă. El a mulţumit lui Dumnezeu, Tatăl Său. Era o mulţumire desăvîrşită, care a ajuns la urechea Tatălui, era o mulţumire care cuprindea nemăsuratul har al lui Dumnezeu, care va fi partea celor ce sînt ai Săi. Această mulţumire desăvîrşită - Dumnezeu fie lăudat şi slăvit pentru aceasta! - rămîne în veşnicie şi în parfumul ei plăcut se strîng astăzi credincioşii şi sînt, cu Cuvîntul laudei în mijloc (Evrei 2.12), ei înşişi o ceată de adoratori, de mulţumitori şi vor fi şi în veşnicie. „Nesfîrşită dragoste, cît de bogată eşti Tu!"

O masă de aducere aminte

Domnul Isus a mulţumit Dumnezeului şi Tatălui Său şi, prin aceasta, l-a dat primul loc. însă după aceea El a frînt pîinea despre aceasta ne aminteşte apostolul Pavel şi a dat-o ucenicilor, cu cuvintele: „Acesta este trupul Meu, dat pentru voi; să faceţi lucrul acesta în amintirea Mea" (versetul 24). „În amintirea Mea" - este o expresie foarte puternică, care înseamnă amintirea activă. Noi ne strîngem la un anumit timp, cu un scop: ai Săi să-şi amintească de moartea Sa.

Cu semnele morţii Sale înaintea noastră, ne amintim de ceea ce El a fost în moartea Sa pentru Dumnezeu şi pentru noi. Permiteţi-mi să scot încă o dată în evidenţă. în mod deosebit: că nu viaţa Domnului, oricît de desăvîrşită şi de plăcută era pentru Dumnezeu, este în primul rînd înaintea noastră la frîngerea pîinii, ci moartea Sa. Despre aceasta vorbesc semnele care stau înaintea noastră şi la care avem parte. Noi nu vestim viaţa Sa, ci moartea Sa. Desigur, noi nu putem şi nici nu vrem să despărţim viaţa Sa desăvîrşită, sfîntă şi plină de dăruire, de jertfa Sa; totuşi moartea Sa este într-o oarecare măsură încoronarea dăruirii Sale, pe care El a dovedit-o permanent în viaţa Sa. Totuşi, numai această viaţă minunată n-ar fi putut să ne mîntuiască, n-ar fi putut să lucreze ispăşirea.

Abia prin moartea lui Hristos s-au rupt lanţurile Satanei pentru noi şi abia moartea Domnului nostru a făcut clar pentru totdeauna, într-un chip care nu se mai repetă, ce este sfinţenia lui Dumnezeu şi ce este păcatul; ce este dragostea lui Dumnezeu faţă de noi, copiii oamenilor şi cît de groaznic este păcatul în ochii lui Dumnezeu; că omul este absolut pierdut şi plin de răutate; cît de mare este puterea Satanei; cît de devastatoare sînt consecinţele păcatului şi cît de departe a mers ascultarea şi dedicarea Domnului. De ce rămînem noi totuşi în cîntările şi mulţumirile noastre, la locurile din Scriptură, pe care le citim, mai mult la viaţa Domnului Isus? De ce deseori obosim, în a fi preocupaţi realmente cu El în moartea Sa? Mă gîndesc cîteodată că noi nu avem multe de spus despre moartea Sa.

Noi sîntem superficiali - şi aceasta o spun despre mine însumi - ne preocupăm mult prea puţin cu moartea de necuprins a Mîntuitorului nostru şi. în loc de aceasta ne preocupăm cu rezultatele minunate ale morţii Sale. De aceea, cît de important şi ce folositor ar fi pentru noi toţi, să ne

preocupăm cu rugăciune şi reculegere, de exemplu cu prezentarea diferitelor jertfe din Vechiul Legămînt. aşa cum ni le prezintă mai ales cartea Levitic. Prin nimic altceva nu putem pătrunde mai adînc în diferitele părţi ale jertfei lui Hristos, ca prin studiul acestor modele. Şi nimic nu ne conduce mai mult la o adorare adevărată ca preocuparea cu aceste subiecte sublime. Ca să vorbim în limbajul „jertfei", nu Domnul ca jertfă de mîncare este subiectul mesei de aducere aminte, ci Domnul ca ardere de tot, jertfă pentru vină şi jertfă pentru păcat.

Însă mai este un punct pe care doresc să-l amintesc în legătură cu masa de aducere aminte, un punct pe care noi deseori nu-l observăm. Cînd mîncăm din pîine şi bem din pahar, ne facem una cu Hristos cel mort, înaintea întregului univers. Lumea cunoaşte numai un Hristos mort. Deci, oştirea credincioşilor se face una cu El. Este expresia dragostei lor faţă de El în dăruirea lor Aceluia pe care lumea Îl dispreţuieşte şi Îl leapădă.

O ilustraţie foarte plăcută a acestui gînd o avem în Iosif din Arimateea. Domnul atîrnă mort pe cruce. Toată lumea a urmat pe Stăpînul ei şi a răstignit pe Domnul slavei (1 Corinteni 2.8). Atunci Iosif din Arimateea a ieşit temerar în faţă şi a rugat pe Pilat pentru trupul lui Isus. El a coborît de pe cruce trupul mort al Domnului său şi L-a dus pînă la mormînt. Se poate vedea în altă parte mai clar şi mai emoţionant ce înseamnă să te faci una cu Domnul cel dispreţuit şi mort? Era ca şi cum el ar spune: „Lumea L-a urît, însă eu L-am iubit. Lumea L-a omorît, eu însă doresc să am trupul Său mort, chiar dacă prin aceasta trebuie să am aceeaşi soartă". Tot aşa şi noi, prin participarea la Cină ne facem una cu Domnul cel mort, pe care lumea Îl desconsideră.

„Acesta este trupul Meu, dat pentru voi". ce cuvinte fericite! Dragostea Sa L-a condus să Se dea pentru noi! Aceasta este ceea ce ne preocupă la Cină şi ceea ce mişcă adînc inimile noastre. Însă avem apoi celelalte cuvinte ale Domnului: „să faceţi lucrul acesta în amintirea Mea". Primul cuvînt ne arătă ce face El pentru noi, iar celălalt, ceea ce trebuie să facem noi pentru El: să ne gîndim în dragoste la El. „Pentru voi" - aceasta este dragostea Sa; „în amintirea Mea" - acesta este răspunsul nostru la această dragoste. Să Î-l dăm, preaiubiţilor!

Masa aducerii aminte - o Festivitate?

După ce în 1 Corinteni 5.7, se vorbeşte că Hristos, Paştile nostru, a fost jertfit, în versetul 8 se continuă: „De aceea să luăm parte la sărbătoare nu cu un aluat vechi ...". Deseori s-a întrebat: să luăm parte la sărbătoare, se referă la sărbătoarea Cinei? La această întrebare mulţi au răspuns afirmativ, iar alţii au privit-o ca lipsită de importanţă; şi totuşi eu cred că nu este chiar aşa de neimportantă.

Mai întîi doresc să mă refer la expresia folosită în felul cum se pune întrebarea: sărbătoarea Cinei. Realmente noi nu citim niciunde în Scriptură că Cina Domnului va fi sărbătorită. Noi frîngem pîinea (Faptele Apostolilor 20.7; 1 Corinteni 10.16), luăm parte dintr-o pîine (1 Corinteni 10.17). avem partea noastră la aceste lucruri sfinte, da - dar noi nu sărbătorim. Desigur, nici nu pot să-mi imaginez că ar putea exista aici pe pămînt ceva mai sărbătoresc, ca atunci cînd copiii lui Dumnezeu sînt adunaţi ca să-şi aducă aminte de Mîntuitorul lor cel mort şi să-L adore în duh şi adevăr. Cu toate acestea noi nu serbăm „moartea Domnului", noi o vestim (1 Corinteni 11.26).

Cînd unii copii iubiţi ai lui Dumnezeu folosesc expresia sărbătoarea Cinei, în mod sigur nu au în intenţie vreun drum greşit. Şi eu nu spun că este total necorespunzător, numai că nu trebuie legat de această masă gîndul unor împodobiri festive, prin puterea inventivităţii omeneşti. Domnul Isus a instituit Cina Sa în toată simplitatea, iar primii creştini au frînt pîinea în toată simplitatea (Faptele Apostolilor 2.42 etc.).

Trebuie să rămînem la această simplitate. Tot ceea ce este adăugat de oameni, oricît ar fi de sărbătoresc, nu este de la Domnul. Nu este oare Cina Sa. mîncarea Sa (1 Corinteni 11.20; 10.21), la care noi avem voie să luăm parte? Nu trebuie să facem din această lucrare ceea ce ne place şi ne-am amintit deja de aceasta!

În adorarea lui Dumnezeu (şi desigur nu numai acolo), totul trebuie să se desfăşoare potrivit voii Dom-nului şi după rînduiala Sa. „Dacă-Mi vei face un altar de piatră", a spus Dumnezeu poporului Său pămîntesc, „să nu-l zideşti din pietre cioplite; căci, cum îţi vei pune dalta în piatră. îl vei profana. Să nu te sui la altarul Meu pe trepte, ca să nu ţi se descopere goliciunea înaintea lui" (Exod 20.25-26). Ostenelile oamenilor, despre care se crede că sînt bune, şi toată iscusinţa lor, în ochii lui Dumnezeu nu înfrumuseţează altarul Său, ci îl profanează. Dumnezeu nu poate tolera ca în prezenţa Sa sfîntă să se arate „carnea" (firea) oamenilor. Cît de mult ar trebui să ne ferim, la adorare, de toate lucrurile şi inovaţiile care nu poartă pecetea autorităţii Cuvîntului Său sfînt!

Cu privire la expresia din capitolul 5, a ţine o sărbătoare, ea nu este o referire la Cina Domnului, ci la săr-bătoarea azimilor. care era în legătură directă cu cina de Paşti şi care era sărbătorită timp de şapte zile, imediat după acestea (Exod 12). În timpul Paştilor şi a sărbătorii azimilor. care are strînsă legătură cu aceasta, în casele israeliţilor nu trebuia să se găsească nici un aluat. Acest fapt îl foloseşte apostolul Pa vel ca să corecteze comportarea greşită şi starea rea a credincioşilor din Corint. Ei au permis ca în mijlocul lor să se găsească aluat, „aluatul răutăţii şi al stricăciunii".

În Sfînta Scriptură, fără nici o excepţie, aluatul vorbeşte despre păcatul care lucrează în cei răi şi care are proprietatea de a împărtăşi caracterul său întregii cantităţi. „Puţin aluat dospeşte toată plămădeala." Este un principiu propriu păcatului: el nu rămîne numai la un singur caz, nici nu se limitează la cîteva cazuri dintr-o mulţime, cu excepţia cazului cînd este înlăturat prin judecată de sine sau, dacă este necesar, prin pedeapsă.

Aluatul poate reprezenta răul moral sau răul doctrinar. La corinteni era vorba de răul moral, la galateni, de răul în învăţătură (Galateni 5.9). Domnul Isus ne atenţionează cu privire la aluatul fariseilor şi al saducheilor, care este făţărnicia (Matei 16.6; Luca 12.1).

Trebuie să fim atenţi la aceasta cu toată seriozitatea, ca, atît în viaţa noastră personală cît şi în Adunarea lui Dumnezeu, să judecăm şi să îndepărtăm orice rău, să măturăm aluatul cel vechi, ca astfel să arătăm starea reală (şi anume: noua plămădeală), care este poziţia noastră potrivit lucrării lui Hristos (şi anume: fără aluat). De aceea, apostolul spune: „Măturaţi aluatul cel vechi, ca să fiţi o plămădeală nouă, după cum şi sînteţi, fără aluat" (1 Corinteni 5.7).

Aceasta este deci sărbătoarea pe care trebuie să o ţină copiii lui Dumnezeu. Pentru cît timp sau cît de des? În fiecare întîia zi a săptămînii, cînd frîngem pîinea? Nu, nu într-o zi din săptămînă, ci timp de şapte zile - tot timpul vieţii noastre aici pe pămînt. Căci numărul şapte înfăţişează totdeauna desăvîrşirea în lucrurile lui Dumnezeu. Şi ce emoţionant, cît de serios este motivul pentru această sărbătoare: moartea Domnului nostru! „Căci Hristos, Paştile nostru, a fost jertfit." Cînd a fost jertfit El (Apocalipsa 5.9), ca să ne elibereze de consecinţele veşnice ale păcatelor noastre, atunci pentru noi s-a creat o imposibilitate morală de a trăi în păcat. Noi judecăm păcatele fără nici o cruţare, însă în cunoştinţa fericită a harului care le-a îndepărtat din ochii lui Dumnezeu.

Comparaţia între Cina Domnului şi Masa Domnului

Deja în cele două capitole anterioare ne-am referit la faptul că Masa Domnului şi Cina Domnului sînt unul şi acelaşi lucru, însă reprezintă două direcţii diferite de privire. Păstrînd mereu aceasta înaintea ochilor, dorim acum să comparăm anumite diferenţe dintre cele două aspecte ale frîngerii pîinii, ceea ce va face, sper, mai clar acest lucru.

Masa Domnului ne arată pe Stăpînul casei, Cina Domnului ne arată pe Proprietar.

Masa Domnului ne arată unde, sau pe ce principiu trebuie să aibă loc frîngerea pîinii; Cina Domnului ne arată cum sau în ce fel trebuie să luăm parte la frîngerea pîinii.

La Masa Domnului este vorba mai mult de cine este la această Masă; la Cina Domnului este vorba mai mult despre ce este pe masă. Sau noi am putea spune:

Masa Domnului face clar ce sîntem noi - o unitate; Cina Domnului vorbeşte despre ce facem noi - vestim moartea Sa.

Masa Domnului este expresia părţii noastre comune,

Cina Domnului este expresia privilegiului meu personal.

La Masa Domnului se dă expresie unităţii Trupului lui Hristos; gîndul principal la Cina Domnului este amintirea morţii Sale.

La Masa Domnului privirea este îndreptată mai mult spre responsabilitatea cu privire la relaţiile exterioare, pe care le au copiii lui Dumnezeu cu alţii (atenţionare cu privire la legături nepotrivite); la Cina Domnului accentul cade mai mult pe felul lăuntric în care ei au parte la aceasta (atenţionarea cu privire la participare într-un chip şi mod nedemn).

Sau exprimat altfel:

Masa Domnului exprimă responsabilitatea comună, faptul că noi sîntem împreună responsabili de păstrarea curăţiei („nu trebuie să vă fie indiferent cum umblu eu"); Cina Domnului, dimpotrivă, îndreaptă privirea spre responsabilitatea mea personală, adică eu sînt îndemnat spre judecata de mine însumi, şi apoi să mănînc şi să beau într-un chip vrednic.

În contrast cu Masa Domnului este masa demonilor; în contrast cu Cina Domnului este propria cină. Nu se poate şi una şi alta.

În legătură cu Masa Domnului se vorbeşte despre Trupul lui Hristos, în legătură cu Cina Domnului se vorbeşte despre trupul Domnului.

Dacă responsabilitatea cu privire la Masa Domnului nu este împlinită, aceasta conduce la distrugerea mărturiei; dacă responsabilitatea cu privire la Cina Domnului nu este împlinită, judecata credincioşilor (pedepsirea de către Tatăl) este consecinţa de neînlocuit.

Un simbol - două înţelesuri

Unii copii ai lui Dumnezeu au greutăţi în a înţelege că de „pîinea" din 1 Corinteni 10 este legat altceva decît în 1 Corinteni 11. De fapt, potrivit cu cele scrise în 1 Corinteni 10.16, prin frîngerea pîinii exprimăm părtăşia noastră cu trupul lui Hristos, pe care El l-a dat pentru noi. Am văzut aceasta deja în capitolul 9. Şi în 1 Corinteni 11, pîinea este un simbol al trupului lui Hristos care S-a dat pentru noi: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi" (versetul 24). însă în 1 Corinteni 10, pîinea este un simbol şi al unui Trup tainic al lui Hristos, al Adunării, „pentru că noi, care sîntem mulţi, sîntem o singură pîine, un singur trup, căci toţi luăm parte la acea singură pîine" (versetul 17).

Acest înţeles dublu al unei pîini la frîngerea pîinii nu trebuie să ne neliniştească, el este, dimpotrivă, preţios şi îşi găseşte o plăcută asemănare deja în Vechiul Testament. Pe masa cu pîinile pentru punerea înainte (Exod 25.23-30; Levitic 24.5-9) stăteau două rînduri, avînd fiecare şase pîini coapte din floare de făină şi încărcate cu tămîie. Pe de o parte aceste pîini vorbesc despre Hristos ca mîncare a poporului Său. Ele erau mîncarea preotului. Pe de altă parte, aceste douăspre-zece pîini ilustrau totalitatea poporului Israel. Pot veni zile de decădere şi dezbinări, şi ele au şi venit. Dumnezeu vedea totdeauna pe poporul Său ca un întreg. Asigurate de jur împrejur cu o margine aurită, aceste pîini erau permanent înaintea Lui, pe tot parcursul călătoriei prin pustie - „pîinea necurmată" (Numeri 4.7). Tot aşa şi astăzi, poporul lui Dumnezeu, înconjurat de dreptatea lui Dumnezeu, este păstrat pe locul său înaintea Lui. Dumnezeu îl vede permanent ca un întreg unit în Hristos. Tămîia plăcerii Sale este peste el. Numele Său să fie glorificat pentru o poziţie aşa de minunată, în care am ajuns prin harul Său!

Colecte

Încă un lucru deosebit nu trebuie să rămînă neamintit în legătură cu frîngerea pîinii - colectele pentru nevoile sfinţilor şi pentru lucrarea Domnului. Că există o legătură între jertfa de laudă şi jertfele de binefacere şi dărnicie, ne arată clar Evrei 13.15-16: „Prin El, deci, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Şi să nu daţi uitării binefacerea şi dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac." Fără îndoială, aceste locuri nu vorbesc de frîngerea pîinii. Jertfa de laudă trebuie să se înalţe permanent în viaţa noastră spre Dumnezeu. Totuşi, legătura dintre jertfele îndreptate spre Dumnezeu (glorificarea Sa) şi jertfele îndreptate spre oameni (binefacerea şi dărnicia) nu trebuie trecută cu vederea. Desigur, putem fi înclinaţi ca a doua parte, chiar dacă este mai jos, s-o uităm, însă Dumnezeu o leagă cu sublimele „jertfe duhovniceşti", pe care noi ca „preoţie sfîntă" putem să le aducem lui Dumnezeu (1 Petru 2.5).

Aceeaşi legătură şi succesiune o avem în Deutero nom 26.1-15. După ce în versetul 10 se spune: „Tu trebuie ... să te închini Domnului, Dumnezeului tău", în versetul 12 se vorbeşte despre strîngerea întregii zeciuieli: „... s-o dai levitului, străinului, orfanului şi văduvei". Dumnezeu doreşte ca noi să luăm parte la nevoile sfinţilor. El are plăcere în aceste jertfe. Mi se pare că binefacerea (cuvîntul grecesc se întîlneşte numai în Evrei 13), este în sensul general, în timp ce dărnicia este mai mult în legătură cu nevoile în lucrarea Domnului. în orice caz, apostolul Pavel foloseşte acest cuvînt, care de altfel înseamnă să ai părtăşie (citeşte în Galateni 6.6 şi Filipeni 4.15). Cine este învăţat în Cuvînt, trebuie să facă parte din toată avuţia şi aceluia care îl învaţă; şi filipenii au făcut aceasta faţă de apostol, chiar de la început. „Dacă am semănat între voi cele duhovniceşti, mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice?" întreabă apostolul Pavel în 1 Corinteni 9.11.

S-ar putea gîndi că modul în care să se dea trebuie lăsat la aprecierea fiecărui credincios. Însă Duhul Sfînt a avut grijă ca noi să avem indicaţia clară a Cuvîntului, care nu poate greşi cu privire la acest aspect, aparent neînsemnat.

> „Cît priveşte strîngerea de ajutoare pentru sfinţi, să faceţi şi voi cum am rînduit bisericilor Galatiei. În ziua întîi a săptămînii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după cîştigul lui, ca să nu se strîngă ajutoarele cînd voi veni eu" (1 Corinteni 16.1-2).

Unii creştini ar putea să se măgulească şi astăzi că sînt suficient de duhovniceşti ca să ştie unde şi în ce fel să dea banii sau din avuţia lor. însă nu rareori, înapoia acestei pretenţii de stare duhovnicească înaltă, se ascunde, nimic altceva, decît aroganţa. Fără a îngrădi libertatea fiecăruia de a da potrivit felului propriu, apostolul Pavel, în înţelepciunea şi puterea care i-au fost date, insistă, ca o regulă generală pentru toate adunările, că trebuie să aibă loc colecte. Aceste colecte trebuie să fie regulate, nu numai ocazional, şi să aibă loc într-o măsură potrivită, după cît a prosperat fiecare. Scopul utilizării colectelor nu este numit aici într-un mod precis, însă nicidecum nu ar fi vorba aici de colecte deosebite pentru nevoile fraţilor şi surorilor din Iudeea; tot aşa de sigur este că aici se prezintă un principiu general valabil, pe care, dacă îl desconsiderăm, nu va fi fără pagube pentru noi şi pentru alţii.

Dar de ce este amintită prima zi a săptămînii în legătură cu colectele? în această întîia zi a săptămînii, sfinţii se strîngeau regulat pentru frîngerea pîinii (Faptele Apostolilor 20.7) şi aduceau lui Dumnezeu jertfe duhovniceşti. Cu prilejul acestor strîngeri laolaltă, trebuia să contopească în mod vizibil ceea ce ei au strîns. Completarea apostolului, „ca să nu se strîngă ajutoarele cînd voi veni eu" subliniază acest gînd. Şi prezenţa apostolului ar fi putut cumva să influenţeze comportarea lor, iar el voia în mod vădit să evite aceasta. Cît de diferită este practica lor de cea pe care noi o întîlnim în multe părţi ale creştinismului! Că numai credincioşii aveau privilegiul la colecte, rezultă foarte clar din context, iar noi vom face bine să ne ţinem strîns de această ordine. Dumnezeu nu primeşte jertfe materiale de la oamenii nemîntuiţi. Un „duh zdrobit" este „jertfa" pe care Dumnezeu o aşteaptă mai întîi de la ei şi pe care El nu o dispreţuieşte (Psalmul 51.17).

Legătura dintre strîngerea laolaltă pentru Numele Domnului şi aducerea jertfelor materiale îşi găseşte o ilustraţie interesantă deja în Vechiul Testament, în prescripţiile lui Dumnezeu cu privire la zeciuială: israeliţii trebuiau să aducă zeciuiala tocmai acolo unde ei aduceau şi darurile lor - în locul pe care îl va alege Domnul ca să-Şi aşeze Numele Său (citeşte în Deuteronom 12.5-6; 14.22-27). Domnul se adresează poporului Său necredincios la sfîrşitul Vechiului Testament prin profetul Maleahi: „aduceţi însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în casa Mea" (capitolul 3.10). A te îngriji să fie hrană în casa Sa înseamnă să pui la dispoziţie mijloacele necesare pentru „slujba casei Dumnezeului nostru", pentru „toată lucrarea casei Dumnezeului nostru", spre care îşi îndreaptă inima rămăşiţa credincioasă a poporului lui Dumnezeu în timpul lui Neemia (Neemia 10). „Şi nu vom părăsi casa Dumnezeului nostru" (versetul 39). Ce dorinţă demnă de urmat!

Pentru noi astăzi, „vistieria" Domnului este „locul unde El face să locuiască Numele Său", în strîngerile laolaltă „pentru Numele Său" (Matei 18.20) şi în mod deosebit, strîngerile pentru frîngerea pîinii. Acesta este pentru noi astăzi „locul" unde - simbolic vorbind - aducem atît „jertfele" noastre, cît şi „zeciuiala" noastră. Un alt scriitor a remarcat pe drept: „fraţii de la început au avut grijă ca ceea ce ei dădeau Domnului din darurile lor să fie legat mereu de ceea ce aduceau în laudele şi adorarea lor - şi chiar în acelaşi loc şi în acelaşi timp".

În ceea ce priveşte administratorul banilor, aceasta nu este problema Adunării, ci a fraţilor duhovniceşti, separat, care au încrederea adunării locale. Trăsăturile de caracter necesare acestor „slujitori" (greceşte diakonos), ne sînt date în 1 Timotei 3.8-13. Că Adunarea ca atare nu are nimic a face cu împărţirea darurilor este clar din exemplul frumos al primei biserici din Ierusalim - deci într-un timp cînd pentru această problemă nu era încă nici o dispoziţie apostolică. Atunci credincioşii aveau „toate în comun" şi „nici unul nu zicea că averile lui sînt ale lui" (Faptele Apostolilor 4.32). Cei înstăriţi dintre ei îşi vindeau ogoarele sau casele, aduceau preţul celor vîndute şi „îl puneau la picioarele apostolilor" (versetele 35 şi 37). Nici cel ce dădea şi nici adunarea nu decideau cu privire la utilizarea banilor, ci apostolii: „Se împărţea fiecăruia după cum avea nevoie" (versetul 35).

Cînd însă a apărut pericolul ca împărţirea darurilor sub supravegherea apostolilor să ducă la micşorarea stăruinţei lor în rugăciune şi în slujirea Cuvîntului, datorită acestei solicitări nespus de mari, pentru această lucrare, la sfatul lor au fost puşi şapte bărbaţi plini de Duh Sfînt. În viitor ei trebuiau să „slujească la masă", adică să ia cunoştinţă de împărţirea darurilor după nevoi. Chiar dacă aceşti şapte bărbaţi nu sînt numiţi direct slujitori (diaconi) în Faptele Apostolilor 6 (probabil pentru că ei, spre deosebire de aceştia, au fost „puşi" de către cei douăsprezece apostoli: citeşte în versetele 3 şi 6), în ceea ce priveşte comportarea şi activitatea lor duhovnicească, ei purtau toate caracteristicile necesare. Ştefan, unul dintre cei şapte, este un exemplu al acestor slujitori „care au slujit bine" şi au dobîndit un loc frumos şi multă îndrăzneală în credinţa care este în Hristos Isus (1 Timotei 3.13).

Aceşti slujitori făceau împreună această slujbă, deloc simplă, înaintea ochilor Domnului. A cere de la ei, din timp în timp, să dea o dare de seamă înaintea adunării este total nebiblic. Ei aveau încrederea adunării, însă pentru ceea ce fac sînt responsabili numai înaintea Domnului, ai Cărui bani îi administrează. Adunarea nu are nicidecum „dreptul" la o informare. Ea nu este un parlament ca să exercite funcţii de supraveghere. Credincioşii dau Domnului jertfele lor. Restul nu mai este responsabilitatea lor, ci a celor ce slujesc.

Eu nu spun că din cînd în cînd nu este bine şi folositor să se facă o informare a adunării cu privire la aspectele financiare sau să se prezinte o scrisoare de mulţumire, ca astfel ea să poată exprima amănuntele lucrării Domnului. însă a cere o explicaţie cu privire la utilizarea banilor este cu totul altceva şi nu este după Scriptură. Nici Domnul Isus n-a cerut de la Iuda Iscariote nul, care ţinea casa, să dea socoteală cu privire la ceea ce se punea acolo şi nici în Vechiul Testament nu citim că de la „păzitorul pragului" se cerea ceva de felul acesta. Din contră, în 2 împăraţi 22, cu privire la „banii" care „se aduceau în casa Domnului" sînt date indicaţii clare: „Dar să nu li se ceară socoteala de argintul dat în mîinile lor, căci ei lucrează cinstit" (versetul 7).

Preaiubiţilor, să ne ţinem de ordinea care era la început în casa lui Dumnezeu! Ceea ce nu corespunde acestei ordini este dezordine.

Faptul că cel credincios nu se află sub obligaţia de a da zeciuiala, este amintit pentru a preveni confuziile. Noi nu sîntem sub lege, ci sub har (Romani 6.14). Dumnezeu iubeşte pe cei ce dau cu bucurie (2 Corinteni 9.7), care sînt bogaţi în fapte bune (1 Timotei 6.18) şi zeloşi (Tit 2.14) şi sînt gata pentru orice lucrare bună (Tit 3.1). Adevărata dărnicie creştină - ca totul în viaţa şi slujba unui credincios adevărat - trebuie să aibă loc nu prin lege, ci în har şi sub călăuzirea Duhului Sfînt.

Noaptea în care El a fost vîndut

Ne reîntoarcem la relatarea apostolului Pavel cu privire la instituirea Cinei de către Domnul, în 1 Corinteni 11. în versetul 23 se găseşte o expresie de o deosebită valoare, pe care am trecut-o cu vederea pînă acum - nu fără intenţie - „că Domnul Isus, în noaptea în care a fost

vîndut, a luat pîine ..." Ne-a atras atenţia vreodată acest fel de exprimare? Oamenii care se bazează pe propria înţelepciune şi ar fi trebuit să descrie lucrurile, pentru caracterizarea acelei nopţi importante ar fi spus: „în acea noapte care a precedat răstignirea lui Isus". Însă Duhul Sfînt se exprimă altfel aici. Cînd El vrea să ne spună despre noaptea în care Domnul a instituit Cina, atunci El o leagă de trădarea făcută de Iuda Iscarioteanul. De ce aşa? Fapta întunecată a lui Iuda a făcut ca dragostea Mîntuitorului să strălucească mai luminos.

Acea faptă a trădătorului a cuprins adînc duhul Domnului Isus şi chiar l-a cutremurat. Chiar vorbirea profetică a duhului lui Isus în psalmi exprimă aceasta clar, într-un mod mişcător:

„Chiar prietenul meu de aproape, în care îmi puneam încrederea şi care mînca din pîinea mea, şi-a ridicat şi el călcîiul împotriva mea" (Psalmul 41.9).

„Nu un vrăjmaş mă batjocoreşte, căci aş îndura; nu acela care mă urăşte se ridică împotriva mea, căci m-aş ascunde dinaintea lui. Ci tu, un om deopotrivă cu mine, tu, cel mai de aproape al meu şi prietenul meu! Noi, care am avut dulci destăinuiri între noi şi ne duceam împreună cu mulţimea la casa lui Dumnezeu/" (Psalmul 55.12-14).

Dacă la aceasta adăugăm şi relatarea evangheliilor - şi este remarcabil că toate cele patru evanghelii vorbesc despre aceasta - toate acestea devin mai impresionante:

„Şi pe cînd mîncau, El a zis: »Adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va vinde«" (Matei 26.21).

„Pe cînd stăteau la masă şi mîncau, Isus a zis: »Adevărat vă spun că unul din voi, care mănîncă împreună cu Mine, Mă va da prins«" (Marcu 14.18).

„Dar iată, mîna vînzătorului Meu este cu Mine la masa aceasta" (Luca 22.21).

„După ce a spus aceste cuvinte, Isus S-a tulburat în duhul Său, a mărturisit şi a zis: »Adevărat, adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va vinde«" (Ioan 13.21).

Aici. în 1 Corinteni 11, cu toate că acum Domnul Se bucura de slava lui Dumnezeu, El nu a uitat această faptă îngrozitoare, ci ne-a făcut-o cunoscut. El a dăruit ucenicilor Cina în noaptea în care a fost vîndut.

Cît de groaznică, cît de ticăloasă este trădarea din cercul cel mai intim al încrederii! Şi Domnul a simţit adînc aceasta - „Unul dintre voi Mă va vinde". Că Ierusalimul, pe care Domnul îl iubea, nu L-a dorit, L-a lăsat afară în stradă cu „capul Său plin de rouă" şi cu „cîrlionţii Săi plini de picurii nopţii" (Cîntarea Cîntărilor 5.2) era destul de rău şi dureros. Lacrimile Sale pentru oraşul sfînt vorbesc din plin de faptul că L-a îndurerat nespus indiferenţa Ierusalimului. Însă el nu a mărturisit niciodată că Îl iubeşte pe Domnul. Că Domnul nu a găsit odihnă şi mîngîiere nici chiar în cercul cel mai intim al alor Săi, ci lipsa de credincioşie a oamenilor, era mai rău decît ura de afară, şi aceasta a cutremurat atît de mult duhul Său.

De fapt, dacă dragostea Sa ar fi fost altfel decît dumnezeiască şi desăvîrşită, ar fi fost păgubită prin această lipsă de credincioşie sau chiar putea să se stingă. însă Domnul Isus Se ridică, în adevărată măreţie şi demnitate a Persoanei şi dragostei Sale, peste toţi şi le arată că orice împotrivire din partea lor nu poate să înlăture dragostea Sa, Cina de aducere aminte fiind instituită tocmai în noaptea în care a fost vîndut.

Carnea (firea) din Iuda nu este mai rea decît aceea din mine şi din tine. Şi pe noi te poţi bizui tot aşa de puţin ca şi pe Iuda Iscarioteanul, care L-a trădat, ca şi pe Petru, care L-a lepădat. Nu au ştiut toţi ucenicii gîndul Său cu privire la ei, că se vor putea poticni de Domnul (Marcu 14.31)? Nu au spus cu toţii: „pe noi te poţi bizui. Doamne"? Însă pe fire nu te poţi bizui deloc. Întîmplările din acea ultimă noapte ne învaţă că nu putem să ne punem încrederea nicidecum în firea noastră. Ar putea să fie ticăloşie, ca la Iuda, sau s-ar putea să fie bune intenţii, ca la ceilalţi ucenici - dar noi nu ne putem baza pe nimic din noi.

Însă dragostea lui Hristos nu este supusă schimbării, aşa cum este a noastră. Ea este de neschimbat. Ea nu va fi limitată din cauza răspunsurilor sărace, pe care am putea să le dăm. O, ce loc de odihnă este dragostea Sa! Şi prin aceasta am cunoscut că dragostea Sa nu este dependentă de credincioşia noastră, că Domnul a aşe-zat această Cină în acea noapte în care a fost trădat.

O dragoste fără seamăn!Nici o minte nu poate să înţeleagăcît Tu, o Doamne, ne iubeşti.Ai uitat durerile Tale,porţi pe inimă numai pe aceiape care Tu îi iubeşti nespus.

Capitolul 9 - Daruri şi slujitori

Pentru adorare nu este nevoie de nici un dar

Din cele trei strîngeri laolaltă ca Adunare, pînă acum am avut înainte numai strîngerea pentru frîngerea pîinii. Înainte de a vorbi în capitolul următor despre strîngerile pentru zidire, doresc, pe baza textului din Efeseni 4, să intrăm în realitatea binecuvîntată: Hristos a dat daruri oamenilor, Adunării Sale. Probabil că unul sau altul dintre cititorii mei au remarcat deja că la frîngerea pîinii nu este nicidecum vorba despre daruri sau despre exercitarea lor. Este aceasta întîmplător? În mod sigur, nu!

Apostolul Pavel, în prima sa Epistolă către Corinteni, a vorbit în capitolul 10 despre Masa Domnului şi în capitolul 11 despre Cina Domnului, dar abia în capitolul 12 se îndreaptă spre subiectul darurilor (puterea Duhului), şi apoi în capitolul 13 la adevăratul mobil pentru exercitarea acestora (dragostea) şi în capitolul 14 la scopul lor (zidirea). Această succesiune în tratarea subiectelor permite cu siguranţă o concluzie: frîngerea pîinii nu are nici o legătură cu exercitarea darurilor. Sau altfel exprimat, cînd ne gîndim la Domnul şi la moartea Sa şi El lucrează în inimile noastre, prin Duhul Său. atunci aceasta nu este rezultatul slujbei darurilor.

Domnul foloseşte la frîngerea pîinii fraţi care au primit daruri duhovniceşti, dar şi fraţi care nu au daruri deosebite. Ce libertate binecuvîntată este aceasta! Însă ce bine ar fi ca fraţii care sînt în această stare duhovnicească să folosească libertatea Duhului într-o dependenţă mai mare de Domnul! Ce trist este şi cîtă putere şi prospeţime se pierde, cînd ei aşteaptă toate numai de la fraţii cărora Domnul le-a încredinţat un dar! Eu consider potrivit cînd la adorare darurile sînt reţinute, ca să dea altora prilejul să fie folosiţi de Domnul. În mod sigur nu este bine cînd fraţii cu daruri se manifestă în prim plan şi la o strîngere laolaltă se roagă de două sau de trei ori (ca să dau un exemplu) şi sînt totuşi şi alţi fraţi

care pot fi folosiţi de Domnul. Pe de altă parte, nu cred că este bine cînd fraţii, cărora Domnul le-a încredinţat ceva deosebit, se reţin atît de mult. încît lucrurile decurg într-o direcţie greşită sau alunecă spre un nivel inferior, prin aceasta, adorarea Domnului este păgubită. În acest caz este necesară disciplina Duhului.

Să reţinem însă bine: strîngerea laolaltă pentru frîngerea pîinii nu este locul pentru exercitarea darurilor. Pentru a adora în duh şi în adevăr nu este nevoie de daruri deosebite.

Fiecare dintre noi

Chiar şi în Efeseni 4. apostolul Pavel ajunge să vorbească despre daruri, chiar dacă dintr-un alt punct de vedere. în primele versete ale capitolului el a vorbit despre unitatea Trupului lui Hristos şi, legat de aceasta, de ceea ce este comun tuturor credincioşilor. Însă cu versetul 7 el începe un nou gînd şi vorbeşte mai întîi despre ceea ce îi este dat fiecăruia în parte dintre noi: „Dar fiecăruia din noi, harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos."

Aici avem înaintea noastră pe Hristos ca marele Dăruitor. Aceasta face deosebit de important acest verset şi textul următor. Hristos dăruieşte fiecăruia dintre noi după harul Său.

„Fiecăruia dintre noi", vorbeşte despre individualitate, şi partea personală are în hotărîrile lui Dumnezeu totdeauna prioritate faţă de cea comună. Deci fiecare mădular în parte al Trupului lui Hristos a primit o func-ţie specială pentru binele întregului, şi această funcţie este numită aici „harul" care i-a fost dat. Nu face aceasta să te bucuri? Probabil că tu nu eşti conştient că ai primit un dar anumit - de fapt versetul nostru nici nu spune că aşa ar fi - şi totuşi ţi-a dat harul ca prin slujba ta, oricare ar fi aceasta, să împlineşti lucrarea măruntă pe care ţi-a încredinţat-o.

Darul lui Hristos se poate înţelege în sens dublu. Poate să însemne atît ce a fost dat, cît şi ceea ce va fi dat. În ultimul caz, Hristos ar fi darul însuşi. Însă aici se pare că nu acesta este sensul. Duhul Sfînt arată mai mult spre ceea ce Hristos este gata să dea. Hristos dă fiecăruia în parte dintre noi după măsura Sa, şi aceasta nu poate fi altfel decît desăvîrşit; şi ceea ce dă El este harul care ne face apţi pentru orice slujbă. Să luăm seama ca noi, prin harul primit, să slujim altora în dragoste!

Suindu-Se la înălţime

În legătură cu darurile, în următoarele trei versete ne este prezentat ceva deosebit de măreţ şi fundamental:

> „De aceea este zis: »Suindu-Se la înălţime, a luat robia roabă şi a dat daruri oamenilor.« Şi acest: »S-a suit«, ce înseamnă decît că Se coborîse în părţile mai de jos ale pămîntului? Cel care S-a coborît este Acelaşi cu Cel care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate[u] (versetele 8-10).

Învăţăm aici în primul rînd că Cel care S-a suit este Hristos cel slăvit, care împarte daruri oamenilor; însă înainte ca El să poată da daruri oamenilor, El trebuia să coboare în părţile cele mai de jos ale pămîntului, a trebuit ca El să meargă în locaşul morţii, trebuia ca trupul Său sfînt să fie pus în mormînt. Despre aceasta vorbeşte expresia de la sfîrşitul versetului 9, „în părţile mai de jos ale pămîntului". Trebuia mai întîi ca El să prindă şi să ducă pe cel ce ne ţinea în prinsoare. Aceasta este o referire la Judecători 5.12, unde Barac s-a întors de la eliberarea prizonierilor din Israel şi a condus la prinsoare pe aceia care i-au prins pe ei.

Tot aşa şi noi odinioară eram prizonieri ai lui Satan. Însă prin moartea şi învierea Sa victorioasă, Hristos ne-a eliberat din lanţurile Satanei şi ne-a făcut vase ale puterii Sale înaintea vrăjmaşului. Este aici o luptă duhovnicească împotriva lui Satan, împotrivitorul lui Dumnezeu şi al oamenilor. Nu este un gînd copleşitor, că acum Domnul Isus face din oameni, care odinioară ei înşişi erau sub puterea Satanei, instrumente ale puterii Sale împotriva lui Satan, ca astfel ei să cîştige teren în această luptă sfîntă şi să slujească la eliberarea altora? Atît de mult a legat El robia, că acum a dat oamenilor daruri!

Însă pentru aceasta, Hristos, ca Om, a trebuit să coboare în partea cea mai de jos a pămîntului. Nu este aceasta deosebit de serios şi mişcător? El, Cel nemărginit, Creatorul cerului şi al pămîntului, a trebuit să devină om, a trebuit să coboare atît de mult şi să sufere moartea pentru ispăşire, înainte ca lanţurile Satanei să fie rupte pentru noi. Lăudat să fie Numele Său! Însă El nu a rămas în mormînt: a înviat şi S-a înălţat peste toate cerurile. „Cel care S-a coborît este Acelaşi cu Cel care S-a suit mai presus de toate cerurile." Chiar dacă înălţarea Sa în glorie a fost precedată în mod necesar de coborîrea Sa în părţile cele mai de jos ale pămîntului - tocmai ca să înfăptuiască lucrarea de răscumpărare - noi Îl ştim acum sus, la dreapta puterii lui Dumnezeu, încoronat cu slavă şi cu onoare. Acolo este acum punctul de plecare al oricărei binecuvîntări pentru Trupul Său pe pămînt.

Am privit noi vreodată moartea lui Hristos din această direcţie? Că ea era necesară pentru iertarea păcatelor noastre, a înţeles şi a acceptat prin credinţă orice copil al lui Dumnezeu. Însă că ea era o condiţie absolut necesară ca Hristos să dea daruri, care sînt exclusiv slujba creştină, pentru mulţi dintre noi nu pare aşa de clar şi de important. Însă este foarte important. Tocmai aceasta ne-o arată textul nostru. Slujba creştină are loc numai pe baza unei răscumpărări înfăptuite prin sîngele Său şi înălţarea Sa la cer. Ce este slujba creştină? Ea nu este exercitarea preoţiei creştine. Slujba preoţească se îndreaptă de la oameni spre Dumnezeu şi în caracterul ei cel mai înalt, este adorarea. Toţi creştinii adevăraţi sînt preoţi şi au fost învredniciţi să se apropie de Dumnezeu. Slujba Cuvîntului, dimpotrivă, a fost încredinţată numai anumitor persoane şi ea se îndreaptă dinspre Dumnezeu spre oameni. Ea are, aşa cum vom vedea, drept scop, zidirea Trupului lui Hristos.

În iudaism, în Israel nu se găsea ceva asemănător cu slujba creştină. Preoţia era - mai mult într-un sens simbolic, exterior, nu în înaltul sens creştin. Slujba însă, înfăţişată de „slujirea Cuvîntului" (Faptele Apostolilor 6.4), unde darurile aduceau Cuvîntul lui Dumnezeu la inima oamenilor, nu era. Desigur, se citea legea şi leviţii învăţau poporul cu privire la lege (Neemia 8.7; Deuteronom 33.10); însă chiar atunci cînd comunicarea era făcută în sensul că „ce era citit era înţeles", aceasta nu însemna nicidecum o expunere a Cuvîntului lui Dumnezeu. În cei şaptezeci de ani de robie babiloniană, poporul iudeu a renunţat la vorbirea ebraică şi în locul ei a folosit limba aramaică. De aceea, după citirea legii în limba ebraică, era absolut necesar să se dea înţelesul aramaic al celor citite, ca astfel cei întorşi din Babilon să înţeleagă fiecare lege a Domnului şi o a poată împlini. Însă slujbă în sensul creştin nu era.

Izvorul slujirii este Hristos în cer, şi slujbă este exercitarea unui dar. Deci versetul 8, „suindu-Se la înălţime, a luat robia roabă şi a dat daruri oamenilor" este un citat din Psalmul 68.18, unde găsim de fapt o altă expresie: „Tu ai primit daruri în om". Citatul lui Pavel se abate de la

textul ebraic, ca şi de la textul grecesc din Septuaginta (traducerea Vechiului Testament în greacă). Psalmul 68, care în aplicarea sa propriu-zisă se referă la zilele cînd Israel va fi restaurat în slavă, nu aminteşte nimic de oferirea darurilor. Însă ceea ce Hristos a primit, a primit ca să dea poporului Său.

Vedem aceasta şi în Faptele Apostolilor 2.33, în legătură cu cel mai mare dar, Duhul Sfînt: Cel înălţat la dreapta lui Dumnezeu a primit de la Tatăl făgăduinţa Duhului Sfînt, ca să reverse ceea ce ei au văzut şi au auzit în acea zi de Rusalii: Duhul Sfînt.

Să observăm, pe baza versetelor noastre, un principiu general al Cuvîntului lui Dumnezeu: citatele noutestamentale ale locurilor din Vechiul Testament sînt expuneri autoritare ale acestor locuri. Duhul Sfînt cunoaşte cele scrise de El mai bine ca oricare dintre cei mai buni critici moderni. Totodată este remarcabil că aramaicul Targum (traducerea aramaică a Vechiului Testament) şi Peschitta siriană spun în acest loc: „Tu ai dat daruri oamenilor".

Deci ceea ce Duhul Sfînt vrea să pună înaintea inimilor noastre aici, este deosebit de mare: Domnul Isus, după înfăptuirea lucrării, S-a înălţat în cer ca Om slăvit; acolo El nu numai a primit daruri, ci le-a dat oamenilor de pe pămînt, ca astfel să nu lipsească nimic Adunării Sale. El, cel care a fost înălţat peste toate cerurile, este marele Dăruitor, adevăratul Izvor al oricărei slujiri. El umple totul, nu numai universul întreg, ci şi toate hotărîrile lui Dumnezeu, şi El, Cel slăvit, este izvorul binecuvîntărilor pentru zidirea Adunării. Să păstrăm aceasta cu grije în inima noastră!

El a dat

Acum venim chiar la darurile, pe care Hristos le-a dat Adunării Sale:

> „Şi El a dat pe unii apostoli, pe alţii proroci, ' pe alţii evanghelişti, pe alţii păstori şi învăţători" (Efeseni 4.11).

În primul rînd ne surprinde modul de exprimare: „pe unii" şi „pe alţii". Aceasta este în contrast cu ,,fiecăruia dintre noi" din versetul 7 şi face totodată clar că aceste daruri nu au fost oferite fiecărui mădular al Trupului lui Hristos.

în al doilea rînd este de remarcat diferenţa însemnată în legătură cu darurile din 1 Corinteni 12 şi cele din Efeseni 4. În 1 Corinteni 12 găsim numit şi darul minunilor, darul vindecărilor şi al vorbirii în limbi. Aici aceste daruri lipsesc complet. De ce? Pentru că în Epistola către Efeseni gîndul principal este în legătură cu darurile pentru zidirea Trupului lui Hristos, şi pentru aceasta nu este nevoie de nici un dar al minunilor. Ele erau „semne nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioşi" (1 Corinteni 14.22). Aici însă sînt numite numai darurile de bază şi care rămîn. În rest, în nici un loc din Noul Testament nu avem o listă completă a tuturor darurilor, nici în 1 Corinteni 12, nici în Romani 12 şi nici în Efeseni 4.

Şi apoi este de observat diferenţa între feluritele daruri, ceea ce rezultă din întrebuinţarea diferitelor cuvinte pentru dar. Duhul Sfînt foloseşte în prima Epistolă către Corinteni cuvîntul charisma = „dar de har", în Efeseni 4.8, El foloseşte cuvîntul doma - dar. Prima expresie confirmă că de dar este legat harul lui Dumnezeu, cea de a doua pune accentul pe caracterul concret al darului.

În 1 Corinteni 12 şi 14, fiecare primeşte un dar duhovnicesc al harului, fie cuvîntul înţelepciunii, fie cuvînt de cunoaştere sau de credinţă etc. Aceasta înseamnă că Dumnezeu pune în aptitudinile naturale, care de asemenea vin de la El şi sînt ca un vas, un dar duhovnicesc, o aptitudine duhovnicească, o măsură de putere duhovnicească. Acesta este şi gîndul din Evanghelia după Matei 25.14-30, unde Domnul a dat talanţi robilor Săi, „fiecăruia după capacitatea lui" (vezi versetul 15). În Efeseni 4. dimpotrivă, fiecare are un dar. Darurile sînt aici persoane. Aşa ne arată Romani 12, darul harului (charisma) de a învăţa, în Efeseni 4 însă avem darul învăţătorului, care în întreaga sa persoană este darul lui Hristos pentru Adunare. El a dat apostoli, nu numai darurile apostolice; El a dat evanghelişti. nu numai darurile evanghelistice.

Acest fel de a înţelege este foarte preţios. El ne arată în primul rînd că dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa este gîndul dominant aici. de aceea în Epistola către Efeseni toate pornesc de la Hristos din cer, în timp ce în întîia Epistolă către Corinteni, Duhul Sfînt pe pămînt este Cel care lucrează totul şi împarte fiecăruia cum vrea El. În al doilea rînd, acest mod de înţelegere este intim, căci o putere duhovnicească din cineva nu poate să iubească, ci numai o Persoană poate să iubească, Hristos care a dat daruri Adunării Sale şi pe care El Însuşi o iubeşte. Totul este într-o armonie desăvîrşită unul cu altul şi avem nevoie şi de una şi de cealaltă ca să corespundem gîndurilor lui Dumnezeu, Însă observarea diferenţelor măreşte nu numai cunoaşterea noastră, ci şi recunoştinţa noastră, şi cu aceasta, fericirea noastră.

El a dat - aceasta este o expresie minunată a dragostei şi a harului Său. Cui a dat El daruri, am văzut deja: Adunării Sale, Trupului Său. Spre deosebire de slujbe (supraveghetori şi slujitori), care în ceea ce priveşte misiunea şi activitatea lor se refereau numai la un anumit loc, darurile au fost date întregului Trup. Ele nu sînt legate de o adunare locală şi nici nu sînt responsabile faţă de ea, ci de Domnul, care le-a dat.

Vrem acum să privim pe scurt ceea ce a dat El.

Apostoli - Acesta este un dar de bază. Împreună cu profeţii, ei alcătuiesc temelia casei lui Dumnezeu în Duhul, „piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos Însuşi. În El, toată clădirea, bine alcătuită, creşte ca să fie un templu sfînt în Domnul" (Efeseni 2.20-21). Desigur, temelia nu a fost pusă acum, la sfîrşitul timpului de har. Ea a fost pusă deja de mult. Însă pe această teme-lie şi astăzi sînt puşi mereu credincioşi. Nu în ei înşişi, nu în persoana lor, alcătuiesc apostolii şi profeţii temelia, ci în ceea ce ei au învăţat în misiunea pe care le-a dat-o Dumnezeu şi sub inspiraţia Duhului Sfînt. învăţătura apostolică se reîntoarce iarăşi - cum ar putea fi altfel? - pe deplin spre piatra din capul unghiului, Isus Hristos, care dă întregii clădiri tărie şi orientare.

Apostolii au o autoritate şi putere, pe care Dumnezeu le-a dat-o lor - şi numai lor - potrivit voii Sale. Aşa se numeşte deseori apostolul Pavel, „apostol al lui Isus Hristos prin voia lui Dumnezeu" sau „după porunca lui Dumnezeu" (Efeseni 1.1; 2 Timotei 1.1; 1 Timotei 1.1). Această putere şi autoritate i-au aşezat spre binele Adunării, în timpul întemeierii ei. Vedem aceasta la Petru, în prima parte a Faptelor Apostolilor, dar mai ales la Pavel, care a aşezat rînduieli în toate adunările (de exemplu 1 Corinteni 7.17; 11.34; 16.1), care a dat poruncile lui Dumnezeu (vezi şi 1 Corinteni 14.37), care prin puterea funcţiei sale a aşezat bătrîni în adunări (Faptele Apostolilor 14.23) şi care s-a opus direct lucrării Satanei (Faptele Apostolilor 16.18). Chiar la apostolul Ioan, spre sfîrşitul primului secol al creştinismului, vedem cum se gîndea să folosească autoritatea sa în adunare, împotriva unui om împotrivitor. cînd va sosi acolo (3 Ioan 10). Apostolii, în autoritatea pe care le-a dat-o Dumnezeu, au întîmpinat multe din greutăţile şi pericolele care se ridicau atunci şi au dat indicaţii pentru ocrotirea credincioşilor şi pentru păstrarea ordinii în interiorul Adunării.

Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu! Aceste prescripţii le avem şi noi astăzi, în Cuvîntul scris al lui Dumnezeu, în Noul Testament; dar nu numai prescripţiile, ci întreaga învăţătură a apostolilor. Să dea Dumnezeu ca noi, ca şi primii creştini, să „stăruim" în ele (Faptele Apostolilor 2.42)! În aceste ultime zile în care trăim, aceasta este şi pentru noi ocrotire şi binecuvîntare.

Profeţi - Spre deosebire de apostoli, profeţii Noului Testament (numai despre aceştia este vorba aici, aşa cum face clar succesiunea apostoli şi profeţi) nu aveau nici o putere de conducere în interiorul Adunării. Însă ei posedau puterea duhovnicească ca, prin Cuvîntul lui Dumnezeu, să pună sufletele în lumina lui Dumnezeu.

Însă aceasta nu este tot ce îi caracteriza. Pentru că atunci nu era încă tot Noul Testament în formă scrisă, din timp în timp, aşa cum o cereau împrejurările, ei erau folosiţi de Dumnezeu ca să aducă la cunoştinţă, în mijlocul copiilor lui Dumnezeu, adevărul creştin, a lui Dumnezeu, care în zilele de la început nu era descoperit decît numai în parte. Ei erau unelte ale inspiraţiei Duhului Sfînt pentru comunicarea adevărului Său. Vom vedea aceasta mai îndeaproape în capitolul următor. În adunarea din Antiohia erau asemenea profeţi (Faptele Apostolilor 13.1) şi chiar Iuda şi Sila erau denumiţi aşa (Faptele Apostolilor 15.32).

În afară de aceasta, Dumnezeu a folosit anumiţi profeţi ca să aştearnă în formă scrisă Cuvîntul Său şi totodată să-l „fixeze". Cînd în Romani 16.26 auzim despre scrierile profetice, se înţelege includerea scrierilor profeţilor nou-testamentali, aşa cum rezultă din context. Luca de exemplu era un asemenea profet. El a fost folosit de Dumnezeu pentru a scrie două cărţi ale Noului Testament: Evanghelia şi Faptele Apostolilor. Luca era un apostol ca şi Marcu. Însă amîndoi erau profeţi, care au completat canonul Noului Testament.

Cît de fericiţi ne putem considera, că, prin slujba de scriere a apostolilor şi a profeţilor, avem Cuvîntul lui Dumnezeu, Noul Testament! Dumnezeu Însuşi, în harul Său nemărginit şi în chip minunat, a îngrijit de aceasta, aşa încît credinţa noastră se poate baza pe ceea ce „este scris".

Încă un cuvînt cu privire la durata acestor daruri. Slujba apostolilor şi profeţilor o avem şi astăzi în Noul Testament. Apostoli şi profeţi ca daruri ale Domnului slăvit nu se mai găsesc astăzi, pentru un motiv foarte simplu: temelia a fost pusă, canonul Sfintei Scripturi a fost completat. De ce atunci darurile de bază sînt numite împreună cu cele trei daruri care rămîn, aşa că s-ar putea crea impresia că toate cele cinci daruri ar rămîne? Acesta pare a fi răspunsul: Cuvîntul lui Dumnezeu nu lasă niciodată impresia că pînă la venirea Domnului ar trece o lungă perioadă de timp.

Vedem aceasta şi în pilda celor zece fecioare din Matei 25. Cu toate că pilda cuprinde întreaga epocă a mărturiei creştine pe pămînt, Domnul Isus prezintă lucrurile în aşa fel, ca şi cum fecioarele care au ieşit la început să întîmpine pe Mire erau aceleaşi fecioare care apoi au trăit venirea Sa şi au intrat cu El la nuntă, respectiv au găsit uşa încuiată. Şi cînd cele şapte adunări din Asia Mică au primit acele scrisori, pe care le găsim în Apocalipsa 2 şi 3, acestea erau în aşa fel redactate, că nici una dintre ele nu putea trage concluzia că venirea Domnului era încă departe. Şi totuşi, cele şapte scrisori ne dau un tablou profetic complet al întregii istorii a Bisericii creştine pe pămînt în stadiile ei succesive.

Evanghelişti - Din cele trei daruri care rămîn, evangheliştii sînt numiţi în primul rînd. Ei sînt numiţi pe primul loc, înaintea păstorilor şi învăţătorilor, pentru că prin slujba lor sufletele erau aduse înăuntru pentru prima dată. „Şi cum vor auzi despre El fără cineva care să le predice?", întreabă apostolul Pavel în Romani 10.14. Evanghelistul este un dar foarte preţios. El păşeşte în faţa lumii ca să aducă vestea bună. Pe lîngă aceasta, el posedă aptitudinea duhovnicească să atragă pe oamenii necredincioşi la Domnul Isus, prin Cuvîntul lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că el convinge pe oameni prin tot felul de şiretlicuri artificiale. Dimpotrivă, el prezintă pe Mîntuitorul în aşa fel înaintea oamenilor, încît ei sînt atraşi de El. De fapt, este un dar deosebit de binecuvîntat! Iniţial domeniul evangheliştilor era lumea, astăzi el îşi exercită slujba de cele mai multe ori în creştinism, care, în mod sigur, nu este un loc mai simplu. Totuşi, ca şi mai înainte, el aruncă plasa Evangheliei în mare şi prin aceasta, aduce la ţărm peşti de tot felul (Matei 13.47). Însă strîngerea „celor buni în vase" nu mai este misiunea lor. Aceasta ne conduce la următoarele două daruri.

Păstori şi învăţători - în textul original, aceste două daruri sînt legate împreună printr-un articol comun, ceea ce arată că ele stau împreună. De fapt ele au o anumită înrudire şi sînt strîns legate unul de altul. Uneori se întîlnesc la aceeaşi persoană.

Păstorul este unul din darurile foarte rare. El merge la fiecare suflet în parte, el le păstoreşte şi le învaţă, le caută pe cele rătăcite, întrebuinţează adevărul în funcţie de starea şi împrejurările fiecăruia. Pentru aceasta, el trebuie să aibă o bună cunoaştere a adevărului. El înţelege să lucreze în conştiinţa credincioşilor şi să atenţioneze plin de putere. Slujba păstorului are loc de cele mai multe ori în ascuns. El tratează pe bolnavi înainte ca alţii să observe, înainte de a se extinde boala. „Marele Păstor al oilor" (Evrei 13.20) este modelul său sublim. De am avea această dorinţă, de a avea mai mulţi păstori! Ei sînt foarte necesari pentru Adunarea lui Dumnezeu.

Învăţătorul îşi are slujba mai ales în public. Dacă păstorul se preocupă mai mult de suflete, învăţătorul se ocupă mai mult cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Misiunea sa binecuvîntată este să prezinte Cuvîntul şi învăţătura sa, pe Domnul Isus însuşi în frumuseţea şi desăvîrşirea Sa şi să trezească înţelegerea copiilor lui Dumnezeu pentru aceasta. Căci se pot gusta lucruri dumnezeieşti numai atunci cînd sînt cunoscute. „Ca să cunoaştem lucrurile care ne-au fost dăruite de Dumnezeu" (1 Corinteni 2.12), este de fapt slujba învăţătorului. El are capacitatea să prezinte simplu şi cu folos chiar gîndurile adînci ale Scripturii, aşa că fiecare poate să înţeleagă şi le poate urma. O misiune importantă a învăţătorului este şi de a fi atent la unitatea învăţăturii şi la învăţătura sănătoasă în mijlocul copiilor lui Dumnezeu, ca astfel să se poată sesiza de la început rătăcirea şi să fie îndepărtată. Singurul său Model este marele Învăţător care a spus: „Voi să nu vă numiţi Rabi, fiindcă Unul singur este îndrumătorul vostru: Hristos; şi voi toţi sînteţi fraţi ... Să nu vă numiţi îndrumători, căci Unul singur este îndrumătorul vostru: Hristosul" (Matei 23.8-10). Demn de luat în consideraţie pentru învăţători este şi faptul că ei cunosc numai „în parte" (1 Corinteni 13.9). Aceasta îi va ţine modeşti şi smeriţi.

Scopul darurilor

După ce apostolul a vorbit despre daruri, el arată marele scop pentru care ele au fost date:

> „pentru desăvîrşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Hristos, pînă vom ajunge toţi la unitatea cre-dinţei şi a cunoaşterii Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătăţii lui Hristos" (Efeseni 4.12-13).

Să observăm ordinea: mai întîi este numit scopul cel mare - pentru desăvîrşirea sfinţilor şi apoi urmează alte două părţi, cu scop mai mult indirect, care sînt subordonate primului - pentru lucrarea de slujire, pentru zidirea Trupului lui Hristos.

Diferenţierea primului scop de celelalte două, care urmează în versetul 12, devine clară prin folosirea unor prepoziţii diferite înaintea fiecărui cuvînt: prima dată se spune „în" (greceşte pros) şi apoi de două ori „pentru" (greceşte eis) sau „referitor la" (în versiunea românească s-a folosit forma: „în vederea lucrării" şi „pentru zidirea"). Primul scop, desăvîrşirea sfinţilor, se distinge de celelalte două, de aceea voi vorbi despre ultimele două ca de nişte scopuri subordonate. Slujba darurilor trebuie să se facă pentru desăvîrşirea sfinţilor şi să aibă loc cu privire la lucrarea de slujire şi zidire a Trupului lui Hristos.

Intenţia nemijlocită şi deosebită a lui Hristos în acţiunea darurilor este deci desăvîrşirea sfinţilor, desăvîrşirea lor practică, schimbarea lor în chipul Său. Abia după aceea urmează diverse forme de slujire şi de creştere a Trupului.

Este nespus de preţios că Dumnezeu are în mod deosebit binecuvîntările fiecăruia în inima Sa. Cu aceasta începe El. Partea comună, binecuvîntarea comună, urmează după aceea, ea este totdeauna rezultatul faptului că Dumnezeu a binecuvîntat individual, nu invers. Vedem aceasta deja în primul capitol al epistolei noastre. Chiar de la început se vorbeşte de alegerea fiecărui credincios înainte de întemeierea lumii şi de tot felul de binecuvîntări duhovniceşti cu care ei sînt binecuvîntaţi în Hristos. Abia la sfîrşitul capitolului se vorbeşte despre Duhul Sfînt primit de cei care fac parte din Trupul lui Hristos.

Desăvărşirea sfinţilor este subiectul cel mai apropiat de inima lui Hristos şi el trebuie să fie şi de inima noastră. Nu este nici o risipire de putere sau de timp, aşa cum cred unii, preocuparea cu soarta credincioşilor, astfel încît prin aceasta să ajungem la o mai bună înţelegere a relaţiilor în care ei au fost aduşi cu Hristos şi unii cu alţii.

Cu aceasta ajungem la cel de-al doilea scop pentru care Domnul cel înălţat a dat apostoli, profeţi, evanghelişti, păstori şi învăţători Adunării Sale: zidirea Trupului lui Hristos, formarea şi creşterea Trupului Său. Şi aici vreau să mă refer la un aspect deseori pierdut din vedere: slujba unui evanghelist, potrivit intenţiei Domnului, este un punct de plecare pentru zidirea Trupului lui Hristos. Dacă aceasta nu este ţinută în seamă, atunci îi lipseşte scopul divin, corect, al instaurării şi unul din punctele caracteristice ale slujbei dumnezeieşti. Domnul Isus nu vrea numai să salveze suflete, ca apoi să le lase ca fiinţe părăsite, ci scopul Său este alcătuirea şi zidirea Trupului Său. El doreşte ca cei salvaţi să recunoască relaţiile lor în acest Trup, să se bucure de ele şi să le realizeze practic. în mod sigur, nu este slujba unui evanghelist să prezinte aceste aspecte ale învăţăturii. Însă cu toate acestea, evanghelistul trebuie să aibă acest scop în inima sa, dacă vrea să culeagă odată lauda deplină de la Mîntuitorul său. Numai aşa el va fi păzit în vestirea sa de căile şi de duhul liberalismului.

În multe cercuri creştine, cîştigarea sufletelor se situează absolut pe primul loc, iar vestirea Evangheliei este pentru mulţi pur şi simplu „slujbă". Şi este de atîtea ori ignorat faptul că Domnul are gîndurile preocupate în primul rînd cu sfinţii Săi şi cu înaintarea lor în credinţă. Noi nu vrem să aşezăm pe unele împotriva altora, însă învăţăm aici că adevărata slujbă, potrivit gîndurilor Sale, nu are în primul rînd ca scop vestirea Evangheliei, ci „desăvîrşirea sfinţilor" - o expresie despre care vom vorbi curînd.

Deja cele trei pilde din Matei 24 şi 25, precum şi succesiunea în care Domnul le spune, descoperă această întîietate. În pilda despre robul credincios şi cel rău. aflată pe primul loc (capitolul 24.45-51), Domnul arată ce preţuieşte El la robul credincios şi înţelept: faptul că el oferă oamenilor casei Sale hrană la vremea potrivită. Acest rob bun era totodată plin de grijă pentru „desăvîrşirea sfinţilor". De aceea şi Domnul îl va pune peste toată averea Sa. Urmează apoi pilda despre fecioare şi abia în al treilea rînd despre talanţi, ceea ce vorbeşte mai mult despre o activitate îndreptată spre afară. în gîndurile Domnului, are prioritate nu vestirea Evangheliei, oricît de importantă şi preţioasă ar fi ea. ci zidirea alor Săi, „a casei Sale". Faptul că vestirea Evangheliei în timp trebuie să aibă loc mai întîi, şi cîştigarea sufletelor nu trebuie uitată, este clar şi nu are nimic a face cu principiul tratat despre înaintarea în credinţă.

Şi ca să revenim încă o dată la desăvîrşirea sfinţilor, ce se înţelege prin desăvîrşire? în mod sigur, nu perfecţiunea pe care o găsim la răpire. Cuvîntul grecesc pentru „desăvîrşire", katartismos, înseamnă pregătire. Medicii îl folosesc pentru repunerea mădularelor. Verbul corespunzător (katartizo = a face perfect, a înlocui tot ce lipseşte, a desăvîrşi) se întîlneşte de exemplu în 1 Petru 5.10 („El însuşi vă va desăvîrşi") şi în Matei 4.21, unde este vorba de repararea mrejelor. Aceasta arată foarte clar ce se înţelege prin desăvîrşirea sfinţilor: să le întregeşti tot ce le lipseşte, să aduci iarăşi la locul său ceea ce nu este în ordine în ei. Pentru aceasta a dat Domnul Isus aceste daruri, ca fiecare din ai Săi să crească nestingherit, să poată prospera şi totul în ei să fie adus în ordine, tot ceea ce nu corespunde Lui şi gîndurilor Sale. Ce gînd fericit: acest ţel al lui Hristos, desăvîrşirea personală şi binecuvîntarea alor Săi, nu poate greşi niciodată! Adunarea ca martor responsabil poate greşi, Hristos însă niciodată!

În măsura în care fiecare creşte potrivit măsurii lui Hristos, va fi zidit şi întregul Trup. În aceeaşi măsură, fiecare mădular va lucra la creşterea Trupului potrivit măsurii sale (versetul 16). Dumnezeu doreşte ca noi toţi să ajungem, prin slujba darurilor, „la unitatea credinţei şi a cunoaşterii Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătăţii lui Hristos". Este o unitate practică, o unitate în gîndire, despre care vorbeşte apostolul, care rezultă din preocuparea cu credinţa, cu adevărul creştin, prin cunoaşterea Fiului lui Dumnezeu Însuşi, aşa cum El este descoperit prin Cuvîntul lui Dumnezeu.

Să gîndim despre cunoaştere că ar fi ceva de rangul doi sau chiar periculos? Din contră, nimic nu ne duce realmente înainte, nimic nu ne face cu adevărat smeriţi, cum este cunoaşterea a ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit despre Sine în Fiul Său. De aceea, dacă nu ne preocupăm îndeajuns cu bunul credinţei care ne-a fost încredinţat nouă, creştinilor, nu vom putea niciodată să creştem suficient în har şi în cunoaşterea Fiului lui Dumnezeu. El este punctul central al oricărui adevăr, este Adevărul însuşi. Prin nimic altceva nu se poate obţine unitatea practică, reală, între ai Săi, decît numai prin inimile care se preocupă cu Hristos. Mărturisirea de credinţă făcută de oameni nu creează această stare. Ea desparte. Este voia lui Dumnezeu ca să obţinem o anumită creştere cu privire la cunoaşterea Fiului Său; „şi dacă voi sînteţi de altă părere, Dumnezeu vă va lumina şi în această privinţă" (Filipeni 3.15).

Să ne ajute Domnul ca studierea acestor versete din Cuvîntul sfînt al lui Dumnezeu să ne conducă la acea creştere „în toate, pînă la Cel care este Capul, Hristos" (versetul 15)! Şi să ne amintim permanent ce am citit în capitolul 5 al acestei cărţi: Hristos, Capul Trupului, are o dragoste deosebită pentru Adunarea Sa (citeşte în Efeseni 5.25-29), pe care poate conta orice mădular, în orice împrejurare şi în orice timp! În această dragoste atentă hrăneşte şi îngrijeşte El Adunarea, aşa cum un om îşi hrăneşte şi îşi îngrijeşte propria carne. El poate folosi pentru aceasta daruri sau mădularele care se oferă; şi în dragostea Sa, El nu-i va refuza pe aceştia niciodată. Tot ce are El şi tot ce este El a dat Adunării. El îi iubeşte ca pe Sine Însuşi. Aceasta face ca strîngerea laolaltă a copiilor lui Dumnezeu ca Adunare să fie deosebit de preţioasă. Este scena unde dragostea lui

Hristos pentru Adunarea Sa îşi dezvăluie expresia ei deosebită; este locul în care grija Sa duioasă nu va sfîrşi niciodată! La acest subiect binecuvîntat dorim să medităm mai îndeaproape în capitolul următor, chiar dacă este privit dintr-un alt punct de vedere.

Înainte însă vrem să ne ocupăm de o problemă în care în marile sisteme ale creştinismului, din nefericire, s-au abătut mult faţă de ce era la început: cine cheamă la slujba Domnului?

Chemarea slujitorului

Am văzut în acest capitol, cine este Cel ce oferă daruri oamenilor, Adunării: Omul slăvit sus în cer, Isus Hristos. Trebuie să fie clar cine cheamă pe fiecare slujitor în parte pentru slujba în via lui Dumnezeu. Datorită importanţei acestui lucru, dorim să mai zăbovim la acesta.

Pe cînd Domnul Isus umbla pe pămînt şi era înconjurat de ucenici, auzim cuvinte importante: „Pe urmă, El S-a suit pe munte, a chemat pe cine a vrut şi ei au venit la El. A rînduit dintre ei douăsprezece, ca să-i aibă cu Sine şi să-i trimită să predice" (Marcu 3.13-14). Fără nici o confuzie, aceste cuvinte arată clar că nimeni altul decît Domnul Isus însuşi a chemat pe cei douăsprezece în slujba Sa şi, la vremea potrivită, i-a trimis să predice. „Pe cine a vrut" - despre aceasta este vorba în chemarea şi trimiterea celor douăsprezece, despre voia Sa.

Mai tîrziu citim: „Pe aceşti douăsprezece i-a trimis Isus" (Matei 10.5) şi „a chemat la Sine pe cei douăspre-zece şi a început să-i trimită doi cîte doi" (Marcu 6.7).

Potrivit cu aceasta, Domnul Isus spune în Ioan 6.70: „Nu v-am ales Eu pe voi, cei douăsprezece? Şi totuşi unul dintre voi este un diavol". El i-a ales, nimeni altul, în privinţa aceasta nu este nici o problemă. Şi totuşi unul dintre ei era un diavol, Iuda Iscarioteanul.

Din aceste cuvinte ale Domnului s-a tras concluzia că un ales al lui Dumnezeu s-ar putea totuşi pierde. Noi însă ar trebui să deosebim clar, cu privire la alegere, cine alege şi pentru ce alege, altfel ajungem la concluzii total greşite. Cînd Dumnezeu Tatăl alege, aşa cum avem în Efeseni 1.4 şi, asemănător, în 1 Petru 1.2, atunci este vorba de alegerea veşnică a alor Săi, de predestinarea pentru înfiere. Toţi cei care sînt aleşi în Hristos înainte de întemeierea lumii vor atinge ţelul la care au fost predestinaţi, aşa cum arată foarte clar Romani 8.29-30. Lanţul de aur de acolo, care începe cu cei cunoscuţi şi predestinaţi de Dumnezeu, sfîrşeşte triumfînd: „pe aceştia El i-a slăvit".

Cînd, dimpotrivă, Domnul Isus a ales pe pămînt, aceasta nu are nimic comun cu alegerea înainte de întemeierea lumii, ci este o alegere pentru o slujbă pe pămînt. În acest fel a fost ales Iuda Iscarioteanul pentru slujba lui Mesia pe pămînt, cu toate că ştia exact că el era un diavol. Nu, Iuda nu a fost niciodată născut din nou, el nu s-a pocăit niciodată. Se poate face o slujbă aici pe pămînt şi cu toate acestea să te pierzi. Iuda Iscarioteanul este un exemplu deosebit de serios pentru aceasta.

Deci Domnul Isus însuşi a ales pe cei douăsprezece. El putea zice: „Eu ştiu pe cine am ales" (Ioan 13.18). S-a schimbat acest principiu cu moartea Domnului, cu învierea şi înălţarea Sa la cer? În privinţa aceasta să privim la sfîrşitul capitolului 1 din Faptele Apostolilor, unde este vorba de ocuparea locului lui Iuda Iscario- teanul, devenit vacant, între cei douăsprezece:

> „»... Trebuie deci ca, dintre bărbaţii care ne-au însoţit în tot timpul în care a trăit Domnul Isus între noi, cu începere de la botezul lui Ioan pînă în ziua cînd El a fost înălţat de la noi, unul dintre ei să fie martor împreună cu noi al învierii Lui.« Ei au pus înainte pe doi: pe Iosif numit Barsaba, zis şi Iust şi pe Matia. Şi rugîndu-se, au zis: »Doamne, Tu, care cunoşti inimile tuturor, arată-ne pe care din aceşti doi l-ai ales Tu ca să primească locul în slujba şi apostolia aceasta, din care Iuda a căzut ca să meargă la locul lui!« Au tras la sorţi şi sorţul a căzut pe Matia, care a fost numărat împreună cu cei unsprezece apostoli" (Faptele Apostolilor 1.21-26).

Se remarcă şi aici foarte clar că nu este vorba de o alegere prin oameni. Ei au pus înainte numai pe doi. Probabil că în general nu erau mulţi printre ucenici care aveau semnele caracteristice unui apostol: care să fi fost cu ei începînd cu botezul lui Ioan şi să fi fost martor al învierii Sale. Ei au prezentat deci pe doi. Cine alege acum? Omul sau Domnul?

Nu este potrivit gîndurilor lui Dumnezeu cînd noi, oamenii, cînd adunarea sau vreun colegiu omenesc alege slujitori pentru Domnul. Domnul Isus Însuşi pune în slujbă, El împarte daruri duhovniceşti şi El înzestrează pe slujitorii Săi cu înţelepciunea şi puterea necesare. „Rugaţi, deci, pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Său" (Matei 9.38). Aceasta a avut loc şi aici. Cine este Domnul secerişului? Dumnezeu, Tatăl? Aceasta nu este corect, pentru că Domnul secerişului este Domnul Isus.

„Şi rugîndu-se, au zis: »Doamne, Tu, care cunoşti inimile tuturor, arată-ne pe care din aceşti doi l-ai ales Tu«." Ei nu s-au rugat lui Dumnezeu, Tatăl, ci Domnului Isus şi au implorat ca El să aleagă. Acesta este pînă astăzi principiul chemării unui slujitor. Domnul Isus hotărăşte din cer - căci în acel timp El era deja slăvit, la dreapta puterii lui Dumnezeu - cine trebuie să fie pe pămînt slujitor al Său, rob al Său. El pune în slujbă (1 Timotei 1.12). Domnul cel slăvit, aşa cum am văzut, oferă, din cer, daruri Adunării Sale pentru zidire: apostoli, profeţi, evanghelişti, păstori şi învăţători (Efeseni 4.11). Dumnezeu a pus deoparte pe Pavel din pîntecele mamei sale şi 1-a chemat (Galateni 1.15). Aşa este totdeauna: Dumnezeu, Domnul Isus, este permanent Cel care cheamă şi dă misiuni şi niciodată omul.

Dacă Domnul Isus pe pămînt S-a rugat înainte de alegerea celor douăsprezece (Luca 6.12), cît de potrivit era atunci că şi ei „s-au rugat". Putem presupune că Petru era cel care a rostit rugăciunea publică. Această rugăciune este un model al concretizării şi simplităţii. Ei vorbesc Domnului şi cred că El a făcut deja alegerea. Cît de mult putem să învăţăm din aceasta!

Atunci era sorţul. Să ne amintim că Duhul Sfînt nu venise încă. A arunca sorţul este o metodă a legii, pentru a recunoaşte voia lui Dumnezeu. Aceasta o putem citi în multe locuri din Vechiul Testament, ca de exemplu în Proverbe 16.33: „Se aruncă sorţul în poala hainei, dar orice hotărîre vine de la Domnul". Şi la Acan şi la împărţirea ţării sub Iosua a fost aruncat sorţul; şi mai tîrziu - potrivit cu Ezechiel 47 - va avea loc aceasta. Însă în timpul în care Duhul Sfînt este pe pămînt, nu este nicidecum aruncat sorţul, ca în felul acesta să se recunoască voia lui Dumnezeu. Noi avem în mînă Cuvîntul lui Dumnezeu complet şi în el avem descoperită voia Sa. Nu avem nevoie să aruncăm sorţul, căci Domnul Isus vrea să ne facă cunoscut voia Sa prin Duhul Sfînt, pe baza Cuvîntului. Însă remarcăm aici că ei nu aveau încă poziţia creştină, căci Duhul lui Dumnezeu nu venise încă.

În felul acesta ei aruncau sorţul şi acesta era în vremea aceea corespunzător gîndurilor lui Dumnezeu. Domnul a condus sorţul şi prin aceasta a făcut clar pe cine a ales El pentru această slujbă. Chiar dacă astăzi noi nu aruncăm nici un sorţ, El va face, prin Duhul Său, tot aşa de clar pe cine cheamă în slujba Sa şi nu numai pe slujitorul însuşi, ci şi pe fraţii care îl înconjoară. Aceasta o vedem aici foarte clar şi acest adevăr trebuie pus la inimă de toţi fraţii care cred că Domnul i-a chemat pentru o misiune deosebită în slujba Sa. Ar trebui să-şi aducă aminte că în

cazul lor, ei sînt cei mai răi judecători. Unii au crezut că au o chemare de la Domnul şi s-au înşelat. Ei nu au luat în seamă semnalul de alarmă din partea fraţilor care îi înconjurau şi rezultatul a fost dezonorarea Domnului. Tocmai astăzi, cînd se spune aşa de mult de „chemarea de la Domnul", care probabil se foloseşte ca să se acopere cu aceasta slujba egoistă, ar trebui să ne amintim de acest principiu.

Domnul cheamă şi pune în slujbă şi El este Acela care va face cunoscut altora, pe deplin, că aceasta este voia Sa.

Un exemplu frumos vedem apoi în Faptele Apostolilor 13.2: „Pe cînd slujeau Domnului şi posteau, Duhul Sfînt a zis: »Puneţi-Mi deoparte pfe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.«" Duhul Sfînt face clară intenţia Sa cu privire la Barnaba şi Saul nu numai celor doi, ci şi celorlalţi fraţi din Antiohia. Că era Duhul Sfînt care trimitea pe cei doi bărbaţi în lucrarea Domnului, în prima lor călătorie misionară, o subliniază fără dubii versetul patru: „Iar ei, fiind trimişi de Duhul Sfînt ...". Şi ce frumos este ceea ce citim puţin mai înainte: „După ce au postit şi s-au rugat, şi-au pus mîinile peste ei şi i-au lăsat să plece" (versetul 3)!

Unirea Adunării cu slujitorul şi misiunea sa este nu numai o mare frumuseţe, ci şi o deosebit de mare valoare pentru slujitorul însuşi. Conştienţa că ei „au fost încredinţaţi harului lui Dumnezeu pentru lucrarea pe care o aveau de făcut", de către fraţii din Antiohia (Faptele Apostolilor 14.26; 15.40), trebuie să fi întărit lăuntric pe aceşti doi slujitori în această lucrare plină de pericole şi renunţări. Cît de mult pierd aceia care nu au sau nu preţuiesc acea parte preţioasă de a fi încredinţaţi, de către fraţii adunării locale, harului lui Dumnezeu, în vederea lucrării pe care o au de făcut! Lor le lipseşte (aceasta au arătat-o experienţele şi aceasta nici nu poate fi altfel), mereu pacea lăuntrică, adîncă, acea linişte odihnitoare care este legată de părtăşia cu sfinţii.

Chiar Timotei însuşi a primit darul său deosebit cu punerea mîinilor de către ceata bătrînilor (citeşte în 1 Timotei 4.14). El a primit-o prin punerea mîinilor apostolului însuşi (2 Timotei 1.6), dar primirea ei a fost însoţită de punerea mîinilor de către ceata bătrînilor. Amintirea acestui fapt a fost un sprijin tare şi o adîncă mîngîiere pentru acest slujitor al Domnului, sensibil şi poate chiar timid în exercitarea darului său, mai ales atunci cînd aveau loc împotriviri şi vrăjmăşie împotriva adevărului lui Dumnezeu şi cînd dragostea celor mai mulţi s-a răcit.

Recunoaştem astfel, din nou, că mereu cele două părţi ale adevărului îşi au locul lor în Cuvîntul lui Dumnezeu. Noi vrem să le menţinem şi cu privire la chemarea slujitorului lui Dumnezeu!

Ordinarea

Nu cunoaşte Scriptura nici o ordinare omenească, nici o chemare sau comandare prin oameni? Cînd este vorba de chemarea slujitorului Cuvîntului, de acordarea darurilor duhovniceşti, ar trebui să tăgăduim gîndul acesta mai mult decît altele. Numai Domnul, numai Duhul Sfînt trimite, niciodată omul. Autorizarea şi împuternicirea de a exercita un dar depinde de un singur fapt, că Domnul l-a dat. O ordinare prin oameni este total exclusă. În nici un loc din Noul Testament nu auzim că cineva este hotărît, autorizat sau trimis de un om ca să predice Cuvîntul.

Ştefan era ca şi Filip, unul din cei şapte, ales pentru a sluji la masă (Faptele Apostolilor 6.1-6). Vedem însă apoi, cum el, deodată, fără ordinare din partea oamenilor, fără vreo autorizare apostolică, fără vreo punere de mîini, fără semne şi minuni mari în popor, exercita acea sublimă slujbă duhovnicească, de învăţător, şi nimeni nu putea să se împotrivească înţelepciunii şi duhului cu care vorbea el. Şi Filip, pe care mai tîrziu Luca îl numeşte „evanghelistul" (capitolul 21.8), începe fără vreo cruţare omenească, în capitolul 8, slujba sa evanghelistică şi Îl vesteşte pe Hristos. Cine a ordinat pe aceşti doi bărbaţi pentru aceasta? Cine le-a dat autorizaţia să înceapă o asemenea slujbă duhovnicească, care nu avea nimic a face cu slujirea la masă, la care ei au fost puşi în mod oficial şi care era mult mai mult decît aceasta? Domnul şi nimeni altul! Auzim vreo obiecţie din partea apostolului, că ei n-au fost întrebaţi în privinţa acestui lucru? Din contră, „Apostolii care erau în Ierusalim, cînd au auzit că Samaria a primit Cuvîntul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru şi pe Ioan. Aceştia s-au coborît şi s-au rugat pentru ei ca să primească Duh Sfînt" (Faptele Apostolilor 8.14-15). Iată cum totul este în armonie dumnezeiască, cînd Duhul Sfînt poate să lucreze liber!

Chiar Pavel, marele apostol al neamurilor, nu s-a gîndit nicidecum să se amestece în dreptul Domnului de a trimite slujitorii Săi. Desigur, el a considerat foarte util că apostolii mergeau la Corint, însă nu le-a dat nici o indicaţie şi nici nu putea să le dea să facă aceasta (1 Corinteni 16.12). El putea să-i „sfătuiască mult", însă nu le putea porunci. Fiecare slujitor era şi este liber să facă ce vrea Domnul său. Apolo considera că nu sosise încă timpul pentru ca el să viziteze Corintul şi în felul acesta, el „n-a voit nicidecum să vină acum; va veni însă cînd va avea o ocazie potrivită", confirmă Pavel într-un mod impresionant.

Însă Adunarea şi fiecare frate şi soră erau şi sînt datori să primească pe lucrători, „căci au plecat pentru dragostea Numelui Lui" (3 Ioan 7-8). Aceasta era destul. În aceasta consta singura lor legitimitate, de fapt şi cea mai bună. Ei erau verificaţi în ceea ce aduceau. Dacă aduceau adevărul, erau primiţi. Aceasta ne-o arată cea de a treia epistolă a lui Ioan. Dacă cineva nu aducea învăţătura lui Hristos, atunci trebuia ca şi o femeie chiar, împreună cu copiii ei, să-l respingă şi să evite să-i arate prietenie. Vedem acest adevăr în a doua epistolă a lui Ioan (versetele 10 şi 11). În asemenea cazuri este şi datoria noastră să procedăm la fel astăzi.

„Însă" - aşa s-a întrebat cîteodată - „nu există pericolul ca cineva să nu fie trimis de Domnul sau să nu aibă nici un dar de la Domnul?" Desigur, se poate să fie şi aşa, şi chiar a şi fost aşa. Se poate chiar ca cineva să supraaprecieze darul său şi, prin utilizarea greşită a darului să pricinuiască unele necazuri. Să fim siguri însă că, mai devreme sau mai tîrziu, Domnul, care totdeauna este peste toate, va descoperi lucrurile. Aceasta poate avea loc prin fraţii duhovniceşti sau prin adunare. S-a mai dovedit, de asemenea adevărat, că ceea ce este de la Dumnezeu se va confirma şi va fi recunoscut. Ordinarea omenească nu este însă mijlocul dumnezeiesc folosit ca să preîntîmpine sau să prevină lucrurile firii.

Şi totuşi în Noul Testament este ceva asemănător cu ordinarea. Însă trebuie să fim atenţi cine o făcea şi pentru ce avea loc. Cu privire la cine, numai apostolii şi cei trimişi direct de ei (de exemplu Tit) puteau să aleagă şi să aşeze în anumite cazuri. Cu privire la pentru ce, numai bătrînii şi slujitorii (diaconii) erau aleşi şi rînduiţi. Aceasta o dovedeşte gîndul pe care îl găsim în locurile următoare:

> „Au rînduit bătrîni în fiecare adunare şi, după ce s-au rugat şi au postit, i-au încredinţat în mîna Domnului, în care crezuseră'' (Faptele Apostolilor 14.23).

> „Te-am lăsat în Creta ca să pui în rînduială ce mai rămîne de rînduit şi să aşezi bătrîni în fiecare cetate, după cum ţi-am poruncit" (Tit 1.5).

Potrivit relatărilor Sfintei Scripturi, niciodată o adunare nu şi-a ales sau şi-a hotărît proprii ei bătrîni. Cu privire la cei şapte, care erau hotărîţi pentru slujba exterioară faţă de sfinţii din Ierusalim, s-a procedat puţin altfel. Ei au fost într-adevăr aleşi de către adunare, aşa cum am văzut deja cu privire la subiectul colectelor (Faptele Apostolilor 6.5). Însă şi aceşti bărbaţi au fost în cele din urmă aşezaţi de către apostoli (versetul 6) şi prin ei au fost rînduiţi pentru această lucrare (versetul 3). Era Autoritatea apostolică, care le dădea oficial acest loc.

Punerea mîinilor nu are nimic a face, în nici un loc din Sfînta Scriptură, cu ordinarea pentru vestirea Cuvîntului. Atît în Vechiul cît şi în Noul Testament, aceasta este un semn că te faci una cu persoana peste care pui mîinile, semn al binecuvântării şi al părtăşiei din partea acelora care stau înaintea lui Dumnezeu; în felul acesta, fraţii aceia se pot socoti primiţi de El şi posesori ai binecuvântărilor Sale. Domnul Isus a pus mîinile chiar peste bolnavi şi peste copii şi i-a bine- cuvîntat. În mod sigur, aceasta nu are nimic a face cu medierea autorităţii duhovniceşti sau bisericeşti. Şi cînd Barnaba şi Saul au fost trimişi de către Duhul Sfînt, atunci fraţii din Antiohia s-au făcut una cu această lucrare şi purtătorii ei, prin aceea că şi-au pus mîinile peste ei (Faptele Apostolilor 13.3). Am văzut deja aceasta. Dacă I-a plăcut Domnului ca, într-un caz special, să ofere un dar duhovnicesc prin mijlocirea, prin punerea mîinilor, apostolului Pavel (2 Timotei 1.6), ce are atunci aceasta a face cu ordinarea pentru slujirea în Cuvînt? Evident, tot aşa de puţin ca şi în situaţia cînd a fost plăcerea Domnului, într-un alt caz, să dea Duhul Sfînt la douăsprezece bărbaţi credincioşi, prin punerea mîinilor apostolului (Faptele Apostolilor 19.6). Şi cine ar putea să-şi permită astăzi să facă una sau cealaltă?

In acest context, este deosebit de interesant şi instructiv să vedem - cititorul să scuze reluarea! - cum scriitorul istoriei sfinte, Luca, interpretează mai tîrziu, în capitolul 14 al Faptelor Apostolilor, punerea mîinilor de către fraţii din Antiohia: „De acolo au mers cu cora-bia la Antiohia, de unde fuseseră încredinţaţi harului lui Dumnezeu pentru lucrarea pe care o împliniseră" (versetul 26). Acesta era deci semnul şi însemnătatea punerii mîinilor de către fraţi: nu ordinarea pentru lucrare, ci o încredinţare harului lui Dumnezeu pentru lucrare. Ce simplu şi ce frumos este aceasta!

Bătrînii

Bătrînii erau aleşi şi puşi de către apostoli sau de către cei împuterniciţi de aceştia. Însă Faptele Apostolilor 20.28, arată clar că şi lucrul acesta se făcea numai prin puterea şi directa autoritate a Duhului Sfînt, căci citim acolo:

> „Luaţi seama dar la voi înşivă şi la toată turma în care v-a pus Duhul Sfînt supraveghetori, ca să păstoriţi Biserica lui Dumnezeu."

Instalarea bătrînilor trebuia deci văzută şi recunoscută de către adunarea locală ca şi cum ar fi fost făcută de Dumnezeu Însuşi.

Însă acest verset important mai arată şi altceva: supraveghetorii (greceşte: episkopos; „episcop") şi bătrînii (greceşte: presbyteros; „prezbiter") sînt una şi aceeaşi persoană, respectiv slujbă. Pavel a chemat pe bătrînii adunării din Efes la Milet (versetul 17) şi acum el îi numeşte supraveghetori. Pavel a poruncit lui Tit să aşeze bătrîni (Tit 1.5) în fiecare localitate şi după aceea el numeşte calităţile necesare ale unui supraveghetor (versetele 7 pînă la 9). Expresia bătrîn caracterizează mai mult persoana iar supraveghetor, mai mult activitatea încredinţată. Însă nicidecum nu este vorba de personalităţi sau funcţii diferite. Să observăm că slujba supraveghetorului sau a bătrînului nu consta în aceea că el conducea strîngerile laolaltă ale sfinţilor sau le prezida, ci în aceea că ei trebuiau să fie atenţi la ceata credincioşilor şi să păstorească Adunarea lui Dumnezeu. În 1 Timotei 3.5, Pavel descrie astfel misiunea lor: să îngrijească de Adunarea lui Dumnezeu.

Din Faptele Apostolilor 20.17 şi Filipeni 1.1, ca şi din celelalte locuri amintite din Faptele Apostolilor, deducem în plus alte două realităţi importante:

- Supraveghetorii sau bătrînii îşi împlineau misiunea lor numai în localitatea respectivă şi în legătură cu adunarea locală, căreia îi aparţineau. Un supraveghetor al adunării din Efes era supraveghetor, numai acolo, nu şi în adunarea din Antiohia.

- Supraveghetorii sau bătrînii erau totdeauna în număr mai mare într-o localitate. Scriptura nu ne arată niciodată că într-o adunare locală era prezent numai un supraveghetor.

Trăsăturile morale de caracter necesare pentru exercitarea slujbei de supraveghetor, în afară de Tit 1, ne sînt prezentate şi în 1 Timotei 3.1-7. Această epistolă ne lămureşte cu privire la realitatea, trecută aşa de des cu vederea, că funcţia nu este acelaşi lucru cu darul:

> „Bătrînii care cîrmuiesc bine să fie învredniciţi de îndoită cinste, mai ales cei care lucrează în cuvînt şi în învăţătură" (1 Timotei 5.17).

Slujba normală a bătrînilor consta în cîrmuire; ei aveau controlul peste turmă. Dar erau şi bătrîni dintre aceia care primiseră daruri de har şi vesteau şi învăţau Cuvîntul lui Dumnezeu.

Mi-a stat pe inimă ca în acest capitol să arăt deosebirea dintre daruri şi slujbe şi să las cititorului să compare cu practica ceea ce Scriptura învaţă, fără posibilitatea de interpretare cu privire la aceste două subiecte, care caracterizează creştinismul în general, în ziua de astăzi. Această comparaţie va conduce numai la o adîncă surprindere, chiar la ruşinare, că Sfînta Scriptură este înlăturată şi în acest sens ca unitate de măsură şi ca îndrumător, şi că drepturile Domnului Isus sînt desconsiderate.

Să ne întoarcem însă la o altă întrebare foarte importantă:

Mai sînt şi astăzi bătrîni?

Bătrîni rînduiţi nu mai avem astăzi, nici nu mai putem avea. De ce nu? Pentru că nu mai avem între noi autoritatea apostolică, singura în măsură să-i aşeze, În Noul Testament nu găsim nici cea mai mică indicaţie în acest sens, că instalarea oficială a bătrînilor şi a slujitorilor trebuie să continue după plecarea apostolilor. Chiar dispoziţia apostolului dată lui Tit era limitată pentru acel timp şi la Creta. Tit însuşi trebuia să se silească ca, după împlinirea misiunii sale, să vină la Pavel la Nicopole (Tit 3.12).

În afară de aceasta, Adunarea lui Dumnezeu, în ceea ce priveşte prezentarea ei exterioară, s-a rupt astăzi în multe grupe şi direcţii. Supraveghetorii trebuiau să exercite supravegherea asupra adunării locale. Însă unde se poate găsi astăzi adunarea locală din Berlin sau Bucureşti, în mijlocul dezbinării existente? Toţi copiii lui Dumnezeu dintr-o localitate nu aparţin ei adunării de acolo? Însă ei se găsesc în aşa de multe grupe deosebite! Ar fi potrivit ca, în asemenea împrejurări triste, să numeşti bătrîni numai pentru o parte a adunării locale? Ar fi aceasta expresia unităţii Trupului lui Hristos? Nu ar fi mai mult o sancţionare a despărţirilor pe temelia creştină? Aceasta nu poate fi intenţia

lui Dumnezeu.

Totuşi ne putem bizui totdeauna pe Dumnezeu, chiar şi cu privire la problema bătrînilor. El a avut grijă şi de zilele noastre. Şi astfel, cu privire la întrebarea „mai sînt şi astăzi bătrîni?", pot răspunde fără ezitare: da, neapărat. Nu bătrîni ordinaţi, însă bărbaţi bătrîni, maturi, care exercită slujba de bătrîni. Ei nu se vor numi aşa, însă ei fac supravegherea peste cei credincioşi, acolo unde se află. Ei nu-şi arogă nici o autoritate, însă o au, dacă vor să cîrmuiască bine pe credincioşi. Să nu-i învrednicim noi de îndoită cinste (1 Timotei 5.17)?

Găsim aceasta confirmat în primele scrisori ale lui Pavel către corinteni şi tesaloniceni. Tocmai prima Epistolă către Corinteni tratează rînduiala lui Dumnezeu în casa Sa. Tocmai corintenii erau aceia care nu duceau lipsă de nici un dar al harului, pentru că ei au fost îmbogăţiţi în toate privinţele (citeşte în capitolul 1.4-7). Însă tocmai în această scrisoare nu auzim nimic despre bătrîni. Dar mai aflăm că era „casa lui Ştefana" şi că ei înşişi s-au pus în slujba sfinţilor. Şi atenţionarea apostolului este, „ca şi voi să fiţi supuşi unor astfel de oameni" (capitolul 16.15-16). Nu este bunătatea lui Dumnezeu că El trezeşte în orice timp şi în orice loc pe cei pe care îi cîrmuieşte pentru slujba sfinţilor? Corespunde atunci înţelepciunii lui Dumnezeu, să nu te supui unor astfel de oameni, numai pentru că ei n-au fost numiţi în mod oficial?

Chiar şi în tînăra adunare din Tesalonic nu erau bătrîni aşezaţi de către apostol. Şi cu toate acestea, erau acolo dintre aceia care îi cîrmuiau în Domnul:

> „Vă rugăm, fraţilor, să recunoaşteţi pe cei care lucrează printre voi, care vă conduc în Domnul şi vă sfătuiesc. Să-i preţuiţi foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor" (1 Tesaloniceni 5.12-13).

Nu avem şi noi nevoie de aceste îndemnuri în zilele de decădere - în zilele dispreţuirii oricărei autorităţi? Dumnezeu trezeşte şi astăzi pe aceia care năzuiesc la slujba de supraveghetor (1 Timotei 3.1). Ei doresc o lucrare frumoasă, spune Dumnezeu. Şi ce binecuvîntare este cînd în Adunare se exercită o călăuzire potrivită lui Dmnezeu, prin bărbaţi care au o ţinută morală pentru aceasta! Noi trebuie nu numai să primim sfătui- rea lor, ci şi să-i preţuim foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor. Căci cu toate că este o „lucrare frumoasă", este totodată o lucrare grea, mai ales astăzi, cînd aproape nimeni nu vrea să mai accepte ceva. Însă acelora care fac de bunăvoie supravegherea, nu din constrîngere, care nu stăpînesc, ci sînt exemple pentru turmă, le va face parte de „cununa care nu se poate veşteji, a slavei" (1 Petru 5.2-4).

Să trăieşti din Evanghelie

Încă o problemă să atingem în încheiere: un slujitor, pe care Domnul l-a chemat cu totul în slujba Sa, trebuie întreţinut de Adunare sau pe cît posibil trebuie să facă faţă singur nevoilor sale şi ale familiei sale?

Şi în această privinţă, Cuvîntul lui Dumnezeu ne dă un răspuns care ne poate păzi, pe de o parte de legalism şi clericalism, iar pe de altă parte, de indiferenţă şi asemănare cu lumea. Despre apostolul Pavel ştim că el a lucrat cu mîinile sale în timpul călătoriilor misionare:

> „N-am poftit nici argintul, nici aurul, nici hainele cuiva. Voi înşivă ştiţi că mîinile acestea au lucrat pentru nevoile mele şi ale celor care erau cu mine. În toate privinţele, v-am arătat că, lucrînd astfel, trebuie să ajutaţi pe cei slabi şi să vă aduceţi aminte de cuvintele Domnului Isus, pe care El Însuşi le-a spus: »Este mai ferice să dai decît să primeşti«" (Faptele Apostolilor 20.33-35).

Acestea sînt mişcătoarele cuvinte ale apostolului la despărţirea lui de bătrînii din Efes, la Milet. Alte locuri întăresc faptul că apostolul s-a comportat aşa nu numai în Efes, ci şi în Corint şi în Tesalonic (Faptele Apostolilor 18.3; 1 Corinteni 9.1-18; 2 Corinteni 11.7-12; 1 Tesaloniceni 2.9; 2 Tesaloniceni 3.7-10). El nu voia ca cineva să fie împovărat, voia ca Evanghelia să fie gratuită.

Ce urmaş credincios al Domnului Isus era el! Ca şi Domnul său, care nu a venit ca să I se slujească, ci ca să slujească (Matei 20.28), tot aşa şi el n-a vrut să reducă cu nimic revărsarea harului lui Dumnezeu spre oameni şi să evite orice reproş posibil că el a folosit evlavia ca un mijloc de cîştig. Asemenea oameni, care gîndesc astfel, s-au găsit întotdeauna, aşa cum ne arată 1 Timotei 6.5. Şi în ceea ce priveşte pe corintenii credincioşi, el voia mai bine să cheltuiască totul şi să se cheltuiască în totul, decît să le fie o povară. „Căci copiii nu trebuie să strîngă pentru părinţi, ci părinţii pentru copii" (2 Corinteni 12.13-15). Mişcătoare cuvinte ale harului, comportare de neasemuit a unui om cu aceleaşi sentimente ca şi noi! Şi apoi, amintirea acelor cuvinte ale Domnului Isus, care nu ne sînt comunicate în altă parte a Noului Testament: este mai ferice să dai decît să primeşti!

Însă în alte locuri, acelaşi apostol nu lasă nici o îndoială că el, ca oricare alt slujitor al Domnului, are dreptul să trăiască din Evanghelie. Însă el spune corintenilor că nu s-a folosit de acest drept, tocmai pentru a lua vrăjmaşului orice pretext şi să cîştige pe cît mai mulţi posibil (1 Corinteni 9.18-19). În rest, cînd vorbeşte de vestirea Evangheliei, el înţelege nu numai predicarea vestei bune celor necredincioşi, ci vestirea adevărului creştin în tot conţinutul său.

Aşa dorea, de exemplu, să vestească Evanghelia credincioşilor din Roma (Romani 1.15). Ei veniseră într-adevăr de mult la credinţa în Domnul Isus, dar se pare că mulţi dintre ei nu au fost pe deplin încredinţaţi de plinătatea Evangheliei. Astfel el, ca apostol al neamurilor, se simţea dator faţă de credincioşii din Roma şi dorea să-i introducă în adîncimea învăţăturii creştine. Şi pentru că, „prin voia lui Dumnezeu" n-a avut încă „fericirea" să-i vadă, el le scrie această scrisoare şi le vesteşte în acest fel Evanghelia.

Dar, revenind la subiectul nostru, putem spune că apostolul aminteşte sfinţilor din Corint, în capitolul 9, că nu putea să fie bine ca, faţă de restul apostolilor şi fraţilor Domnului Isus, numai el şi cu Barnaba să nu aibă dreptul de a avea o soţie şi de a o lua cu ei în călătorie; şi de asemenea, dreptul să nu lucreze (versetul 4). Şi apoi el arată trei exemple din viaţa naturală. De ce se lasă un soldat înrolat? Nu ca să primească o plată? Şi dacă este vorba de ţărani sau păstori, nu se bucură ei amîndoi de roadele muncii lor? La lucrătorii care se ostenesc cu lucrul duhovnicesc ar trebui să fie altfel?

Chiar în lege, Dumnezeu a dat indicaţii în acest sens: cei care se preocupau cu lucrurile sfinte ale templului şi ale altarului trebuia „să mănînce de la templu" şi „să împartă cu altarul". Iar apoi Dumnezeu a dat încă o hotărîre deosebită, pe care apostolul Pavel o redă în versetul 9: „Să nu legi gura boului care treieră" (compară Deuteronom 25.4). Cine citeşte locul acesta în Vechiul Testament va constata cu surprindere cum este dată acolo această reglementare: ea este în context! Acesta este cîteodată felul de a vorbi al lui Dumnezeu, cînd doreşte să arate ceva în mod expres. Şi astfel aflăm că Dumnezeu îngrijeşte nu numai de boi.

Este scris pentru noi, spune apostolul. Noi toţi trebuie să învăţăm principiul lui Dumnezeu şi să-l transpunem în practică:

„Vrednic este lucrătorul de plata lui."

Aceasta se referă atît la bătrîni cît şi la ceilalţi slujitori ai Domnului, aşa cum ne arată 1 Timotei 5.18, şi Deuteronom 25. Chiar dacă apostolul, din motivele amintite, nu s-a folosit de nici unul din aceste drepturi, totuşi rămîne valabil aceasta: „Tot aşa, Domnul a rînduit ca cei ce vestesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie" (1 Corinteni 9.14).

Pentru a înlătura eventualele obiecţii false, apostolul adaugă că ei nu trebuie să gîndească că este un lucru mare dacă slujitorul Domnului, pentru cele duhovniceşti pe care le-a semănat, seceră bunurile trupeşti drept beneficiu al slujbei lor.

Acestea sînt desigur cuvinte la care trebuie să ne gîndim cu toată seriozitatea, pe care să le punem la inimă alături de exemplul demn de admiraţie al aposto-lului, care era atent în mijlocul credincioşilor, aşa cum o doică îşi creşte cu drag copiii (1 Tesaloniceni 2.6-7) şi care nu se folosea de drepturile care i se cuveneau din aceasta.

Să trăieşti din Evanghelie este normal pentru aceia pe care Domnul i-a pus cu totul în slujba Sa. Cînd misiunea Domnului nu ocupă tot timpul slujitorului, în mod sigur este bine ca timpul care îi rămîne să-l folosească lucrînd în profesiunea sa pămîntească, atît cît este posibil în aceste timpuri ale noastre devenite complicate. Dacă un frate, pe care Domnul l-a chemat ca să lucreze în via Domnului, are suficient din propriile mijloace care îi stau la dispoziţie, fără să aibă nevoie de sprijin din partea adunării, atunci să procedeze ca şi apostolul Pavel. Însă aceasta nu anulează nicidecum principiul că lucrătorul este vrednic de plata lui. Cum administrează fratele ceea ce i s-a încredinţat, nu este responsabilitatea adunării, ci este responsabilitatea sa; şi acest principiu al responsabilităţii înaintea Domnului se aplică şi la noi, preaiubiţilor, fie că ne este dăruită partea de a fi primitori, fie binecuvîntata parte a celui ce dă. În orice caz, acest cuvînt din 1 Corinteni 4.2, are valabilitate pentru noi:

Încolo, ce se cere de la administratori este ca fiecare să fie găsit credincios.

Strângerea laolaltă pentru zidire

Hristosul slăvit în cer este izvorul pentru orice binecuvîntare a Adunării pe pămînt, pentru că El a dat daruri oamenilor, aşa cum am văzut în capitolul dinainte. Activitatea, respectiv exercitarea acestor daruri este slujire. Cum trebuie făcută această slujire în strîngerile credincioşilor, ne va preocupa în acest capitol.

Slujire în două sensuri

Faptul că Adunarea este Trupul lui Hristos pe pămînt şi Hristos, Omul slăvit, este Capul din cer atrage după sine, în ce priveşte slujirea, două consecinţe. Una este în legătură cu Dumnezeu, cealaltă cu Hristos.

Voia lui Dumnezeu este ca acest Trup să facă cunoscut pe pămînt slava pe care o are Capul, sus. Aceasta este latura mai generală, responsabilă, în care Adunarea ne este prezentată ca instrument al slavei şi al puterii lui Dumnezeu în lume. Desigur că nu Adunarea ca atare slujeşte şi învaţă; aceasta o fac darurile. Ne vom ocupa cu aceasta la sfîrşitul capitolului. Şi nu mai mică este intenţia pentru care Dumnezeu a lăsat Adunarea pe pămînt. El acţionează în ea, ca

întreg, în faţa lumii. Nu ar trebui să uităm această latură cînd vorbim despre slujire.

Dar pentru că Adunarea este Trupul lui Hristos, ea este obiectul iubirii şi al purtării Sale de grijă. El a iubit-o şi S-a dat pe Sine însuşi pentru ea, iar astăzi nu o iubeşte mai puţin. „Căci nimeni nu şi-a urît vreodată trupul său, ci-l hrăneşte şi-l îngrijeşte cu drag, ca şi Hristos Biserica" (Efeseni 5.29). Binecuvîntat gînd! În fiecare clipă a timpului de faţă, Hristos Se ocupă cu dragoste de Trupul Său, de Mireasa Sa, pentru a da Adunării Sale iubite tot ce are nevoie în această lume. El o hrăneşte şi o îngrijeşte. Poate da greş vreodată această minunată lucrare a lui Hristos pentru ea? Să avem în vedere pe parcursul cercetărilor noastre următoare, din acest capitol, acest ţel al inimii lui Hristos pentru ai Săi! Căci ceea ce nu serveşte acestui ţel nu este cu adevărat slujire.

Slujirea Cuvîntului

În Faptele Apostolilor 6.4, avem un cuvînt foarte frumos, care redă nu numai o atitudine demnă de urmat a apostolilor, ci conţine şi o expresie demnă de remarcat:

„Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune şi în slujirea Cuvîntului."

Slujirea Cuvîntului - aceasta este în adevăr lucrul prin care se slujeşte oamenilor. Cuvîntul slujeşte! Pentru aceasta Domnul Îşi foloseşte slujitorii, foloseşte daruri, desigur. Dar slujirea adevărată se face prin Cuvînt, prin Cuvîntul lui Dumnezeu. Numai prin propovăduirea Cuvîntului într-o formă sau alta, Cuvîntul lui Dumnezeu poate propăşi pe pămînt, în diferitele sale domenii. Singur Cuvîntul este acela prin care creşte numărul alor Săi şi prin care poporul Său este zidit. De acest Cuvînt trebuie să se folosească slujitorii Domnului, evanghelişti, păstori sau învăţători, dacă vor ca lucrarea lor să se bucure de aprobarea Domnului şi să fie însoţită de binecuvîntare. „Vesteşte Cuvîntul!" (2 Timotei 4.2). Nu tratate teologice, nu dezbateri teoretice, nu jocuri de cuvinte sau fabule inteligente, nu povestiri interesante, nu experienţe şi trăiri proprii duc la ţelul lui Dumnezeu, la viaţă. Numai Cuvîntul lui Dumnezeu, în puterea Duhului, poate face acest lucru! De ar fi conştienţi de aceasta toţi slujitorii Domnului!

De la cine am putea învăţa mai bine ce este slujirea, decît de la Domnul şi învăţătorul nostru, Domnul Isus? De la El, Slujitorul neobosit, desăvîrşit, al lui Dumnezeu, auzim în Marcu 4.33: „El le vestea Cuvîntul, după cum ei erau în stare să-L priceapă". În pilda semănătorului din Luca 8, Domnul ne arată ce fel de sămînţă este cea pe care o seamănă El: „Sămînţa este Cuvîntul lui Dumnezeu" (Luca 8.11). Este adevărat că nu toată sămînţa a răsărit sau a adus la fel de mult rod. Aceasta nu a depins însă nici de semănător, nici de sămînţă, ci de solul inimii care era răspunzător de aceasta. Semănătorul a fost Domnul Isus însuşi şi sămînţa era Cuvîntul curat al lui Dumnezeu. Totul a fost deci desăvîrşit. Şi totuşi rezultatul a fost diferit, s-ar putea spune chiar dezamăgitor. Nu se află în aceasta o profundă mîngîiere pentru fiecare slujitor sincer al Domnului din ziua de azi? El nu este răspunzător de „ogor", el nu trebuie să caute „roadă". El este răspunzător numai de semănat; el trebuie doar să fie atent ca ceea ce seamănă să fie cu adevărat Cuvîntul lui Dumnezeu. Toate celelalte le poate lăsa liniştit pe seama lui Dumnezeu, singurul „care face să crească" (1 Corinteni 3.7).

Cuvîntul lui Dumnezeu este viu şi lucrător şi mai tăietor decît orice sabie cu două tăişuri. Judecă (cuvîntul grecesc înseamnă face capabili să judece) gîndurile şi intenţiile inimii şi nici o făptură nu este ascunsă de El (Evrei 4.12-13). Este sabia Duhului (Efeseni 6.17); este ca un focul şi ca un ciocan care sfărîmă stîncile (Ieremia 23.29). El este candelă şi lumină (Psalm 119.105) care poate să lumineze în cea mai întunecată inimă (2 Corinteni 4.6) şi să arate drumul credinciosului. El este o oglindă în care ne putem recunoaşte singuri (Iacov 1.23). El este hrană pentru cei credincioşi - lapte pentru „copilaşi" şi hrană tare pentru „oameni mari" (1 Corinteni 3.2; Evrei 5.12-14). El este mai dulce decît mierea (Psalm 19.10; 119.103) şi mai preţios decît aurul (Psalm 19.10; 119.72). El este ca ploaia şi ca zăpada care coboară din cer şi care nu se întorc acolo fără să fi udat pămîntul şi să-l fi făcut să rodească (Isaia 55.10). El este sămînţa, care nu putrezeşte, a naşterii din nou, Cuvîntul lui Dumnezeu, care este viu şi care rămîne în veac (1 Petru 1.23).

Da, Cuvîntul nu se întoarce la Dumnezeu fără rod: El aduce rezultate, face ce Îi place Lui, şi îndeplineşte acele rosturi pentru care a fost trimis de El (citeşte în Isaia 55.11). Vedem acest lucru atît de frumos în ziua Cincizecimii, cînd Petru ţine prima sa predică, ba chiar prima predică în faţa iudeilor din Ierusalim: „După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunşi în inimă şi au zis lui Petru şi celorlalţi apostoli: »Fraţilor, ce să facem?« ... Cei ce au primit cuvîntul lui au fost botezaţi; şi în ziua aceea, s-au adăugat aproape trei mii de suflete" (Faptele Apostolilor 2.37-41). Petru şi Ioan au fost aruncaţi în temniţă, dar mulţi din cei ce auziseră Cuvîntul „au crezut şi numărul bărbaţilor a ajuns aproape cinci mii" (Faptele Apostolilor 4.4). Simon, vrăjitorul, prin Evanghelia pe care Filip a vestit-o în Samaria, a trecut în mod exterior de cealaltă parte (Faptele Apostolilor 8). Şi printre neamuri, rezultatele vestirii Cuvîntului au fost aceleaşi. Vrăjitorul Bar-Isus nu l-a putut împiedica pe consulul Sergius de a asculta Cuvîntul lui Dumnezeu de la Barnaba şi Saul şi de a-l crede (Faptele Apostolilor 13). Unii dintre cei care odinioară erau slujitori ai idolilor s-au întors la Dumnezeul Cel viu şi au primit Cuvîntul lui Dumnezeu, nu ca pe un cuvînt al omului, „ci aşa cum şi este în adevăr, ca pe Cuvîntul lui Dumnezeu" (1 Tesaloniceni 2.13). Cuvîntul şi-a făcut simţită influenţa chiar şi în casa împăratului Nero (citeşte în Filipeni 4.22). Mulţi oameni din Colose au recunoscut în Cuvîntul adevărului Evangheliei într-adevăr „harul lui Dumnezeu" şi au devenit credincioşi (Coloseni 1.5-6). Acest lucru este cu atît mai demn de reţinut cu cît Pavel însuşi nu a ajuns la Colose. Cuvîntul adevărului a fost vestit acolo de către alţii. Nici adunarea din Roma nu a luat naştere prin lucrarea apostolului neamurilor.

Acestea au fost cîteva dintre rezultatele multiple ale propovăduirii Cuvîntului, aşa cum le prezintă Noul Testament. Care era însă conţinutul acestei propovăduiri? Domnul Hristos. Filip L-a predicat pe Hristos şi el a vestit Evanghelia împărăţiei lui Dumnezeu şi a Numelui lui Isus Hristos (Faptele Apostolilor 8.5-12). Saul din Tars le-a predicat iudeilor din Damasc, imediat după întoarcerea sa, „că Isus este Fiul lui Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 9.20). Evanghelia este numită Evanghelia lui Dumnezeu despre Fiul Său Isus Hristos (Romani 1.1-4) şi Evanghelia lui Hristos (citeşte în Romani 15.19; Filipeni 1.27): ea desfăşoară adevărul despre Persoana lui Hristos. Moartea şi învierea Sa reprezintă o parte importantă în vestirea apostolilor (Faptele Apostolilor 2.23-35; 4.33; 1 Corinteni 15.3-8). Şi pentru că Evanghelia reprezintă căile minunate ale lui Dumnezeu, în har, cu oamenii, ea este numită şi Evanghelia harului lui Dumnezeu (citeşte în Faptele Apostolilor 20.24).

Atît de neschimbător este conţinutul propovăduirii lui Pavel, încît „de la Ierusalim şi ţările din jur şi pînă la Iliric" (Romani 15.19), el a vestit aceeaşi Evanghelie a lui Hristos. Orientalii au auzit-o la fel ca europenii şi au crezut. Pavel nu şi-a adaptat ascultătorilor vestirea, căci Hristosul răstignit, pe care L-a vestit el, le-a fost şi celor chemaţi dintre iudei şi dintre păgîni puterea şi înţelepciunea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1.24). Cît de multă încredere a avut Pavel în puterea şi în precizia Cuvîntului divin, care se potrivea tuturor popoarelor, tuturor claselor şi tuturor stărilor oamenilor! Facem şi noi la fel?

Dar slujirea Cuvîntului se exercită prin diferite daruri: prin evanghelişti, păstori şi învăţători. Deci ea nu constă numai în predică sau vestire. Despre Filip, evanghelistul, auzim numai că predica şi vestea (Faptele Apostolilor 8.5, 12, 35, 40). Despre Barnaba şi despre Iuda şi Sila ni se spune că ei au îndemnat şi au înviorat pe cei credincioşi (Faptele Apostolilor 11.23; şi încă 15.32). Această slujire se face personal sau în public, şi cît este de importantă! O altă importantă activitate a fraţilor înzestraţi în acest sens este învăţarea din Cuvîntul lui Dumnezeu. Barnaba l-a vizitat pe Saúl, a cărui capacitate de a învăţa o cunoştea în mod evident, şi l-a adus în Antiohia. „Un an întreg s-au strîns laolaltă în adunare şi au învăţat pe mulţi oameni" (Faptele Apostolilor 11.26). În capitolul 15 îi găsim pe cei doi bărbaţi din nou în Antiohia şi din nou auzim că învăţau şi vesteau Cuvîntul Domnului cu mulţi alţii (versetul 35). Şi această învăţare putea şi trebuia să aibă loc „înaintea poporului şi în case". Apostolul Pavel s-a învrednicit întotdeauna să facă acest lucru (Faptele Apostolilor 20.20).

Astfel fiecare slujitor al Domnului a participat, în felul său, la vestirea Cuvîntului, pentru a face să înainteze lucrarea Domnului în diversele ei părţi. Este aceasta şi dorinţa noastră lăuntrică, chiar dacă noi înşine nu am avea aptitudini pentru o asemenea slujbă? Pavel i-a îndemnat pe credincioşii din Tesalonic, întorşi de curînd, să se roage pentru ei: „Încolo, fraţilor, rugaţi-vă pentru noi, ca să se răspîndească şi să fie preamărit Cuvîntul Domnului" (2 Tesaloniceni 3.1). Pe ce s-a bazat apostolul, pe ce s-au bazat ceilalţi colaboratori în slujba lor, nu era altceva decît Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu avem nevoie de altceva! Altceva nu ne mai trebuie nici nouă. Să rămînem la aceasta! Sfîntul Cuvînt este cel mai sigur lucru din universul lui Dumnezeu.

După ce am văzut Cuvîntul lui Dumnezeu în menirea sa, în caracterul său, în efectul său, în conţinutul său, în invariabilitatea sa şi în diversele sale întrebuinţări, aş reveni asupra unui verset din Faptele Aposto-lilor 6, verset pe care l-am citat la început. Apostolul Petru a amintit înainte de propovăduirea Cuvîntului şi un alt element - rugăciunea. Nu numeşte întîi propovăduirea Cuvîntului, ci pe primul loc el pune stăruinţa în rugăciune. Nu există propovăduire încununată de succes, dacă nu este mai întîi rugăciune stăruitoare. Rugăciunea este expresia dependenţei sufletului de Dumnezeu, şi aceasta este necesară pentru a înţelege corect slujirea Cuvîntului, pentru a nu prezenta doar Sfînta Scriptură, ci pentru a avea cuvîntul potrivit la momentul potrivit!

Dumnezeu singur cunoaşte inima, starea şi nevoile sfinţilor, iar dacă slujirea este de la Duhul Sfînt, atunci vor fi cuvintele lui Dumnezeu (1 Petru 4.11). Dar pentru aceasta este nevoie întîi de rugăciune pentru a cere orice ajutor şi orice călăuzire de sus.

În ce priveşte ordinea rugăciune - vestirea Cuvîntului, putem observa următoarele: cînd Scriptura vorbeşte de împărţirea Cuvîntului, atunci pune rugăciunea pe primul loc. Acest caz îl avem aici. Dacă este vorba însă de primirea de binecuvîntări, atunci pune vestirea înaintea rugăciunii. Căci omul trebuie să obţină binecuvîntarea de la Dumnezeu prin vestirea Cuvîntului, înainte de a putea vorbi despre aceasta în rugăciune cu Dumnezeu.

O comparaţie între Luca 10.38-42 şi Luca 11.1-13 arată această ordine: întîi Domnul vorbeşte de partea bună a Măriei, care consta în aceea că ea asculta Cuvîntul la picioarele Sale, şi apoi El dă învăţături despre rugăciune. Această ordine o găsim şi în Faptele Apostolilor 2.2 precum şi în Efeseni 6.17-18.

Imaginea Măriei din Betania, aşa cum ea s-a aşezat la picioarele Domnului şi a ascultat cuvintele Sale, este o minunată descriere a ceea ce facem noi atunci cînd ne întîlnim pentru a asculta cuvinte din gura Domnului. Pînă acum ne-am ocupat de principii dumnezeieşti în privinţa vestirii, principii care au o importanţă generală şi nu sînt numai pentru strîngerea adunării pentru zidire. Dar neapărat ele trebuie aplicate şi în acest domeniu. De aceea le-am aşezat înaintea învăţăturilor Cuvîntului despre această strîngere a credincioşilor. Acum însă ne ocupăm de acest subiect deosebit, care merită întreaga noastră atenţie şi consideraţie.

Autoritatea Domnului în Adunare

Strîngerea Adunării pentru zidire ne este prezentată în 1 Corinteni 14, deşi unele lucruri din acest capitol au o valabilitate mai extinsă. Dar ceea ce ni se spune acolo contravine într-o asemenea măsură practicii de astăzi dintr-o mare parte a creştinătăţii, încît au existat întotdeauna voci care pur şi simplu au contestat că cele spuse acolo ar mai putea fi înfăptuite astăzi sau că ar fi destinate timpurilor de astăzi şi întregii creştinătăţi. Ar fi vorba acolo de probleme locale ale credincioşilor din Corint, probleme care însă nu sînt şi ale noastre; părerea multora ar fi că aceste lucruri s-ar fi referit atunci exclusiv la corinteni.

Cînd însă Dumnezeu Şi-a constituit Adunarea la început, cînd Şi-a chemat sfinţii „la părtăşia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru" (1 Corinteni 1.9), atunci El nu a experimentat, cum par unii să creadă. Nu, El a creat ceea ce corespundea pe deplin înţelepciunii şi dragostei Sale. Şi ceea ce El a creat la început rămîne neschimbat în gîndurile Sale. Aşa este şi ordinea în Adunare. Oamenii au deviat de la această ordine, dar El nici nu instaurează şi nici nu recunoaşte altă ordine pentru zilele noastre, decît cea iniţială. Înţelepciunea creştinului constă în aceea de a rămîne în ceea ce „aţi auzit de la început" (1 Ioan 2.24).

Ce privilegiu nemăsurat de a fi adus în părtăşia Fiului lui Dumnezeu, caracteristică pentru dispensaţia creştină! Dar Cuvîntul lui Dumnezeu nu lasă să se nască nici o îndoială privind faptul că această Persoană divină este Domnul nostru. El ne arată clar, fără pic de îndoială, că textul acestei epistole este destinat spre respectare tuturor acelora care „cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos" (capitolul 1.2) - deci tuturor acelora care Îl recunosc pe El, indiferent de locul şi timpul în care trăiesc. Şi tocmai la sfîrşitul capitolului al 14-lea se găsesc cuvintele: „Dacă cineva crede că este proroc sau om duhovnicesc, să înţeleagă că ce vă scriu eu este o poruncă a Domnului" (versetul 37). Cu aceasta avem deci de-a face în acest capitol şi în toată această epistolă, cu porunca Domnului pentru toţi ai Săi care cheamă Numele Său.

În această epistolă, Domnul Isus este numit Domnul slavei (capitolul 2.8). În realitate El umple totul cu slava Sa şi El este Domn peste toate domeniile. Nu se vorbeşte de faptul că El este Domn al Adunării. El este Capul Trupului, al Adunării. Acest lucru este desfăşurat în epistolele către Efeseni şi Coloseni. Dar că El este Domn în Adunare, atunci cînd ea s-a strîns, acest fapt îl arată cît se poate de clar această epistolă. Dom-nia Sa este adevărul cel mai evident în această epistolă. Acest lucru este subliniat încă o dată prin faptul că titlul Său de Domn apare de şaptezeci de ori. Da, El este Domn pentru fiecare credincios în parte cît şi pentru totalitate, El este Domn sub aspect personal cît şi colectiv.

Numai Domnul Isus are de poruncit, de hotărît în Adunarea celor sfinţi. Ei sînt domeniul Său. El poate fi dispreţuit în lume, pretenţiile Sale la stăpînire pot fi desconsiderate acolo, dar Adunarea sfinţilor este domeniul Său. Acolo toate drepturile aparţin Lui. Credincioşii din Corint le-au recunoscut.

Cînd s-a strîns adunarea din Corint, atunci nu a fost o strîngere de bunăvoie a credincioşilor din acel loc, unde fiecare să-şi revendice dreptul de a fi acolo pe baza apartenenţei Sale la Trupul lui Hristos. Cu atît mai puţin era o adunare liberă, unde fiecare avea dreptul să ia parte la vestire aşa cum i se părea corect şi cum tocmai îl îndemnau impulsurile sale interioare. Erau în Corint din aceştia, care se înscriau în această linie; dar apostolul trebuia să-i corecteze (capitolul 14). Nu era nici o strîngere a unor aleşi care posedau cunoştinţe într-o măsură deosebită şi adunau în jurul lor dintre aceia care erau de acord cu sistemul lor de învăţătură. Şi acest pericol a prins contur, încît apostolul trebuia să-i dojenească destul de serios pe sfinţi din această pricină (capitolele 1 şi 3).

Noi ştim că tocmai aceste din urmă erori s-au dezvoltat şi s-au răspîndit destul de repede în mărturia creştină, astfel încît astăzi invadează aproape întreaga creştinătate. Este ca şi cu aluatul dospit, pe care l-a luat o femeie şi l-a amestecat cu trei măsuri de făină, pînă s-a dospit toată plămădeala (Matei 13.33). Primei greşeli îi stă la bază introducerea principiilor democraţiei în Biserică, iar cea de-a doua este sectantă în cel mai înalt grad. Ambele distrug în felul lor esenţa şi adevărul Adunării. Prima duce la lipsa de norme şi la dezordine, cealaltă la mîndrie şi dezbinare.

Aceste evoluţii arată foarte clar că drepturile Domnului sînt neglijate şi că autoritatea Domnului a fost înlocuită de cea a omului.

Dar noi vrem să ne ţinem strîns de ceea ce era la început, vrem să ne ocupăm de ceea ce este potrivit gîndurilor Sale! Adunarea este supusă lui Hristos, ne spune Efeseni 5.24. Şi ce rîuri de binecuvîntare curg - chiar şi astăzi - atunci cînd Lui I se dă autoritatea care I se cuvine, atît în strîngerile sfinţilor cît şi în viaţa personală!

Întotdeauna ţelul Duhului Sfînt este de a aduce în prim plan slava Persoanei lui Hristos şi stăpînirea Sa. În 1 Corinteni 12.3, acest lucru este exprimat astfel:

„De aceea vă fac cunoscut că nimeni, dacă vorbeşte prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: »Isus să fie anatema!« Şi nimeni nu poate să zică: »Isus este Domnul«, decît prin Duhul Sfînt."

Aici avem un test sigur, un mijloc sigur de recunoaştere, un test sigur, nu dacă cineva este mîntuit şi are viaţa veşnică, ci dacă duhul care vorbeşte în el este un duh al demonilor sau Duhul Sfînt. Dacă cineva subestmează Persoana Domnului sau drepturile Sale, atunci el aduce blestem asupra Numelui Său; şi noi putem fi siguri că acesta nu este glasul Duhului lui Dumnezeu. Diavolul poate spune lucruri frumoase, plăcute auzului, despre Hristos. Găsim acest lucru în Evanghelii şi în Faptele Apostolilor (de exemplu Matei 8.28-34; Marcu 1.23-27; Faptele Apostolilor 16.16 etc.). Însă Diavolul niciodată nu spune: „Isus este Domnul!" Niciodată el nu recunoaşte domnia lui Hristos. Tocmai acest lucru vrea să-l facă Duhul Sfînt: să-l dea lui Hristos locul care I se cuvine ca Domn - şi aceasta nu doar în viaţa personală, ci mai ales în strîngerile sfinţilor. Să punem la inimă acest lucru, să măsurăm totul cu el, chiar şi propria noastră practică!

Cînd vă adunaţi

De trei ori se vorbeşte în Epistola către Corinteni de strîngerile credincioşilor:

„... voi şi duhul meu, fiind adunaţi laolaltă, cu puterea Domnului nostru Isus Hristos ..." (capitolul 5.4).

„Cînd vă adunaţi, deci, în acelaşi loc ..." (capitolul 11.20).

„Deci, dacă toată biserica s-ar strînge la un loc" (capitolul 14.23).

Primul loc este în legătură cu înlăturarea răului, şi poate că nu este lipsit de importanţă faptul că aici nu se spune: „Cînd vă strîngeţi", ci ,fiind adunaţi laolaltă". Ei nu erau adunaţi special în acest scop, dar atunci cînd au fost adunaţi de puterea Domnului Isus Hristos (poate în scopul frîngerii pîinii), ei trebuiau să acţioneze după indicaţiile apostolului. Dacă se are în vedere însă o strîngere deosebită, atunci nu este una dintre cele trei strîngeri normale ca adunare.

În mod deosebit doresc să atrag atenţia asupra expresiei , fiind adunaţi laolaltă prin puterea Domnului nostru Isus Hristos". Cînd sîntem adunaţi pentru Numele Său, atunci sîntem adunaţi prin puterea Domnului nostru Isus Hristos. El Însuşi este prezent, la fel şi puterea Sa pentru a îndruma şi a binecuvînta. Poate exista ceva mai măreţ?

Al doilea se referă la strîngerea pentru a mînca Cina Domnului, subiect pe care l-am abordat deja.

Al treilea loc vorbeşte despre adunarea pentru zidirea sfinţilor. Locurile din capitolele 11 şi 14 au ca punct comun faptul că amintesc strîngerea la un loc. Din nefericire, astăzi nu mai este posibil de a strînge toată adunarea unei localităţi, adică pe toţi credincioşii acelei localităţi într-un singur loc. Sfinţii sînt despărţiţi, unitatea nu mai este vizibilă. Aşa stînd lucrurile, nici o grupare de credincioşi nu poate avea pretenţia de a fi adunarea din acel loc. Dar totuşi este posibilă adunarea în Numele şi în puterea Domnului Isus Hristos. Şi chiar dacă cei care fac acest lucru ar fi doar „doi sau trei", strîngerile lor au caracterul de adunare.

Faptul că ultimele două locuri sună cam la fel, mai arată încă ceva: indiferent dacă este vorba de strîngerea pentru frîngerea pîinii sau de strîngerea pentru zidire, ambele au caracter de adunare, ambele sînt importante şi nu se poate renunţa la ele; în mod evident ambele au avut loc cu aceeaşi frecvenţă, şi anume săptămînal. Ambele sînt strîngeri normale sau regulamentare ale adunării, chiar dacă se deosebesc prin caracterul şi prin scopul lor. într-una, adunarea îl slujeşte pe Domnul, în cealaltă, Domnul slujeşte adunarea prin slujitorii Săi. Este vorba de două strîngeri independente una de cealaltă, care, din această cauză, pe cît posibil ar trebui să aibă loc separat.

Nu rînduială exterioară, ci interioară

Am văzut că marele obiectiv al Adunării lui Dumnezeu este recunoaşterea lui Hristos ca Domn. Nu ne-a dat Domnul reguli pentru strîngerea în vederea zidirii? Ba da. El nu a îngrădit prin paragrafe strîngerea, în desfăşurarea ei. Astfel, El nu îi îngăduie lui Pavel să dea indicaţii pentru Adunarea Sa, în felul cum le-am dori noi uneori: „Pentru început să cîntaţi o cîntare duhovnicească. Apoi să se roage un frate. Apoi este loc pentru unul sau doi fraţi care să vorbească pentru zidirea adunării ...".

Nu, Domnul lasă libertate deplină pentru desfăşurarea întîlnirii. Poate că este bine a începe cu o cîntare duhovnicească. Nu există aproape nimic mai potrivit care să ne „introducă" în lucrurile măreţe care se află în faţa noastră, decît să cîntăm împreună o cîntare. în capitolul nostru vom găsi mai multe despre aceasta. Dar ora nu trebuie să înceapă aşa. De asemenea este neapărat potrivit de a cere binecuvîntarea Domnului înainte de vestirea Cuvîntului. Acest lucru l-am văzut deja. Dar Domnul nu ne lasă indicaţii în această privinţă.

De asemenea se lasă deschisă problema cine are voie să participe la aceste slujiri. El nu stabileşte dacă trebuie activat un dar sau altul. El doreşte mai mult ca toţi cei adunaţi să privească la El, Domnul care Se află în mijlocul lor şi să aştepte de la El orice binecuvîntare, indiferent pe cine va folosi ca unealtă pentru aceasta. Se poate ca în această după-amiază, Domnul să-i încredinţeze o veste unui frate care niciodată nu a spus nimic în public şi nu are un dar deosebit, un frate pe care poate nu-l va mai folosi niciodată după aceea. Există această libertate a Duhului, care este voia Sa pentru noi. Ea este deosebit de preţioasă, dar tot atît de uşor de distrus.

Dar pentru a asigura această libertate, El nu le impune alor Săi o rînduială exterioară. Prin aceasta, libertatea ar fi îngrădită. El mustră în mod serios abuzul de această libertate, dar El nu îndepărtează această libertate. Şi El ne dă principii morale de care să ne lăsăm conduşi. Dacă El reuşeşte să aducă în sufletele noastre o rînduială interioară, atunci strîngerea va fi caracterizată şi în exterior printr-o ordine binefăcătoare, în acord cu deplina libertate a Duhului. Ea este atunci rezultatul respectării drepturilor Domnului Isus, care vrea să conducă totul prin Duhul Său.

Capitolul al 14-lea cuprinde o serie de astfel de principii şi nu este lipsit de importanţă faptul că se încheie cu cuvintele versetului 40:

„Dar toate să se facă în chip cuviincios şi cu rînduială".

Se pare că la corinteni nu se făceau toate în chip cuviincios şi cu rînduială. Am văzut deja acest lucru în legătură cu Masa şi cu Cina Domnului în capitolele 10 şi 11. Şi în legătură cu strîngerea pentru zidire, ei au abuzat de libertatea pe care le-a dat-o Domnul. Aproape că am putea mulţumi pentru faptul că acest abuz s-a făcut deja atît de devreme, căci prin aceasta avem pînă astăzi învăţăturile apostolului Pavel, prin care el a îndreptat purtarea greşită a credincioşilor de odinioară, În ce consta greşeala corintenilor în acest caz? Este necesar să ne preocupăm pe scurt de această întrebare pentru a înţelege cu atît mai bine ce are să ne spună Domnul şi nouă.

Înzestraţi, dar fireşti

Corintenii au fost îmbogăţiţi în toate privinţele în Hristos Isus, cu orice vorbire şi cu orice cunoştinţă, aşa că nu duceau lipsă de nici un fel de dar (citeşte în capitolul 1.4-7). Cu toate acestea, erau fireşti: „În adevăr, cînd printre voi este gelozie şi ceartă şi dezbinări, nu sînteţi voi carnali (oameni stăpîniţi de fire, nu de Duhul) şi nu umblaţi voi în felul omului?" (capitolul 3.3). Ei nu mai erau în firea lor păcătoasă - nici un adevărat creştin nu mai este, el este în Hristos - dar ei erau fireşti, acţionau în felul firii. Deci putem avea daruri duhovniceşti de la Dumnezeu şi să fim totuşi fireşti. Simpla posedare a unui dar nu ne face încă un creştin duhovnicesc. Ar trebui să avem întotdeauna acest fapt înaintea ochilor, cu atît mai mult cu cît sîntem înclinaţi spre a supraaprecia desfăşurarea unui dar.

Adunarea din Corint poseda într-adevăr orice fel de dar. Despre nici o altă adunare nu se spune acest lucru. Dar atitudinea ei firească a ieşit la iveală prin aceea că lor le plăcea mai ales folosirea acelor daruri spectaculoase, care atrăgeau atenţia oamenilor, ca de exemplu vorbirea în limbi. Ei se bucurau că prin aceasta îi impresionau pe alţii. Aproape că s-ar putea spune că ei se jucau cu darurile dumnezeieşti precum copiii cu jucăriile primite de curînd.

Ceea ce Dumnezeu, în hotărîrea Sa a aşezat pe ultimul loc, corintenii, în aprecierea lor, au aşezat pe primul loc. În enumerarea darurilor din capitolul 12, apostolul spusese: „Şi Dumnezeu a rînduit în Biserică întîi apostoli; al doilea ..., al treilea ...; apoi ..., apoi ..." (versetele 28-30). Şi la sfîrşit a amintit vorbirea în limbi şi interpretarea lor. Pe lîngă aceasta, a amintit prezenţa limbilor sub forma unei întrebări: „Toţi vorbesc în limbi? Toţi interpretează?" El însuşi dă răspuns la această întrebare, dar aceasta este fără îndoială: „Nu! Nu toţi vorbesc în limbi". Acest fapt ar fi trebuit să dea de gîndit corintenilor şi trebuie să dea de gîndit astăzi tuturor copiilor lui Dumnezeu, care pun un accent atît de mare pe vorbirea în limbi.

Apostolul nu lasă nici în capitolul 12 şi nici în capitolul 14 vreo îndoială asupra faptului că aceste daruri nu ar fi de la Dumnezeu şi că El nu le-ar aprecia. Ceea ce mustră este însă întrebuinţarea lor greşită. Aceasta este linia de bază a întregului capitol 14.

Despre vorbirea în limbi în Corint

Întîi trebuie să ne ocupăm de natura şi de scopul acestui dar miraculos, pentru a putea înţelege mai bine temelia învăţăturilor din acest capitol.

Natura vorbirii în limbi

Cine vorbea într-o limbă nu vorbea oamenilor, ci lui Dumnezeu (capitolul 14.2, 28), adică nu vorbea către oameni, ci se adresa lui Dumnezeu. Acesta este un principiu dovedit istoric de relatarea lui Luca din Faptele Apostolilor 2. Iudeii din diferite ţări care se aflau la Ierusalim i-au auzit pe cei o sută douăzeci vorbind în toate dialectele în care ei, iudeii împrăştiaţi, au fost născuţi şi, miraţi şi înspăimîntaţi, au exclamat: „îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu" (versetul 11).

Vorbind lucrurile minunate ale lui Dumnezeu - aceasta nu era o vestire a Evangheliei - era cu mult mai mult, o laudă a lui Dumnezeu. Dar că această laudă nu s-a făcut în limba sfîntă, ebraică, ci în limbile neamurilor, era un lucru cu totul nou şi de neconceput pentru iudei.

Faptele Apostolilor ne vorbesc despre trei ocazii în care s-a vorbit în limbi: la Ierusalim (capitolul 2), la Cezareea (capitolul 10) şi la Efes (capitolul 19). Dar cu nici una din aceste ocazii, prin vorbirea în limbi nu s-a vestit Evanghelia, ba mai mult, nu găsim acest lucru în întregul Nou Testament. Şi aici Pavel spune, inspirat de acelaşi Duh Sfînt ca şi scriitorul Faptelor Apostolilor: „Pentru că cine vorbeşte în limbă nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înţelege şi, în duh, el spune taine" (1 Corinteni 14.2).

Vorbirea în limbi este îndreptată către Dumnezeu, este rugăciune, mulţumire, laudă (capitolul 14.14-17). Aceasta este trăsătura principală a acestui dar.

În acest sens, apostolul nu are nimic împotriva vorbirii în limbi, în măsura în care unul care interpreta făcea înţelese cele spuse (capitolul 14.5, 13, 39). Dacă însă interpretul lipsea, atunci darul vorbirii în limbi nu trebuia să se folosească în adunare (capitolul 14.28). El însuşi vorbea în limbi mai mult decît ei toţi, adică el îi spunea taine lui Dumnezeu, rugîndu-se Lui, lăudîndu-L şi mulţumindu-I; dar el nu făcea aceasta în adunare. Acolo prefera să spună cinci cuvinte înţelese, decît zece mii de cuvinte în limbă (capitolul 14.19). Este un exemplu demn de urmat pentru toţi care astăzi sînt de părere că prin vorbiri tainice, de neînţeles, îi pot zidi pe alţii!

Cine vorbea într-o limbă fără a avea un interpret se zidea pe sine însuşi; căci nimeni nu înţelegea ce spune (capitolul 14.4). Dar zidirea proprie în legătură cu Adunarea - şi despre aceasta este vorba în 1 Corinteni capitolele 12 pînă la 14 - nu este gîndul, nu este ţelul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu dă daruri fiecăruia în parte ca prin acestea să se zidească numai pe sine. De aceea, în versetul 4 nu găsim doar o constatare, ci şi o anumită mustrare. Era în natura limbilor să fie numai atunci spre zidirea Adunării, cînd erau şi interpretate.

„Limbile" sînt redate şi în prima epistolă către Corinteni, limbi normale, omeneşti, pe care Duhul le dădea să le vorbească acelora care nu le-au învăţat niciodată (comparaţi şi cu Faptele Apostolilor 2.4, 11). Presupunerea sau chiar susţinerea faptului că apostolul şi chiar şi alţii ar fi vorbit „limbi îngereşti" (citeşte în capitolul 13.1) este absurdă. Toate propoziţiile din capitolul 13 care încep cu „chiar dacă ..." sînt de natură pur ipotetică şi înseamnă: „Presupunem cazul că aş face cutare şi cutare lucru". Dar Pavel însuşi recunoaşte că nu ştie totul, ci că el cunoaşte „în parte" (versetul 9). El nu şi-a dat toată averea pentru hrana săracilor, nu şi-a dat trupul să fie ars. Tot astfel şi versetul 1 este o simplă presupunere a unor lucruri imaginabile prin care vrea să dovedească cît de lipsit de valoare este totul, dacă ceea ce însufleţeşte faptele nu este dragostea. El nu prezintă un fapt care la el a fost realitate. De aceea verbul este folosit la condiţional: „Chiar dacă aş vorbi".

Scopul vorbirii în limbi

Despre scopul vorbirii în limbi, Pavel vorbeşte foarte vag. El este cuprins în 1 Corinteni 14.21-25: „În lege este scris: »Voi vorbi poporului acestuia prin alte limbi şi prin buze străine, şi nici aşa nu Mă vor asculta«, zice Domnul. Prin urmare, limbile sînt un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioşi; prorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioşi, ci pentru cei care cred. Deci, dacă toată biserica s-ar strînge la un loc şi toţi ar vorbi in limbi, şi ar intra oameni simpli sau necredincioşi, n-ar zice ei că sînteţi nebuni? Dar dacă toţi prorocesc şi intră vreun necredincios sau vreunul simplu, el este încredinţat de toţi, este judecat de toţi. Tainele inimii lui sînt descoperite, aşa că va cădea cu faţa la pămînt, se va închina lui Dumnezeu şi va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru."

Învăţăm aici (versetul 22), că limbile sînt un semn nu pentru cei credincioşi, ci pentru cei necredincioşi. La cine se referă apostolul cînd spune „cei necredincioşi"? Citatul din Isaia 28 din versetul anterior arată clar acest lucru: sînt evreii necredincioşi. Lor le va vorbi Dumnezeu în limbi necunoscute, a spus profetul Isaia - şi aceasta ca judecată - dar şi aşa, vor auzi şi nu vor înţelege, după cum aminteşte acelaşi profet în alt loc (capitolul 6.9).

Atunci de ce credincioşii din Corint au fost atît de mîndri de acest dar, care în sine a fost un semn al judecăţii pentru naţiunea necredincioasă a iudeilor? Era un semn al judecăţii, în măsura în care aceste limbi arătau că Dumnezeu Îşi va întoarce faţa de la acest popor ca întreg şi Se va îndrepta spre cei dintre neamuri.

Exact acest lucru îl găsim în Faptele Apostolilor 2. Dumnezeu le-a vorbit în alte limbi, în limbile ţărilor în care mulţi dintre ei au fost alungaţi prin căile cîrmuirii lui Dumnezeu. Ei le-au auzit, dar nu le-au înţeles cu adevărat. Marea majoritate a acestui popor a rămas necredincioasă şi L-a lepădat în continuare pe Hristos. Pentru ei deci, limbile au fost un semn. Evenimentele din Ierusalim, Cezareea şi Efes dovedesc aceasta: la toate cele trei ocazii, semnul vorbirii în limbi era în legătură cu iudeii.

În versetele 23 şi 24, apostolul vorbeşte din nou de necredincioşi, dar el îi pune în legătură cu un alt grup, cei fără daruri. Aceasta duce la concluzia că acum el nu vorbeşte de grupul celor „necredincioşi" ca atare, ca în versetul 22, ci de nişte necredincioşi care vorbesc greceşte („şi intră vreun necredincios sau vreunul simplu"), care ar putea veni în mijlocul lor şi i-ar putea considera „nebuni", dacă toţi ar vorbi în limbi. De ce „nebuni"? Pentru că, spre deosebire de iudeii necredincioşi din diaspora, nu ar înţelege limbile.

Faptul că apostolul vorbeşte în versetul 22 de iudeii necredincioşi, iar în versetele 23 şi 24 de grecii necredincioşi, este întărit şi prin aceea că în primul caz el pune articolul înainte de „necredincioşi": „cei necredincioşi", iar în al doilea caz îl omite. Dacă în primul caz a vrut să caracterizeze doar cîţiva oameni ca necredincioşi, atunci ar trebui neapărat să lipsească articolul în limba greacă. Datorită faptului că îl foloseşte, înseamnă că se referă la un anumit grup de necredincioşi - tocmai iudeii.

Să menţionăm încă odată acest punct important: limbile nu au fost destinate spre a fi o mărturie pentru cei credincioşi, ci ele au fost un semn pentru poporul necredincios al evreilor. Că acest semn nu va fi pentru multă vreme este evident, dacă s-a înţeles sensul lui de bază.

Astfel apostolul a arătat deja în 1 Corinteni 13.8, că acest dar se va sfîrşi în final, de aceea noi astăzi nu trebuie să-l mai aşteptăm. El a fost împreună cu alte daruri - vindecările, facerea minunilor (citeşte în capitolul 12.9-10 şi 29-30) - dat de Domnul pentru confirmarea mărturiei apostolilor Săi cînd Noul Testament era încă nou şi nu existau încă toate părţile sale (Marcu 16.20; Faptele Apostolilor 14.3).

Zidirea Adunării

Dacă cei din Corint ar fi urmărit mai mult dragostea (capitolul 14.1), ar fi rămas feriţi de laţul în care au fost prinşi prin lăudăroşia lor. Adunarea este domeniul unde trebuie să se desfăşoare dragostea dumnezeiască. Fără ea, nimic nu este frumos, iar cu ea pot fi depăşite toate greutăţile. Dragostea dumnezeiască, care a fost arătată deplin în Domnul Isus, în fapt reglează totul. Apostolul a prezentat acest lucru în capitolul 13 foarte insistent. Dragostea dumnezeiască le-ar fi închis corintenilor gura pentru a nu mai vorbi în limbi, dacă nimeni nu îi înţelegea. Să fim atenţi cît de apăsat vorbeşte Duhul Sfînt în acest capitol de necesitatea ca Adunarea să fie zidită:

„Cine proroceşte, dimpotrivă, vorbeşte oamenilor spre zidire, încurajare şi mîngîiere" (1 Corinteni 14.3).

„... dar cine proroceşte zideşte biserica" (versetul 4).

„Dar cine proroceşte este mai mare decît cine vorbeşte în limbi; afară numai dacă interpretează, pentru ca adunarea să primească zidire" (versetul 5).

„Tot aşa şi voi, fiindcă rîvniţi după daruri duhovniceşti, să căutaţi să le aveţi din belşug, in vederea zidirii bisericii" (versetul 12).

„Negreşit, tu mulţumeşti foarte bine, dar celălalt nu rămîne zidit" (versetul 17).

„Toate să se facă spre zidire" (versetul 26).

Dacă adunarea este zidită sufleteşte sau nu, acesta este faptul care decide pentru apostol - şi acestea sînt gîndurile lui Dumnezeul - care este darul mai mare. Cine vorbea în limbi, vorbea doar lui Dumnezeu. Oricît de minunat ar fi acest dar, orice desfăşurare de forţe ar reprezenta, indiferent de cîtă binecuvîntare se bucura cel care îl avea, dacă el nu îl folosea împreună cu un interpret, aşa încît cei credincioşi să înţeleagă cele auzite, atunci nu ducea la zidirea sufletească şi era mai mic decît darul prorociei. Ce lovitură dură pentru mîndria acelora care se lăudau cu vorbirea în limbi!

Şi nu numai că vorbirea în limbi era mai prejos, ci ea trebuia lăsată deoparte în adunare, dacă nu era de faţă un interpret (versetul 28). Cel în cauză putea să-şi vorbească sieşi şi lui Dumnezeu, dar în adunare trebuia să tacă. Acest lucru era valabil chiar şi atunci cînd cineva îndrepta o mulţumire către Dumnezeu şi pentru aceasta vorbea în limbi. Dacă celălalt nu-l înţelegea, acesta nu era zidit şi atunci o asemenea mulţumire trebuia lăsată deoparte. Cum putea într-o asemenea situaţie „să răspundă cel simplu »Amin« la mulţumirile pe care le aduci tu, cînd el nu ştie ce spui?" (versetul 16). Cuvinte înviorătoare şi pentru noi! Cîtă lipsă de claritate există în acest domeniu! Eu unul, pe baza acestui cuvînt nu mi-aş lua libertatea ca într-o ţară străină, să mă rog în mod public, în limba mea naţională, dacă acolo nu m-ar înţelege nimeni.

Aici învăţăm, pe plan secundar, alte două lucruri importante pentru viaţa practică de adunare:

A spune Amin la o mulţumire este după voia lui Dumnezeu şi este o expresie auzibilă a aprobării adunării. Amin înseamnă cu adevărat, desigur, aşa este sau aşa să fie! Apostolul arată un obicei al primilor creştini: ei spuneau „Amin!" nu numai cu inima, ci şi cu gura. Ei nu-şi spuneau doar în gînd un „Amin", ci îl rosteau. Dumnezeu Şi-a învăţat deja în Vechiul Testament poporul în acest sens: „Şi tot poporul" (bărbaţi şi femei!) „să răspundă: Amin!" (Deuteronom 27.15). În Neemia 5.13, citim frumoasele cuvinte: „Toată adunarea a zis: Amin!" Este deci un obicei potrivit Scripturii, la care din nefericire s-a renunţat în multe locuri.

Mijloacele dominante pentru zidirea sufletească a adunării, lăsînd deoparte revelaţia referitoare la vremea noastră, sînt prorocia (versetele 3, 4 şi 6), descoperirea, cunoştinţa (versetul 19). Voi mai vorbi despre fiecare dintre acestea. Dar ne-am gîndit vreodată că şi o rugăciune, o cîntare, o mulţumire slujesc la zidirea sufletească (versetele 15-17)? Cît de îmbucurătoare este această varietate: pentru toate acestea este loc şi timp în strîngerile credincioşilor! Avem aici de altfel una dintre foarte rarele referiri la faptul că în adunările sfinţilor se cîntă.

Dacă ceva trebuie să fie pentru zidire, atunci în primul rînd trîmbiţa trebuie să dea un ton inteligibil, trebuie să se ştie „ce se cîntă cu fluierul sau cu harpa" (versetele 7-12), pe scurt, trebuie să se înţeleagă ce se vorbeşte. Tot restul este „vorbă în vînt" (versetul 9). Nu este nicidecum gîndul lui Dumnezeu ca în strîngeri-le noastre, mintea să ne fie „deconectată". A presupune acest lucru ar fi cu totul lipsit de sens şi nespiritual. Apostolul insistă ca şi la rugăciune, la slăvire şi la mulţumire, alături de Duhul (adică noua. dumnezeiasca natură din noi; Ioan 3.6; Romani 8.6, 10) să participe şi mintea. Zgomote goale, pe care mintea nu le poate deosebi sau recepţiona, sînt fără valoare pentru zidirea sufletească. Astfel de rugăciuni şi laude rostite în limbi nu sînt de nici un folos pentru cel care nu le înţelege. Cel care vorbeşte să folosească mintea în aceeaşi măsură ca şi cel care ascultă. De aceea ne-a dat-o Dumnezeu, ea este poarta de intrare pentru tot ce vine de la Dumnezeu.

Apostolul a vorbit în limbi mai multe decît ei toţi şi el i-a mulţumit lui Dumnezeu pentru aceasta, dar el a făcut-o pentru sine, atunci cînd era singur cu Dumnezeu. În biserică însă, el dorea să vorbească mai bine cinci cuvinte înţelese: „ca să învăţ şi pe alţii, decît să spun zece mii de cuvinte într-o altă limbă" (citeşte în versetele 18-19). Dacă ceva nu contribuie la zidire, atunci nu trebuie să se facă auzit în adunare. La

aceasta nu are importanţă dacă darul este de la Dumnezeu (darul vorbirii în limbi era): dacă prin aceasta adunarea nu este zidită, acest dar nu trebuie să fie întrebuinţat. Posedarea unui dar dat de Dumnezeu nu îndreptăţeşte utilizarea acestuia în orice timp şi în orice loc. Uneori ne vine greu să acceptăm acest lucru, dar aceasta este învăţătura întregului capitol de faţă. Dacă sîntem în „adunare", atunci nu sîntem oriunde, şi acest fapt este hotărîtor.

Dar, înainte de a merge mai departe, aş vrea să mai adaug cîteva observaţii practice la cele spuse pînă acum! Dacă un frate se roagă în adunare, atunci el este gura celor adunaţi în rugăciune către Dumnezeu. Atunci, ceea ce exprimă trebuie să reflecte preocuparea comună a celor adunaţi. Probleme de natură pur personală nu-şi au locul acolo. Tot astfel stau lucrurile pentru mulţumire şi laudă. Cît de mult trebuie să se păzească fraţii ca să nu depăşească adevăratele sentimente şi măsura adunării. De asemenea, cel în cauză trebuie să vorbească destul de tare şi de clar ca să poată fi înţeles de toţi. Dacă, de exemplu, cineva vorbeşte încet şi repede, astfel încît aproape nimeni nu-l poate urmări, atunci este mai bine să lase altora această slujbă.

De asemenea există, mai ales astăzi, pericolul de a impresiona prin cunoştinţe. Dacă vorbirea sau rugăciu-nea sînt pline de cuvinte străine sau de expresii artistice, astfel încît fraţii simpli să nu mai poată înţelege sensul, atunci această slujire nu corespunde gîndurilor Domnului. El vrea ca adunarea să fie zidită sufleteşte. Acest lucru este valabil şi pentru rugăciune şi pentru mulţumire. Totul se petrece în adunare şi pentru adunare. Cel care vorbeşte este fie gura celor adunaţi pentru Dumnezeu (rugăciune, mulţumire, laudă), fie gura lui Dumnezeu către cei adunaţi (prorocie, învăţătură). Acest lucru ar trebui să nu-l uite niciodată cei care deschid gura într-o adunare. Nu este acesta un gînd profund mişcător, că Dumnezeu are zidirea sufletească a Adunării drept gînd călăuzitor, astfel încît toate celelalte trebuie să se supună acestuia? Atît de mult doreşte El acest lucru!

Ştiu că aceasta contrazice părerea multora din creştinătate, chiar şi a acelora care sînt născuţi din nou, dar sînt gîndurile lui Dumnezeu pentru poporul Său. De aceea învăţăturile acestui capitol din prima epistolă către Corinteni sînt atît de importante pentru zilele noastre.

Să ne ocupăm acum de mijlocul dominant pe care-l activează şi-l foloseşte Duhul Sfînt pentru zidirea Adunării - prorocia.

Ce înseamnă prorocirea?

Apostolul opune adesea prorocia vorbirii în limbi, (versetele 2-6; 21-25; 27-29). Prorocirea este slujba propriu-zisă a profeţilor. Nu a prezice ceva viitor este prorocie în primul rînd, ci a pune sufletul în lumina lui Dumnezeu prin Cuvîntul lui Dumnezeu, în aşa fel încît omul să fie judecat, iar tainele inimii lui să fie descoperite (versetele 24-25). Aceasta se înţelege aici prin prorocie. Prorocia se poate extinde chiar şi asupra unui necredincios, după cum arată versetele amintite, chiar dacă, în principiu, ea nu a fost dată necredincioşilor, ci celor care cred. După ce Domnul Isus i-a descoperit femeii samaritence întreaga ei istorie („Pentru că cinci bărbaţi ai avut; şi acela pe care-l ai acum, nu-ţi este bărbat"), ea i-a răspuns cu o anumită admiraţie: „Doamne, văd că eşti proroc" (Ioan 4.18-19). Aceasta era într-adevăr o lucrare de prorocie!

Cît de importantă este această lucrare tocmai în zilele noastre! Să ne rugăm ca ea să fie în mai mare măsură printre noi! Apostolul a dorit ca toţi să profeţească (versetele 1 şi 5). Aceasta trebuiau ei să urmărească, nu o desfăşurare exterioară de forţă. A proroci include mai mult decît a predica sau a învăţa. Învăţătura şi cunoştinţa duc de asemenea la zidirea Adunării (versetele 6 şi 19), dar prorocia este o slujbă într-o formă supremă. Prorocul vorbeşte de la Dumnezeu şi pentru Dumnezeu. Cine are acest dar trebuie să stea aproape de Dumnezeu şi să fie într-o părtăşie practică cu voia Sa, spre a fi capabil să împărtăşească altora voia şi gîndurile lui Dumnezeu, într-un mod potrivit.

Eu sînt de părere că prorocia propriu-zisă se face în general fără ca cel care vorbeşte să fie conştient de aceasta. Desigur, el slujeşte conştient cu Cuvîntul, dar de faptul că, făcînd aceasta, proroceşte, aproape că nu este conştient. Abia mai tîrziu află, uneori, dacă se întîmplă aşa, că într-o ocazie sau alta, prin ceea ce a spus, a venit în întîmpinarea nevoilor existente. Acest lucru îl poate face numai Duhul Sfînt. Încă o dată spun: cît de necesar ne este de a fi puşi în lumina lui Dumnezeu pentru a fi feriţi de gînduri sau de căi greşite! Cît de multă nevoie avem de slujba prorociei!

De altfel şi surorile pot proroci, după cum ne arată clar capitolul 11.5, şi exemplul fiicelor lui Filip (Faptele Apostolilor 21.9). în cazul lor, desigur, nu adunarea (biserica) era locul în care se exercită darul lor, ci domeniul casnic. În orice caz însă, sora să-şi acopere capul, pentru a arăta prin aceasta că stă sub autoritatea (stăpînirea) bărbatului (capitolul 11.5-10).

Dacă apostolul vorbeşte în versetul 3, în legătură cu prorocia, despre zidire, sfătuire şi mîngîiere, atunci aceasta nu este de fapt o definire a ceea ce este prorocia, ci cu mult mai mult arată care este rezultatul prorociei adevărate. Cine proroceşte vorbeşte oamenilor spre zidire, sfătuire şi mîngîiere. Şi sfătuirea este în adevăratul sens zidire. Uneori uităm acest lucru. Dumnezeu ne sfătuieşte doar pentru că El ne-a adus în anumite relaţii. Tot ceea ce mă apropie mai mult de înţelegerea adevărului şi a Persoanei Domnului este zidire.

Prorocia apare în Noul Testament într-un sens triplu. Sensul cel mai general şi cuprinzător l-am văzut deja: a aduce sufletele credincioşilor, prin slujirea Cuvîntului în lumina lui Dumnezeu, pentru a ajunge astfel la inima şi la conştiinţa lor şi a corespunde astfel nevoilor lor interioare. Aceasta era de fapt şi slujba profeţilor Vechiului Testament, care, prin cuvintele „Aşa vorbeşte Domnul" căutau să trezească conştiinţa poporului. Dacă poporul însă nu era atent la Cuvîntul şi la avertizările lui Dumnezeu prin profeţii Săi, atunci aceştia erau obligaţi să vestească judecata şi să prezinte alte evoluţii viitoare.

Aceasta ne conduce la al doilea sens al prorociei în Noul Testament. În unele locuri se referă şi aici la prezicerea de lucruri viitoare. Un exemplu în acest sens îl avem în Faptele Apostolilor 11, cînd prorocul Agab a prevestit, prin Duhul, o foamete care urma să vină peste tot pămîntul (versetele 27-30). Acest al doilea sens se potriveşte în mod special cărţii Apocalipsa, unde respectarea cuvintelor prorociei este legată de binecuvîntări deosebite (Apocalipsa 1.3; 22.7).

Un al treilea sens îl avem în 1 Corinteni 14.29-30, despre care voi mai vorbi. Acolo este vorba de vestirea unor adevăruri creştine încă necunoscute, prin bărbaţi insuflaţi de Duhul lui Dumnezeu. Aceasta este forma cea mai înaltă a prorociei, pe care însă astăzi nu o mai cunoaştem, deoarece Cuvîntul lui Dumnezeu este întregit (Coloseni 1.25). Şi prorocii din capitolul 12.28 au fost unelte ale insuflării Duhului Sfînt, prin care au fost scrise părţi ale Noului Testament.

Încheind această parte, m-aş referi la legătura dintre descoperire şi prorocie pe de o parte şi dintre cunoştinţă şi învăţătură, pe de altă parte (versetul 6). Acestea nu înseamnă exact acelaşi lucru, dar se află într-o relaţie strînsă. Apostolul nu a vrut să vină la corinteni fără să le fie „de

folos", iar să le fie de folos putea numai dacă cuvîntul lui le aducea fie descoperire, fie cunoştinţă, fie prorocie sau învăţătură.

Descoperirea ca atare este primirea adevărului dumnezeiesc de la Dumnezeu Însuşi (1 Corinteni 2.10-12). A spune cuvinte care să aducă descoperire înseamnă, în schimb, a spune ceea ce primiseră apostolii şi prorocii prin descoperire. Un exemplu în acest sens găsim în capitolul 11.23 („Căci am primit de la Domnul"), după cum de fapt slujba apostolului Pavel s-a caracterizat prin descoperire (compară capitolul 15.3). Domnul i-a spus deja la întoarcerea sa: „... căci M-am arătat ţie ca să te pun slujitor şi martor atît al lucrurilor pe care le-ai văzut, cît şi al celor pentru care Mă voi arăta ţie" (Faptele Apostolilor 26.16).

Prorocia este în legătură cu descoperirea. Ce înseamnă prorocia am văzut deja. A proroci are sens mult mai cuprinzător decît a spune cuvinte care să aducă descoperire, tocmai pentru a cuprinde mai mult decît comunicarea de noi adevăruri primite (al treilea sens al proroci ei).

Pe de altă parte, datorită descoperirilor Domnului, apostolul avea şi cunoştinţe profunde, care de asemenea caracterizau slujba sa. El a spus efesenilor: „... Citindu-le, puteţi înţelege priceperea mea în taina lui Hristos ..." (Efeseni 3.1-5).

Învăţătura poate fi privită ca o expresie universală, care, în sensul ei cel mai larg. cuprinde elementele amintite anterior. Are însă şi un sens special, propriu: nu atît de a comunica adevăruri pînă atunci necunoscute, ci de a repeta adevăruri deja cunoscute. Lui Pavel nu i-a fost greu să le scrie filipenilor „mereu aceleaşi lucruri" (Filipeni 3.1); şi Petru s-a îngrijit să le aducă aminte credincioşilor care au primit tăierea împrejur „de lucrurile acestea", măcar că le ştiau (2 Petru 1.12).

Descoperirea şi cunoaşterea sînt lucruri pe care omul le primeşte de la Dumnezeu (respectiv le-a primit), cunoaşterea fiind rezultatul descoperirii. Dar în comunicarea către oameni, descoperirea se manifestă prin prorocie, iar cunoştinţa prin învăţătură. Cît de demnă de adorare este dragostea lui Dumnezeu, care a găsit această cale, pentru ca ceea ce este în inima Sa să vină pînă la noi, oamenii!

Dumnezeu cu adevărat în mijlocul vostru

Privim încă o dată versetele din 1 Corinteni 14.22-25, pe care le-am cercetat deja din alt punct de vedere:

„... Prorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioşi, ci pentru cei care cred. Deci, dacă toată biserica s-ar strînge la un loc şi toţi ar vorbi în limbi, şi ar intra oameni simpli sau necredincioşi, n-ar zice ei că sînteţi nebuni? Dar dacă toţi prorocesc şi intră vreun necredincios sau vreunul simplu, el este încredinţat de toţi, este judecat de toţi. Tainele inimii lui sînt descoperite, aşa că va cădea cu faţa la pămînt, se va închina lui Dumnezeu şi va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru."

Chiar dacă aici apostolul, pentru a scoate la lumină nebunia corintenilor, presupune un caz care desigur nu a existat niciodată sub această formă, totuşi prin cuvintele sale se aduce în faţa ochilor o părticică din viaţa de adunare, o părticică din practica strîngerii, care merită tot interesul. Unele lucruri merită atenţia noastră deosebită.

În mod evident, a fost o obişnuinţă a celor credincioşi de a avea într-un loc strîngeri regulate pentru zidire reciprocă, un obicei pe care Duhul lui Dumnezeu îl recunoaşte şi îl recomandă.

Nu era o adunare „închisă", la care nu ar fi avut acces cei necredincioşi sau cei fără daruri. Dimpotrivă, ei puteau „să intre". „Fără daruri" (cuvîntul grecesc este idiotes) îi desemnează pe cei care nu erau instruiţi în lucrurile lui Dumnezeu, fără a fi neapărat necredincioşi, căci ei sînt deosebiţi de necredincioşi.

Se observă faptul că lipseşte orice indicaţie cu privire la o ordine stabilită pentru slujire sau pentru slujitori. Duhul lui Dumnezeu Şi-a aşezat reşedinţa în Adunare şi aceasta favoriza o libertate deosebită. Era posibil - oricît de ipotetic este cazul - ca toţi să vorbească în limbi sau ca toţi să profeţească. Apostolul nu îngrădeşte sub nici o formă această libertate. El arată doar care ar fi rezultatul în cazul în care toţi ar vorbi în limbi: cei fără daruri şi cei necredincioşi ar spune că sînt nebuni. Desigur, aceasta nu putea fi intenţia lui Dumnezeu. De aceea ei trebuiau să fie mai ales preocupaţi să profeţească.

Dumnezeu este considerat prezent în mijlocul lor şi cu adevărat Dumnezeu a fost printre ei. Acest fapt ar fi devenit evident tocmai prin aceea că toţi ar fi prorocit. Căci dacă atunci ar fi intrat un necredincios sau unul fără daruri, el ar fi fost încredinţat de toţi şi s-ar fi închinat lui Dumnezeu, mărturisind că, în adevăr, Dumnezeu era în mijlocul lor sau în ei. Aceasta ar fi fost rezultatul binecuvîntat al folosirii libertăţii Duhului într-un mod corespunzător! Cînd ne întîlnim ca adunare, atunci Dumnezeu este şi astăzi în mijlocul nostru. De am fi conştienţi în mai mare măsură astăzi de prezenţa Sa!

Încă un cuvînt referitor la expresia: „Deci, dacă toată biserica s-ar strînge la un loc" (versetul 23)! Ea este în strînsă legătură cu expresia din capitolul 11.18: „Atunci cînd vă strîngeţi ca adunare ". Ambele formulări desemnează acelaşi lucru, dar de fiecare dată din alt punct de vedere, şi este bine să înţelegem acest lucru. Cea de a doua expresie, vă strîngeţi ca adunare, se referă la caracter, prima în schimb la faptul însuşi, la realitatea strîngerii. Dar în ambele cazuri este vorba de strîngerea cu caracter de adunare.

Rînduială înainte de putere

Mulţi copii iubiţi ai lui Dumnezeu cred că la adunare pot să urmeze necontrolat impulsurile lor interioare. Ei se simt - cum susţin ei înşişi - mînaţi de Duhul lui Dumnezeu şi acest fapt este pentru ei semnul suficient pentru a se exprima în felul pe care-1 doresc. Toate celelalte păreri le resping ca neduhovniceşti şi ca îngrădire a libertăţii lor personale. Ei sînt „insuflaţi", ei „se simt mînaţi din interior" şi aceasta le ajunge. Ajunge într-adevăr?

Corintenii gîndeau odinioară la fel, doar că faţă de noi exista diferenţa care astăzi nu poate fi trecută cu vederea, şi anume că ei într-adevăr nu duceau lipsă de nici un fel de daruri. Unele lucruri care în zilele noastre se prezintă ca „daruri" nu sînt altceva decît imitaţie. Această suspiciune este întărită cu atît mai mult, cu cît exercitarea acestor „daruri" este adesea cu totul împotriva Scripturii. Mă gîndesc mai ales la vorbirea în limbi, aşa cum este ea practicată în multe cercuri ale creştinătăţii. Dacă exercitarea acestui „dar" contravine total instrucţiunilor Cuvîntului lui Dumnezeu, nu trebuie atunci să ne îndoim că el este adevărat?

Desigur că la corinteni puteau fi văzute unele slăbiciuni şi greşeli. Dar să ne gîndim la două lucruri: era vorba la ei de o adunare încă foarte tînără şi ei încă nu primiseră învăţături dumnezeieşti despre aceste lucruri. În afară de aceasta, cea de a doua epistolă adresată lor arată clar

că prima epistolă i-a adus la întristare după voia lui Dumnezeu şi la pocăinţă (2 Corinteni 7.6-11). Noi însă avem în mînă Cuvîntul lui Dumnezeu desăvîrşit şi totuşi de multe ori nu acţionăm în conformitate cu el! Acest fapt ne face atît de responsabili.

Da, corintenii foloseau greşit darurile lor, dar apostolul poate recunoaşte darurile din mijlocul lor ca daruri ale lui Dumnezeu. El recunoaşte şi slobozenia, căci „unde este Duhul Domnului, acolo este libertate" (2 Corinteni 3.17). Dar el se vede obligat de a păzi această libertate de abuzuri. În altă privinţă, a trebuit să le scrie mai tîrziu galatenilor: „Fraţilor, voi aţi fost chemaţi la libertate. Numai nu faceţi din libertate o pricină ca să trăiţi pentru carne, ci, în dragoste, slujiţi-vă unii altora" (Galateni 5.13).

Este totdeauna pericolul de a folosi libertatea ca pricină de trăire pentru firea păcătoasă. Dar această libertate a duhului există, altfel nu s-ar putea face abuz de ea.

Corintenii au abuzat de puterea Duhului şi aceasta nu a fost rînduiala lui Dumnezeu. Astfel apostolul ajunge să vorbească în continuare de rînduiala lui Dumnezeu în strîngerile laolaltă şi arată că neorînduia- la niciodată nu-şi are izvorul în Dumnezeu. Rînduiala este înainte de putere, şi acest lucru trebuie să-l învăţăm acum.

„Atunci ce este de făcut, fraţilor? Cînd vă adunaţi laolaltă, fiecare dintre voi are un psalm, are o învăţătură, are o descoperire, are un cuvînt în limbă, are o interpretare: toate să se facă spre zidire. Dacă vreunul vorbeşte într-o limbă, să fie doi sau cel mult trei, fiecare la rînd: şi unul să interpreteze. Dacă nu este cine să interpreteze, să tacă în biserică şi să-şi vorbească numai lui însuşi şi lui Dumnezeu. Cît despre proroci, să vorbească doi sau trei, şi ceilalţi să judece. Şi dacă este făcută o descoperire unuia care stă jos, cel dintîi să tacă. Fiindcă puteţi să prorociţi toţi, unul după altul, pentru ca toţi să capete învăţătură şi toţi să fie încurajaţi. Duhurile prorocilor sînt supuse prorocilor; căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduielii, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinţilor" (versetele 26-33).

Versetul 26 arată atît bogăţia de daruri a corintenilor, cît şi strădania lor de a le exercita. Acest fapt era bun în sine, dar în mod evident, aceasta se făcea într-o anumită neorînduială şi în independenţă de Duhul lui Dumnezeu. Probabil că nu doar vorbeau foarte mulţi la o strîngere, ci şi mai mulţi deodată. Fiecare se înghesuia să fie auzit. Şi acest lucru nu era bun, pentru că nu era spre zidirea sufletească a adunării. Prin purtarea lor, ei nu dovedeau doar o lipsă de înţelepciune, ci şi de dragoste. Ei uitaseră cine era în mijlocul lor; că numai El singur avea dreptul să hotărască cum aveau să se desfăşoare lucrurile. Ei pierduseră din vedere prezenţa Duhului Sfînt, despre care Domnul Isus a spus: „El Mă va slăvi" (Ioan 16.14). Ei însă nu căutau slava Sa, ci pe a lor. Aşa va fi întotdeauna, dacă nu se are în vedere faptul că „în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru". Dacă nu se recunoaşte prezenţa lui Dumnezeu, atunci tocmai darurile Sale devin o piedică pentru binecuvîntarea copiilor Săi, pentru că atunci ele sînt folosite fără înţelepciune.

Astfel apostolul se vede nevoit să completeze lipsa lor de har prin aceea că ia măsuri restrictive pentru exercitarea acelor daruri al căror izvor îl recunoaşte cu bucurie ca fiind Dumnezeu. Aceste măsuri sînt şi pentru noi astăzi de o valoare extraordinară, chiar dacă anumite daruri, ca limbile şi prorociile, nu mai sînt prezente. Principiile lui Dumnezeu, pe care El a îngăduit să fie scrise pentru îndrumarea noastră, rămîn însă aceleaşi pentru toate timpurile.

Nu este intenţia apostolului de a reduce la tăcere un oarecare dar al lui Dumnezeu. Aceasta ar însemna a stinge Duhul, ceea ce ar fi un păcat (citeşte în 1 Tesalo- niceni 5.19). Nu, el ridică o barieră împotriva utilizării prin firea păcătoasă a darurilor date de Dumnezeu. El interzice orice iniţiativă necontrolată în descoperirile duhovniceşti. Fiecare dar adevărat al Duhului este supus aceluia care îl posedă şi care este răspunzător de folosirea lui.

El începe cu limbile, pentru că ele erau cele mai evidente şi mai pline de capcane în cazul abuzului. Poate că tocmai cei care aveau acest dar pretindeau a fi liberi de toate regulile în exercitarea lui. Dar faptul că un dar era într-adevăr de la Dumnezeu nu exclude nicidecum supunerea la reguli a acestui dar. Şi supunerea la reguli constă în aceasta: în tot ce se referă la slujirea lui Dumnezeu în adunare, înţelegerea duhovnicească şi, cu aceasta, zidirea sufletească a celor adunaţi are prioritatea absolută.

Dacă, de exemplu, nu era de faţă nici un interpret, atunci vorbirea în limbi în biserică trebuia lăsată la o parte. Am văzut deja că cel în cauză putea să-şi vorbească lui însuşi şi lui Dumnezeu, dar în biserică trebuia să tacă. În biserică nu trebuia să se audă nici o vorbire care nu se putea înţelege. Căci ceea ce se vorbea acolo trebuia să fie auzit şi înţeles nu numai de Dumnezeu, ci şi de oameni.

De asemenea nu trebuiau să vorbească în limbi mai mult de doi sau trei, o restricţie care se referea şi la cel mai înalt dar, cel al prorocilor. Chiar şi ceva foarte bun poate deveni nefolositor şi dispreţuit printr-o exagerare iraţională. Dacă la o strîngere ar vorbi mai mulţi de doi sau trei, atunci ascultătorii simpli nu ar mai putea primi şi înţelege cele spuse, mai ales dacă ar vorbi mai mulţi deodată. Ei puteau să prorocească toţi, dar unul după altul, spune apostolul, şi dacă erau mai mulţi de doi sau trei, atunci era un lucru rău. Atunci ei trebuiau să aştepte altă vreme şi alt prilej, deoarece „Duhurile prorocilor sînt supuse prorocilor."

Acestui fel de vorbire: „Mă simt mînat, nici nu pot altfel", apostolul nu-i acordă nici o valabilitate. Duhul prorocului nu stăpîneşte asupra prorocului, ci prorocul asupra duhului său. Dacă deja omul firesc trebuie să-şi stăpînească duhul (Proverbe 25.28), cu cît mai necesar este pentru un om duhovnicesc, căruia Dumnezeu i-a încredinţat un dar duhovnicesc, de a exercita acest dar sub controlul de sine poruncit! Apostolul preîntîmpină toate pretextele false pentru desfrîul spiritual. Nu, un impuls interior nu este suficient pentru a justifica vorbirea unui proroc! Părerea lui trebuia să corespundă impresiilor sale. Căci mintea, deşi nu este niciodată împotriva adevăratelor sentimente, în lucrurile lui Dumnezeu se situează deasupra acestora. Toate celelalte sînt nesănătoase, sînt neorînduială.

Dar versetul 31: „Fiindcă puteţi să prorociţi toţi, unul după altul, pentru ca toţi să capete învăţătură şi toţi să fie încurajaţi", mai ascunde în sine o învăţătură deosebită. Cînd apostolul a enumerat, în capitolul 12, diferite forme ale prorociei, a întrebat în versetul 29: „Oare toţi sînt apostoli? Toţi sînt proroci? ..." „Nu" a fost răspunsul. Aceasta se referea la profeţi ca instrumente ale inspiraţiei (al treilea sens al prorocirii) şi prin urmare, se limita doar la cîţiva. În capitolul 14, versetele 1 şi 5 însă îi îndeamnă pe corinteni să urmărească darul cel mai înalt, prorocirea (primul sens). Acesta este un indiciu clar asupra faptului că cei care îl urmăreau îl şi obţineau. Şi acum, recunoaşte posibilitatea ca ei să prorocească toţi. De aici lărgirea limbajului apostolului: toţi ar putea să prorocească, ca toţi să fie sfătuiţi şi toţi să fie mîngîiaţi. Cuvîntul toţi, repetat aici cu insistenţă, are în toate cele trei cazuri aceeaşi putere. A spune că toţi prorocii ar putea proroci ar fi de prisos. Ce minunată libertate în adunare este recunoscută aici! Dacă Dumnezeu le dădea capacitatea pentru aceasta, atunci toţi puteau să prorocească. Cît de mult cinstea acest fapt pe Acela care era în mijlocul lor!

Dar în adunare toţi primesc şi învăţătură. Şi profetul are dreptul să asculte şi să înveţe. Prin slujirea sa, el îi încurajează pe alţii, dar şi el însuşi are nevoie să fie încurajat. Zidirea, învăţăm aici, este un lucru reciproc. Înfăptuim noi aceasta în strîngerile noastre? Îi acordăm noi unui profet privilegiul de a putea să asculte şi el o dată?

Fraţi iubiţi în Domnul, care citiţi aceste rînduri, în legătură cu acest punct vrem să ne punem întrebările: Urmărim noi toţi să profetim? Căutăm să ne oferim darurile pentru zidirea adunării? Sau sîntem de ani de zile participanţi pasivi? Ne-a trecut vreodată prin minte că poate Domnul ar vrea să ne folosească şi pe noi în adunare, pentru a spune un cuvînt pentru zidirea ei? Nu ne bazăm noi prea mult pe darurile care sînt în mijlocul nostru? Ce facem cu cuvîntul „puteţi să profeţiţi toţi"? Despre aspectele profeţirii am vorbit deja. Dar o urmărim! Ah, de ne-am folosi mai mult de minunata libertate în care ne-a adus Duhul spre zidirea alor Săi şi spre slăvirea Aceluia, care este în mijlocul nostru!

„Cit despre profeţi, să vorbească doi sau trei, şi ceilalţi să judece " (versetul 29). Două sau cel mult trei vorbiri erau suficiente pentru zidirea adunării. Rugăciuni, cîntări de laudă şi mulţumiri nu sînt amintite aici, dar din ceea ce se spune în versetele 14 pînă la 16 reiese că acestea nu numai au început şi au încheiat strîngerea, ci şi că au umplut intervalul dintre profeţii.

Dar slujirea profeţilor trebuia să fie judecată. De către cine? Întîi, bineînţeles, de fraţii lor cu acelaşi dar, dar apoi şi de întreaga adunare. Încercarea repetată de a limita judecarea slujirii la alţi profeţi nu este numai nejustificată şi la bunul plac, ci în mod clar stă şi în contradicţie cu învăţătura Scripturii. Toţi copiii lui Dumnezeu au „ungerea din partea Celui sfînt" (Duhul Sfînt de la Hristos) şi ştiu orice lucru (1 Ioan 2.20). Ei nu înţeleg totul, dar, prin Duhul au capacitatea de a judeca totul, dacă vine de la Dumnezeu şi dacă ceea ce este adus nou înaintea lor corespunde cu ceea ce au învăţat deja. Aşa făceau şi cei din Bereea (Faptele Apostolilor 17.11).

„Dar", va întreba poate cineva, „de ce afirmaţiile duhovniceşti trebuie judecate de alţii, din moment ce Duhul care dă aceste adevăruri este Însuşi »Adevărul«"? Răspunsul este: oamenii înzestraţi cu daruri rămîn tot oameni şi curăţia vorbirii lor este asigurată doar în măsura în care au învăţat, în puterea Duhului, să se conducă singuri. Smerenia este un paznic important în exercitarea darurilor. Dumnezeu, care priveşte la cel smerit şi îi dă har (2 Corinteni 7.6; 1 Petru 5.5), îl va păzi de greşeli pe cel care nu se înalţă. Lui I se cuvin mulţumiri pentru aceasta! „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduielii, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinţilor" (versetul 33). Nici chiar puterea dată de Dumnezeu nu înlătură rînduiala. Unde lucrează Duhul Sfînt, acolo rezultatul nu este neorînduiala, ci pacea. Unde lucrează demonii, acolo se distruge nu numai pacea interioară, ci şi rînduiala morală, şi de cele mai multe ori şi rînduiala pur exterioară. Aceasta este o trăsătură sigură pentru judecată.

Dumnezeu locuieşte în Adunare şi în fiecare credincios în parte. Acest adevăr măreţ şi binecuvîntat stă la baza oricărei instrucţiuni pentru purtarea în strîngerile laolaltă. Ceea ce ar trebui să-i caracterizeze pe toţi cei adunaţi nu este cunoştinţa în legătură cu prezenţa darurilor în mijlocul lor, ci cunoştinţa adîncă şi fericită a prezenţei nemijlocite a lui Dumnezeu. Şi acolo unde se simte cu adevărat prezenţa şi nemărginirea Sa, acolo atît pacea cît şi rînduiala sînt elementul dominant. Tot ce este adevărat, ce vine de la El se va exercita într-un mod liber şi fericit, însă voinţei proprii a omului nu i se va îngădui să acţioneze, deoarece ea nu naşte decît neorînduială şi încurcătură. Harul ne-a adus în legătură cu Dumnezeul păcii. Şi acolo inimile celor prezenţi sînt umplute cu pacea Sa şi prin aceasta sînt aduse la linişte, acolo şi purtarea lor exterioară va reflecta starea lor interioară: totul se va face în chip cuviincios şi în rînduiala.

Femeile să nu vorbească

Cît de mult s-au poticnit de versetele 34 şi 35, oameni, mai ales în timpul nostru, care consideră „egalitatea femeii" ca cea mai înaltă binecuvîntare pentru omenire! Cît de serios este pericolul că acest duh al lumii pătrunde şi în mijlocul copiilor lui Dumnezeu! Cuvîntul lui Dumnezeu însă este atît de neclintit şi urmarea sa este atît de plină de binecuvîntări:

„Femeile să tacă în biserici (adunări), căci lor nu le este îngăduit să ia cuvîntul; ci să fie supuse, cum zice şi legea. Dacă voiesc să capete învăţătură asupra unui lucru, să întrebe pe soţii lor acasă; căci este ruşinos pentru femeie să vorbească în biserică" (versetele 34-35).

Acest lucru nu-i place deloc omului, mai ales celui religios. El are pregătite o mulţime de argumente pentru a goli de sens aceste cuvinte ale lui Dumnezeu şi pentru a le înlătura efectul. Dar cînd omul începe să argumenteze, atunci aceasta este dovada cea mai sigură pentru faptul că el nu vrea să asculte. Şi în afară de aceasta, argumentele sale se topesc ca zăpada în faţa arşiţei soarelui Cuvîntului lui Dumnezeu. Să ascultăm unele dintre aceste argumente:

- Această indicaţie a apostolului se referă numai la vremea de atunci şi la femeile corintenilor, care erau deosebit de vorbăreţe. Ele nu trebuiau să umble cu vorba şi să defăimeze. La aceasta se referă cuvîntul grecesc pentru a vorbi.

- Este vorba doar de soţii, căci se spune, femeile voastre (traducerea germană „Elberfelder Bibel").

- În lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu, femeia are aceleaşi drepturi ca şi bărbatul, căci este scris: „Nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toţi sînteţi una în Hristos Isus" (Galateni 3.28).

Că primul argument nu stă în picioare am văzut deja prin faptul că această epistolă se adresează tuturor celor care-L recunosc pe Hristos, nu numai „Bisericii lui Dumnezeu care este în Corint" (capitolul 1.2). Şi în ce priveşte cuvîntul grecesc laleo, el înseamnă a vorbi şi nu a şuşoti sau a defăima. Din cele 241 de cazuri în care apare acest cuvînt în Noul Testament, el nu înseamnă în nici un loc a defăima. Iar în capitolul nostru apare în versetul 29: „Cît despre profeţi, să vorbească doi sau trei".

Referitor la al doilea argument, este absurd a presupune că femeile măritate nu aveau voie să vorbească, iar cele nemăritate aveau voie. Învăţăturile Cuvîntului lui Dumnezeu despre poziţia femeii sînt totdeauna de natură principială şi se referă la toate femeile, fie că sînt măritate sau nu. De asemenea este interesant că în manuscrisele cele mai bune şi demne de încredere scrie doar: „Femeile să ...".

Cel de-al treilea argument are. la prima vedere, mai multă greutate. Apostolul a prezentat la începutul capitolului 11 rînduiala lui Dumnezeu în creaţie: Dumnezeu - Hristos - bărbat - femeie. De altfel această ordine a creaţiei nu este o ordine valorică - femeia este tot atît de valoroasă ca şi bărbatul, ba are chiar trăsături mai fine decît el - ci o ordine a puterii. Potrivit acesteia, femeia vine după bărbat, după cum bărbatul vine după Hristos. Starea ei se caracterizează prin supunere faţă de bărbat, după cum spune şi legea (de exemplu Numeri 30.3 şi următoarele). Poziţia femeii, ca fiind supusă bărbatului, nu a fost nici modificată, nici desfiinţată în creştinism. Ba dimpotrivă, ea trebuie să fie văzută tocmai în Adunare.

Desigur, „în Hristos Isus" toţi sîntem una, nu este nici parte bărbătească, nici parte femeiască. În ceea ce priveşte poziţia ei în Hristos, femeia are exact aceleaşi privilegii ca şi bărbatul. Ea este, de exemplu, un adorator tot atît de adevărat ca şi bărbatul. Dar „în biserică", există aceste diferenţe şi ele trebuie arătate înaintea lui Dumnezeu, a îngerilor şi a oamenilor, atît timp cît Biserica este aici pe pămînt. „În biserică" - o expresie deseori folosită în capitolul nostru pentru strîngerea creştinească - femeia nu este ca bărbatul, sora nu este un frate. Să fim deci atenţi că „în Hristos Isus", „nu este nici parte bărbătească, nici parte femeiască", dar „în biserică", „femeile să tacă".

Versetul 34, „femeile să tacă în biserici", urmează nemijlocit versetului 33. Acolo am găsit ceea ce ar trebui să caracterizeze adunările sfinţilor: Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduielii, ci al păcii. Acolo unde Dumnezeu este cinstit cu adevărat, acolo şi bunacuviinţă firească va putea fi văzută. Dacă în noi nu se împotriveşte totul la gîndul unei slujbe publice a femeii, atunci acest fapt arată cît de mult loc am acordat deja duhului vremii.

Pe vremea cînd s-a scris această epistolă, şi lumea greacă ar fi considerat inadmisibil, ca o femeie să fi luat cuvîntul într-o adunare publică. Nu este deosebit de înjositor faptul că tocmai creştinătatea a răsturnat complet această rînduială iniţială dată de Dumnezeu şi urmată chiar de păgîni?

În capitolul anterior, apostolul a stabilit clar libertatea femeii atît în ce priveşte rugăciunea, cît şi prorocia (capitolul 11, versetul 5 şi următoarele). Dar în biserici să nu i se audă glasul, excepţie făcînd acea cîntare generală de laudă, care de obicei la asemenea strîngeri se înalţă către Dumnezeu (Romani 15.6). Slujirea femeii se face în domeniul interior, casnic (Tit 2.4-5) şi supunerea îi caracterizează locul (Efeseni 5.22-24, 33). Acest lucru îl învaţă atît Vechiul cît şi Noul Testament deopotrivă, şi adevărata credinţă a înfăptuit aceasta în orice vreme. Sara asculta de Avraam şi l-a numit „domn" (1 Petru 3.6). Cînd Maria prorocea, atunci aceasta se întîmpla înaintea femeilor lui Israel (citeşte în Exod 15.20-21). Dacă Debora a fost pusă judecătoare în Israel, atunci acesta era un semn de judecată pentru necinstea naţiunii, care şi-a pierdut adevărata poziţie prin necredincioşie (Judecători 4). Dacă, mai tîrziu, glasul proorociţei Hulda se auzea în zilele decăderii lui Iuda, atunci aceasta se întîmpla din „cel de-al doilea cartier", „oraşul de jos" al Ierusalimului (2 Împăraţi 22.14-15; Ţefania 1.10). Astfel Scriptura arată pretutindeni că ieşirea în faţă a femeii nu este în concordanţă cu legea iniţială a creaţiei şi nici cu bunacuviinţă şi blîndeţea care, în ochii lui Dumnezeu, împodobesc femeia.

Că o femeie nu trebuie să înveţe şi să stăpînească peste bărbat, fie în adunare sau altundeva, este accentuat în alt loc şi motivat prin aceea că, atunci cînd femeia a preluat la început o dată conducerea, ea a dus la păcat (1 Timotei 2.12-14).

Ce serioasă deviere de la Cuvîntul şi de la rînduiala lui Dumnezeu a însemnat deci în istoria Bisericii pe pămînt că i s-a permis „femeii Izabela", care se numea „prorociţă" să înveţe şi să amăgească pe robii lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.20)! Nu este deosebit de semnificativ faptul că cele mai stricăcioase învăţături greşite din creştinism, ca „Ştiinţa creştină, Teosofia şi Spiritismul", au fost iniţiate şi conduse de femei? Nu ne dă în mod serios de gîndit că darul modern al limbilor în cercuri carismatice este exercitat în majoritate de către femei? Apostolul vorbeşte, într-o epistolă referitoare la timpurile de pe urmă, despre „femeile uşuratice, îngreuiate de păcate şi frămîntate de felurite pofte, care învaţă întotdeauna şi nu pot ajunge niciodată la deplina cunoştinţă a adevărului" (2 Timotei 3.6-7).

Femeia sfîntă, temătoare de Dumnezeu, va acţiona conform cu ceea ce Dumnezeu a stabilit prin apostolul Său pentru femeile credincioase: ea va tăcea în biserici. Şi dacă are întrebări şi vrea să înveţe, atunci îl va între-ba acasă pe propriul ei bărbat; „căci este ruşine pentru o femeie să vorbească în biserică". Şi cea nemăritată? Ea poate căuta ajutorul femeilor cu experienţă, care sînt mai bătrîne în credinţă decît ele (Tit 2.3-5).

A nu se certa, ci a asculta

Deja cînd a vorbit despre poziţia femeii ca fiind supusă bărbatului şi a arătat cît este de ruşinos pentru o femeie să se roage cu capul descoperit, sau să-şi tundă părul sau să-şi radă capul, apostolul a spus, în încheierea acestor învăţături: „Dacă cineva vrea să se certe, noi n-avem un astfel de obicei şi nici bisericile lui Dumnezeu" (capitolul 11.16). Au existat şi mai există şi acum dintre aceia care întotdeauna, cînd poate fi exprimată o îndoială, preferă să dezbată acel cuvînt, decît să meargă pe calea păcii şi a ascultării. Acesta însă nu era obiceiul apostolilor şi al Adunării lui Dumnezeu. Nu se obişnuieşte, spune apostolul, de a pune la îndoială judecata unor învăţături inspirate de Dumnezeu şi a discuta asupra lor.

După ce, la sfîrşitul capitolului 14, şi-a încheiat greaua misiune de a corecta atitudinea practică a corintenilor, el pune două întrebări mustrătoare:

„De la voi a pornit Cuvîntul lui Dumnezeu? Sau numai pînă la voi a ajuns el? Dacă cineva crede că este proroc sau om duhovnicesc, să înţeleagă că ce vă scriu eu este o poruncă a Domnului" (versetele 36-37).

Evident, el vrea să preîntîmpine falsa pretenţie a unora dintre ei (şi a multora din ziua de azi) pentru capacitatea duhovnicească de a judeca, care i-ar putea conduce pînă acolo să nu recunoască autoritatea apostolului şi să înlăture ceea ce el învăţase. Poate că ei se cred foarte înţelepţi şi poate că li s-ar potrivi cuvintele ironice ale lui Iov către prietenii săi: „în adevăr, numai voi sînteţi oameni şi odată cu voi va muri şi înţelepciunea!" (Iov 12.2). Adevărul a fost descoperit de ei, Cuvîntul lui Dumnezeu a pornit de la ei? N-au înţeles încă adevărul lui Dumnezeu, că Biserica însăşi nu dă învăţătură, ci ea primeşte învăţătură de la slujitorii Domnului? Realitatea era că primiseră Cuvîntul lui Dumnezeu, după cum observase el deja mai înainte: „Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Şi dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca şi cum nu l-ai fi primit?" Nu, Cuvîntul lui Dumnezeu venise la ei prin har, nu pornise de la ei.

Şi în afară de aceasta, erau ei singurii care au primit acest har, astfel încît puteau să îndrăznească să opună propria lor gîndire voinţei descoperite a lui Dumnezeu şi judecăţii fraţilor lor în credinţă, care se supuneau Cuvîntului? Cuvîntul lui Dumnezeu venise la ei toţi, nu pentru a fi discutat, ci pentru a fi respectat. Să punem şi noi la inimă acest lucru! Cît de mult se discută astăzi Cuvîntul lui Dumnezeu, numai pentru a se sustrage tăişului lui, numai pentru a nu face ceea ce El a spus! A fi cu adevărat „duhovnicesc" se recunoaşte şi se măsoară prin aceea că ce a spus apostolul aici şi în alte locuri este recunoscut şi respectat ca poruncă a Domnului.

Ştim că odată apostolul a vorbit şi el în mod nechibzuit cu buzele sale (Faptele Apostolilor 23.3), ca odinioară Moise (Psalm 106.33). Dar ceea ce scria aici era în mod absolut adevărul în care sălăşluieşte autoritatea dumnezeiască. Era porunca Domnului. O respectăm? O respectăm din dragoste pentru Acela care ne-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru noi? Prin aceasta se va cunoaşte şi astăzi dacă sîntem cu adevărat duhovniceşti, dacă Îl iubim cu adevărat: „Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte" (Ioan 14.21).

„Şi dacă cineva nu înţelege, să nu înţeleagă!" (versetul 38).

Aceasta este o propoziţie serioasă! Dacă cineva refuză să primească învăţăturile date de apostol, atunci el nu numai că nu înţelege, ci va şi rămîne în această neînţelegere. Este o anumită judecată: „Să nu înţeleagă!" Dar un asemenea om să nu se mai apuce să-i înveţe pe alţii. Ce bine că oile Domnului Isus cunosc glasul Său! Ele nu au nevoie de învăţăturile acelora care nu se supun Cuvîntului Său. Cine îşi îndreaptă urechea către glasul bunului Păstor va fi păzit de glasul străinilor şi, prin acesta, de o suferinţă de nespus (Ioan 10.1-5).

Observaţii finale

Am avut în atenţie în acest capitol o serie de adevăruri şi de învăţături, care poate că pentru unii dintre cititori sînt noi. Într-adevăr, în „bisericile" mari ale creştinătăţii nu se cunoaşte o asemenea strîngere pentru zidirea sufletească a Adunării; şi este de înţeles dacă unul sau altul dintre cititorii credincioşi au la început o atitudine distantă faţă de cele prezentate în acest capitol. Prea multe contrazic practica obişnuită de pretutindeni!

Poate că totuşi cineva se întreabă şi zice: „Eu pot să înţeleg totul foarte bine. Atunci era aşa. Dar este aplicabil într-adevăr şi la zilele noastre? Nu aţi spus dumneavoastră însuşi că astăzi nu mai există nici vorbirea în limbi şi nici profeţia?"

Este adevărat că astăzi nu mai avem anumite „arătări ale Duhului" într-o formă sau alta, că nu mai avem nevoie de ele, deoarece Cuvîntul lui Dumnezeu este întregit (Coloseni 1.25) şi nu are nevoie de adeveriri sau completări. Dar vorbirea în limbi nu este conţinutul propriu-zis al capitolului 14. Ea este doar prilejul ca Duhul Sfînt să vorbească despre ceea ce este esenţial, anume că ceea ce corintenii au pierdut din vedere era prezenţa lui Dumnezeu în mijlocul lor prin Duhul Sfînt. Căci dacă s-ar fi gîndit că Dumnezeu era într-adevăr în mijlocul lor, s-ar fi purtat altfel. Ei ar fi vegheat ca rînduiala lui Dumnezeu să rămînă în picioare şi ca adunarea să fie zidită sufleteşte. Dar tocmai acestea sînt principiile care ar trebui să ne conducă şi pe noi astăzi în strîngerile noastre laolaltă.

Deci, în acest important capitol nu este vorba de a privi nişte lucruri pierdute - ele au şi fost prezentate doar în măsura necesară înţelegerii legăturilor - ci este vorba de prezentarea principiilor durabile ale lui Dumnezeu, care îi leagă pe toţi cei care recunosc Numele Domnului Isus. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu! Prezenţa Sa în Adunare, prin Duhul Sfînt, rămîne. Prezenţa personală a Domnului Isus în mijlocul celor care sînt adunaţi pentru Numele Său rămîne. Încă o dată, mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta! Acum este în întregime o întrebare a credinţei personale de a prelua şi de a îndeplini aceste lucruri. Şi aceasta mă face să scriu fericit aceste rînduri: şi lucrurile dumnezeieşti trebuie cunoscute înainte de a te putea bucura de ele şi de a le transpune în fapt.

Există şi mulţi copii dragi ai lui Dumnezeu care au părăsit sistemele omeneşti aflate pe teren creştin, pentru a se apropia de adevăr. Dar nu este de mirare că adesea şi aceştia nu mai cunosc acest mod de strîngere? Se cunosc conferinţe şi ore biblice pentru studierea Cuvîntului lui Dumnezeu. Se cunosc adunări speciale pentru vestirea Evangheliei de către evanghelişti sau pentru vestirea Cuvîntului lui Dumnezeu de către învăţători. Se cunosc întîlniri frăţeşti pentru discutarea diferitelor aspecte ale lucrării Domnului. Dar toate acestea nu sînt strîngeri pentru Numele Domnului. Ele sînt bune şi deosebit de utile, dar nu au nivelul înalt al unei strîngeri ca Adunare.

De ce s-a renunţat în întreaga lume, chiar şi între fraţi, la această strîngere pentru zidire? Din cauza pericolului abuzului de libertate? Probabil. Într-adevăr, pericolul de a folosi în mod greşit o libertate dată de Dumnezeu este mare şi mereu s-au întîmplat lucruri care i-au înjosit pe cei adunaţi. Dar să ne gîndim că deşi înclinaţia firească a corintenilor a lipsit în mare măsură aceste strîngeri de utilitatea şi de rînduiala lor. gîndul lui Dumnezeu nu a fost desfiinţarea lor completă. În schimb, apostolul îi învaţă ce s-ar fi potrivit pentru ei cînd erau adunaţi astfel. Duhul Sfînt numeşte aceasta în versetul 40 „în chip cuviincios şi cu rînduială ".

Şi noi ar trebui să medităm cu grijă şi prin rugăciune la aceste porunci ale Domnului. Dumnezeu nu spune: „Cu voi nu se poate face aceasta. Pentru o strîngere atît de măreaţă, cu libertatea ei duhovnicească, voi sînteţi prea fireşti. Să lăsăm asta deoparte!" Dimpotrivă, din partea Sa, El menţine tot ce ne-a făgăduit pentru o asemenea strîngere. Cît de mult corespunde aceasta harului Său de nepătruns cu noi! Şi apoi El îi dă celui credincios în mînă măsura dumnezeiască şi spune: „Dar toate să se facă în chip cuviincios şi cu rînduială".

Cît de simplu, cît de modest, cît de frumos este totul! Strîngerea pentru zidire este o binecuvîntare aleasă a lui Dumnezeu pentru ai Săi, atît timp cît sînt pe pămînt. în cer nu mai au nevoie de ea. Dar faptul că astăzi o mai putem avea, pentru aceasta fie slăvit sfîntul Său Nume în Hristos Isus, Domnul nostru

Strîngerea laolaltă pentru rugăciune

După cum rugăciunea personală este respiraţia sufletului, tot aşa caracterul orei de rugăciune - aşa pot numi simplu întîlnirea pentru rugăciunea colectivă - şi aprecierea ei de către cei credincioşi este măsura pentru starea spirituală a adunării locale. Nu se poate accentua suficient importanţa rugăciunii, deşi multe lucruri minunate s-au scris şi s-au spus despre acest subiect. M-aş limita însă la rugăciunea comună a adunării şi aş observa încă de la început că prin aceasta Dumnezeu ne-a dăruit o binecuvîntare deosebită. Ea le permite alor Săi să vină împreună cu tot ce au pe inimă înaintea Sa şi să-I spună Lui. Urechea Sa este deschisă pentru tot ce au ei să-I spună.

Ne-am ocupat deja în capitolul 6 de preţioasa făgăduinţă a Domnului Isus: „Vă mai spun iarăşi că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pămînt cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri" (Matei 18.19), aşa încît acum mă pot referi la ea pe scurt. Este un mare privilegiu de a căuta împreună şi în armonie unii cu alţii Faţa lui Dumnezeu. Desigur că ne putem ruga şi acasă singuri şi să dea Dumnezeu să o facem mai mult! Binecuvîntarea Sa nu ar lipsi. Dar a veni ca adunare, cu sinceritate, înaintea „tronului harului" pentru a primi îndurare şi a găsi har, pentru ca să fim ajutaţi la vreme de nevoie (citeşte în Evrei 4.16), este un privilegiu deosebit şi legat de binecuvîntări deosebite. Şi dacă rugăciunea fierbinte a unui om drept are mare putere (Iacov 5.16), cum să nu răspundă El atunci la rugăciunea adunării, care strigă în Numele Domnului Isus?

Şi încă o observaţie: unele lucruri spuse în acest capitol se referă atît la rugăciunea personală cît şi la cea comună şi citatul amintit din Evrei 4 este un exemplu în acest sens. La fel este rugăciunea în Numele Său sau rugăciunea în Duhul Sfînt. Rugăciunea este întotdeauna o expresie deosebită a dependenţei de Dumnezeu şi a încrederii în Dumnezeu, fie că se roagă cineva individual, fie că se roagă adunarea. Dar aceste principii apar într-un mod deosebit în rugăciunea comună şi de aceea încercăm să le tratăm în acest loc.

Rugăciunea comună la primii creştini

Ce pierdere, ce deviere de la origine, cînd astăzi în creştinătate abia se mai cunoaşte întîlnirea pentru rugăciunea comună! Se ascultă o predică, se activează în domeniul bisericesc, dar a fi împreună în genunchi înaintea lui Dumnezeu, acest lucru abia se mai găseşte. De ce aceasta! Cred că sînt două motive:

- Numai adevăraţii copii ai lui Dumnezeu, care au o naştere din nou, ştiu să se roage cu adevărat şi să se unească în rugăciune. „Iată, el se roagă", acest fapt l-a indicat Domnul ucenicului Anania, drept dovadă pentru faptul că în Saul din Tars s-a petrecut o schimbare profundă (Faptele Apostolilor 9.11). Dacă însă puţini credincioşi sînt amestecaţi în legătură cu mulţi creştini de nume, cînd „neghina" a înecat „griul" în asemenea măsură încît ucenicii numesc pilda din Matei 13.24-30 şi 36-43 în mod semnificativ „pilda cu neghina din ţarină" (versetul 36), este de mirare atunci dacă rugăciunea comună publică nu mai poate fi înfăptuită?

- Zilele prezente se caracterizează printr-o activitate deosebit de intensă pe teren creştin. Se depun eforturi pentru a face progrese în sens social, cultural şi de caritate. Dar care este părerea Domnului Isus despre acestea, ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu despre aceste eforturi, nu se are în vedere aproape deloc. Oamenii se simt „bogaţi" (Apocalipsa 3.17) bogaţi în cunoştinţe, bogaţi în fapte bune şi în eforturi oneste. Această mulţumire de sine şi această încăpăţînare, care arată pecetea Bisericii în ultima ei fază înainte de judecata Domnului (Apocalipsa 3.14-22; 2 Timotei 3.1-5) este însă opusul conştiinţei în dependenţă faţă de Dumnezeu, care-l îndeamnă pe credincios la rugăciune. Dacă limbajul este acesta: „Sînt bogat, m-am îmbogăţit şi nu duc lipsă de nimic", trebuie să ne mai mirăm atunci că rugăciunea personală sau comună nu mai au un rol însemnat? De ce să te rogi, cînd „nu duci lipsă de nimic"?

Toate acestea nu le spun în sensul unei acuzaţii. Şi nu vreau să spun că, pe alocuri, în creştinătate nu există grupuri de oameni credincioşi care cunosc foarte bine şi practică rugăciunea comună publică. Am intenţionat să spun unde ne situăm astăzi, în general, în evoluţia mărturiei creştine şi să arăt drumul înapoi, la ceea ce era de la început.

Că primii creştini stăruiau în cele patru lucruri atît de importante - în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frîngerea pîinii şi în rugăciuni (Faptele Apostolilor 2.42) ne-a preocupat deja în capitolul 8, în legătură cu frîngerea pîinii. Am văzut că ne sînt arătate două perechi a cîte două lucruri, pentru caracterizarea primilor creştini. Învăţătura şi părtăşia au fost trăsăturile caracteristice, frîngerea pîinii şi rugăciunile erau activitatea practică a tinerei adunări în acele zile de început.

Primii creştini nu au stăruit deci doar în frîngerea pîinii, ci şi în rugăciuni. Aceasta se referă, în mod evident, la rugăciuni comune, rugăciuni ale adunării, deoarece ele stau alături de frîngerea pîinii. Şi încă un lucru rezultă clar din alăturarea celor două strîngeri: strîngerea pentru rugăciunea comună era o strîngere regulată a adunării, la fel ca şi strîngerea pentru frîngerea pîinii.

Cît de importantă era rugăciunea comună în zilele de la început ale Bisericii şi cum prilejuri deosebite i-au îndemnat îndată pe credincioşi la rugăciune, ne arată mai multe locuri din Faptele Apostolilor.

Despre cei o sută douăzeci din camera de sus, înainte de revărsarea Duhului Sfînt, ni se spune:

„ Toţi aceştia stăruiau cu un gînd în rugăciune, împreună cu femeile şi cu Maria, mama lui Isus şi cu fraţii Lui" (capitolul 1.14).

Cînd Petru şi Ioan au fost traşi la răspundere înaintea Sinedriului şi apoi li s-a dat drumul să se ducă la ai lor. se adaugă cuvintele:

„Cînd au auzit ei aceste lucruri, şi-au ridicat glasul într-un gînd către Dumnezeu şi au zis ..." (capitolul 4.24).

Şi apoi urmează o rugăciune, la al cărei conţinut vreau să mă refer pe scurt mai tîrziu. Şi cînd Petru a fost prins de către Irod spre a fi omorît, aflăm:

„... iar adunarea nu înceta să înalţe rugă-ciuni către Dumnezeu pentru el" (capitolul 12.5).

Dar nu numai la Ierusalim existau strîngeri pentru rugăciune. Atunci cînd Duhul Sfînt i-a desemnat pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-a chemat, despre prorocii şi învăţătorii din adunarea de acolo citim:

„Atunci, după ce au postit şi s-au rugat, şi-au pus mîinile peste ei şi i-au lăsat să plece" (capitolul 13.3).

Ce încurajare trebuie să fi fost pentru apostolul Pavel în ultima sa călătorie la Ierusalim, cînd credincioşii din Tir. pe ţărm, la despărţirea sa, s-au unit cu el în rugăciune!

„... şi ne-au însoţit toţi, cu soţiile şi copiii, pînă afară din cetate. Am îngenuncheat pe mal şi ne-am rugat" (capitolul 21.5).

Într-adevăr, credincioşii din vremea apostolilor stăruiau în rugăciuni. O facem şi noi? Sau lipsim de la strîngerile pentru rugăciune? Prin aceasta am arăta că nu avem nimic de cerut şi aceasta ar fi duhul din Laodiceea.

Tatăl nostru

Rugăciunea Domnului, care adesea este numită rugăciunea Tatăl nostru, are astăzi în creştinătate un rol însemnat. Este rostită în orice timp şi cu orice prilej: la Cină, la botez, la predică, la cununie, la înmormîntare - la orice prilej. Dar pornind de la locurile pe care tocmai le-am citat din Faptele Apostolilor, remarcăm faptul că primii creştini nu au folosit această rugăciune. Ba mai mult; în afara Evangheliilor, ea nu mai este amintită deloc în întreg Noul Testament. Găsim multe rugăciuni, dar niciodată Tatăl nostru. Cum să înţelegem acest fapt? Nu i-a învăţat pe ucenicii Săi şi le-a spus: „Cînd vă rugaţi, să ziceţi ..." (Luca 11.2-4)?

Rugăciunea Domnului, pe care i-a învăţat pe ucenicii Săi s-o spună este bună, este desăvîrşită. Nu poate exista nici o îndoială în această privinţă. O altă întrebare este dacă rugăciunea este potrivită pentru creştini. Cuvintele Sale, „Cînd vă rugaţi", se adresează ucenicilor Săi, care Îl urmau atunci pe pămînt şi care încă nu se aflau pe teren creştin. Lucrarea de ispăşire a lui Hristos nu era împlinită, Duhul Sfînt ca Persoană a Dumnezeirii încă nu venise pe pămînt. Acest fapt este hotărîtor.

Domnul Isus i-a învăţat pe ucenici despre Tatăl Său şi numai El, Fiul, putea să-L descopere pe Tatăl (citeşte în Matei 11.27). Încetul cu încetul i-a introdus în cunoaşterea Tatălui Său şi i-a familiarizat cu El, astfel încît mai tîrziu, înainte de răstignirea Sa, putea să spună Tatălui Său: „Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău şi li-L voi mai face cunoscut" (Ioan 17.26). Şi astfel, în inimile ucenicilor s-a născut întrebarea legată de

modul cum trebuie să se roage pentru că simţeau că vechile forme ebraice de rugăciune nu mai corespundeau poziţiei în care au fost aduşi ca ucenici ai lui Hristos, prin descoperirea Tatălui. Domnul a ţinut seama de rugămintea lor („Doamne, învaţăne să ne rugăm", Luca 11.1) şi le-a dat rugăciunea, care, nu tocmai potrivit. este numită Rugăciunea Domnului sau Tatăl nostru (Matei 6.9-13). Domnul Isus Însuşi nu a folosit (nu S-a rugat) această rugăciune. Dacă este vorba de rugăciunea Sa, aceasta este cea din Ioan 17, unde, ca Fiu, vorbeşte cu Tatăl. Cu toate acestea voi folosi aceste expresii pentru simplitatea exprimării.

Din faptul că Domnul Isus le-a dat ucenicilor Săi această rugăciune pentru descoperirea Tatălui Său, învăţăm un lucru foarte important: rugăciunea trebuia să fie în concordanţă cu descoperirea lui Dumnezeu, pe care El a dat-o despre Sine. Sau altfel spus, măsura descoperirii Domnului, pe care El o dă despre Sine într-un anumit timp, constituie baza relaţiilor în care au fost aduşi cei credincioşi şi totodată temelia rugăciunilor lor. Felul rugăciunilor lor este determinat de relaţiile în care au fost aduşi prin harul lui Dumnezeu.

Această rugăciune, care începe cu cuvintele Tatăl nostru a fost expresia potrivită pentru ucenicii care Îl înconjurau atunci pe Mesia pe pământ şi care au fost puşi deja într-o anumită relaţie cu Tatăl din cer; putem fi siguri că au spus-o pînă la răstignirea Domnului. Nu ni se spune nimic în acest sens, dar în mod sigur a fost aşa. Desigur că au spus această rugăciune fiecare pentru sine, deoarece nu auzim nimic în Evanghelii despre o rugăciune colectivă a ucenicilor.

„Tatăl nostru" nu a fost în nici un caz ca rugăciunea comună, chiar dacă este folosită forma noi, prin care se arată că şi alţii se află în această relaţie cu El ca Tată al nostru. Dar învăţăturile Domnului despre rugăciune în Evanghelia după Matei 6.5-15, care includ şi „Tatăl nostru", au drept conţinut numai rugăciunea în ascuns („Ci tu, cînd te rogi, intră în cămăruţa ta", versetul 6). În general, acest lucru este trecut cu vederea.

„Tatăl nostru" este o rugăciune personală, nu una colectivă.

Pentru noi, care am fost aşezaţi în starea de fii ai lui Dumnezeu, care avem Duhul lui Dumnezeu şi putem spune „Ava. Tată" (Galateni 4.6; Romani 8.15), „Tatăl nostru" nu este expresia potrivită pentru simţămintele şi gîndurile noastre, pe scurt: pentru relaţiile noastre. Vom vedea îndată că avem privilegiul de a ne ruga în Numele Domnului Isus. Dar înainte de a ne ocupa de ceea ce înseamnă aceasta, m-aş referi la cîteva învăţături morale pe care ar trebui să le extragem din „Tatăl nostru". Căci chiar dacă această rugăciune nu este destinată întrebuinţării noastre cuvînt cu cuvînt. totuşi conţine referiri importante, care sînt de mare necesitate şi pentru noi.

„Tatăl nostru care eşti în ceruri! Sfinţească-se Numele Tău; vie împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ. Pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm celor care ne-au greşit; şi nu ne duce în ispită, ci scapă-ne de Cel Rău " (Matei 6.9-13).

Rugăciunea conţine şase cereri, în care sînt întruchipate şase principii dumnezeieşti. Iată ordinea lor:

Cinste < Sfinţească-se Numele Tău.

Stăpînire < Vie împărăţia Ta.

Ascultare < Facă-se voia Ta.

Dependenţă < Pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.

Reabilitare < Şi ne iartă nouă greşelile noastre.

Ocrotire < Şi nu ne duce în ispită.

Ce mulţime de adevăruri dumnezeieşti în cuvinte deosebit de scurte! Ce model desăvîrşit al unei rugăciuni, din gura Domnului nostru! Cum ar putea fi altfel, cînd El, marele Învăţător, ne învaţă!

Observăm că primele trei cereri au de-a face cu Dumnezeu, ultimele trei cu omul. Să fim atenţi: în rugăciunea Domnului, drepturile lui Dumnezeu ocupă locul întîi, iar nevoile noastre, ale oamenilor, urmează abia pe locul doi!

Nu este aceasta o ordine morală pe care ar trebui s-o respectăm şi noi, nu numai în rugăciunile noastre, ci şi în întreaga noastră viaţă? Nu ar trebui ca şi în viaţa noastră şi deci şi în rugăciunile noastre, lucrurile lui Dumnezeu să ocupe primul loc? „Căutaţi mai întîi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui" (citeşte în Matei 6.33). De cîte ori este, din nefericire, invers!

Făcînd abstracţie de ordinea morală pe care ne-o arată această rugăciune, ne întrebăm, gîndindu-ne la primul principiu din prima cerere, cît de important este faptul ca noi şi alţii să aducem cinste Numelui Său? Este întîi de toate important pentru noi, ca Numele Său să fie cinstit şi sfinţit? Este acesta principiul dominant în viaţa noastră?

Cea de-a doua cerere se ocupă de împărăţia Sa. Astăzi împărăţeşte Satan, stăpînitorul acestei lumi, pe acest pământ - şi cu ce consecinţe groaznice pentru om! Nu avem toate motivele să ne bucurăm de faptul că lucrurile nu vor rămîne aşa şi că odată Dumnezeu Îşi va prelua stăpînirea pe pământ în Persoana Fiului Său? Ne este dor de acel timp în care Fiul Său, Domnul nostru, Îşi va obţine, în sfîrşit, dreptul Său pe acest pământ şi va reface totul aşa după cum a vrut Dumnezeu întotdeauna? Facem parte dintre aceia care „iubesc venirea Lui" (2 Timotei 4.8)?

Şi ce înseamnă pentru noi ascultarea de voia Sa? Este mai important pentru noi să ascultăm de El, decît să plăcem oamenilor? Am învăţat deja că fără ascultare nu există binecuvîntare? Desigur, timpul în care voia lui Dumnezeu se va face atît în cer cît şi pe pământ ţine încă de viitor. Făcînd abstracţie de prezenţa lui Satan în cer (Iov 1; Apocalipsa 12.7-12), în cer se face voia lui Dumnezeu, deoarece îngerii sînt cei care împlinesc poruncile Lui şi care ascultă de glasul cuvîntului Său (Psalm 103.20). Pămîntul însă este locul în care se manifestă voinţa proprie a omului. Astfel, din punct de vedere moral există un „strat despărţitor" între cer şi pământ. În împărăţia de o mie de ani, această despărţire va fi în sfîrşit înlăturată, va fi armonie între cer şi pământ, deoarece voia lui Dumnezeu va stăpîni atît aici, cît şi acolo. Noi sîntem chemaţi acum să ascultăm de Dumnezeu, în Isus Hristos, aşa cum Hristos a ascultat de El.

Dacă oamenii acestei lumi nu întreabă de voia lui Dumnezeu, voia Sa conduce măcar viaţa noastră? Sîntem gata să spunem, referitor la viaţa noastră, „Facă-se voia Ta"?

În ce măsură astăzi, într-o vreme cînd ne merge bine, împlinim noi dependenţa noastră de Dumnezeu în toate problemele vieţii de fiecare zi? Îi mai sîntem recunoscători că ne dă zilnic pîinea noastră, ba chiar tot de ce avem nevoie în această lume?

Îi mulţumim pentru faptul că, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, cunoaştem principiul reabilitării? Cînd cădem în păcat, atunci Dumnezeu, în harul Său, ne readuce la bucuria practică a părtăşiei cu El. Acesta este un lucru însemnat. Avem însă un duh de iertare faţă de cei care păcătuiesc împotriva noastră?

Am putea parcurge calea prin această lume rea, cu toate pericolele ei pentru duh, suflet şi trup, am ajunge nevătămaţi ţelul, dacă nu am beneficia, pe această cale, de paza permanentă a lui Dumnezeu? Sîntem conştienţi şi de imposibilitatea şi de slăbiciunea noastră de a rezista în încercările (la aceasta se referă aici ispită; căci Dumnezeu nu ispiteşte spre rău: Iacov 1.13) pe care ni le dă Dumnezeu? Sau sîntem plini de siguranţă de sine şi avem încredere în credincioşia şi experienţa noastră?

Toate acestea sînt întrebări care trebuie să cerceteze inimile şi astfel, această rugăciune, prin principiile pe care le conţine, începe să se adreseze şi nouă. Într-adevăr, din punct de vedere moral avem multe de învăţat din ea!

Referitor la a cincea cerere, „Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri" aceasta este adesea înţeleasă în mod greşit. Să fim atenţi la faptul că Domnul nu a dat această rugăciune oamenilor, în starea lor naturală, păcătoasă, ci ucenicilor Săi, care deja credeau. Necredincioşii nu pot spune niciodată „Tatăl nostru". Vameşul din Luca 18 putea să spună doar: „Dumnezeule ..." (versetul 13). Această cerere, „Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri", nu arată nicidecum calea pe care un păcătos pierdut poate ajunge la iertarea păcatelor. Nu, Domnul vorbeşte despre credincioşie şi despre gîndul care trebuie să-l însufleţească atunci cînd alţii au păcătuit împotriva lui. În cîrmuirea Sa, Dumnezeu nu ar răspunde la cererea cuiva care este stăpînit de un duh neiertător. Cît de serios este acest lucru pentru noi şi pentru rugăciunile noastre!

Noi putem desfăşura plini de încredere greşelile noastre zilnice înaintea Dumnezeului şi Tatălui nostru; dar făcînd aceasta, trebuie să fim într-o stare de iertare faţă de cei care au păcătuit împotriva noastră. Avem un cuvînt foarte asemănător în Marcu 11.25: „Şi, cînd vă rugaţi, să iertaţi dacă aveţi ceva împotriva cuiva, pentru ca şi Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greşelile voastre". Aici este vorba de iertarea cu privire la căile de cîrmuire ale lui Dumnezeu cu ai Săi, nu de iertarea în privinţa veşniciei. Astfel învăţăm din această rugăciune a Domnului şi următoarele: dacă vrem ca rugăciunile noastre să fie ascultate, atunci trebuie să avem un duh de îndurare iertător şi nu avem voie să fim stăpîniţi de sentimente lipsite de înţelegere faţă de fratele nostru. Măsura cu adevărat creştinească pentru iertarea pe care o arătăm faţă de alţii este una cu mult mai înaltă decît cea pe care o arată rugăciunea aşa-zisă „Tatăl nostru": trebuie să ne iertăm unii pe alţii cum ne-a iertat Hristos (Coloseni 3.13).

Sper că am învăţat să vedem deosebirea care există între o utilizare ca model şi o utilizare propriu-zisă a acestei minunate rugăciuni. Ca model, ea este de o deosebită valoare morală pentru noi, dar ca rugăciune, noi creştinii nu o putem folosi astăzi nicidecum. Ea a fost şi este destinată pentru un alt timp şi pentru alţi credincioşi.

Să ne referim doar la cea de-a doua cerere: „Vie împărăţia Ta". Am putea pronunţa această cerere cu adevărat în rugăciune? Nu, imposibil! Ar însemna să ne îndreptăm privirea în jos în loc să o îndreptăm în sus: să aşteptăm în mod direct instaurarea împărăţiei Sale în putere şi slavă, şi nu revenirea lui Hristos pentru a-Şi lua acasă Mireasa Sa. Ar însemna că nu mai aşteptăm şi dorim alt eveniment înainte de venirea împărăţiei. Aceasta nu este însă nicidecum speranţa creştinului. De aceea nu „Vie împărăţia Ta" este rugăciunea adevăratului creştin, ci „Amin! Vino. Doamne Isuse!" (Apocalipsa 22.20).

Cît de potrivită era în schimb cererea „Vie împărăţia Ta" pentru ucenicii de atunci, cărora li s-a vestit împărăţia cerurilor ca „aproape", întîi de către Ioan Botezătorul şi apoi de către Domnul Isus Însuşi (citeşte în Matei 3.2; 4.17)! Pe drept ei aşteptau această împărăţie. Ei încă nu puteau să ştie că va suferi amînare, deoarece împăratul acesteia, Domnul şi Învăţătorul lor, va fi lepădat de către poporul Său. - Însă cu aplicarea rugăciunii date de Domnul ucenicilor care trăiau atunci, ea nu şi-a epuizat nicidecum însemnătatea şi nici aplicaţia.

Cînd Adunarea Dumnezeului Celui viu, care s-a constituit între timp, va părăsi această lume, va exista din nou pe pămînt o rămăşiţă credincioasă din poporul iudeu. Ea va trece prin necazuri de necomparat (citeşte în Matei 24.15 şi următoarele). Atunci, această rugăciune „Tatăl nostru" va fi spusă din nou şi, cu siguranţă, din tot sufletul, tocmai această a doua cerere: „Vie împărăţia Ta".

Revenind la începutul rugăciunii, nu se referă forma de adresare, „Tatăl nostru care eşti în ceruri", la o anumită distanţă? Probabil că Domnul a încercat să trezească în ucenicii Săi un sentiment despre cine este Tatăl, astfel că ei nu-l mai recunoşteau doar ca „Domn al întregului pămînt" (Iosua 3.11) sau ca „Dumnezeul cerurilor" (Daniel 2.18-37). Cu toate acestea, Tatăl este văzut în ceruri şi cei care priveau spre El erau pe pămînt, la aceeaşi distanţă de El. În acel timp ei nu puteau încă să aibă conştiinţa apropierii, aşa cum ne este dat nouă astăzi. Dumnezeu a îngăduit să fim aşezaţi în Hristos în locurile cereşti (Efeseni 2.6) şi nu ar fi deloc potrivit cu apropierea şi cu intrarea noastră la Tatăl (Efeseni 2.18) să ne rugăm Lui în ceruri.

Învăţăm astfel din toate că această rugăciune, oricît de desăvîrşită este în sine, nu poate fi expresia cuvenită a acelora care sînt copii ai lui Dumnezeu şi L-au cunoscut pe Tatăl (1 Ioan 3.2; 2.13). Ei posedă nemăsuratul privilegiu de a se ruga în Numele Domnului Isus. Spre acest măreţ subiect vrem să ne îndreptăm acum.

Rugăciunea în Numele Domnului Isus

Că ucenicii, deşi foloseau „Tatăl nostru" în timpul vieţii Domnului, nu s-au rugat încă în Numele Său, ne spun în mod clar cuvintele Sale din Ioan 16, pe care le spune cu puţin timp înaintea răpirii Sale:

„Adevărat, adevărat vă spun că orice veţi cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da. Pînă acum, n-aţi cerut nimic în Numele Meu; cereţi şi veţi primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină " (versetele 23-24).

Aici Domnul Isus stă, prin Duhul, în spatele lucrării săvîrşite la Golgota şi priveşte la vremea de după aceasta, caracterizată prin venirea Duhului Sfînt pe pămînt şi locuirea Lui în ai Săi (citeşte Ioan 14.16-18). Această vreme, actuala vreme a harului, El o numeşte „ziua aceea"

(capitolul 16.23). Atunci se vor ruga într-un fel cu totul nou, în Numele Său. În felul acesta nu se rugaseră pînă atunci. Rugăciunea din Matei 6 a fost o rugăciune către Tatăl; dar înainte de iertarea prin sîngele lui Hristos şi de venirea Duhului Sfînt ca răspuns la o lucrare împlinită, o rugăciune în Numele Său era total necunoscută, ba chiar imposibilă. Rugăciunea în Numele Domnului Isus este unul dintre privilegiile şi una dintre caracteristicile actualei vremi a harului.

Nume înseamnă în Biblie deplina descoperire a ceea ce este cineva. A se ruga în Numele Domnului înseamnă deci a se ruga potrivit cu şi în valoarea a ceea ce a descoperit despre Sine Domnul Isus, Fiul Tatălui. Numele şi descoperirea Fiului au în ochii Tatălui o valoare deosebită, şi în acest Nume, în această preţuire, copiii lui Dumnezeu au voie să se apropie de Tatăl lor şi să-şi aducă înaintea Lui cererile, cu asigurarea că El le ascultă. Este o poziţie de o valoare de neimaginat care s-a dăruit fiecărui copil al lui Dumnezeu şi care este motivată şi asigurată prin posedarea Duhului Sfînt.

În afară de pretenţia noastră de a avea acces la Tatăl, rugăciunea în Numele Său cuprinde şi privilegiul de a ne apropia de El în puterea şi în întreaga valoare a Numelui Fiului Său. La aceasta, Duhul Sfînt care locuieşte în noi ne dă nu numai conştiinţa poziţiei noastre de fii în faţa Tatălui (Galateni 4.6), ci şi puterea de a ne folosi de acest nou privilegiu.

Este un har de necuprins că ne este dat un Nume, în care putem să ne aducem cererile înaintea lui Dumnezeu! Şi acesta este Numele slăvitului Domn Isus, care acum este la dreapta lui Dumnezeu, nu Numele Celui dispreţuit pe pămînt, ci al Celui slăvit în cer. Ce putere este în acest Nume! Orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt şi de sub pămînt se va pleca odată în Numele lui Isus (citeşte în Filipeni 2.10) şi noi avem privilegiul de a ne apropia în acest Nume de Tatăl. Rugăciunea în Numele Său este deci rezultatul lucrării Sale împlinite şi a poziţiei pe care o ocupă acum la dreapta Tatălui şi este un privilegiu al dispensaţiei creştine.

Adevărata rugăciune creştină este rugăciunea în Numele Domnului Isus. Ea cuprinde toate felurile de cereri. Bineînţeles că într-o adunare pentru rugăciune, cererile personale nu-şi au locul. Aceasta nu înseamnă însă că cereri personale sau familiale nu pot fi rugăciuni în Numele Său. De aceea am spus: ea cuprinde toate felurile de cereri. Dacă o rugăciune este o rugăciune în Numele Domnului Isus, nu este determinat de felul cererii, ci de faptul dacă Duhul lui Dumnezeu a inspirat-o. De aceea, eu cred că rugăciunea prin Duhul Sfînt (Iuda 20; Efeseni 6.18) în fond este acelaşi lucru ca şi rugăciunea în Numele Său. Doar că una ne arată mai mult puterea care lucrează şi controlează, care la momentul dat provoacă ceea ce este absolut corect şi potrivit lui Dumnezeu, pe cînd cealaltă arată mai mult valoarea Numelui în care avem voie să ne apropiem de Dumnezeu.

Dar noi nu ne rugăm niciodată direct Duhului Sfînt (nu găsim aceasta niciunde în Scriptură), ci lui Dumnezeu, Tatălui Domnului Isus. Duhul Sfînt, care în mod absolut este Dumnezeu şi locuieşte în noi, este însă puterea rugăciunilor noastre.

Dacă deci rugăciunea în Numele Său poate cuprinde toate felurile de cereri, totuşi expresia în Numele Său ascunde în sine o condiţie care limitează. Căci Numele Său nu include numai, ci el şi exclude. Este imposibil, de exemplu, de a pune în legătură cu Numele Său lucruri deşarte, lipsite de sfinţenie, nebune sau exprimînd voinţa proprie! Acestea niciodată nu vor fi inspirate de Duhul Sfînt. Pe de altă parte, nu fiecare cerere corectă este automat o cerere în Numele Domnului. Astfel cineva poate să se roage pentru vestirea publică a Evangheliei în localitatea sa - un lucru bun în sine - şi totuşi să nu corespundă gîndurilor Duhului Sfînt, deoarece se poate ca anumite împrejurări pe moment să fie împotrivă. Lucrul pentru care se face rugăciunea poate fi bun, dar nu este locul sau timpul potrivit şi atunci nu este o rugăciune prin Duhul Sfînt.

Dacă avem în vedere acest lucru, atunci înţelegem mai bine de ce, în ciuda largheţei deosebite a făgăduinţei care se află în cuvintele Domnului, nu toate cererile sînt ascultate. „Orice veţi cere de la Tatăl ..., vă va da", dezvăluie o ascultare absolută a fiecărei cereri! Dar în cuvintele: „Orice veţi cere de la Tatăl, în Numele Meu ..." se află şi o condiţie, care este deseori trecută cu vederea. A se ruga în Numele Său este în acelaşi timp şi privilegiu şi responsabilitate. Aceasta explică de ce multe dintre cererile noastre nu au fost niciodată ascultate. Noi probabil credeam că au fost făcute în Numele Său, dar în realitate ele nu au fost inspirate de Duhul Sfînt. În mod evident noi nu am înţeles năzuinţa Duhului într-un lucru sau altul. Acest lucru, fără îndoială, este umilitor pentru noi. Cu toate acestea putem aduce toate cererile noastre la cunoştinţa lui Dumnezeu (Filipeni 4.6-7), dar aceasta este altceva decît ceea ce ne preocupă acum.

Desigur, înţelegem şi faptul că o rugăciune, prin simpla folosire a formulei: „Cerem aceasta în Numele Domnului", nu devine o rugăciune în Numele Său.

În Scriptură găsim şi gîndul că „nu ştim cum trebuie să ne rugăm", „Cel care cercetează inimile ştie care este gîndirea Duhului: pentru că El mijloceşte pentru sfinţi după voia lui Dumnezeu" (Romani 8.26-27). Ceea ce este deci neapărat necesar este a înţelege năzuinţa Duhului în privinţa lucrului care ne preocupă; şi acest lucru ne poate fi dat doar atunci cînd sîntem şi rămînem aproape de Domnul.

„Dacă rămîneţi în Mine şi cuvintele Mele rămîn în voi, cereţi orice veţi vrea şi vi se va da" (Ioan 15.7).

Preocuparea personală cu Domnul Isus şi familiarizarea inimii cu Cuvîntul Său ne va feri de cereri care nu sînt după gîndurile Sale.

Subiecte de rugăciune ale adunării

Dacă ne strîngem ca adunare pentru rugăciunea colectivă, este desigur potrivit să citim şi cîteva pasaje sau un aliniat din Cuvîntul lui Dumnezeu. Şi locul tocmai citat din Ioan 15 ne arată acest lucru, deoarece ne prezintă legătura fundamentală dintre cuvintele Sale şi cererile noastre. Cuvintele Sale constituie şi formulează în inimile noastre cererile care Îi sînt plăcute şi le inspiră.

Aceasta nu înseamnă ca, stînd în genunchi, să-I ţinem lui Dumnezeu prelegeri despre aliniatul pe care l-am citit din Cuvîntul Său. Aproape că nu există ceva care să displacă mai mult duhului rugăciunii şi Celui către care se îndreaptă ea, decît dacă încercăm să arătăm în rugăciune tot ceea ce am înţeles din Cuvîntul Său. Să ne ferească Dumnezeu de asemenea lăstare de îngîmfare omenească! Dar desigur îi place lui Dumnezeu dacă fragmentul citit influenţează într-o anumită măsură strîngerea laolaltă, fără ca el să ne încătuşeze în privinţa cererilor.

Dacă vreau să spun ceva despre subiectele de rugăciune potrivite ale adunării, atunci este departe de mine gîndul de a aşeza reguli sau legi. De o mie de ori nu! Mai mult aş încerca să arăt cîteva puncte de greutate sau cîteva linii fundamentale pe care ni le prezintă Cuvîntul lui Dumnezeu şi pe care uneori sîntem în pericol de a le pierde din vedere.

După ce Domnul a vorbit în Ioan 14 despre plecarea Sa şi despre faptul că ucenicii Săi vor săvîrşi atunci chiar lucrări mai mari decît El însuşi (în puterea Duhului care va fi venit atunci). El adaugă următoarele cuvinte:

„Şi orice veţi cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie preamărit în Fiul. Dacă veţi cere ceva în Numele Meu, voi face" (Ioan 14.13-14).

Este evident că aceste cuvinte se referă la slujba ucenicilor din „ziua aceea", deci din vremea noastră. Tot ce vor cere în Numele Său, pentru îndeplinirea slujbei care li s-a încredinţat, El va face, pentru ca Tatăl să fie slăvit, în Fiul. Cît de minunat şi înviorător este acest lucru!

Să reţinem încă o dată că ucenicii lucrează pentru Domnul lor, pentru Fiul Tatălui. Pe drumul slujirii există greutăţi şi împotriviri. Atunci ucenicii au voie să se roage în Numele Domnului. Şi pentru că este intenţia mărturisită a Fiului ca Tatăl să fie slăvit în El, El este nevoit de a le răspunde la rugăciuni. Caută ucenicii slava Fiului? Şi Tatăl o caută. Atunci Fiul trebuie să facă ceea ce îi cer ei în slujirea Sa prin rugăciune. Minunat har!

Din toate acestea se conturează clar o linie fundamentală pentru subiectele noastre comune de rugăciune: slăvirea Tatălui în Fiul, prin slujirea noastră. Un foarte frumos exemplu pentru aceasta avem în impresionante rugăciune a apostolilor din Faptele Apostolilor 4.29-31:

„Şi acum, Doamne, uită-Te la ameninţările lor, dă putere robilor Tăi să predice Cuvîntul Tău cu toată îndrăzneala şi întinde-Ţi mîna ca ca să se facă vindecări, semne şi minuni prin Numele Robului Tău Celui Sfînt, Isus." Pe cînd se rugau ei, s-a cutremurat locul unde erau adunaţi; toţi s-au umplut de Duh Sfînt şi vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu cu îndrăzneală".

Nu pentru apărarea faţă de oamenii răi se rugau ei, avînd în vedere ameninţările pe care tocmai le suferiseră. ci pentru îndrăzneală în vestirea Cuvîntului Său. Este acesta şi subiectul nostru pentru rugăciune? Sîntem preocupaţi ca să fie vestit Cuvîntul lui Dumnezeu cu îndrăzneală? Desigur că putem să ne rugăm şi pentru păzirea slujitorilor lui Dumnezeu de oameni răi, după cum ne arată 2 Tesaloniceni 3.1-2, dar şi acolo vestirea Cuvîntului are prioritate:

„încolo, fraţilor, rugaţi-vă pentru noi, ca să se răspîndească şi să fie preamărit Cuvîntul Domnului, cum este şi la voi, şi să fim scăpaţi de oamenii vicleni şi răi; căci nu toţi au credinţa."

Pe aceeaşi linie se situează înviorările apostolului Pavel către credincioşii din Efes:

„Faceţi în tot timpul, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la aceasta cu toată stăruinţa şi cu rugăciune pentru toţi sfinţii, şi pentru mine, ca ori de cîte ori îmi deschid gura să mi se dea cuvînt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, pentru care sînt un împuternicit în lanţuri, ca să folosesc îndrăzneala în Evanghelie, aşa cum trebuie să şi vorbesc " (Efeseni 6.18-20).

În aceste cuvinte se mai adaugă un element nou: rugăciunea pentru toţi sfinţii. Îi cuprindem şi noi pe toţi credincioşii de pe pămînt în rugăciunile noastre? Sau sîntem preocupaţi mai mult sau mai puţin doar de noi înşine? Aceasta nu ar corespunde chemării pe care am primit-o (Efeseni 4.1), nu ar fi expresia unităţii Trupului lui Hristos.

În Timotei 2.1-4 avem un cerc şi mai cuprinzător pentru rugăciunile noastre, el îi cuprinde pe toţi oamenii şi pe toţi cei înălţaţi în dregătorii:

„Vă îndemn deci înainte de toate să faceţi cereri, rugăciuni, mijlociri, mulţumiri pentru toţi oamenii, pentru împăraţi şi pentru toţi cei ce sînt aşezaţi în poziţii înalte, ca să putem duce astfel o viaţă paşnică şi liniştită, cu toată evlavia şi demnitatea. Lucrul acesta este bun şi bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, care doreşte ca toţi oamenii să fie mîntuiţi şi să vină la cunoştinţă de adevăr".

Aici avem un îndemn atît de important: „înainte de toate"! Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, doreşte casei Lui să fie o casă de rugăciune pentru toate neamurile (Marcu 11.17; Ieremia 29.7). Şi nu numai să facem rugăciuni şi cereri pentru toţi oamenii, ci să şi mulţumim în locul lor. Căci cine dintre ei mai mulţumeşte lui Dumnezeu pentru toate bunătăţile şi binefacerile Sale faţă de fiii oamenilor? Atunci ar trebui s-o facă cel puţin copiii Săi.

Şi cît de importantă este în zilele noastre de revoltă împotriva oricărei puteri şi autorităţi, mai ales împotriva puterii statale, rugăciunea pentru împăraţi şi pentru toţi cei care sînt aşezaţi în poziţii înalte"! Orice stăpînire este de la Dumnezeu (Romani 13.1 şi următoarele), ea este slujitoarea lui Dumnezeu pentru menţinerea liniştei şi a ordinii pe acest pămînt zguduit de multe nelinişti.

Dacă, de exemplu, nu ar exista poliţie, aproape că nu am putea duce o viaţă liniştită şi nu ne-am putea aduna în linişte. Chiar dacă nu sîntem îndemnaţi să ne rugăm în mod direct pentru stăpînire (acest lucru ar putea fi interpretat greşit ca o rugăciune pentru anumite sisteme politice), atunci totuşi să ne rugăm pentru oamenii puşi ca stăpînitori, pentru ca digul împotriva dezordinii şi anarhiei (care deja îşi deschide ecluzele sub influenţa lui Satan) să se menţină totuşi şi noi să putem lucra în continuare în linişte şi pace pentru răspîndirea Evangheliei. Să ştim lămurit că vremurile de revoluţie nu au fost niciodată vremuri ale Evangheliei!

Că ne putem ruga şi pentru bolnavii noştri, nici nu mai trebuie spus. „Doamne, iată că acela pe care-l iubeşti este bolnav" (Ioan 11.3) poate fi şi limbajul nostru. Totuşi, nu cred că este bine dacă acest subiect ocupă un loc atît de mare în strîngerile noastre pentru rugăciune un loc atît de mare, încît să nu ne mai rămînă timp şi putere pentru alte subiecte care au întîietate, cum ni le prezintă Scriptura. Să ne rugăm pentru bătrînii şi bolnavii noştri este desigur plăcut Dumnezeului nostru, care este „Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mîngîieri" (2 Corinteni 1.3). Citim despre El mişcătoarele cuvinte: „Dar Dumnezeu, care mîngîie pe cei smeriţi, ne-a mîngîiat" (2 Corinteni 7.6). Dar pentru asemenea subiecte este mai potrivită rugăciunea personală şi rugăciunea în familie.

Locul din 1 Timotei 2 ne arată de altfel şi ce caracter variat poate îmbrăca strîngerea noastră: rugăciuni, cereri, mijlociri, mulţumiri. Rugăciunea este mai solemnă, mai insistentă decît ceea ce ne spune cuvîntul cereri. Pavel porneşte de la cea mai serioasă chemare şi strigare către Dumnezeu, pînă la mulţumire. Expresia mijlociri (greceşte: enteuxis) arată o relaţie personală cu cineva, în cazul nostru cu Dumnezeu. Ca substantiv mai apare doar în 1 Timotei 4.5, unde este redat prin rugăciune. Verbul corespunzător entunchano este folosit şi pentru mijlocirea Domnului Isus (Romani 8.34; Evrei 7.25) şi a Duhului Sfînt pentru noi. Nu este un gînd minunat, de a fi într-o stare de relaţie intimă cu Dumnezeu, şi aceasta avîndu-i în vedere pe toţi oamenii? Ce demnitate morală ne dă aceasta! A fost un punct sublim în viaţa lui Iacov cînd l-a „binecuvîntat" pe cel mai mare monarh de pe pămînt din acea vreme (Geneza 47.7, 10). El însuşi nu era decît un biet străin, dar totuşi se situa cu mult deasupra lui faraon.

Ce binecuvîntată varietate şi libertate a duhului există şi pentru strîngerea pentru rugăciune! Putem veni cu toate cererile şi rugăciunile înaintea lui Dumnezeu, numai că aceasta trebuie să se facă „prin Duhul", adică în puterea Duhului şi sub conducerea Sa (Efeseni 6.18). Carnea (firea) nu are ce căuta în lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu. Ea numai distruge. „A face rugăciuni prin Duhul" înseamnă „a se ruga după voia Sa". Dumnezeu nu aşteaptă ceva mai prejos de la noi. El ne face în stare. Dar nu ar fi bine şi folositor, avînd în vedere slăbiciunea noastră în recunoaşterea voii Sale. să ne plecăm deja genunchii acasă, înainte de a merge la ora de rugăciune, pentru a cere cu stăruinţă rugăciunile potrivite? Atunci putem avea asigurarea că El ne aude. Adică ne ascultă. Găsim acest lucru exprimat atît de frumos:

„Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Şi dacă ştim că ne ascultă, orice l-am cere, ştim că dobîndim lucrurile pe care le-am cerut" (1 Ioan 5.14-15).

Cît de cuprinzătoare pot fi rugăciunile noastre ne arată o comparaţie a locurilor amintite: putem să ne rugăm atît pentru toţi sfinţii, cît şi pentru toţi oamenii. În Efeseni 6.18 sîntem îndemnaţi să ne rugăm pentru toţi sfinţii; în 1 Tlmotei 2.1 sîntem învăţaţi să ne rugăm pentru toţi oamenii. Fiecare dintre acestea este în legătură cu caracterul epistolei în care apar. În epistola către Efeseni primim învăţături deosebite despre Trupul lui Hristos; în 1 Timotei, Dumnezeu ne este prezentat în caracterul Său de Dumnezeu Mîntuitor. Şi astfel, în epistola către Efeseni toţi sfinţii, iar în 1 Timotei toţi oamenii stau în vederea rugăciunilor sfinţilor. Ce armonie există totuşi între toate părţile adevărului dumnezeiesc!

Despre precizia rugăciunilor noastre

Din exemplele date pentru rugăciune din Sfînta Scriptură mai reiese clar o trăsătură: rugăciunile sfinţilor erau scurte şi concise, ele conţineau cereri clare. Şi rugăciunea Domnului din Matei 6 consta, după cum ne aducem aminte, din cereri separate, clar conturate. Această rugăciune a fost răspunsul Domnului la cererea ucenicilor de a fi învăţaţi despre felul în care trebuie să se roage: „Doamne, învaţă-ne să ne rugăm" (Luca 11.1). Vrem să primim şi noi învăţătură despre felul cum trebuie să ne rugăm? Atunci să învăţăm ca: rugăciunile noastre colective să fie formate din cereri precise şi nu din aprecieri spirituale sau din aplicaţii (lămuriri) ale Bibliei.

Acest lucru este întărit şi de pilda pe care a dat-o Domnul Isus în încheierea rugăciunii aşa-zise „Tatăl nostru". El ne prezintă un om care vine la miezul nopţii la prietenul său. Şi care este cererea sa? „Prietene, împrumută-mi trei pîini!" Nu există nici o neclaritate în legătură cu ceea ce doreşte. Trei pîini! Ne rugăm şi noi aşa? Şi dacă cel dinăuntru ar răspunde: „Nu mă tulbura; acum uşa este încuiată, copiii mei sînt cu mine în pat; nu pot să mă scol să-ţi dau", atunci el s-ar scula totuşi, cel puţin pentru stăruinţa supărătoare a priete-nului său şi i-ar da „tot ce-i trebuie" (versetele 5-8).

„Şi Eu vă spun: »Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide!«" (Luca 11.9).

Dacă am vorbit de „cereri precise" cu care ar trebui să venim înaintea Domnului, nu înseamnă că ele trebuie să fie numai de natură materială. Tocmai pilda ar putea arăta acest lucru: trei pîini. Nu, chiar şi cererile pur duhovniceşti - şi acestea sînt cele mai sublime - pot fi conturate şi precise. Rugăciuni lungi, dar fără subiecte clare, duc la obosirea celor care trebuie să spună „Amin".

Bărbaţii se pot ruga în orice loc

Bărbaţilor, spre deosebire de femei, le este dată de Dumnezeu libertatea de a se ruga în orice loc, de a se ruga în public.

„Vreau deci ca bărbaţii să se roage în orice loc, ridicînd mîini curate, fără mînie şi fără îndoieli" (1 Tîmotei 2.8).

Dacă Sfînta Scriptură spune bărbaţi, atunci ea exclude femeile. Dacă spune în schimb fraţi (de exemplu: „Ştim, fraţi preaiubiţi de Dumnezeu, alegerea voastră"; 1 Tesaloniceni 1.4), atunci în general sînt incluse şi surorile în Domnul. Libertatea de a se ruga legătură cu caracterul epistolei în care apar. În epistola către Efeseni primim învăţături deosebite despre Trupul lui Hristos; în 1 Timotei, Dumnezeu ne este prezentat în caracterul Său de Dumnezeu Mîntuitor. Şi astfel, în epistola către Efeseni toţi sfinţii, iar în 1 Timotei toţi oamenii stau în vederea rugăciunilor sfinţilor. Ce armonie există totuşi între toate părţile adevărului dumnezeiesc!

Despre precizia rugăciunilor noastre

Din exemplele date pentru rugăciune din Sfînta Scriptură mai reiese clar o trăsătură: rugăciunile sfinţilor erau scurte şi concise, ele conţineau cereri clare. Şi rugăciunea Domnului din Matei 6 consta, după cum ne aducem aminte, din cereri separate, clar conturate. Această rugăciune a fost răspunsul Domnului la cererea ucenicilor de a fi învăţaţi despre felul în care trebuie să se roage: „Doamne, învaţă-ne să ne rugăm" (Luca 11.1). Vrem să primim şi noi învăţătură despre felul cum trebuie să ne rugăm? Atunci să învăţăm ca: rugăciunile noastre colective să fie formate din cereri precise şi nu din aprecieri spirituale sau din aplicaţii (lămuriri) ale Bibliei.

Acest lucru este întărit şi de pilda pe care a dat-o Domnul Isus în încheierea rugăciunii aşa-zise „Tatăl nostru". El ne prezintă un om care vine la miezul nopţii la prietenul său. Şi care este cererea sa? „Prietene, împrumută-mi trei pîini!" Nu există nici o neclaritate în legătură cu ceea ce doreşte. Trei pîini! Ne rugăm şi noi aşa? Şi dacă cel dinăuntru ar răspunde: „Nu mă tulbura; acum uşa este încuiată, copiii mei sînt cu mine în pat; nu pot să mă scol să-ţi dau", atunci el s-ar scula totuşi, cel puţin pentru stăruinţa supărătoare a prietenului său şi i-ar da „tot ce-i trebuie" (versetele 5-8).

„Şi Eu vă spun: »Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide!«" (Luca 11.9).

Dacă am vorbit de „cereri precise" cu care ar trebui să venim înaintea Domnului, nu înseamnă că ele trebuie să fie numai de natură materială. Tocmai pilda ar putea arăta acest lucru: trei pîini. Nu, chiar şi cererile pur duhovniceşti - şi acestea sînt cele mai sublime - pot fi conturate şi precise. Rugăciuni lungi, dar fără subiecte clare, duc la obosirea celor care trebuie să spună „Amin".

Bărbaţii se pot ruga în orice loc

Bărbaţilor, spre deosebire de femei, le este dată de Dumnezeu libertatea de a se ruga în orice loc, de a se ruga în public.

„Vreau deci ca bărbaţii să se roage în orice loc, ridicînd mîini curate, fără mînie şi fără îndoieli" (1 Timotei 2.8).

Dacă Sfînta Scriptură spune bărbaţi, atunci ea exclude femeile. Dacă spune în schimb fraţi (de exemplu: „Ştim, fraţi preaiubiţi de Dumnezeu, alegerea voastră"; 1 Tesaloniceni 1.4), atunci în general sînt incluse şi surorile în Domnul. Libertatea de a se ruga în mod public, în orice loc, şi mai ales în adunare (biserică), este dată numai bărbaţilor, nu femeilor (surorilor). Ştim, din nefericire, că acest lucru este în ochii multor copii ai lui Dumnezeu un „cui fierbinte", dar,

„Dacă Cuvîntul Tău nu mai este valabil, pe ce să se întemeieze atunci credinţa? Pe mine nu mă interesează o mie de lumi, Dar mă interesează Cuvîntul Tău."

Am văzut în capitolul trecut. în legătură cu strîngerea laolaltă pentru zidire, poziţia femeii în adunare şi am învăţat că femeia trebuie să tacă. Acesta este un principiu general valabil şi atunci cînd adunarea se strînge pentru rugăciunea comună. A se ruga în public cu voce tare înseamnă a nu tăcea. Să ne mai amintim că: în Hristos toţi sîntem una, în biserică însă nu sîntem. Harul care ne-a fost arătat în Hristos nu înlătură ordinea lui Dumnezeu în creaţie. De acest fapt trebuia să li se aducă aminte corintenilor (1 Corinteni 11.1-9), trebuia să i se aducă aminte lui Timotei şi trebuie să ni se aducă aminte şi nouă tuturor.

Atît în bărbaţi credincioşi cît şi în femei credincioase locuieşte Duhul Sfînt; El a locuit şi locuieşte şi astăzi în fiecare credincios adevărat. Însă faptul că cineva are Duhul Sfînt nu-l face în stare să-i conducă pe alţii în ru-găciune. Căci, să fim atenţi, cine se roagă public într-o adunare îi conduce pe ceilalţi în rugăciune, este gura celor adunaţi în rugăciunea către Dumnezeu. Această poziţie, Dumnezeu în înţelepciunea Sa nu a dat-o femeii, ci numai bărbatului. De ce o soră nu are voie să se roage în mod public în prezenţa bărbaţilor? Pentru că atunci ea ocupă o poziţie de conducere, ea îi conduce pe ceilalţi în rugăciune şi pentru că prin activitatea ei, ea exercită o influenţă asupra conştiinţelor celor prezenţi, deci şi a bărbaţilor, şi tocmai acest lucru contravine gîndurilor lui Dumnezeu.

Dumnezeu vrea să se exercite o asemenea influenţă morală, o autoritate morală, dar El nu vrea ca acest lucru să se facă prin femei. M-am referit deja în capitolul trecut la motivaţia pe care o dă Duhul Sfînt pentru poziţia subordonată a femeii: ea a fost creată după Adam şi ea a fost amăgită, nu Adam.

„Femeia să primească învăţătură în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să înveţe pe alţii, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să rămînă în tăcere. Căci întîi a fost întocmit Adam, şi apoi Eva. Şi nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii'''' (1 Timotei 2.11-14).

S-ar putea invoca faptul că, în rugăciunea publică, femeia nu dă învăţătură şi nu se ridică mai presus de bărbat. Dar chiar dacă am fi de această părere, apostolul continuă: „ci să stea în tăcere ". Acest lucru ar trebui să fie de ajuns, iar unei surori cu adevărat duhovniceşti îi este suficient. Ea niciodată nu va tinde spre un loc public.

Pe lîngă aceasta, este important a înţelege cuvîntul grecesc, care în versetul 12 este tradus prin a se ridica mai presus. Authenteo este folosit numai în acest loc în Noul Testament şi el înseamnă a exercita autoritate din proprie iniţiativă, din putere proprie, a acţiona autocratic. În alte situaţii, pentru a se ridica mai presus se foloseşte un cuvînt care înseamnă a stăpîni ca rege. Aici însă Duhul Sfînt foloseşte acest cuvînt deosebit, din care învăţăm că femeia nu trebuie să exercite asupra bărbatului o autoritate din proprie putere. Şi tocmai acest lucru îl face, cel puţin în parte, atunci cînd ea este gura celor adunaţi pentru rugăciunea către Dumnezeu şi cînd sînt prezenţi şi bărbaţi. Nu este vorba de faptul că femeia nu poate fi mai duhovnicească decît bărbatul - desigur că poate fi, ci este numai o problemă a voii lui Dumnezeu şi a poziţiei pe care femeia trebuie s-o ocupe potrivit gîndurilor Sale. Numai bărbatul este chemat de Dumnezeu să se manifeste în public.

Unii au interpretat începutul versetului 9, „de asemenea", (unele traduceri inexacte dau într-adevăr prilejul) şi au spus că aceasta înseamnă ca şi femeile să se roage în public. Dar însăşi contextul dovedeşte clar că acest lucru este greşit. De asemenea înseamnă vreau de asemenea. În legătură cu bărbaţii, apostolul a spus în versetul 8: „Vreau, deci". Şi în versetul 9 este exprimată în acelaşi mod voinţa apostolică în privinţa femeilor: să se îmbrace în chip cuviincios, cu ruşine şi sfială şi să tacă.

Libertatea neîngrădită pentru rugăciune nu este dată femeilor, ci bărbaţilor, însă în supunere faţă de Domnul şi faţă de Duhul Sfînt.

Pentru a folosi această libertate nu este nevoie de un dar deosebit. De asemenea, Dumnezeu nu vrea ca numai anumiţi bărbaţi să se roage, sau chiar numai unul, cum se obişnuieşte astăzi în cercuri largi ale creştinătăţii. „Vreau deci ca bărbaţii să se roage în orice loc". Ce dureros este că sînt bărbaţi credincioşi care din principiu nu folosesc acest privilegiu sau această libertate şi care se situează prin aceasta pe locul femeii!

Dar trebuie să fie mîini sfinte (curate) cele pe care le ridică bărbaţii! Prin aceasta nu se are în vedere o poziţie potrivită a rugăciunii sau un gest, cum se obişnuia în Israel (de exemplu: Psalmul 28.2; 141.2; 1 împăraţi 8.22), ci o ţinută morală care este caracterizată prin adevărată evlavie (aceasta are în vedere cuvîntul grecesc). Mîinile care se ridică sînt văzute şi judecate. Bărbaţii cu mîinile murdare nu-i pot conduce pe alţii în rugăciune către Dumnezeu. Şi Petru vorbeşte de posibilitatea ca rugăciunile bărbaţilor să fie „împiedicate" (1 Petru 3.7).

Sînt numite încă două condiţii pentru o rugăciune folositoare: ea trebuie făcută fără mînie şi fără îndoieli. Primul lucru se referă mai mult la oameni, al doilea mai mult la Dumnezeu. Cel care se ruga trebuia să fie eliberat de orice gînd rău despre oameni şi fraţi (citeşte în Matei 6.14-15; Marcu 11.25) şi să aibă încredere în Dumnezeu (Iacov 1.6).

Cuvînt de încheiere

Am avut acum în faţă ce a de-a treia strîngere ca adunare şi am primit plinătate de învăţături din Cuvîntul sfînt al lui Dumnezeu. Dar, pe lîngă toată seriozitatea şi responsabilitatea care sînt legate de aceasta, nu simţim o adîncă bucurie pentru preţiosul privilegiu de a putea vorbi împreună cu Dumnezeu, în Numele Domnului Isus? Cît de mult m-ar bucura dacă aceste rînduri, scrise în slăbiciune, l-ar ajuta pe vreun copil al lui Dumnezeu, care pînă acum a neglijat mai mult sau mai puţin strîngerile pentru rugăciune sau nu a găsit în ele nimic atrăgător, să participe acum la ele cu cea mai mare bucurie! Nu este semnificativ faptul că tocmai în legătură cu strîngerea pentru rugăciunea comună. Domnul Isus a dat făgăduinţa prezenţei Sale personale şi a spus: „Căci acolo unde doi sau trei sînt adunaţi pentru Numele Meu, acolo sînt şi Eu în mijlocul lor" (Matei 18.20)?

Desigur, caracterul cel mai măreţ îl are strîngerea pentru frîngerea pîinii, deoarece de ea este legată în mod deosebit adorarea. Dar cîtă nevoie avem şi de zidire în această lume, prin slujirea Cuvîntului şi de rugăciune! În slavă însă, cînd vom ajunge, în Casa Tatălui, nu se va mai

auzi glasul unui proroc sau a unuia care se roagă. Nu vom mai avea nevoie de aceste lucruri.

Atunci credincioşii slăviţi vor avea „potire pline cu tămîie, care sînt rugăciunile sfinţilor" (Apocalipsa 5.8), dar nu rugăciunile lor proprii, ci rugăciuni ale sfinţilor (mai ales iudei), care atunci mai sînt pe pămînt; şi aceste rugăciuni au voie să le aducă, ca preoţi ai lui Dumnezeu, înaintea Lui. Rugăciuni pe pămînt sînt tămîie în cer. Adesea considerăm rugăciunile ca fiind lipsite de valoare. Ele nu sînt în nici un caz aşa, ba mai mult, ele se înalţă ca tămîie la Dumnezeu, care le va cinsti în mod deplin.

Nu, în cer nimeni, nici nu se roagă, nici nu proroceşte. Aceste lucruri au ţinut de pămînt şi se vor termina pentru totdeauna cînd va veni ce este desăvîrşit (1 Corinteni 13.10). Însă ceea ce va rămîne veşnic este ceva cu care am avut voie să începem deja din vremea de faţă: adorarea - adorarea Mielului lui Dumnezeu.

A păstra unitatea Duhului

Am auzit multe lucruri despre adevărata Biserică, despre Adunarea Dumnezeului Celui viu, ne-am ocupat de caracterul, de chemarea şi de menirea ei şi am văzut în ce mod trebuie să-şi găsească expresia practică, vizibilă în fiecare strîngere în parte. La acestea am avut ca temelie Cuvîntul lui Dumnezeu, nu cuvîntul oamenilor, cel al bătrînilor bisericii, de exemplu. Oamenii au multe păreri şi învăţături (Matei 15.9;

Timotei 1.3; 4.1; Coloseni 2.22; şi Evrei 13.9), Dumnezeu însă are şi recunoaşte doar o învăţătură (citeşte Ioan 7.16-17; Faptele Apostolilor 2.42; 13.12; Romani 6.17; 1 Timotei 1.10; 4.6; Tit 1.9; 2.1, 10 şi încă Ioan 9). Şi El ne-a prezis în Cuvîntul Său, care nu minte, că va fi un timp în care „oamenii nu vor suferi învăţătura sănătoasă, ci îşi vor gîdila urechile să audă lucruri plăcute şi îşi vor aduna în jur învăţători după poftelelor. Şi îşi vor întoarce urechea de la adevăr şi se vor îndrepta spre basme" (2 Timotei 4.3-4). Ce evoluţie primejdioasă este în a întoarce urechea de la adevăr! În aceste vremuri grele (2 Timotei 3.1), în ultimele zile ale harului, trăim noi astăzi.

Se pune acum întrebarea pentru noi vrem să urmăm învăţătura sănătoasă a Cuvîntului lui Dumnezeu? „Se mai poate aceasta?" ar putea spune cineva. Într-adevăr, această întrebare este îndreptăţită. Căci, dacă vom compara ceea ce ne spune Cuvîntul lui Dumnezeu despre Biserică cu felul cum se prezintă creştinătatea astăzi, atunci se deschide o prăpastie imensă, care pare de netrecut. Pe de o parte, gîndurile clare ale lui Dumnezeu, pe care le va recunoaşte orice sincer copil al lui Dumnezeu; pe de altă parte, o stare care contravine total acestor gînduri. Pe de o parte, învăţătura Scripturii despre acel singur Trup; pe de altă parte, un număr imens de diferite comunităţi ca mărturie creştină. Ce încurcătură, ce cioburi s-ar putea spune din ceea ce a ieşit odată atît de desăvîrşit din mîna lui Dumnezeu!

Ce este de făcut? Să lăsăm lucrurile să meargă de la sine? Să continuăm pur şi simplu ca şi pînă acum? Să ne retragem în singurătate? Nu, de o mie de ori, nu! Dumnezeu are un „Tu, însă ..." (2 Timotei 3.10, 14; 2 Timotei 4.5), are o cale pentru cel care ar vrea să fie credincios - o cale pe care poate fi împlinită unitatea copiilor lui Dumnezeu, (pentru a cărei realizare a murit Domnul Isus - Ioan 11.52), chiar şi în zilele celei mai mari decăderi şi a falimentului care ajunge la culme. De acest subiect aş vrea să ne ocupăm în acest capitol. Este un capitol în care se trag concluzii practice din ceea ce am învăţat în capitolele anterioare. Aceste concluzii la prima vedere s-ar putea să li se pară unora dintre cititori dure sau imposibil de îndeplinit - şi într-adevăr ele sînt opuse firii omeneşti, dar sînt concluzii pe care le trage credinţa şi care duc la o bogată binecuvîntare. Preţul s-ar putea să fie mare, dar să ştim sigur: Dumnezeu nu are nevoie de nimic pe gratis! Îi răsplăteşte pe cei care îl caută (Evrei 10.6).

Purtare în chip vrednic

Cînd Dumnezeu ne prezintă gîndurile Sale. Cînd ne arată în ce relaţii ne-a adus prin harul Său, atunci Ml ne şi îndeamnă să ne potrivim purtarea personală iu conformitate cu aceasta. Întotdeauna aceasta este ordinea şi întotdeauna aceasta este consecinţa practică: iutii învăţătura şi apoi purtarea. Astfel ne arată şi primele două capitole ale epistolei către Efeseni; cu capitolul 4 însă încep îndemnurile care se leagă de învăţătura din primele două capitole.

„Vă îndemn, deci, eu, cel întemniţat în Domnul, să umblaţi într-un chip vrednic de chemarea pe care aţi primit-o, cu toată smerenia şi blîndeţea, cu îndelungă răbdare, îngăduindu-vă unii pe alţii în dragoste şi căutînd să păstraţi unirea Duhului, în legătura păcii. Este un singur Trup, un singur Duh, după cum şi voi aţi fost chemaţi la o singură nădejde a chemării voastre; este un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez; este un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este mai presus de toţi, lucrează prin toţi şi este în noi toţi" (Efeseni 4.1-6).

De trei ori ne îndeamnă Dumnezeu în Cuvîntul Său să ne „purtăm într-un chip vrednic". Dacă las la o parte locul din Filipeni 1.27, datorită faptului că el conţine un alt cuvînt pentru a se purta (şi anume politeuomai = a fi cetăţean, a se purtă), cuvîntul care apare în locurile următoare este peripateo — a se purta, a umbla, a trăi.

În 1 Tesaloniceni 2.12, se spune: „să vă purtaţi într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la împărăţia şi slava Sa".

În Coloseni 1.10, sîntem îndemnaţi „să ne purtăm într-un chip vrednic de Domnul. Ca să-I fim plăcuţi în orice lucru".

Aici îndemnul înseamnă să ne purtăm într-un chip vrednic de chemarea pe care am primit-o. El se leagă de învăţăturile capitolului 2, în care Adunarea ne-a fost prezentată ca acel singur om nou, ca acel singur Trup, ca templul sfînt în Domnul, ca lăcaşul lui Dumnezeu în Duhul. Toţi adevăraţii copii ai lui Dumnezeu formează această minunată Adunare, sînt cetăţeni împreună cu sfinţii şi oameni din casa lui Dumnezeu - aceasta este chemarea pe care au primit-o. Acum deci trebuie să ne purtăm într-un chip vrednic de această chemare şi acest fapt include păstrarea unirii Duhului.

Cît de serioasă este menţiunea Duhului Sfînt, că, atunci cînd este vorba de păstrarea acestei uniri a Duhului, este nevoie de toată smerenia şi blîndeţea cu îndelungă răbdare! El adaugă: „îngăduiţi-vă unii pe alţii în dragoste". „Prin legătura păcii" să fie păstrată unirea Duhului. Cît de mult am greşit împotriva acestui cuvînt! Ce crîncen s-au luptat chiar adevăraţii copii ai lui Dumnezeu, tocmai cînd era vorba de ocuparea „locului potrivit" şi de problemele bisericeşti legate de aceasta! „îngăduiţi-vă unii pe alţii în dragoste" - prin legătura păcii. Să ne ajute Dumnezeu să arătăm acest spirit!

Înainte de a vorbi despre unirea Duhului, ce înseamnă ea şi cum poate fi păstrată, m-aş referi la trei domenii diferite ale unirii pe care ni le prezintă aceste versete. În total sînt şapte feluri de uniri, dar ele se grupează în trei domenii, a căror înţelegere este importantă pentru subiectul nostru.

Trei domenii ale unităţii

În versetele 4 pînă la 6 ne sînt arătate trei domenii spirituale ale unităţii, care se deosebesc, în caracterul lor, unele de altele. Primul domeniu se caracterizează prin Duhul, al doilea prin Domnul, al treilea prin Dumnezeu Tatăl, punct de plecare al unităţii.

1. „Unsingur Trup şi un singur Duh" - acesta este domeniul părtăşiei adevărate, dumnezeieşti. Există doar un singur Trup, constituit, după cum am văzut, prin Duhul Sfînt. Fiecare copil al lui Dumnezeu, care este pe pămînt în momentul de faţă, aparţine acestui Trup, în aspectul său Această unitate este numită şi unitatea Duhului, deoarece Duhul Sfînt este puterea modelatoare şi legătura acesteia. El este de asemenea şi Cel care ţine vie în noi acea „singură nădejde", de a-L vedea pe Hristos şi de a fi cu El în slavă.
2. „Unsingur Domn, o singură credinţă, un singur botez" - acesta este domeniul (sau unitatea) mărturiei publice, a mărturiei pentru creştinism. Pe cînd primul domeniu se caracterizează prin părtăşie adevărată în puterea Duhului Sfînt, acest al doilea domeniu cuprinde întreaga mărturie creştină. Este domeniul stăpînirii lui Hristos pe pămînt: „un singur Domn". Este adevărat că acest domeniu îi include şi pe toţi aceia care Il recunosc pe Hristos ca Domn, într-un fel oarecare, chiar numai printr-o formă exterioară, de exemplu printr-o mărturie de credinţă creştină; că el cuprinde şi martori fără viaţă nu este subiectul acestei epistole. Pentru a vedea acest lucru trebuie să ne îndreptăm atenţia spre alte părţi ale Noului Testament, de exemplu epistola către Timotei. Locuri ca în Evanghelia după Matei 7.21-23 şi 25.11-12 arată însă că îl putem recunoaşte pe Hristos ca Domn şi să fim totuşi pierduţi. În general, Cuvîntul lui Dumnezeu porneşte de la faptul că mărturia este adevărată, (epistola către Evrei). Evoluţia în continuare a mărturiei creştine nu este tratată aici. Expresia „o singură credinţă" se referă, spre deosebire de iudaism sau păgînism, la credinţa creştină pe care o recunosc toţi cei care poartă semnul ei exterior, botezul în apă.
3. „Un singur Dumnezeuşi Tată al tuturor, care este mai presus de toţi, care lucrează prin toţi şi este în noi toţi" - acesta este domeniul unităţii universale. El poartă un caracter şi mai general decît al doilea şi nu cuprinde numai creştini, ci toate făpturile singurului Dumnezeu şi Tată. Dumnezeu este „Tatăl", aceasta înseamnă izvorul (punctul de plecare) „al tuturor", deoarece El le-a creat pe toate. El este Cel „care dă tuturor viaţa, suflarea şi toate lucrurile"; „Din El ne tragem obîrşia" (Faptele Apostolilor 17.25, 28). Aceasta nu înseamnă că toţi oamenii ar fi copiii Săi, adică născuţi din nou, ci că toţi sînt făpturile Sale şi au ieşit din mîna Sa şi că El Se ocupă de ele şi Se îngrijeşte de ele. El este şi „Dumnezeul" tuturor oamenilor, „Dumnezeul duhurilor oricărui trup" (Numeri 27.16). Aceasta este declaraţia Sa. în ce măsură o îndeplineşte făptura este o altă problemă, care de asemenea nu va fi lămurită aici. „Mai presus de toţi" se referă la suveranitatea lui Dumnezeu; „prin toţi" - la providenţa lui Dumnezeu; „în toţi" - la omniprezenţa lui Dumnezeu; pare să însemne că suflarea lui Dumnezeu este în toţi, este cercul creaţiei.

Deja în capitolul 3.9 s-a făcut referire la Dumnezeu - Creatorul, „care a făcut toate lucrurile"; şi Pavel îşi începe rugăciunea către „Tatăl Domnului nostru Isus Hristos", în versetul 14, cu completarea demnă de remarcat, „din care îşi trage numele orice familie, în ceruri şi pe pămînt". Şi aici avem domeniul universal al creaţiei inteligente, care cuprinde „orice familie în ceruri şi pe pămînt". Cuvîntul grecesc pentru „familie" este patria şi înseamnă de fapt „paternitate". Aceasta ne arată din nou gîndul că fiecare grupare de fiinţe create, care sînt dotate cu înţelegere, îşi are paternitatea, izvorul în Dumnezeu.

În Vechiul Testament, Dumnezeu a fost în legătură doar cu un singur popor, dar cu „Tatăl Domnului nostru Isus Hristos" intră în legătură toate fiinţele din ceruri şi de pe pămînt, deoarece toate au fost create pentru slăvirea lui Isus Hristos, prin El şi pentru El (Coloseni 1.16).

Desigur, Adunarea a obţinut un loc cu totul deosebit al privilegiilor şi al apropierii de Dumnezeu, dar pretenţia de „Tată al Domnului nostru Isus Hristos" se extinde asupra fiecărei clase de făpturi pe care le-a făcut El. Fie că este vorba de domnii şi stăpîniri în cer, de diferiţi îngeri, fie că este vorba de iudei, de păgîni sau de Adunarea lui Dumnezeu, tuturor El le atribuie un anumit loc, potrivit hotărîrii Sale. Pe Hristos însă, ca Fiu slăvit al Omului, L-a aşezat la dreapta Sa „în locurile cereşti, mai presus de orice domnie, de orice stăpînire, de orice putere, de orice autoritate şi de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor" (Efeseni 1.21). Trebuie remarcat faptul că în epistola către Efeseni se atrage atenţia, într-o asemenea măsură, asupra universalităţii paternităţii lui Dumnezeu, încît să devină cu atît mai vizibil întregul domeniu peste care Hristos va fi Căpetenie. Lui. ca Om slăvit. Ii va fi supus întregul univers, „cele din ceruri şi cele de pe pămînt" (Efeseni 1.10).

Am văzut deci trei domenii ale unităţii: domeniul părtăşiei dumnezeieşti, domeniul mărturiei (recunoaşterii) creştine şi domeniul creaţiei. Cît de trist este însă faptul că astăzi, în creştinătate, fiecare dintre aceste trei domenii este negat în mod practic! Acel singur Duh care formează acel singur Trup este înlocuit de multele duhuri şi păreri ale oamenilor, ceea ce culminează cu instaurarea a nenumărate denominaţiuni şi sisteme. Singurul Domn este dat la o parte de indicaţiile unei aşa-zise preoţimi şi singurul Dumnezeu, Creatorul, este considerat inutil prin teoriile evoluţioniste ale aşa-zisei ştiinţe. Cu atît mai demn de reţinut este faptul că îndemnurile ultimelor trei capitole ale epistolei către Efeseni se încadrează în aceste trei domenii:

- îndemnurile care ne sînt date în capitolul 4.1-16 sînt în legătură cu singurul Trup, domeniul părtăşiei creştine adevărate. Cu acestea vrem să ne ocupăm în cele ce urmează.

- Textul din Efeseni 4.17 - 5.21 ne dă îndemnuri în legătură cu cel de-al doilea domeniu, cel al stăpînirii Domnului. Dacă-L recunoaştem pe El ca Domn, atunci fiecare dintre noi tinde, în conformitate cu acest Nume, către adevărata cucernicie.

- De la capitolul 5.22 - 6.9 se găsesc îndemnuri în legătură cu cel de-al treilea domeniu, cel al creaţiei lui Dumnezeu. Fie că sînt femei sau bărbaţi, copii sau bătrîni, slujitori sau stăpîni - copiii lui Dumnezeu sînt îndemnaţi să-şi ocupe locul sau relaţiile naturale, în conformitate cu ordinea lui Dumnezeu în creaţie.

După această privire de ansamblu, ne vom îndrepta atenţia asupra primului dintre cele trei domenii, şi anume unirea Duhului, pe care sîntem îndemnaţi s-o păstrăm prin legătura păcii.

O unitate vizibilă

În vremea apostolilor, cei credincioşi formau o unitate vizibilă pe pămînt. Încă nu existau dezbinări, ci toţi creştinii dintr-un loc se adunau conform aceluiaşi principiu şi erau într-o unitate şi părtăşie fericită (Faptele Apostolilor 2.42) cu toţi creştinii şi cu toate adunările creştine din alte părţi ale ţării sau din alte ţări, după cum dovedesc Faptele Apostolilor şi epistolele Noului Testament. Era deci evident că toţi aceşti creştini formau împreună un Trup în Hristos, un organism viu, care îşi îndeplinea funcţia sub conducerea şi sub puterea Duhului Sfînt. Nu

începe îndoială că era tocmai ceea ce Dumnezeu a vrut şi a stabilit şi ce ar fi trebuit să rămînă aşa.

Dar vai! Această expresie vizibilă a unităţii avea să fie distrusă în curînd: martori neîntorşi la Dumnezeu şi oameni fără Dumnezeu s-au strecurat şi L-au tăgăduit pe Isus Hristos ca singur Stăpîn (despotes) şi Domn (kurios). S-au ridicat bărbaţi care vorbeau lucruri stricăcioase şi astfel au atras pe ucenici de partea lor (vezi Faptele Apostolilor 20.30). Apariţia învăţăturilor greşite şi a dezbinărilor era dovada tristă pentru faptul că se renunţase deja, în mare măsură, la Cuvîntul lui Dumnezeu ca autoritate. Ruinarea şi decăderea care caracterizează astăzi creştinătatea arată cît de mult am deviat de la gîndurile lui Dumnezeu referitoare la singurul Trup.

Dar ce mîngîiere pentru aceia, pentru care gîndurile lui Dumnezeu sînt totul chiar şi în zile întunecoase: această unitate va deveni din nou vizibilă atunci cînd Domnul Isus va reveni în putere şi în slavă şi Se va manifesta în faţa întregii lumi cu ai Săi, pentru a împărăţi. Este ca un lanţ întins peste un rîu, lanţ al cărui început şi sfîrşit se poate vedea la mal, dar care în mijlocul rîului pare a fi rupt. Astfel, ochii lui Dumnezeu şi ochii credinţei mai văd şi astăzi Adunarea ca unitate, dar pentru ochiul firesc, unitatea copiilor lui Dumnezeu nu mai este vizibilă.

Dar ce este de făcut în privinţa acestei situaţii triste şi atît de ruşinoase pentru noi? Răspunsul lui Dumnezeu, cu care vrem să ne ocupăm mai îndeaproape, este clar şi simplu: „Păstraţi unirea Duhului, prin legătura păcii." Aici se impune întrebarea:

Ce înseamnă „unirea Duhului"?

Cu siguranţă că această expresie nu înseamnă unitatea duhurilor noastre. Nu asociaţii pe baza unor punctc de vedere comune, păreri sau mărturisiri de credinţă sînt calea lui Dumnezeu pentru noi. Cu mult mai mult pune în faţa ochilor noştri acea unitate preţioasă care este activată de Duhul Sfînt şi care, conform principiului ei, cuprinde toate mădularele Trupului lui Hristos. O altă unitate nu cunoaşte şi nu recunoaşte Cuvîntul lui Dumnezeu. Care este valoarea oricărei alte unităţi? Ea nu se va ridica niciodată deasupra obîrşiei sale omeneşti.

A păstra unirea Duhului nu înseamnă a o face, ci a o observa sau a o menţine. Ea este transpunerea în practică a adevărului că aici este „un singur Trup şi un singur Duh" şi a nu recunoaşte, în practica vieţii noastre, că sîntem o parte din altceva, decît din aceea prin Duhul lui Dumnezeu; aceasta înseamnă a păstra unirea Duhului.

„Unirea Duhului" este deci acea putere şi acel principiu cu ajutorul cărora adevăraţii copii ai lui

Dumnezeu sînt aduşi în situaţia de a merge împreună pe cale, potrivit cu propriile lor relaţii, în unitatea Trupului lui Hristos. A o păstra este înfăptuirea morală a acestei unităţi sau, altfel spus, este menţinerea relaţiilor noastre cu toţi sfinţii, potrivit Duhului lui Dumnezeu.

Nu „unirea Trupului"

Este semnificativ faptul că nu sîntem îndemnaţi să păstrăm unirea Trupului. Aceasta ar însemna că avem de mers împreună cu fiecare mădular al Trupului lui Hristos, indiferent în ce relaţii se găseşte acesta sau cum sînt căile sale în viaţa practică. Atunci nici chiar cel mai mare rău dintr-un frate nu ar avea voie să constituie prilej să ne despărţim de el; aceasta nu este învăţătura Scripturii; căci păstrarea unirii Duhului include în mod necesar părtăşia şi legătura cu o persoană divină. Dacă însă Adunarea lui Dumnezeu ar mai fi în starea sănătoasă, potrivită voii lui Dumnezeu, sănătoasă, atunci în mod practic nu ar exista nici o diferenţă între cele două expresii „unirea Trupului" şi „unirea Duhului".

În ceea ce priveşte însă păstrarea acelei unităţi: unitatea Trupului, pe aceasta nu o putem nici păstra, nici rupe; ea este menţinută prin Duhul Sfînt însuşi, care locuieşte în Adunare şi care leagă toate mădularele Trupului lui Hristos între ele şi cu Capul din cer. În ciuda eşecului dureros al omului, această unire rămîne. deoarece Duhul Sfînt rămîne.

Nu se poate practica?

Indiferent de cît de mare este ruina bisericii responsabile, de cît de rea este starea ei, Sfînta Scriptură nu lasă loc gîndului că adevărul lui Dumnezeu nu ar mai putea fi înfăptuit şi că părtăşia Duhului Sfînt nu ar mai putea fi menţinută. Îndemnurile lui Dumnezeu, gîndurile lui Dumnezeu şi cuvintele lui Dumnezeu se pot aplica şi sînt de aplicat întotdeauna. Domnul prevăzuse, după cum ne-am amintit deja, decăderea şi zilele periculoase; totuşi El ne îndeamnă să păstrăm unirea Duhului prin legătura păcii. Dumnezeu nu ne îndeamnă la ceva ce nu s-ar mai putea practica.

Tocmai epistolele vremii din urmă, epistola lui Iuda şi epistolele tîrzii ale lui Pavel, Petru şi Ioan, care descriu vremurile primejdioase ale „zilelor din urmă" (citeşte în 2 Timotei 3.1) şi prezenţa multor antihrişti în „ceasul de pe urmă" (citeşte în 1 Ioan 2.18), nu presupun, nici măcar pentru o clipă, că adevărul nu s-ar mai putea înfăptui, ci dimpotrivă! Astfel, de exemplu, apostolul Ioan, în a doua şi a treia sa epistolă, are multe de spus despre umblarea celor credincioşi. El vorbeşte despre o umblare în adevăr, despre o vieţuire după poruncile Lui şi despre a fi credincios adevărului.

În ciuda încurcăturii şi a destrămării în cadrul mărturiei creştine. Dumnezeu ne face răspunzători de a pune în practică binecuvîntatul adevăr despre singurul Trup al lui Hristos. Făcînd aceasta, să nu ţinem adevărul doar ca teorie, ci să fim, prin căile şi relaţiile noastre, o mărturie practică a singurului Trup.

Primul pas - despărţirea

Primul pas în păstrarea unităţii Duhului îl constituie despărţirea de răul de orice fel, care îmbracă multe forme de manifestare şi poate fi un rău moral, practic sau care ţine de învăţătură. Prima noastră sarcină şi obligaţie este, după 2 Timotei 2.19, să ne despărţim de tot ce este împotriva lui Hristos:

„Oricine rosteşte Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege".

Despărţiţi astfel, părtăşia Duhului Sfînt îl slăveşte pe Hristos (Ioan 16.14). Dar pentru că proslăvirea lui Hristos este scopul Său, El trebuie să ne despartă în mod obligatoriu de tot ce este împotriva lui Hristos, necinstindu-L, şi să ne lege de ceea ce îi corespunde Lui. De ar pune fiecare cititor acest principiu în mod serios la inimă! El face drumul clar şi, în final, uşor.

Nu mai este deci o problemă a mădularelor Trupului, căci acestea sînt, în mod practic, cu adîncă ruşinare şi smerenie fie spus, legate şi amestecate cu tot felul de rele; este în întregime o problemă a lui Hristos, a Duhului lui Dumnezeu care îl slăveşte şi care menţine în părtăşie

cu Hristos, Capul. Nu este vorba de a avea un sentiment bun pentru fratele meu. Acest lucru se poate întîmpla într-o mie de comunităţi. A vrut Dumnezeu o mie de comunităţi? Sau este cu mult mai adevărat că există doar un singur Trup? Fără discuţii! Dumnezeu spune: este un singur Trup. Atunci, în mod evident, toate grupările şi sectele sînt împotriva voii Sale. Ce este de făcut? Părăseşte-le!

Acest lucru sună aspru, dar este calea lui Dumnezeu, singura cale pe care El o arată. Nimeni nu înţelege mai bine decît Dumnezeul Atotştiutor, care a făcut inima omenească, cît de dureros este de a renunţa la legături apreciate, trainice, pentru Domnul. Cîteodată, ruptura trece prin propria familie. Totuşi, dacă legăturile bisericeşti nu se potrivesc cu gîndurile Sale, dacă nu poţi împlini prin ele unirea Duhului: renunţă la ele!

Renunţă la ele deşi crezi că trebuie să ajungi într-un loc pe care l-ai considerat ca fiind greşit, gîndind să spui binele răului, pentru a putea face simţită acolo o influenţă bună, pentru îmbunătăţirea lucrurilor! Dumnezeu nu reformează ceea ce a părăsit. „Depărtează-te de fărădelege!" este răspunsul Domnului. Fărădelege este tot ce nu corespunde voiei descoperite a lui Dumnezeu, este tot ce are ca izvor voia omului. Cîtă nedreptate există deci în creştinătate!

Nu consider ca fiind sarcina mea prezentă de a numi şi de a critica diferite forme ale răului în mărturia creştină. Locurile din Scriptură amintite vor vorbi de la sine. De asemenea m-am referit într-un capitol anterior la felul cum apreciază Domnul starea de astăzi a creştinătăţii. Dar un lucru este clar de pe acum: este obligaţia, aş spune chiar privilegiul fiecărui copil credincios al lui Dumnezeu, de a se despărţi de toate principiile şi sistemele de pe tărîm creştin care se opun Scripturii. Creştinătatea ca atare merge pe drumul ecumenic, care este drumul spre Babilon (Apocalipsa 17 şi 18). Unirea Duhului nu se obţine prin asociaţii nedumnezeieşti, ci - ca prim pas - prin despărţirea de ceea ce este rău şi împotriva voii lui Dumnezeu. „Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea:

»Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei şi să nu primiţi din pedepsele ei! Pentru că păcatele ei au ajuns pînă la cer; şi Dumnezeu Şi-a adus aminte de nedreptăţile ei«" (Apocalipsa 18.4-5).

Este imposibilă o mărturie credibilă a unităţii copiilor lui Dumnezeu, atîta timp cît este tăgăduită practic această unitate.

Uneori credincioşii persistă în legături bisericeşti în care, cu bună ştiinţă, nu pot da expresie unor importante principii ale Scripturii. Neascultarea lor - căci nu este altceva - caută să o justifice prin motivaţia că acolo ar găsi posibilităţi mai mari pentru slujire şi un domeniu mai larg pentru activităţile lor. Ei argumentează că slujba lor pentru Domnul s-ar restrînge foarte mult dacă s-ar despărţi de ceea ce au recunoscut ca fiind rău.

Dar acestea sînt gînduri greşite, împotriva Scripturii. Ar trebui să ne gîndim, în primul rînd, ca starea şi relaţiile noastre personale să fie de aşa natură încît Domnul să le poată accepta. Abia atunci vom fi - după cum vom vedea îndată - vase curate, pe care Domnul le poate folosi în felul Său, în slujirea Sa. Dacă înaintăm în ascultare de Cuvîntul Său, de voia Sa descoperită, Domnul ne va deschide uşi şi ne va da mai multe posibilităţi pentru slujire decît sîntem în stare să folosim. Rămăşiţa credincioasă aude cuvintele mîngîietoare ale Domnului: „Iată, ţi-am pus înainte o uşă deschisă, pe care nimeni nu poate s-o închidă" (Apocalipsa 3.8). Deci nu uşi deschise pentru mărturie şi posibilităţi pentru slujire ar trebui să fie prima noastră grijă, ci despărţirea de tot ce îi displace Domnului. Noi nu ne putem deschide singuri uşi, nici oamenii şi instituţiile lor nu o pot face. Dar dacă El deschide uşi, atunci nimeni nu le poate închide şi putem trece liniştiţi prin ele.

Principiul despărţirii îl găsim şi în 2 Corinteni 6.17:

„De aceea: »Ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei«, zice Domnul; »nu vă atingeţi de ce este necurat şi vă voi primi«."

Trebuie renunţat la toate legăturile care-L necinstesc pe Hristos. Părerea că am putea sta, cu bună ştiinţă, în legătură cu un principiu care se opune Scripturii, cu o învăţătură sau o practică rea şi să fim totuşi nepătaţi este neadevărată: eu personal pot fi liber de acest lucru rău, dar prin legătura mea practică cu acesta, am părăsit deja părtăşia Duhului Sfînt. De aceea Cuvîntul lui Dumnezeu este: „Oricine rosteşte Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!"

Este uimitor cît de des se dă îndemnul pentru despărţirea de rău în a doua epistolă către Timotei, care ne descrie decadenţa creştinătăţii în zilele de la urmă. De şase ori se vorbeşte despre aceasta, de fiecare dată în altă privinţă şi cu alte cuvinte.

„Fereşte-te de vorbăriile goale şi lumeşti (capitolul 2.16).

„Oricine rosteşte Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege" (capitolul 2.19).

„într-o casă mare nu sînt numai vase de aur şi argint, ci şi de lemn şi de pămînt. Unele sînt pentru cinste, iar altele pentru dispreţ. Deci dacă cineva se curăţeşte de acestea, va fi un vas de cinste, sfinţit, folositor Stăpînlui său, pregătit pentru orice lucrare bună" (capitolul 2.20-21).

„Fugi de poftele tinereţii" (capitolul 2.22).

„Fereşte-te de întrebările nebune şi nefolositoare" (capitolul 2.23).

„Avînd o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te şi de aceştia " (capitolul 3.5).

Dacă apostolul compară creştinătatea din ultimele zile cu o casă mare, în care sînt diferite vase, din materii preţioase şi din materii fără valoare deosebită sau vase pentru o întrebuinţare de cinste şi vase pentru o întrebuinţare de necinste, îndată leagă de aceasta îndemnul de a se curăţi de vasele de necinste, pentru a deveni un vas pentru o întrebuinţare de cinste. Această despărţire este, desigur, un proces dureros, dar este primul pas către unirea Duhului.

S-a spus că ne-am putea despărţi de lucruri rele, dar nu de adevăraţi copii ai lui Dumnezeu. Acest lucru nu este tocmai corect. Desigur că un vas dintr-un material preţios preînchipuie un credincios; dar el nu este neapărat un vas pentru o întrebuinţare de cinste numai datorită faptului că este din aur sau din argint. Dacă, de exemplu, un vas de aur, acoperit cu pînze de păiajen, a stat într-o pivniţă de cărbuni, atunci desigur nu i-ar folosi spre cinste stăpînului casei, dacă s-ar pune pe o masă împodobită sărbătoreşte cu feţe de masă de un alb imaculat. Şi un copil credincios al lui Dumnezeu poate fi necurat prin legăturile sale şi prin aceasta este un vas de necinste. De aceştia trebuie să ne despărţim în ce priveşte părtăşia practică, oricît de dureros şi de umilitor ar fi aceasta pentru noi. Dar tocmai prin această despărţire devenim un vas de cinste: „Deci, dacă cineva se curăţeşte de acestea, va fi un vas de cinste, sfinţit, folositor Stăpînului său, pregătit pentru orice

lucrare bună " (2 Timotei 2.21). Ce mîngîietor că: relaţiile mădularelor în Trupul lui Hristos rămîn neatinse de toate acestea, mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu!

Să fim atenţi şi la expresiile „oricine" şi „dacă cineva" din versetele 19 şi 21! Ele arată că despărţirea care se cere de la noi este un lucru pur personal. „Oricine rosteşte Numele Domnului", deci îl recunoaşte pe El ca Domn, este personal răspunzător de a se despărţi de orice fel de fărădelege. Niciodată nu ne vom putea justifica necredincioşia personală faţă de Domnul prin faptul că şi alţii au fost necredincioşi. De aceea, acel „Tu însă", din a doua epistolă către Timotei, este atît de important şi de preţios!

Curăţire în trei privinţe

Mi se pare că această curăţire se poate face cel puţin în trei domenii. Depinde de condiţiile fiecăruia modul în care se împlineşte porunca Domnului din 2 Timotei 2.19 şi 21.

Primul caz poate fi înţeles cel mai uşor. Dacă un credincios se află într-un sistem creştin în care nu poate înfăptui nici unirea Duhului şi nici o schimbare a principiilor care stăpînesc, el este obligat de a se despărţi de acest sistem. Numai astfel poate deveni el însuşi un vas de cinste.

Cel de-al doilea caz este mai complicat şi poate nu prezintă importanţă pentru toţi cititorii. Să presupunem că un copil al lui Dumnezeu este în părtăşie practică cu fraţi care sînt de părere că se adună pentru Numele Domnului Isus. Deşi din punct de vedere bisericesc ei ocupă un loc potrivit voii lui Dumnezeu, se poate întîmpla ca în mijlocul lor să ia proporţii ceva rău în atitudinea practică sau în învăţătură. Atunci acel unul este nevoit, cu toată dragostea şi îndelunga răbdare, să prezinte răul înaintea adunării locale şi să trezească conştiinţa fraţilor. Dacă însă, după un timp, toate ostenelile rămîn fără rezultat - osteneli cu care se vor uni şi adunările aflate în jur - atunci acel unul va trebui să acţioneze potrivit cu 2 Timotei 2.19 şi 21 şi să părăsească acel grup.

Ca avertizare faţă de o înţelegere grăbită şi neduhovnicească a celor tocmai spuse, aş sublinia încă o dată următoarele:

- Răul trebuie să fie evident şi cu un asemenea caracter, încît să justifice o excludere.

- Depărtarea poate fi numai ultimul pas, după ce s-a făcut uz de toată osteneala şi de toată răbdarea. Prin aceasta, lucrurile sînt aici mai complicate decît în primul caz.

- A doua epistolă către Timotei nu arată acest aspect, dar ea nu trebuie neglijată, şi anume întrebarea dacă adunarea locală mai poate fi considerată ca fiind într-o stare de părtăşie, nu poate fi hotărîtă de unul singur, ci doar de adunarea cea mai apropiată şi, mai bine, de adunările cele mai apropiate.

Dar cuvîntul din 2 Timotei 2 îşi poate găsi aplicaţie şi în domeniul pur individual. Un credincios poate avea părtăşie practică cu alţi copii ai lui Dumnezeu (nu mă refer acum la părtăşia la Masa Domnului) şi se poate bucura de aceasta. Dar într-o zi trebuie să constate, spre părerea sa de rău. că aceşti copii ai lui Dumnezeu nu umblă în adevăr (2 Ioan 4), pentru că, de exemplu, ţin învăţături străine sau pentru că de la ei pornesc pericole morale pentru el şi pentru casa lui. Ah, cît de dureros este că trebuie să constaţi aşa ceva la aceia care au fost răscumpăraţi şi salvaţi cu acelaşi preţ al sîngelui Său ca şi tine însuţi. Dar este bine să avem în continuare părtăşie cu ei? Textul din 2 Timotei 2 ne dă şi în acest caz răspunsul.

Dreptul la o hotărîre personală

Toate acestea sînt lucruri serioase şi afirmaţiile lui Dumnezeu merg atît de adînc, încît omul - adesea şi cel credincios - caută să se sustragă consecinţelor practice şi începe să argumenteze. Dumnezeu nu argumentează, El porunceşte. Credinţa nu argumentează, ea ascultă. Necredinţa însă argumentează că, de altfel, fiecare om are dreptul la o hotărîre personală. Dar asemenea gînduri trebuie să le respingem în întregime. Nici un om nu are dreptul de a avea o părere proprie în lucrurile dumnezeieşti. Dumnezeu singur este îndreptăţit la aceasta şi El ne comunică voia şi intenţiile Sale. Partea noastră este de a urma această voie a lui Dumnezeu, ceea ce va conduce la unirea Duhului; a renunţa la această voie conduce la destrămare, la sectarism.

Să ne gîndim că Hristos în cer este Capul Trupului şi că Trupul există numai pentru Cap! Atunci nu mai este loc pentru ceea ce slăveşte pe om, pentru ambiţia sa, pentru mîndria sa şi pentru mulţumirea de sine. Toate acestea s-au terminat pentru cel credincios la crucea lui Hristos, la crucea care a dovedit falimentul deplin a omului.

„Iată, Eu stau la uşă şi bat"

Mîndrie şi mulţumire de sine - nu au fost acestea trăsăturile Laodiceii, ale mărturiei creştine în ultima ei fază? Aş îndrepta încă o dată atenţia cititorului asupra părţii a doua a capitolului 4 al acestei cărţi, unde ne-am referit la scrisoarea către Laodiceea şi am auzit sentinţa lui Dumnezeu în legătură cu această adunare: „Dar fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea" (Apocalipsa 3.16).

Oricît de serioase şi de umilitoare sînt lucrurile în sine, este totuşi o mare binecuvîntare că Dumnezeu ne-a făcut cunoscută hotărîrea Sa cu privire la stările diferite ale creştinătăţii. Trebuie să învăţăm să vedem totul cu ochii Săi, ca să judecăm totul aşa cum o face El. A fi în armonie cu El şi cu gîndurile Sale este întotdeauna un lucru îmbucurător. Dar cum mă pot despărţi de ceva rău, cînd nici nu îmi dau seama că este rău?

De aceea trebuie să ne ocupăm cu adevăratul caracter al creştinătăţii în lumina Cuvîntului lui Dumnezeu, iar rugămintea mea este de a vă aduce aminte de cele spuse în capitolul 4, căci acum ne aflăm în faţa concluziilor practice pe care trebuie să le tragem din ceea ce am învăţat. Scrisoarea către Laodiceea (citeşte în Apocalipsa 3.14-22) oferă şi aici învăţături importante din gura Domnului, învăţături care proiectează alte lumini asupra subiectului nostru.

Pedepsire

După ce în versetele 14-18, din Apocalipsa 3. Domnul S-a adresat îngerului bisericii, adică elementului răspunzător din biserică, şi prin aceasta a vorbit bisericii, începînd cu versetul 19 El Se adresează fiecărui credincios în parte, care s-ar mai găsi în legătură cu sistemul creştin mort din Laodiceea şi îi spune:

„Eu mustru şi disciplinez pe toţi aceia pe care-i iubesc; deci fii plin de rîvnă şi pocăieşte-te" (versetul 19).

Să fim atenţi că Domnul nu disciplinează lumea ci numai pe aceia pe care-i iubeşte - pe fii (citeşte în Proverbe 3.11-12; Evrei 12.5-6). Pe ei vrea să-i conducă la pocăinţă, de la starea lor şi de la legăturile lor şi pentru aceasta foloseşte nu rareori căile dureroase ale educaţiei. El nu cheamă la pocăinţă biserica responsabilă, creştinătatea ca atare - El stă pe punctul de a le vărsa din gura Sa! - dar în harul şi în dragostea Sa, El încă Se ocupă de ai Săi, pentru a-i aduce într-o stare potrivită. El caută să trezească conştiinţele acelora pe care îi iubeşte.

Ce mîngîiere se află în acest gînd, dragi prieteni, dacă ne gîndim la toate suferinţele, la bolile serioase şi la alte rele, prin care trebuie să treacă ai Săi, mai ales în zilele noastre! Nu pare că Domnul dublează, în aceste zile ale sfîrşitului, ostenelile Sale pline de dragoste pentru a ne învăţa, dacă este nevoie şi prin pedeapsă şi pentru a ne păzi sau a ne elibera de răul Laodiceii, care ne înconjoară pretutindeni, ca aerul? Lumea s-ar putea să arate cu dispreţ spre multiplele suferinţe ale poporului lui Dumnezeu, însă noi ştim de ce ni le trimite Domnul. El urmăreşte un scop binecuvîntat, care este sfinţirea noastră.

Un apel către fiecare în parte

„Iată, Eu stau la uşă şi bat; dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, Eu voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine " (versetul 20).

În ce situaţie îl vedem aici pe Domnul! El stă la uşă. El Şi-a ocupat locul în afara sistemului creştin, deoarece nu Se poate face una cu starea morală stricată a acestuia. Dar şi cealaltă latură este în aceeaşi măsură adevărată: creştinătatea în starea Laodiceii I-a închis uşa. îl lasă să stea afară, nu-L doreşte. Nu este aceasta o stare de fapt care ar trebui să ne smerească în cea mai mare măsură?

Dar apoi Domnul face ceva deosebit de mîngîietor, ca o expresie plăcută a iubirii inimii Sale pentru ai Săi - El bate, nu la uşa Laodiceii, ci la uşa inimii fiecăruia dintre ai Săi.

Drag cititor, El nu te-a abandonat. El bate şi la uşa ta. Cu siguranţă că a făcut-o deja de multe ori. Nu ai auzit încă niciodată cum scumpul Domn. stînd la uşa inimii tale, a cerut voie să intre? Poate că şi această carte pe care o ţii acum în mînă face parte din această bătaie. El este plin de îndelungă răbdare şi de har şi nu vrea doar să ne elibereze pe tine şi pe mine de cătuşe, ci şi de duhul de adormire al Laodiceii.

A auzi glasul Domnului Isus este ceva, a-I deschide uşa este altceva. Ambele lucruri sînt necesare. Mulţi se opresc la primul. Ei au auzit deja de multe ori glasul Domnului, au auzit deja multe predici bune, au avut deja discuţii folositoare şi poate că s-au convins de unele lucruri; dar s-au oprit aici. Uşa inimii lor nu au deschis-o învăţătorului. Într-adevăr, nu este suficient de a auzi glasul Domnului. Ceea ce doreşte El este ascultarea Cuvîntului Său, din dragoste pentru El. Aceasta înseamnă a deschide uşa. „Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvîntul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el şi Ne vom face locuinţa împreună cu el" (Ioan 14.23).

Poate că şi tu faci parte dintre aceia care se mai află încă în Laodiceea şi îl necinstesc pe Domnul prin relaţiile pe care le întreţin. Există multe motive de a rămîne în aceste relaţii şi un glas va da acest sfat, dar nu este glasul Domnului, al Bunului Păstor care nu nu-mai că vine la oile Sale, dar le şi scoate din ceea ce nu este după voia Sa (Ioan 10.3). Nu vrei să deschizi uşa Aceluia care a murit pentru Tine şi care cu drag îţi caută bunăvoinţa? Ce păcat cînd, ca Mireasa din Cîntarea Cîntărilor, nu sîntem în starea de a deschide uşa iubitului atunci cînd bate! Ascultă, dragul meu! El bate: „Deschide-mi, sora mea ..." (Cîntarea Cîntărilor 5.2).

A cina

La cel care ascultă glasul Său şi deschide uşa. Domnul va intra şi va cina cu el şi acesta, la rîndul lui. va cina cu El. Domnul niciodată nu are nevoie de cadouri, şi dacă, cu puţin înainte de sfîrşitul vremii harului (despre care vorbeşte cina) îi deschidem uşa, atunci El ne va răsplăti din belşug.

Aici El ne pune înainte două binecuvîntări. El va cina cu noi, este prima minunată binecuvîntare. Cînd intră la noi, atunci ne arată întregul Său har. Da, El vine în situaţiile noastre diferite şi le împarte cu noi. Îţi faci griji de ceea ce vor zice prietenii tăi, dacă faci acest pas al credinţei şi te desparţi de ceea ce, prin lumina lui Dumnezeu, ai văzut că este rău? Te temi de urmările pe care ţi le-ar putea aduce întoarcerea la El? El le ştie toate acestea. Fii liniştit! El va intra la tine, El Se va pleca cu milă spre tine şi te va lăsa să guşti întregul Său har, dacă îi deschizi uşa.

Cea de-a doua binecuvîntare o întrece pe prima. El ne face favoarea de a cina cu El. El are pe inimă de a ne ridica la El însuşi şi la gîndurile Sale, deasupra împrejurărilor care ne supără aici. El vrea să avem părtăşie cu iubita Sa Persoană în slavă, cu interesele Sale, cu inima Sa. Aceasta nu poate să însemne decît adîncă bucurie. „Şi părtăşia noastră este chiar cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos. Şi vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină" (1 Ioan 1.3-4).

Dacă Domnul vorbeşte despre a mînca cina, trebuie să mă gîndesc, fără să vreau, la plăcuta scenă cu ucenicii care mergeau la Emaus, din Luca 24. Erau în drum spre casă, de la Ierusalim, unde cu trei zile în urmă a fost răstignit Domnul lor. Una cu Cel dispreţuit şi răstignit, pe care îl credeau încă mort, ei mergeau abătuţi spre casă. Dar dintr-o dată li se asociază un necunoscut, care le vorbeşte pe drum într-un mod cu totul deosebit despre suferinţele lui Hristos şi despre slava de după aceea (citeşte în 1 Petru 1.11). Mai tîrziu ei trebuie să recunoască: „Nu ne ardea inima în noi, cînd ne vorbea pe drum şi ne deschidea Scripturile?" (Luca 24.32).

Deja se vede satul lor. Străinul Se preface că vrea să meargă mai departe. Ar lăsa ei această Persoană misterioasă să-Şi continue drumul? Atunci le vine pe buze ceea ce inima Lui dorea, lucrul pentru care, pe drum, a bătut la uşa inimii lor: „Rămîi cu noi, căci este spre seară şi ziua aproape a trecut" (versetul 29). Astfel El intră la ei şi devine oaspetele lor, gata să mănînce cina cu ei. Dar în mod neprevăzut se schimbă situaţia: oaspetele devine gazdă. „Pe cînd stătea la masă cu ei, luînd pîinea, a binecuvîntat-o, a frînt-o şi le-a dat-o." Acum El mănîncă cina cu ei. Şi la frîngerea pîinii ei îl recunosc. Oare au văzut în mîinile Sale semnul cuielor?

Iubiţilor, şi noi astăzi vom afla acelaşi lucru. Dacă îi deschidem uşa, El intră la noi. Ba mai mult, El ni Se face cunoscut, şi acest lucru nu poate fi comparat cu nimic. Dacă îi permitem Lui personal să intre, şi pînă acum este vorba de un lucru pur personal, atunci El desigur va şi reuşi să facă preţios pentru noi ceea ce este în inima Sa pentru ai Săi, în sens colectiv, şi ne va conduce la preţuirea relaţiilor pe care El însuşi le-a înnodat între cei credincioşi.

O temelie largă - un drum îngust

Dacă pînă acum am privit şi am găsit primul pas în păstrarea unirii Duhului, care constă în despărţirea de tot ce este rău, de tot ce este împotriva lui Hristos şi a lui Dumnezeu, atunci cineva ar putea să întrebe: să merg singur pe cale? Drumul lui Dumnezeu pentru mine este izolarea?

Cuvîntul desăvîrşit al lui Dumnezeu dă un răspuns clar, îmbucurător la această întrebare:

„Deci, dacă cineva se curăţeşte de acestea, va fi un vas de cinste, sfinţit, folositor Stăpînului său, pregătit pentru orice lucrare bună. Fugi de poftele tinereţii şi urmăreşte dreptatea, credinţa, dragostea, pacea, împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată" (2 Timotei 2.21-22).

Aş aminti un principiu al lui Dumnezeu, că El nu dă putere şi lumină pentru al doilea pas, pînă nu este făcut primul. Atunci însă, cei care l-au făcut în ascultare de credinţă vor gusta o experienţă mîngîietoare şi preţioasă: ei vor găsi, puşi deoparte în acest mod, pentru părtăşia Duhului Sfînt, pe alţii care, înaintea lor, au făcut acelaşi lucru; şi astfel, cu inimile fericite pot fi împreună în unirea Duhului lui Dumnezeu. Pe cei care se curăţesc pentru a nu mai fi vase de necinste, Dumnezeu îi lasă să găsească dintre aceia care „cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată" (vezi versetul 22). „Cu cei" - aceasta este părtăşie.

Astfel nu este nicidecum un drum singuratic, nu este izolare; dar deoarece zilele în care trăim sînt rele, după părtăşia practică şi după unirea Duhului este un drum îngust, despărţit de tot ce este rău, prin Duhul lui Dumnezeu. În lărgimea principiilor sale, el cuprinde însă întreaga Adunare a lui Dumnezeu. Temelia sa este încă suficient de largă pentru a primi pe fiecare mădular al Trupului lui Hristos; dar el este şi suficient de îngust pentru a îndepărta din mijlocul celor credincioşi răul care-L necinsteşte pe Dumnezeu. Căci aceia care sînt adunaţi în unirea Duhului vor veghea cu gelozie ca nimic rău în practică sau în învăţătură să nu le fure părtăşia Duhului.

Ce privilegiu, dar şi ce răspundere de a avea înaintea ochilor şi în inimă, în aceste zile ale destrămării, toate mădularele lui Hristos - şi pe acelea care nu sînt adunate în acelaşi mod în părtăşia Duhului! Nu există pe pămînt nici un copil al lui Dumnezeu care să nu aibă dreptul la dragostea mea, la dragostea tuturor sfinţilor. Dar această iubire dumnezeiască, care în puterea naturii sale nu trebuie să se schimbe, dar care trebuie să se modifice de multe ori în formele ei de manifestare, potrivit cu condiţiile pe care le găseşte - această iubire de fraţi nu poate fi despărţită niciodată de ascultarea faţă de poruncile lui Dumnezeu. „Cunoaştem că iubim pe copiii lui Dumnezeu, cînd iubim pe Dumnezeu şi păzim poruncile Lui" (1 Ioan 5.2). Adevărata iubire nu va putea să renunţe niciodată la calea adevărului şi a luminii numai pentru că alţi fraţi nu merg pe ea. Dar ea va căuta prin „legătura păcii" să-i conducă pe fraţi în această lumină, pentru a merge împreună cu atîţi cît se poate pe calea slăvirii Domnului. Să fim atenţi, pentru că niciodată nu putem îndrepta răul prin aceea că-1 amestecăm cu binele!

„Acolo sînt şi Eu în mijlocul lor"

Dacă vrem să păstrăm unirea Duhului, atunci să nu căutăm unde ar putea fi copii ai lui Dumnezeu! Unde nu îi vom găsi? Ei pot fi aici în legătură cu un rău moral, acolo cu o învăţătură greşită. De asemenea să nu căutăm unde se găseşte cea mai multă iubire practică şi cea mai multă ajutorare. Dacă dragostea nu este însoţită de adevăr, atunci nu este dragoste dumnezeiască. Dragostea „se bucură de adevăr" (1 Corinteni 13.6). Nu, acesta nu este calea spre ţintă.

Unirea Duhului nu este doar o simplă comunitate de creştini, în care mulţi au încercat să ajungă din diverse motive. Oamenii au făcut deja multe unităţi şi au legat de ele numele lui Hristos, le numesc o biserică sau chiar biserica. Calea credinciosului însă este una simplă şi smerită: el trebuie doar să verifice, pe baza Cuvîntului lui Dumnezeu, unde se înfăptuieşte unirea Duhului. Duhul Sfînt este cel care îi adună pe copiii lui Dumnezeu în jurul Persoanei lui Hristos. Numai acolo unde sînt adunaţi în jurul Lui ca centru, acolo „sînt şi Eu în mijlocul lor" spune Domnul Isus însuşi (Matei 18.20).

Nicio independenţă

Păstrarea unirii Duhului nu poate fi însoţită de un duh de independenţă. Acest lucru îl voi explica pe baza unui mic exemplu. Să presupunem, şi adesea Duhul Sfînt a reuşit acest lucru că un grup de creştini simpli se desparte de sistemul creştin şi se adună pur şi simplu în Domnul Hristos. Poate că ei încă nu au înţeles că recunoaşterea singurului Trup este temelia strîngerii după voia lui Dumnezeu. Poate că nu au auzit niciodată despre unirea Duhului. Totuşi, prin despărţirea de ceea ce prin Duhul au recunoscut ca rău, în mod necesar ei sînt legaţi de toţi aceia care, ca obiecte ale aceleiaşi acţiuni a Duhului Sfînt, au mers deja înaintea lor pe această cale şi au căpătat deja mai multă înţelegere asupra temeliei dumnezeieşti a strîngerii. însă cît de uşor pot aluneca şi veni în legătură cu răul sub o formă oarecare!

Dar, chiar dacă vrăjmaşului nu-i reuşeşte acest lucru sau nu-i reuşeşte imediat, este imposibil de presupus că ei se adună cu o înţelegere luminată de Duhul lui Dumnezeu şi în acelaşi timp ar putea ignora ceea ce acelaşi Duh a înfăptuit în alţii, înaintea lor.

O asemenea independenţă nu acceptă şi nu recunoaşte Cuvîntul lui Dumnezeu. Dacă însă aceşti creştini, care la început s-au adunat în toată simplitatea, prin puterea Duhului, pentru Numele Domnului, ar menţine o poziţie independentă, prin aceasta s-ar situa practic în afara unirii Duhului. Cît de trist este cînd ceea ce a început în Duhul sfîrşeşte în carne - într-o nouă sectă!

O rămăşiţă

Chiar dacă cei care, după Matei 18.20, se adună pentru Numele Domnului Isus ar fi doar o rămăşiţă - Domnul Isus vorbeşte de doi sau trei - să fim totuşi atenţi că sînt trei lucruri care au caracterizat din totdeauna şi în orice timp o rămăşiţă credincioasă:

- dăruirea pentru Domnul;

- respectarea strictă a unor principii fundamentale;

- durerea sinceră şi întristarea adîncă pentru starea poporului Lui Dumnezeu care-L necinsteşte pe Domnul.

Nu, Duhul lui Dumnezeu nu prezice că acest veac se va încheia cu acceptarea generală a adevărului lui Dumnezeu şi cu o îndreptare generală, ci El prezice o părăsire totală; dar chiar şi atunci El are o rămăşiţă care este pentru El. Această rămăşiţă este văzută, în mod profetic, în scrisoarea către Filadelfia (citeşte în Apocalipsa 3.7-13).

Rămăşiţa este o expresie plăcută, deoarece ne pune în faţa inimilor lucruri originale. Dar este şi o expresie umilitoare.

Dacă toţi ar fi rămas credincioşi, atunci nu ar exista rămăşiţă, ci ar fi rămas întregul. Dar pentru că masa a alunecat, este deosebit de mîngîietor de a găsi o rămăşiţă din ceea ce ar trebui să fie sau să rămînă întregul. Şi cînd o rămăşiţă credincioasă se desparte de răul creştinătăţii, Domnul îi dă privilegiul să înainteze în lumina Adunării lui Dumnezeu şi în unirea Duhului, oricît de mare ar fi stricăciunea din jur.

Ei nu sînt Adunarea. Ei nu vor avea niciodată această pretenţie. Ei nu vor avea nici pretenţia de a fi rămăşiţa. Dar în privinţa adorării şi a strîngerilor lor pentru zidire şi rugăciune, ei vor fi conduşi de principiile pe care Dumnezeu le-a dat pentru ordinea tuturor amănuntelor Adunării Sale, pe cînd lucrurile mai stăteau bine. Căci principiile lui Dumnezeu nu sînt date la o parte de nici o decădere, oricît de serioasă ar fi ea. Rămăşiţa ştie acest lucru şi acţionează în conformitate cu el. Ca rezultat, rămăşiţa posedă toate privilegiile Adunării lui Dumnezeu, ba chiar prezenţa personală a Domnului Isus însuşi. Cu El în mijloc, ei au cinstea de a reprezenta Adunarea Sa pe pămînt.

Rămăşiţa credincioasă are parte şi de aprecierea şi de înţelegerea Domnului Isus: „ai puţină putere şi ai păzit Cuvîntul Meu şi n-ai tăgăduit Numele Meu" (Apocalipsa 3.8).

„Ai puţină putere" - Rămăşiţa din ultimele zile ale creştinătăţii nu are pretenţia de a avea putere prea mare, aşa cum aceasta caracteriza Biserica în zilele ei de început, la şi după ziua Cincizecimii. Ea recunoaşte mai mult decăderea în mărturia creştină, din care ea însăşi este o parte. Pretenţia de a avea putere mare pentru a săvîrşi minuni spectaculoase, dimpotrivă, nu este altceva decît o tăgăduire a decăderii şi stricăciunii începute în creştinătate. Fericiţi oamenii care nu trebuie să simuleze un lucru pe care nu-1 au!

Ai păzit

Meu" - Rămăşiţa preţuieşte Cuvîntul Domnului mai mult decît orice şi se lasă condusă şi controlată de acesta în înclinaţiile ei şi în întregul ei drum, văzută fie individual, fie ca întreg. Ea pretinde pentru tot ce crede sau face un: „Aşa vorbeşte Domnul". Tot ce nu are o temelie în Cuvîntul lui Dumnezeu este dat la o parte, ca o simplă tradiţie sau învăţătură omenească. Fericiţi oamenii care au drept conducător şi singură autoritate Cuvîntul Său! Ei rămîn în veac, asemenea Cuvîntului Domnului care rămîne în veac (1 Ioan 2.17; 1 Petru 1.25).

„N-ai tăgăduit Numele meu" - Rămăşiţa nu renunţă la nimic din ce a descoperit Domnul Isus despre Sine în Cuvîntul Său. Preţiosul Nume al Domnului Isus Hristos (Iacov îl numeşte frumosul Nume - Iacov 2.7) cuprinde tot adevărul despre Persoana Sa, lucrarea Sa şi autoritatea Sa. Rămăşiţa se ţine strîns de acestea, nu lasă nimic unei lumi care îl leapădă. Ea recunoaşte acest Nume înaintea oamenilor, adică recunoaşte divinitatea Sa absolută, faptul că El este Om desăvîrşit, ea îl recunoaşte ca Mîntuitor, învăţător, Domn, Mare Preot pentru ai Săi. Ea nu recunoaşte alt Nume ca punct central şi de adunare decît pe al Său. Oameni fericiţi! Ei îl au deja aici în mijlocul lor pe Cel care în veşnicie va fi centrul cerului.

Nu vrem să facem şi noi parte din această rămăşiţă care va auzi odată din gura scumpului nostru Domn cuvintele aprobării? Atunci să ieşim la El (Evrei 13.13) şi, în mijlocul valurilor care spumegă sălbatic în zilele noastre, să ne ţinem privirea aţintită la El, pînă vom ajunge în siguranţă în portul dorit pentru odihna şi fericirea veşnică!

„A oprit furtuna, a adus liniştea şi valurile s-au potolit. Ei s-au bucurat că valurile s-au liniştit; şi El i-a adus la limanul dorit." Psalmul 107.29-30

clickbible.org